

සම මතය

12 වැනි වෙළුම 03 වැනි කලාපය
2015 නොවැම්බර් - දෙසැම්බර්
විකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රයේ ප්‍රකාශනයකි

මහජන කම්කාරවන් සෝභිත නව ව්‍යවස්ථාවක්

ආචාර්ය පාක්සෝනි සරචනමුත්තු / ආචාර්ය ජයම්පති වික්‍රමරත්න / ආචාර්ය අතුල විකානවසම් / මහාචාර්ය නවරත්න ධර්ශ්ඨාර / නිතිඥ කේ. ඩබ්ලිව්. ජනරංජන / ආචාර්ය උපුල් අබේරත්න
නිතිඥ ශ්‍රියාල් ලක්තිලක / ජ්‍යෙෂ්ඨ කම්කාරවරයා ස්වාමිනාදන් විමලේ / ආචාර්ය අසංඛ වැලිකල / රොහාන් විදිරිසිංහ / කුමුදුනි සැමුවෙල් / රුවන්දි වත්චරේල් / මහාචාර්ය රොහාන් සමරපීච
හිටපු ප්‍රකාශකවරුන් වන්දිතා ධර්ශ්ඨාරනායක කුමාරණානුංග / නියෝජ්‍ය අමාත්‍ය කරුණාරත්න පරණවිතාන / අමාත්‍ය ලක්ෂ්මන් කිරිඇල්ල / අමාත්‍ය උමිනේදි ප්‍රියානායක
පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී විජිත හේරත් / නිතිඥ හිසාම් කාරියපේර / සුරේෂ් ජේමවත්දත්

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගැඹුරු මහජන සංවාදයකින් නිර්මාණය විය යුතුයි

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරගැනීම අපේ රටේ ප්‍රබලතම හා වැදගත් ම කාර්යභාරය වී තිබේ. එහෙත් ඒ පිළිබඳ ගැඹුරු හරවත් කතිකාවතක් ගොඩනැගීමට රජය මෙන් ම අනෙකුත් පාර්ශ්වයන් ද අසමත් ව ඇත. ආණ්ඩු වෙනසක් සිදු වුව ද එහි ස්ථාවර බව සම්බන්ධයෙන් පැහැනැහැනු ගැටලු සමනය කිරීම ආණ්ඩුවේ පළමු වගකීම බවට පත්විය. මේ නිසා විශාල කාලයක් අපතේ ගියේ ය.

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය කිරීමේ ක්‍රියාවලිය උගතුන් කිහිප දෙනෙකුට සීමා නොවූ මහජන කතිකාවතක් ඔස්සේ සිදුවිය යුතු බව අපි මීට පෙර ද අවධාරණය කළෙමු. තරමක් ප්‍රමාද වී හෝ දැන්වත් ආරම්භ විය යුත්තේ එම ක්‍රියාවලියයි.

ව්‍යවස්ථාවට අන්තර්ගත විය යුතු කරුණු සම්බන්ධයෙන් බිම් මට්ටමේ සිට එන අදහස් සංකේන්ද්‍රණය කිරීමේ විධිමත් සැලැස්මක් හා ආයතන ව්‍යුහයක් අවශ්‍ය වේ. ඒ සඳහා භෞතික හා මානව සම්පත් හිඟයක් නැත. විශේෂඥ

ඥානය ඇති බුද්ධිමත්හු ද සිටිති. තාක්ෂණය ද ඇත. අවශ්‍ය වන්නේ ක්‍රියාත්මකයයි. මෙහෙයවීමයි. එමෙන් ම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳ විෂය පාසල් විෂය මාලාවට එක්විය යුතු ය. බොහෝ රටවල ව්‍යවස්ථා අධ්‍යාපනය ක්‍රියාත්මක වේ. මෙහි ප්‍රතිඵලය වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් දැනුවත් පුරවැසියන් බිහිවීම හා ඔවුන් එහි කොටස්කරුවන් වීම ය. රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීම හා ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරීම පුරවැසියාගේ කටයුත්තක් වන්නේ එවිට ය.

නිදහසින් පසුව රට එක්සත් කිරීමේ ප්‍රධාන බාධකය වී ඇත්තේ විවිධත්වය පිළිගැනීම ඔස්සේ සම්මුතියකට යන ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කර ගැනීමට අසමත් වීම ය. මේ නිසා අපට ඇත්තේ පළිත් පළ අණ්ඩ දමන ලද ව්‍යවස්ථාවකි. තරුණ නැගිටීම් 3ක් ඔස්සේ ලෝභිත ගංගා කිඳි ගිය පොළොවකි. දැදුරු වී ගිය සමාජයකි. එම සමාජය නිරෝගී සුවපත් සමාජයක් බවට පත්කළ හැකි නිසැක මග නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවයි.

විවිධ සහාය මගින්ද රත්නායක, ළඟරු කිහිලම

පරිගණක අඤ්චුර / පිට කවරය / පිටු සැලසුම වාකසා රු ද.අ. 011-2708377 මුද්‍රණය ග්ලෝබ් ප්‍රින්ට්ස් වර්ක්ස් ද.අ. 0777-315971

“සාම විමර්ශි” යනු විකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රයේ සාම හා ගැටුම් විශ්ලේෂණ ඒකකයේ සහ ප්‍රජා සහභාගිත්ව ඒකකයේ ප්‍රකාශනයකි. විකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රය යනු ස්වාධීන දේශපාලන පක්ෂවාදීත්වයෙන් තොර සංවිධානයක් වන අතර එය මූලික වශයෙන් රාජ්‍යකරණය සහ ගැටුම් නිරාකරණය හා සබැඳි ගැටලු කෙරෙහි සිය අවධානය යොමු කරයි. 1996 දී විකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රය පිහිටුවනු ලැබූයේ මහජන ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳව වූ කතිකාවත සඳහා සිවිල් සමාජයේ සජීවී දායකත්වය අත්‍යවශ්‍ය වන බවට හා එය ශක්තිමත් කළ යුතු ව පවතින බවට වන දැඩි විශ්වාසය පෙරදැරි කොටගෙන ය. මහජන ප්‍රතිපත්ති විවේචනාත්මක ව විමර්ශනයට භාජනය කරන, විකල්පයන් හඳුනා ගන්නා හා ඒවා ව්‍යාප්ත කරන පර්යේෂණ හා බලපෑම් කිරීමේ වැඩසටහන් වෙනුවෙන් විකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රය කැප වී සිටී.

“සාම විමර්ශි” ප්‍රකාශනය, ශ්‍රී ලංකාවේ ගැටුම් විසඳා ගැනීමට බෙහෙවින් අදාළ වන ප්‍රශ්න පිළිබඳ ව, අපගේ සාම හා ගැටුම් විශ්ලේෂණ වැඩසටහන හා පොදු මහජනතාව ද අතර අන්තර් ක්‍රියාකාරීත්වයක් ඇතිකරවීමේ එක් මගකි. මෙහි අන්තර්ගත අදහස් මගින් අවශ්‍යයෙන් ම විකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රයේ හෝ එහි අධ්‍යක්ෂ මණ්ඩලයේ හෝ අදහස් පිළිබිඹු නො වේ.

වැඩිදුරට විස්තර සඳහා පහත සඳහන් ලිපිනයෙන් විමසන්න.

සංස්කාරක, “සාම විමර්ශි”

විකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රය, 6/5, ලෙයාර්ඩ්ස් පාර, කොළඹ 05, ශ්‍රී ලංකාව.

දුරකථනය 94-11-2081384/06 ෆැක්ස් 94-11-4714460 ඊ-මේල් cpa@cpalanka.org වෙබ් www.cpalanka.org

පටුන

සාධනීය අවසානයක් කරා 3
ආචාර්ය පාක්සකෝති සරචනමුත්තු

72 සහ 78 කළ වරද මෙවර නොකළ යුතු යි 7
ආචාර්ය ජයම්පති වික්‍රමරත්න

ව්‍යවස්ථාව තුළින්ම ආණ්ඩු බලය සීමාකළ යුතුයි 11
ආචාර්ය අතුල විතානවසම්

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයේ උපාය මාර්ගික ප්‍රවේශයන් 17
මහාචාර්ය නවරත්න බණ්ඩාර

ගිමන්හැරීම නවත්වා පුරවැසි සංවිධාන නැවතත් සක්‍රීය වියයුතුයි 22
හිතියු කේ. ඩබ්ලිව්. ජනරංජන

නිර්මාණාත්මක ව්‍යවස්ථාවක් අපට අවශ්‍යයි 28
ආචාර්ය උපුල් අඹේරත්න

බලය බෙදීම හොඳයි; ප්‍රායෝගික හේතු නිසා එය කළ නොහැකි යි 34
හිතියු ශිරාල් ලක්තිලක

අනාගත සමාජ දේශපාලන අභිමතාර්ථ සැලකිල්ලට ගනිමු 39
ජ්‍යෙෂ්ඨ කට්කාවාර්ය ස්වාමිනාදන් විමල්

නව ව්‍යවස්ථාවක් 42
ආචාර්ය අසංග වැලිකල

ගැටළුවේ හරය ආමන්ත්‍රණය කළ හැකි ව්‍යවස්ථාවක් 48
රොහාන් චිදිරිසිංහ

සිවිල් සමාජය මූලපිරුවේ මුලින්මයි 59
කුමුදිනී සැමුවෙල්

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණය සහ කාන්තා නියෝජනය 64
රුවෙන්ද්‍රි වත්වැල්ල

වින්තනය දිළිඳු නම් යහපත් ආණ්ඩුක්‍රමයක් නෑ 67
මහාචාර්ය රොහාන් සමරජීව

විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත්කළ යුතුයි 72
හිටපු ජනාධිපති වින්ද්‍රිකා බණ්ඩාරනායක කුමාරණතුංග

ව්‍යවස්ථා වෙනසක් අත්‍යවශ්‍යයි ඒකට වේලාව නොවේ 76
කරුණාරත්න පරණවිතාන

අවසන් තීරණයක් නෑ 80
අමාත්‍ය ලක්ෂ්මන් කිරිඇල්ල

දින 1000 නීතිය බාධාවක් වුණා 83
අමාත්‍ය දුමින්දු දිසානායක

කමිටු යෝජනාව පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් නොකිරීම ගැන ඇත්තේ කළකිරීමක් 87
හිතියු නිසාමි කාරියප්පර්

ව්‍යවස්ථාව අලුතෙන් ම සම්පාදනය කළ යුතුයි 92
විජිත හේරත්

ස්වයං පාලනය පදනම් කරගත් ව්‍යවස්ථා වෙනසක් අවශ්‍යයි 97
සුරේෂ් ප්‍රේමචන්ද්‍රන්

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ පිළිබඳව වූ දීර්ඝ විවාදය

සාධනීය අවසානයක් කරා

පසුගිය දශක හතරක් පමණම වූ කාලය පුරා පැවති ජනාධිපතිවරණ සහ මහමැතිවරණ සියල්ලක දීම පාහේ කේන්ද්‍රීයව පැවති ලක්‍ෂණයක් වූයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ප්‍රතිසංස්කරණ සිදුකිරීම සහ එයින් විශේෂයෙන්ම විධායක ජනාධිපති ධුරය අහෝසි කිරීමයි.

මෙහිපාල සිරිසේන මහතා ජනාධිපතිවරණයට ඉදිරිපත් වන බවට පැවැත්වූ පළමු ප්‍රවෘත්ති සාකච්ඡාව

ආචාර්ය
පාකසෝති සරචනමුත්තු

1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පැනවූ දා සිටම එය අවලංගු කරන ලෙස වූ ඉල්ලීම ද ආරම්භ වූ බවත් ඒ පිළිබඳව වූ විවාදය ද ඒ සඳහා කළයුත්තේ කුමක් ද, කෙසේ ද සහ කොපමණ ඉක්මනින්ද යනාදී වශයෙන් උච්චත්වයේ වෙනස්කම් සහිතව දිගින් දිගටම පැවති බවත් කීම අතිශයෝක්තියක්

නොවේ. පසුගිය දශක හතරක් පමණම වූ කාලය පුරා පැවති ජනාධිපතිවරණ සහ මහමැතිවරණ සියල්ලක දීම පාහේ කේන්ද්‍රීයව පැවති ලක්‍ෂණයක් වූයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ප්‍රතිසංස්කරණ සිදුකිරීම සහ එයින් විශේෂයෙන්ම විධායක ජනාධිපති ධුරය අහෝසි කිරීමයි.

2001 වසරෙහිදී සිදුකරන ලද 17 වන සංශෝධනය දක්වාම එම ධුරයේ බලය අඩුකිරීම කෙසේ වෙතත් තුළුනය කිරීමටවත් කිසිදු පියවරක් ගනු නොලැබිණි. ඒ සඳහා සැබෑ උත්සාහයක් ගනු ලැබූයේ 2015 වසරෙහිදී වන අතර එහි ප්‍රතිඵලය වූයේ 19 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයයි.

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදනය සියල්ලන්ගේ අදහස් විමසන සහ ජන සහභාගිත්ව ක්‍රියාදාමයක් විය යුතුය. එමගින් කිසිවෙකුත් අතහැර දැමීම හෝ කිසිවකුට සවන් නොදී සිටීම සිදුවිය යුත්තක් නොවේ. රටක උත්තරීතර නීතිය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව වන අතර එය පවතින්නේ ජනතාව ආරක්‍ෂා කිරීමටයි. ඔවුන් එය සම්පාදනය කිරීමේ කොටස්කරුවන් විය යුතුය.

එම සංශෝධනය පිළිබඳව ද විවේචන පැවති අතර ඇතමුන් කියා සිටියේ සිදුවූ පරිදි බලතල අඩුකිරීම වෙනුවට සිදුකළ යුතුව තිබුණේ විධායක ජනාධිපති ධුරය අහෝසි කිරීම වන බවයි. එම අදහසට එරෙහි වන තවත් අය කියා සිටින්නේ ජනාධිපතිවරණයෙන් පසු සිදුකරන බවට ඡන්දදායකයන් හට වූ පොරොන්දුව ජනමත විචාරණයක් අවශ්‍ය නොවන ආකාරයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් වූ බැවින් ධුරය අහෝසි කිරීමේ විකල්පයක් සැබැවින්ම නොතිබුණු බවයි. ඒ කෙසේ වෙතත් ජනවාර්ගික ගැටුමට දේශපාලන විසඳුමක් සැපයීම ප්‍රධාන කොටගෙන විධායක ජනාධිපති ධුරය සහ අනෙකුත් ගැටලු රාශියක් වටා විවාදය දිගටම සිදුවෙමින් පවතී.

අපට නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය වන්නේ ඇයි යන්න මෙන්ම එහි අරමුණ හෝ අරමුණු වියයුත්තේ මොනවාද යනාදී වන මූලික ප්‍රශ්න අප අපගේ න්ම අසාගැනීම ද වැදගත්ය. වසර ගණනාවක් පැවති ගැටුම සහ යුද්ධය මෙන්ම ආණ්ඩුකරණය සහ දේශපාලන සංස්කෘතියෙහි සිදුවී ඇති බාදනය වෙත අප ආපසු හැරී බැලිය යුතුය. ශිෂ්ට සම්පන්න සහ ශිලාවාර සමාජයන් පිළිබඳව වූ ඊශ්‍රායලයේ දාර්ශනික අවිශායි මාගලිට්ගේ (Avishai Margalit) අදහස වර්තමාන ශ්‍රී ලංකාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයෙහිලා කෙතරම් උචිත සහ විශිෂ්ට මග පෙන්වීමක් සපයයි ද යන්න එහිදී අපට පෙනී යනු ඇත. ඔහු පවසන ආකාරයට ශිෂ්ට සම්පන්න සමාජයක් යනු ආයතනයන් විසින් පුරවැසියන් අවමානයට ලක් නොකරන එමෙන්ම පුරවැසියන් විසින් එකිනෙකා අවමානයට ලක්කර නොගන්නා සමාජයකි. මෙරටෙහි සැබවින්ම පවතින්නේ නීතියේ ආධිපත්‍යයෙහි කඩාවැටීම බලවත් කරමින් සහ එමගින් අපගේ ජනතාවන්ගේ අභිශය මූලික බහුත්වවාදය සහ විවිධත්වය පිළිබඳව සැක ඇති කරමින් ඔවුන් ජාතිකත්ව, ආගමිකත්ව සහ පංති අනුව එකිනෙකා සමඟ ගැටීමට සලස්වන අශෝභන බහුත්වවාදයකි. අප එකිනෙකා වෙත කරගනු ලැබ ඇති ඉතාම පහත් මට්ටමේ වූ අවමානයන් පිළිබඳව දැනුවත්වීම සඳහා කිසිදු ශ්‍රී ලාංකිකයෙකු යුද්ධයේ අවසාන අවධිය පිළිබඳව වූ මානව හිමිකම් පිළිබඳ මහ කොමසාරිස්වරයාගේ වාර්තාව කියවීම අවශ්‍යම නොවේ. බලය හා අධිකාරීත්වය පූර්ණ ලෙස අවභාවිතය සහ වය ලංකාව පුරා පෝෂණය කළ දුඬුවම් නොලබා වරද කිරීම පිළිබඳව වූ සංස්කෘතිය පිළිබඳව අපගේම වූ කතාවන් අප සැම සතුව ඇත. එමෙන්ම එමගින් සිදුකර ඇති හානිය සහ ඒ පිළිබඳව යමක් කිරීමේ දැඩි අවශ්‍යතාවය අප සැම ස්ථිර ලෙසම හමුත්

සෙමෙන් අවබෝධ කොටගෙන සිටීමු. මෙම වසරෙහිදී පැවැත්වුණු ජාතික මැතිවරණ දෙකම ඒ පිළිබඳව වූ ඒවා වේ. ඒවා මගින් ආරම්භයක් සලකුණු කොට ඇත. තම සියලු ජනතාවන්ගේ අවශ්‍යතාව හා අභිලාෂයන් සපුරන ආයතනයන් සහ ක්‍රියාදාමයන් සහිත නව ශ්‍රී ලංකාවක් ගොඩනැගීමේ කාර්තව්‍යයට අප දැන් උර දියයුතුව ඇත.

මූලික අයිතියක් ලෙස

ඒ අනුව, නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදනය සියල්ලන්ගේ අදහස් විමසන සහ ජන සහභාගිත්ව ක්‍රියාදාමයක් විය යුතුය. එමගින් කිසිවෙකුත් අතහැර දැමීම හෝ කිසිවකුට සවන් නොදී සිටීම සිදුවිය යුත්තක් නොවේ. රටක උත්තරීතර නීතිය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව වන අතර එය පවතින්නේ ජනතාව ආරක්‍ෂා කිරීමටයි. ඔවුන් එය සම්පාදනය කිරීමේ කොටස්කරුවන් විය යුතුය. නොවිසේව අන් අයට එම කාර්තව්‍යය පවරා වක්‍ර ලෙස වයට දායක වන්නන් වියයුතු නොවේ. 1972 සහ 1978 දේශප ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවන් සම්පාදනයෙහි දී ජනතා සහභාගිත්වයක් නොතිබුණු තරම් වන අතර තිබුණා නම් ඒ ඉතාම සුළු වෙන්නේ වේ. මෙසේවීම නැවත සිදු නොවිය යුතුය. විශේෂයෙන්ම එසේ සිදු නොවිය යුතුවන්නේ 2015 වසරෙහි පැවති ජාතික මැතිවරණ දෙකෙහි දීම අප පුරවැසියන් ලෙස සැලකුණු අතර බොහෝ දෙනෙක් අපට කළහැකියැයි නොසිතූ වෙනසක් සාමකාමී ලෙස සිදුකිරීමට එලෙස අපට බලය පවරනු ලැබූ හෙයිනි. එම බලගැන්වීම පිළිබඳව වූ හැඟීම වඩාත් වර්ධනය කළයුතු අතර රාජවංශ ව්‍යාපෘතියක නියැලී කිහිපදෙනෙකුගේ වරප්‍රසාදයක් හෝ පූර්ණ අයිතියක් ලෙස වය නොව ක්‍රියාත්මක ප්‍රජාතන්ත්‍රයක සියලු දෙනාගේ මූලික අයිතියක් ලෙස වය තහවුරු කළයුතුය.

දෙවනුව, අප සැලකිල්ලට ගතයුතු කරුණක් වන්නේ, දශක ගණනක් හෝ ඇතැම් විට සියවස් ගණනක කාලයක් පුරා පැවති ඇති ලෝකයේ ඇතැම් රටවල ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවන් සකසනු ලැබ ඇත්තේ විධායක බලයේ භාවිතය පිළිබඳව සැකසිත විචිත සංවරණ තුලන ක්‍රම ක්‍රියාත්මක කිරීමට අදිටනිත් ක්‍රියාකළුවන් විසින් මිස බලය භාවිතය පිළිබඳ ආසන්න විචය අයුතු ලෙස භාවිතයට පෙළඹුනුවන් විසින් නොවන බවය. අපගේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා පරිණාමය පිරික්සා බැලූවිට පෙනී යන්නේ එක් මූලාශ්‍රයක් වටා හෝ නිලයක් වටා බලය සංකේන්ද්‍රණය වීම සහ තහවුරු වීම කැපී පෙනෙන ලක්ෂණයක් වී ඇති බවයි. එබැවින් වත්මන් සන්දර්භය තුළදී 19 වන සංශෝධනය මගින් විධායක ජනාධිපති ධුරයේ බලතල ආක්‍රමණය කිරීමක් සිදුව ඇතත් නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් මගින් විධායක ජනාධිපති ධුරය අහෝසි කරනවා පමණක් නොව එය විධායක අගමැති ධුරයක් සමග හුවමාරු කරගැනීම ද සිදු නොවන බවට සහතික කරගැනීම ද වැදගත් වෙයි. පාර්ලිමේන්තුව ශක්තිමත් කළයුතුය. විශේෂයෙන්ම හොඳ ගුණාත්මක බවකින් හා විශේෂඥතාවයකින් යුතු ස්ථීර කාර්යමණ්ඩලයක් සහිත කමිටු ක්‍රමයක් තුළින් විධායක බලය වෙත වන සංවරණ තුළනයක් බවට, වත්මනෙහි විධායකයේ තීරණ ගැනීමෙහි රඹර් මුද්‍රාවක් බවට පත්වී ඇති ව්‍යවස්ථාදායකය පත්කළ යුතුය. පරිනත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාජ්‍යයන්හි අගමැතිවරුන් විඩාත් ජනාධිපතිවරුන්ගේ ලක්ෂණයන් අත්කර ගනිමින් පැවතීම පිළිබඳව යම් කලක සිට පවතින විවාදයක් වෙයි. මෙම කරුණ පිළිබඳව අපගේ සන්දර්භය තුළ අවධානයක් නොවීම අපගේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය පරිණාමය පිළිබඳව වූ පිළිබිඹුවක් වෙයි.

මේ ආශ්‍රිතවම පවතින වැදගත් කරුණු

වන්නේ ජනවාර්ගික ගැටුමට දේශපාලනික හා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය විසඳුමක් සැපයීම සහ විවෘතත්වය දරා සිටින්නා වූ බලය බෙදාහැරීමේ පිළිබඳව වූ අදහස් ය. ජනවාර් මස ජනාධිපතිවරණ සටන පදනම් කරගනු ලැබූයේ ආණ්ඩුකරණය මතය. එහිදී ඉහත කරුණ පිළිබඳව නිශ්ශබ්දව සිටීමේ විකඟනාවයක් පැවතුණේ එසේ නොවුවහොත් පුළුල් රාජපක්‍ෂ විරෝධී සහායෙහි සමගිය අනතුරට පත්විය හැකිව තිබූ බැවිනි. අනෙක් අතට මෙසේ කිරීම සාධාරණ බව කිව හැක්කේ ජාතිකත්ව ගැටුමට දේශපාලන සහ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය විසඳුමක් ඇතිකරගැනීම සඳහා යෝග්‍ය සහ පහසුකාරක පසුබිමක් නිර්මාණය කරගැනීම සඳහා නිසි ආණ්ඩුකරණ තත්වයන් ද අවශ්‍ය වන බැවිනි. මේ අනුව බලතල මේ ප්‍රශ්නය පිළිබඳව කටයුතු කිරීම දැන් ආණ්ඩුකරණයේ පැවැත්ම තීරණය කරන පරික්ෂණය ද වී ඇති බව කිවහැකිය.

උපරිම බලයක්

යම් මට්ටමකට මතභේදකාරී තත්වයක් ද අවුලුවමින් මෙම ගැටලුවට විසඳුම ගෙඩරල්වාදය බව දෙමළ ජාතික සන්ධානය තම මැතිවරණ ප්‍රකාශනයෙන් කියා සිටියේ ය. එනමුදු 2015 ජනවාරි ජයග්‍රාහී සන්ධානයේ අනෙක් පක්‍ෂ වල පොදු ස්ථාවරය බව පෙනෙන්නේ. "ඒකීය රාජ්‍යයක් තුළ උපරිම බලය බෙදීමක්" යන්න බව පෙනේ. එයට අයත් වන්නේ මොනවා ද යන්න පැහැදිලි කිරීමක් තවමත් සිදුවී නැත. 13 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය සම්බන්ධයෙන් වර්තමානයේ තත්වාකාරයෙන් (De Facto) පවතින තත්වය එනම් එහි ඉඩම් සහ පොලිස් බලතල පිළිබඳව වූ විධිවිධානයන් ක්‍රියාත්මක නොකරනවාද එසේත් නැත්නම් එම විධිවිධානයන් ක්‍රියාත්මක කිරීම ද ඊට අයත් ද යන්න තවමත් පැහැදිලි කළයුතුව ඇත.

19 වන සංශෝධනය මගින් විධායක ජනාධිපති ධුරයේ බලතල ආක්‍රමණය කිරීමක් සිදුව ඇතත් නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් මගින් විධායක ජනාධිපති ධුරය අහෝසි කරනවා පමණක් නොව එය විධායක අගමැති ධුරයක් සමග හුවමාරු කරගැනීම ද සිදු නොවන බවට සහතික කරගැනීම ද වැදගත් වෙයි. පාර්ලිමේන්තුව ශක්තිමත් කළයුතුය. විශේෂයෙන්ම හොඳ ගුණාත්මක බවකින් හා විශේෂඥතාවයකින් යුතු ස්ථීර කාර්යමණ්ඩලයක් සහිත කමිටු ක්‍රමයක් තුළින් විධායක බලය වෙත වන සංවරණ තුළනයක් බවට, වත්මනෙහි විධායකයේ තීරණ ගැනීමෙහි රඹර් මුද්‍රාවක් බවට පත්වී ඇති ව්‍යවස්ථාදායකය පත්කළ යුතුය.

මේ පිළිබඳව වන එක් තර්කයක් වන්නේ ප්‍රායෝගික පර්යාලෝකයකින් යුතුව කටයුතු කිරීමයි. එනම් අවශ්‍ය වන්නේ කුමක්ද යන ප්‍රශ්නය නගමින් ලේබල් භාවිතයෙන් වැළකී ඉදිරියට කටයුතු කරගෙන යාමයි. මෙය

එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් පිළිබඳ මහකොමසාරිස්වරයාගේ කාර්යාලයේ අනුග්‍රහයෙන් පවත්වනු ලැබූ පරීක්ෂණයේ වාර්තාව නිකුත්වීමෙන් සහ ශ්‍රී ලංකාවේ රජය සහ ඇමරිකා එක්සත් ජනපදය සහ තවත් රාජ්‍යයන් එක්ව ඉදිරිපත් කරනු ලැබූ එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් කවුන්සිලයේ යෝජනාව සම්මතවීමෙන් පසු රජය විසින් විශ්වසනීය දේශීය යාන්ත්‍රණයක් මගින් සිදුකරනු ලබන වගවීම් ක්‍රියාදාමයක් පිළිබඳව පොරොන්දුවක් දෙනු ලැබිණි.

"කුමන නමකින් හැඳින්වුවද රෝස මලෙහි සුවඳෙහි වෙනසක් ඇති නොවේ" යන ආකාරයේ තර්කයකි. එහි යම් වටිනාකමක් ද නොමැත්තේ නොවේ. නමුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය අර්ථකථන වෙත යොමු වූ විට ශ්‍රී ලංකාව ඒකීය රාජ්‍යයක් ය යන වගන්තිය දිගටම පවතින්නේ යයි සිතමු. එවිට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය හෝ ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය විසින් ගනුලබන ස්ථාවරය කුමක්විය හැකි ද ? ප්‍රමුඛතාවය දෙනු ලබනු ඇත්තේ කුමකටද ? උපරිම බලය බෙදීමට ද හැක්කම් ඒකීය රාජ්‍යයට ද ?

වගවීම

බලය බෙදීම පිළිබඳ තර්කයට පිළිතුර පවතිනු ඇත්තේ දෙමළ ජාතික සන්ධානයට සහ බලයේ සිටින රජයට එකඟවිය හැකි දෙයෙනි. එය කුමක් වුවද ඉදිරියට වර්ධනය වන්නා වූ දෙයක් වනු ඇත. එනම්, ප්‍රායෝගික තලයෙන් මතුවන්නා වූ අභියෝගයන් සහ ඉඩ ප්‍රස්ථාවන් මගින් හැඩගස්වන්නක් වනු ඇත. එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් පිළිබඳ මහකොමසාරිස්වරයාගේ කාර්යාලයේ අනුග්‍රහයෙන් පවත්වනු ලැබූ පරීක්ෂණයේ වාර්තාව නිකුත්වීමෙන් සහ ශ්‍රී ලංකාවේ රජය සහ ඇමරිකා එක්සත් ජනපදය සහ තවත් රාජ්‍යයන් එක්ව ඉදිරිපත් කරනු ලැබූ එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් කවුන්සිලයේ යෝජනාව සම්මතවීමෙන් පසු රජය විසින් විශ්වසනීය දේශීය යාන්ත්‍රණයක් මගින් සිදුකරනු ලබන වගවීම් ක්‍රියාදාමයක් පිළිබඳව පොරොන්දුවක් දෙනු ලැබිණි. මෙම වගවීමේ ක්‍රියාදාමය ද ඉහත ප්‍රශ්නයට සෘජුවම අදාළවේ. මේ පිළිබඳව වූ විවාදය කේන්ද්‍රගතව ඇත්තේ විශේෂ අධිකරණය හා විශේෂ කොන්සල්වරයාගේ කාර්යාලය සම්බන්ධයෙන් ගත් කළ දෙමුහුන් බවක් (hybridity) තිබෙනු ඇති නම් කොපමණ දෙමුහුන් බවක් රජය විසින් පිළිගනු ලබයි ද යන කරුණ මතය. මෙම ආයතන දෙකෙන් කවරක වුවද යම් විදේශිකයන් ඇතුළත් වනු ඇතිනම් එයින් ජාතික පරමාධිපත්‍යය උල්ලංඝනය වන බව ඇතැමුන් තර්ක කරන අතර එවන් ඕනෑම යාන්ත්‍රණයක් දෙස වින්දිතයන් සහ ඔවුන්ගේ පවුල්වල අයගේ පැතිමාණයෙන් බලන කල එය සම්පූර්ණයෙන්ම දේශීයවූවක් නම් එහි විශ්වසනීය බවක් නොපවතිනු ඇති බවට තවත් ඇතැමුන් පෙන්වා දෙති. වැඩිදුරටත්, නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීම පිළිබඳව වූ මෑතකාලීන සිදුවීම් මගින් පෙන්වා දෙනු ලබන්නේ, ස්වාධීනත්වයට උපකාරීවන වඩා

හිදුනස් වාතාවරණයක් තුළ ක්‍රියාත්මක වෙමින් වුවද, ජනතාවට විශ්වාසය සහ රඳා පැවතිය හැකි බවක් පෙන්වීමට නම් තවත් බොහෝ දුරක් යා යුතුව තිබෙන බවයි. එසේ වූයේ ද සාමාන්‍ය අපරාධ සම්බන්ධයෙන් වන විට ජාත්‍යන්තරව පිළිගත් අපරාධ සහ මනුෂ්‍ය වර්ගයාට වරෙහි අපරාධ සම්බන්ධයෙන් විශහැකි තත්වය කියනුම කවරේ ද ? එමෙන්ම විශේෂඥ ඥානය සහ පලපුරුද්ද සම්බන්ධ වූ ගැටලු ද පවතී. පරමාධිපත්‍යය පිළිබඳව වූ තර්කය සම්බන්ධයෙන් අප සැළකිල්ලට ගතයුතු කරුණක් වන්නේ 1950 දශකයේ මැදභාගය පමණ වන තෙක් අපගේ ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයේ විදේශික විනිසුරුවරුන් සිටි බවය. එමෙන්ම පරීක්ෂණ කොමිෂන් සභාවලට සම්බන්ධව ද විදේශිකයන් සිට ඇත. සැබවින්ම යුධ අපරාධ සහ මනුෂ්‍ය වර්ගයාට වරෙහි අපරාධ සම්බන්ධයෙන් වූ චෝදනා පිළිබඳව පිහිටා වෙත ඉදිරිපත් කළයුතුයැයි වගවීම් ක්‍රියාදාමයන්ට වරෙහිවූවන් විසින් කියා සිටින උපදේශක මතයන් ලියනු ලැබුවේ ජාත්‍යන්තර නීතියෙන් විසින් මිස දේශීය අය විසින් නොවේ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ දශක ගණනාවක් මහජන විවාද න්‍යාය පත්‍රයේ තිබුණේ වි නමුදු එයින් ඒවා ක්‍රියාවට නැංවීම කිසිසේත්ම පහසුවීමක් සිදුනොවනු ඇති අතර අභියෝග වලින් ද පිරි පවතිනු ඇත. පුරවැසියන් ඔවුනොවුන් විසින් හෝ ආයතනයන් විසින් අවමානයට ලක්කිරීමට නොහැකිවන ශිෂ්ට සම්පන්න සමාජයක වාසය කරන්නා වූ සියලු ජනතාවන් අතර වූ ජාතික එකමුතු බවක් සහ අර්ථාන්විත සමගි සන්ධානයක් මගින් එක්ව බැඳී පවන්නා නව ශ්‍රී ලංකාවක් ගොඩනැංවීම සඳහා වූ ඉඩ ප්‍රස්ථාවන්ගෙන් ද එය පිරි පවතිනු ඇත.

මෙහිදී අසමත් වීම අපට කිසිසේත්ම දැරිය හැක්කක් නොවේ. ●

72 සහ 78 කළ වරද මෙවර නොකළ යුතු යි

www.priu.gov.lk

1972 ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයේ රැස්වීමක්

ආචාර්ය ජයම්පති වික්‍රමරත්න

රටේ මූලික සහ උත්තරීතර නීතිය වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවයි. විධායකය, ව්‍යවස්ථාදායක සහ අධිකරණය මෙන්ම පුරවැසියන් අතර ඇති නෛතික සම්බන්ධය කුමක් ද යන්න එහි සඳහන් වේ. ඊට අමතරව මෙකී ආයතන සහ පුරවැසියන් සහ ඇති බැඳුම් යන සියල්ලම සඳහන් වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ය. ලිඛිත

ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව බොහෝ රටවල දැකිය හැක් අතර ලිඛිත ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නැති රටවල් හැටියට එක්සත් රාජධානිය සහ ඊශ්‍රායලය හඳුන්වා දෙන්නට පුළුවන. අලිඛිත ව්‍යවස්ථා සම්ප්‍රදායන් සහ ඒ සම්බන්ධයෙන් කටයුතු එක්සත් රාජධානියේ පවතින අතර බ්‍රිතාන්‍යයේ පාර්ලිමේන්තුවේ සීමාවල් නැත. සම්ප්‍රදායන්

හා සිරිත්විරිත් මත එසේ ක්‍රියාත්මක වූව ද, මහා බ්‍රිතාන්‍යයේ මානව හිමිකම් පනත තිබේ. මහා බ්‍රිතාන්‍යයේ සියලුම නීති යුරෝපයේ මානව හිමිකම් ප්‍රඥප්තියට අනුකූලවිය යුතු ය. ඒ අනුව යුරෝපීය මානව හිමිකම් ප්‍රඥප්තියට අනුකූල නොවන නීති හෝ වගන්ති පිළිබඳව විනිශ්චයක් දෙන්නට උසාවිවලට බලතල තිබේ. ඒකෙත්ම

පැවැත්වෙනවා වහාම ඒකට අවශ්‍ය සංශෝධන ගෙන එන්නට.

මහා බ්‍රිතාන්‍යයේ පවා අද උත්තරීතර පාර්ලිමේන්තුවක් හැක. එහි ද අද උත්තරීතර වන්නේ අණ්ඩුකුම ව්‍යවස්ථාව ය. ඒ අනුව උත්තරීතර පාර්ලිමේන්තුවක් සහ ලෝකයේ හොඳම සහ ශක්තිමත් ම ඒකීය රාජ්‍ය තිබෙන්නේ බ්‍රිතාන්‍යයේ යැයි කීවත්, අද එය වෙනස් වී ඇත. අද ස්කොට්ලන්තයට, අයර්ලන්තයට සහ

කුමන සංශෝධනයක් හෝ කරන්නට ජනමත විචාරණයක් අවශ්‍ය ය. ඒකෙන්නම පෙනෙනවා අළුත් ව්‍යවස්ථාවක් හදනවිට ජනමත විචාරණයක් අවශ්‍ය බව. නිත්‍යානුකූල හා ව්‍යවස්ථානුකූල අවශ්‍යතාවයට අමතරව අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් එනවිට ජනමත විචාරණයකින් අනුමත කරගැනීම යහපත් ය.

වේල්සයට වෙන් වෙන් මට්ටමේ බලතල ලබා දී තිබේ. ඒ බලතල සියල්ල ආපසු ගන්නට පුළුවන. නමුත් ඔවුනොවුනගේ කැමැත්ත හැකිව බෙදාහැර ඇති එම බලයට පිටින් නීති හදන්නේ නැති බවට මහා බ්‍රිතාන්‍යය ඒ එක් එක් ප්‍රාන්තය සමඟ අවබෝධතා ගිවිසුමකට පැමිණ ඇත. මේ අනුව අපිට පෙනෙන්නේ වෙස්මිනිස්ටර් පාර්ලිමේන්තුව

නාමික වශයෙන් ඒකීය වුවාට ක්‍රියාත්මක වෙන්නේ ඒකීයව නොවන බව.

සුජාන බව

ලංකාව සහ ඉන්දියාව වැනි අහික් සෑම රටකම පාහේ ලිඛිත ව්‍යවස්ථාවක් තිබේ. ඒ ලිඛිත ව්‍යවස්ථා තිබෙන නිසාම ඒ ව්‍යවස්ථා ඕන විදියට වෙනස් කරන්නට නොහැක. සෑම රටකම ව්‍යවස්ථාවක සාමාන්‍ය නීතියක් පනවනවා මෙන් නොව ව්‍යවස්ථා වෙනස් කරන විට පාර්ලිමේන්තුවේ වැඩි බහුතරයක් අවශ්‍යය වේ. බොහෝ රටවල තුනෙන් දෙකක් අවශ්‍ය ය. මියන්මාර්වල ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කරන්නට ව්‍යවස්ථාදායකයේ හතරෙන් තුනක අනුමැතිය අවශ්‍ය වේ. අපේ ආණ්ඩුකුම ව්‍යවස්ථාවේ සමහර වගන්ති වලට තුනෙන් දෙකේ අනුමැතියට අමතරව ජනමත විචාරණයකුත් අවශ්‍ය ය. නවතම ව්‍යවස්ථාවක් ගෙනවිත්තේ නම් අපේ ව්‍යවස්ථාවේ තිබෙනවා වගන්ති ගණනාවක්, එවායේ කුමන සංශෝධනයක් හෝ කරන්නට ජනමත විචාරණයක් අවශ්‍ය ය. ඒකෙන්නම පෙනෙනවා අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හදනවිට ජනමත විචාරණයක් අවශ්‍ය බව. නිත්‍යානුකූල හා ව්‍යවස්ථානුකූල අවශ්‍යතාවයට අමතරව අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් එනවිට ජනමත විචාරණයකින් අනුමත කරගැනීම යහපත් ය. එවිට නව

ව්‍යවස්ථාවට කිසියම් සුජාන භාවයක් ලැබේ. කෙසේ නමුත් මැතිවරණ දෙකකින්ම නව ව්‍යවස්ථාවක් සඳහා ජනතාව අනුමැතිය දී ඇති නමුත් පසුගිය පාර්ලිමේන්තුවේ සිටි මන්ත්‍රීවරු එයට කැමැත්තක් දැක්වූයේ නැත. ජනතාවගේ පරමාධිකාරයට කුමක් සිදු වන්නේ ද යන ගැටළුව මෙහිදී මතු වේ. එහෙයින් ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කිරීම පාර්ලිමේන්තුවේ මන්ත්‍රීවරුන්ට භාරදී සිටියාම හරියන්නේ නැත. පළවෙනි

වැදගත්ම දේ වන්නේ පාර්ලිමේන්තුවේ සිදුවෙන සාකච්ඡා පාරදාශ්‍ය ආකාරයට සිදුවීම. 1994-2000 කාලයේ දී පාර්ලිමේන්තු තේරීම් කාරක සභා වල තමයි නව ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් සාකච්ඡා ඇතිවූයේ. නමුත් තේරීම් කාරක සභාවේ මොකද වෙන්නේ කියලා මිනිසුන් දන්නේ නැත. රට දන්නේ ද නැත. ජන මාධ්‍ය ද දන්නේ නැත. ඒකට ඉදිරිපත් කරන ලේඛණ ප්‍රසිද්ධියට පත් කරන්නේ ද නැත. ඒ නිසා පාර්ලිමේන්තුවේ කෙරෙන ඒ දේ පාරදාශ්‍යභාවයක් නැත. නමුත් 94 -2000 අතරතුර විශාල සාකච්ඡාවක් ඇති වූ බව පිළිගත යුතු ය. විශේෂයෙන්ම බලය බෙදීම පිළිබඳව වැඩිදෙනාගේ අවධානය යොමු වී තිබුණි. ඒ අතරම එක්තරා ආකාරයකට පාර්ලිමේන්තුවට බලපෑමක් ද ආවේ ය.

අද යෝජනා වෙලා තිබෙන්නේ, විශේෂයෙන් එක්සත් ජාතික පෙරමුණ යෝජනා කර සිටියේ පාර්ලිමේන්තුව ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් ලෙස රැස්විය යුතු බව ය. එක්සත් ජාතික පක්ෂය හා ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය අතර ඇතිකරගත් අවබෝධතා ගිවිසුමේ ද පාර්ලිමේන්තුව ව්‍යවස්ථා සම්පාදක සභාවක් ලෙස රැස්වන බව සඳහන් වේ. නමුත් ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් යන්නෙන් අදහස් වන්නේ කුමක් ද කියන ප්‍රශ්නය එයින් පැන නගී. 1970 දී ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය සහ සමසමාජ කොමියුනිස්ට් පක්ෂ කියා සිටියා අපිට ඕනේ ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කරන්නට නොව අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හදන්නට බව. එවකට පැවති ව්‍යවස්ථාව අපගේ පාර්ලිමේන්තුවේ පනත් සම්මත වීම මගින් හදුනා එකක් නොව ඒක රාජ ආඥාවකි. පාර්ලිමේන්තු පනතකින් අපිට නිදහස දුන්නේ වී නමුත් එම ව්‍යවස්ථාව රාජ ආඥාවක් වූයේ ය.

ඒ වනවිට අලුතින් නිදහස දිනාගත් රටවල යටත් විජිතවාදයට එරෙහිව තමන්ගේම ව්‍යවස්ථාවක්, හැතිනම් තමන්ගේ ම පොළොවෙන් මතු වූ ව්‍යවස්ථා හඳුනා ප්‍රවහනාවයක් තිබුණි. එවකට ප්‍රීතිකවුන්සිලයේ තිබූ හඬ කිහිපයක තිත්ද වල සමහර වැඩි දෙස බැලූවිට, බ්‍රිතාන්‍යයන් අපිට දුන් ව්‍යවස්ථාව අපිට ඕනේ හැටියට වෙනස් කරන්නට හැකි ද යන්න ද ප්‍රශ්නක් විය.

පාර්ලිමේන්තුවේ ආසන වලින් තුනෙන් දෙකක් කිසිම පක්ෂයකට ගන්නට බැහැ කියන අදහසකුත් ඒ කාලයේ තිබුණි. ඒ නිසා එවකට තිබුණු සමගි පෙරමුණු ආණ්ඩුව පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන්ට වෙනම රැස්වී ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් ලෙස ක්‍රියා කරන්නට ජනසාගරේ ජනවරමක් ඉල්ලා සිටියේ ය. පාර්ලිමේන්තු ආසන වලින් තුනෙන් දෙකක් ලැබුණු නමුත් රටේ සමස්ත ඡන්දය ගතහොත් සියයට පහනට අඩුවයි තිබුණේ. ඒ තුනෙන් දෙක පාවිච්චි කළා ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කරන්නේ නැතිව ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් වෙනම පිහිටුවන්නට. සංකේතවත්වන ලෙස පළවෙහි සහ අවසන් රැස්වීම නව රඟනලේ පැවැත්වී ය.

72 ව්‍යවස්ථාව හැදීම සඳහා ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයට ලංකාවේ සියළුම පක්ෂ සහභාගිවීම ඉතාම වැදගත් ය. උතුරු නැගෙනහිර දෙමළ ජනතාව හියෝජනය කළ එවකට තිබුණු ෆෙඩරල් පක්ෂය නව ව්‍යවස්ථාවක් හඳුන්වන අතර වශයෙන්ම වාඩි විය. නමුත් ඔවුන්ගේ අභිලාෂයන් ඉටුවන බවට තබා ඒ කිට්ටුවටවත් එන්නට නොහැකි බව තේරුම් ගිය පසු රැස්වීම් වලට සහභාගිවීම ඔවුහු නැවැත්වූ හ.

72 දී විශේෂයෙන්ම දෙමළ ජනතාවගේ සහභාගිත්වයෙන් තොරවූ හෙයින් එම

ව්‍යවස්ථාවේ සුඡාන භාවය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය බරපත ලෙස මතුවී ය.

උපරිම එකඟතාවක්

78 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ද සිදුවූයේ ඒ ආකාරයේම ඇබැදිදියකි. දෙමළ ජනතාවගේ ප්‍රශ්න තියෙන බව පිළිගනිමින් ඒවා ද සාකච්ඡා කිරීමට වටමේස සාකච්ඡාවක් කැඳවන බවට ඒ මැතිවරණයේ දී එක්සත් ජාතික පක්ෂය පොරොන්දු වූ නමුත් එසේ නොකර තමන්ට ලැබුණු 5/6 බලය පාවිච්චිකර තමන්ට අවශ්‍ය ව්‍යවස්ථාව හැදවේ ය. ඒ ආකාරයට 1972 සහ 1978 යන දෙකෙන්ම සිදුවූයේ, තිබුණු ආණ්ඩු තමනට අවශ්‍ය ආකාරයට ව්‍යවස්ථාවන් හදාගැනීම ය.

මේ වතාවේ එසේ නොවීය යුතු ය. ඒ නිසා දැන් අදහස් කරගෙන සිටිනවා මෙන්ම එකඟතාවයකට පැමිණ තිබෙනවා පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරු සියළුමදෙනා ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත් මණ්ඩලයක් හැටියට කටයුතු කරන්නට. ව්‍යවස්ථාව සම්මත කරන මණ්ඩලයක් නොව ව්‍යවස්ථාවක් කෙටුම්පත් කරන, තුනෙන් දෙකක් නොව ඊටත් වැඩියෙන් ඡන්ද ලබා ගන්නට පුළුවන් උපරිම එකඟත්වය තිබෙන කෙටුම්පතක් හදා ගැනීමටයි එයින් මහන්සි ගන්නේ.

ඒක තමයි දැනට තිබෙන යෝජනාව. තේරීම් කාරක සභාවකුත් පත්කරන්නට පුළුවන. නමුත් 94-2000 මගේ අත්දැකීම් අනුව එය පාරදෘශ්‍ය වන්නේ නැත. තේරීම් කාරක සභාවකට ප්‍රසිද්ධියේ රැස්වීමට ද බැරකමක් නැති නමුත් මගේ අදහස වෙන්නේ **සෑම මන්ත්‍රීවරයාම සහභාගිවන පරිදි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතක් කිරීමේ මණ්ඩලයක් ලෙස රැස් වී එයින් එන එකඟත්වය මත හැඳෙන කෙටුම්පත කැඩීනම් මණ්ඩලය සහතික**

කර, පාර්ලිමේන්තුවේ 2/3ක් සහ ජනමත විචාරණයකින් අනුමත කර ගැනීම ය.

දැනට ව්‍යවස්ථාවේ තිබෙන සංශෝධන ක්‍රියාවලියෙන් බැහැර නොවී කටයුතු කිරීමට ද අවශ්‍ය ය. මම හිතන්නේ හැම ඡන්දයකින් පසුවම හැම ව්‍යවස්ථාවක් ම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩල හදා, තිබෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට පටහැනිව කටයුතු කිරීම ප්‍රජාත්මකවාදයේ සෞඛ්‍යයට යහපත් නැත. විශේෂයෙන් ම 17වෙනි

එක්සත් ජාතික පෙරමුණ යෝජනා කර සිටියේ පාර්ලිමේන්තුව ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් ලෙස රැස්විය යුතු බව ය. එක්සත් ජාතික පක්ෂය හා ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය අතර ඇතිකරගත් අවබෝධතා ගිවිසුමේ දී පාර්ලිමේන්තුව ව්‍යවස්ථා සම්පාදක සභාවක් ලෙස රැස්වන බව සඳහන් වේ.

සංශෝධන ඒකමතිකව සම්මත වීමෙන්ම පෙනෙනවා උත්සාහයක් දැරුවොත් ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය එකඟත්වයෙන් කරන්නට පුළුවන් බව. ඒ නිසා අපි අද ව්‍යවස්ථාවෙන්. බැහැරව ගොස් 70දී වගේ ඊට පටහැනිව ව්‍යවස්ථාවක් හඳුන්වන ගියොත් හිතීමය ප්‍රශ්න ද මතුවිය හැක. ඊට අමතරව පුද්ගලිකව මා හිතන්නේ

මහජන සාක්ෂි විමසීමට කොමිෂන් සභාවක් පත්කිරීම යහපත් බව ය. රටේ පිළිගත් අය එයට පත්කර පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියාවලියට සමගාමී ව නව ව්‍යවහාර පිළිබඳ තමන්ගේ අදහස් ඉදිරිපත් කිරීමට ජනතාවට අවස්ථාව ලබාදිය යුතු ය. ලිඛිතව මෙන්ම වාචිකව ද ඒ සාක්ෂි එක්කළ හැක. ජනතාව ඉදිරිපත්කරන වැදගත් අදහස් අර

94- 2000 කාලයේ ආණ්ඩුව සුදු නෙලුම්, තවලම වැනි නොයෙකුත් වැඩ සටහන් ක්‍රියාත්මක කළේ ය. බුද්ධිමතුන්, මාධ්‍යවේදීන්, නීතිඥයින් වෘත්තීය සමිති නායකයින් හා කලාකරුවන් යන සියල්ලම ව්‍යාපාරයක් ලෙස එක්වී, මේක මිනිසුන්ට තේරුම් කර දෙන්නට අවශ්‍ය ය. මේ සඳහා තමන්ට අවශ්‍ය පහසුකම් ආණ්ඩුවෙන් ඉල්ලා සිටිය යුතුය. ඒවාගේ මාර්ග කිහිපයක කටයුතු කිරීම අවශ්‍යය බවයි මා හිතන්නේ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත් මණ්ඩලයට යොමුකිරීමට පුළුවන. ව්‍යවස්ථා කටයුතු පිළිබඳව උපදේශක මණ්ඩලයක් පිහිටුවා ඒ අයගේ සේවය ද ලබාගැනීම වැදගත් ය.

ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් වන වැදගත්

වෙනස්කම් ජනතාව අතරට ගෙනයන්නට 94-2000 කාලයේ ආණ්ඩුව සුදු නෙලුම්, තවලම වැනි නොයෙකුත් වැඩ සටහන් ක්‍රියාත්මක කළේ ය. බුද්ධිමතුන්, මාධ්‍යවේදීන්, නීතිඥයින් වෘත්තීය සමිති නායකයින් හා කලාකරුවන් යන සියල්ලම ව්‍යාපාරයක් ලෙස එක්වී, මේක මිනිසුන්ට තේරුම් කර දෙන්නට අවශ්‍ය ය. මේ සඳහා තමන්ට අවශ්‍ය පහසුකම් ආණ්ඩුවෙන් ඉල්ලා සිටිය යුතුය. ඒවාගේ මාර්ග කිහිපයක කටයුතු කිරීම අවශ්‍ය බවයි මා හිතන්නේ. එතකොට තමයි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවකට සුජාත භාවය ලබාගන්නට හැකි වෙන්නේ.

මෙහි දී කාලය පිළිබඳ ප්‍රශ්නයක් ද තිබේ. ඕනෑවට වඩා කාලය නොගත යුතු ය. මේක කඩාකප්පල් කරන්නට අය ද සිටිති. විශේෂයෙන් ජනවාර් 8 සහ අගෝස්තු 17 පරාජයට පත් වූ කොටස් එසේ උත්සාහ කරන්නට ඉඩ තිබේ. ඊ ළඟට ජාතිවාදී කොටස් මැදිහත් වී අන්තවාදය ඇවිස්සීමට තිබෙන ඉඩ ද අහුරා දැමිය යුතු ය. මම හිතන්නේ අද අවශ්‍ය වන්නේ, රටේ වසන සෑම ජාතියකට මෙන්ම ජනකොටස් වලට පිළිගන්නට පුළුවන්, එක ජන කොටසක් මත පවත්වන්නේ නැති ව්‍යවස්ථාවක් අපිට අවශ්‍ය ය. ඒ නිසා සිංහල ජනතාව පමණක් නොව දෙමළ ජනතාවත්, මුස්ලිම් ජනතාවත්, කඳුරට දෙමළ ජනතාවත් අලුත් ව්‍යවස්ථාවට සහාය දැක්වීම ඉතාම වැදගත් ලෙසයි මා හිතන්නේ. ඒක අමාරු කාර්යයක් ලෙස මා සලකන්නේ නැත. නමුත් කඩාකප්පල් කාරීන්ගේ ක්‍රියා ගැන අපි අවදියෙන් සිටිය යුතු ය. මෙහි දී පරාජයට පත් වූ බලවේග අඩුවෙන් තක්සේරු නොකළ යුතු ය.

ව්‍යවස්ථා වෙනසකට අද මහඟු අවස්ථාවක් ලැබී තිබේ. ප්‍රධාන පක්ෂ දෙක ඉන්නේ අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් වෙනුවෙනි. පක්ෂ දෙක අතර අවබෝධතා ගිවිසුමක් ද

තිබේ. මැතිවරණයට දින කිහිපයකට පෙර මැතිවරණ නිරීක්ෂකයින් හමු වූ අවස්ථාවේ විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය සම්පූර්ණයෙන් අහෝසිකරන බව ජනාධිපති කියා සිටියේ ය. ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කරන බව එක්සත් ජාතික පක්ෂය දැනටම මැතිවරණ ප්‍රකාශනයේ සඳහන්කර ඇත. ජාතික ප්‍රශ්නය පිළිබඳ ජනාධිපතිවරයාට හොඳ දැක්මක් ද තිබේ.

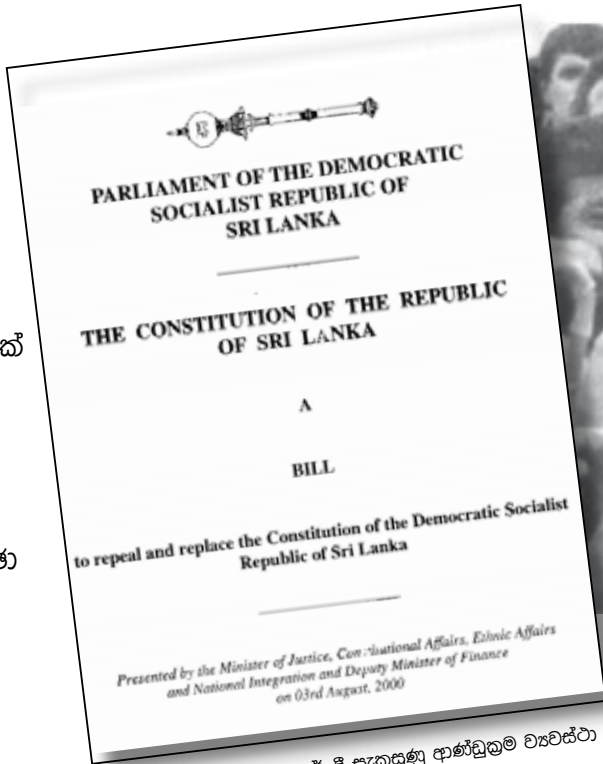
ජනවාර් 8 සහ අගෝස්තු 17 පරාජයට පත් වූ කොටස් එසේ උත්සාහ කරන්නට ඉඩ තිබේ. ඊ ළඟට ජාතිවාදී කොටස් මැදිහත් වී අන්තවාදය ඇවිස්සීමට තිබෙන ඉඩ ද අහුරා දැමිය යුතු ය. මම හිතන්නේ අද අවශ්‍ය වන්නේ, රටේ වසන සෑම ජාතියකට මෙන්ම ජනකොටස් වලට පිළිගන්නට පුළුවන්, එක ජන කොටසක් මත පවත්වන්නේ නැති ව්‍යවස්ථාවක් අපිට අවශ්‍ය ය.

ඔහුට විවිධ ජන කොටස් අතර සහයෝගය ද ලැබුණි. එහෙයින් මෙය ස්වර්ණමය අවස්ථාවක් ලෙස සලකන්නට පුළුවන. කල් යන විට වෙනත් නිශේධනාත්මක සාධක මතු වේ. එයට පෙර මේක හැකි ඉක්මණින් අවසන් කළයුතු ය. මම හිතන්නේ මෙය වසරක් ඇතුළත හිමකළ යුතු බව ය. ●

ව්‍යවස්ථාව තුළින් ම ආණ්ඩු බලය සීමා කළ යුතු ය

ලිබරල් ව්‍යවස්ථාවක තිබිය යුතු අංග ලක්ෂණ සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සාක්ෂාත් කරගැනීමේ ලාභීවන් ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරගැනීමට ගතයුතු ක්‍රියාමාර්ගය මේ ලිපියෙන් සාකච්ඡා කෙරේ.

tamilnation.co

ආචාර්ය අතුල විතානවසම්

2000 වසරේ දී සැකසුණු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත

විධායක ජනාධිපති ආණ්ඩුක්‍රමය ඉවත්කර නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරගැනීමේ අවශ්‍යතාව සමාජය තුළින්ම අද මතු වී තිබෙනවා. සාකච්ඡාවට ප්‍රවේශයක් ලෙස, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ඔබ නිර්වචනය කරන්නේ කොහොම ද? ව්‍යවස්ථාව ලෙස අප තේරුම්

ගන්නේ රාජ්‍යයේ අධිකාරී බලයේ මූලික, නැතිනම් අවසාන මූලාශ්‍රය යි. වෙනත් ආකාරයට කියන්නේ නම් රාජ්‍යයට බලය එන්නේ කොතනින් ද යන්න ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් පැහැදිලි කෙරෙනවා. ඒ නිසාම ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් බල සිතියමක් ලෙස දේශපාලන විද්‍යඥයෝ

හඳුන්වනවා. ඒකට හේතුව වන්නේ ආණ්ඩුවක බලය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් විස්තර කර තිබීම යි.

ආණ්ඩුවක ආයතන පද්ධතිය සැකසිය යුත්තේ කෙසේ ද යන්න විහි දැක්වෙන අතර ඒ යටතේ ව්‍යවස්ථාදායක, විධායක හා අධිකරණ යන ආයතනවලට පැවරෙන

කාර්යයන් මොනවාද යන්න ද විහි සඳහන් වෙනවා. මේ ආයතන අතර සම්බන්ධතාවය මෙන්ම ජනතාව හා මේ ආයතන අතර ඇති සම්බන්ධතාවය කුමක් ද යන්න පැහැදිලි කෙරෙන්නේ ද ව්‍යවස්ථාව මගින්. ඒ නිසා රටක ආණ්ඩු ආයතන විග්‍රහ කිරීමේ දී ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මූලික වශයෙන්ම වැදගත්. ඊ ළඟට, ලිබරල් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තහවුරු කරගැනීමේ උපකරණයක් වශයෙන් ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ක්‍රියාත්මක වෙනවා. ලිබරල් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පාලන ක්‍රමයක් සාක්ෂාත් කරගන්නට, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් කොයි ආකාරයට උපකාර වන්නේ ද යන්න පරීක්ෂා කිරීමේ දී යි ව්‍යවස්ථානුකූලවාදය යන සංකල්පය සම්බන්ධවන්නේ.

ව්‍යවස්ථානුකූලවාදය යන්නෙන් අදහස් වන්නේ කුමක් ද?

ව්‍යවස්ථානුකූලවාදය ලිබරල් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට අත්‍යවශ්‍ය ම අංගයක්. ව්‍යවස්ථාව මගින් නිර්ණය කරන විධිවිධාන ඔස්සේ සීමිත ආණ්ඩුවක්, සීමිත බලය සහිතව ක්‍රියාවට නැංවීම ව්‍යවස්ථානුකූලවාදය යන්නෙන් අදහස් කරන්නේ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට අවශ්‍යවන්නේ සීමිත බලය සහිත සීමිත ආණ්ඩුවක්. මක්නිසා ද කියනවා නම් සෑම ආණ්ඩුවක් ම බලය අතින් ඉතාම බලවත් යන්න නූතනයේ පිළිගැනීම. මේ බලගතු ආණ්ඩු තුළින් පුද්ගල හිඳහස හා පුද්ගල අයිතිවාසිකම් සීමාවීමට ඇති ඉඩකඩ විශාල යි. මේ නිසා පුද්ගල හිඳහස හා අයිතිවාසිකම් පැත්තෙන් බැලූකළ පුද්ගලයාට වඩාත් හොඳ සුරක්ෂිත භාවයක් ලබාදීමයි ව්‍යවස්ථානුකූලවාදයෙන් කෙරෙන්නේ.

මේ සංකල්පය මුලින්ම තර්කානුකූලව ගෙනහැර දැක්වුවේ ජෝන් ලොක් කියන දේශපාලන චින්තකයා. චාර්ල්ස් මෙන්ටෙස්කියු පැවසුවේ රාජ්‍යයට තිබෙන බලය වහෙම පිටින්ම ආණ්ඩුවට නො පැමිණිය යුතු බව යි. පාලකයින් අතට

පත්වෙන බලය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් සීමාවිය යුතු අතර බලය බෙදා දැක්විය යුතු බව ද ඔහු තදින් විශ්වාස කළා. ජනතාවගේ අයිතිවාසිකම් ව්‍යවස්ථාව මගින් තහවුරු කිරීම අහික් වැදගත් කාරණය යි. ව්‍යවස්ථානුකූලවාදය හුදු න්‍යායක් නොව භාවිතයට නැංවිය යුතු අංගයක් ලෙස සලකන්නට පුළුවන්.

පසු කාලීනව, විවිධ දේශපාලන විද්‍යාඥයෝ විවිධ පැතිවලින් මේ සංකල්පය වර්ධනය කළා. නූතන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තුළ ජනතාවගේ අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂාවීම සඳහා මෙය ඉතා අත්‍යවශ්‍ය කාරණයක් ලෙස පිළිගන්නවා. මේ අනුව පුද්ගල හිඳහස සඳහා ව්‍යවස්ථාව තුළින්ම ආණ්ඩු බලය සීමාවකට ලක්කිරීම ව්‍යවස්ථානුකූලවාදය යැයි කෙටියෙන් හැඳින්වීමට පුළුවන්.

සීමිත ආණ්ඩුවක් කියන්නේ මොනවගේ ආණ්ඩුවකට ද?

ව්‍යවස්ථාවක් මගින් ආණ්ඩු බලයට සීමා පැනවෙන ආණ්ඩුව සීමිත ආණ්ඩුවක් ලෙස හැඳින්විය හැකියි. එවිට ව්‍යවස්ථාව උත්තරීතර වන අතර ඒ ලියවිල්ල මගින් බලය සීමා කිරීමට විධිවිධාන පනවනු ලබනවා. නීතියේ ආධිපත්‍ය වැදගත්වන්නේ මෙතන දී යි. නීතියේ ආධිපත්‍යය ව්‍යවස්ථානුකූලවාදය සමඟ සෘජු ලෙස සම්බන්ධ වෙනවා. නීතියේ ආධිපත්‍යයෙන් කියැවෙන්නේ නීතිය සෑමවිටම උත්තරීතර යන්න යි. පුද්ගලයා නොව රටක වැදගත් වන්නේ නීතිය බව මෙයින් කියැවෙනවා. මිනිසා මත නොව එවිට විශ්වාසය තබන්නේ නීතිය මත යි. ඒ අනුව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව රටේ උත්තරීතරම නීතිය වෙනවා. එවිට පාලිතයා වගේම පාලකයා ද, රාජ්‍ය සේවකයා මෙන්ම සිවිල් පුරවැසියා ද නීතියට යටත් ව, නීතියෙන් නියම කරන රාමුව තුළ තමන්ගේ බලතල ක්‍රියාත්මක කරනවා.

තව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක අවශ්‍යතාව පැනනගින්නේ කුමන තත්ත්වයක් යටතේ ද?

ව්‍යවස්ථාවක් මගින් ආණ්ඩු බලයට සීමා පැනවෙන ආණ්ඩුව සීමිත ආණ්ඩුවක් ලෙස හැඳින්විය හැකියි. එවිට ව්‍යවස්ථාව උත්තරීතර වන අතර ඒ ලියවිල්ල මගින් බලය සීමා කිරීමට විධිවිධාන පනවනු ලබනවා. නීතියේ ආධිපත්‍ය වැදගත්වන්නේ මෙතන දී යි.

තව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් යැයි පැවසූ විට එය නව යුගයක ආරම්භයක් ලෙස සැලකෙනවා. එසේ නැත්නම් එය පැරණි අවධිය ප්‍රතික්ෂේප කිරීමක් ලෙස ද සැලකිය හැකියි. සාමාන්‍යයෙන් ලෝක ඉතිහාසය දෙස බැලූවිට, ව්‍යවස්ථා මොන ආකාරයට ද හැදෙන්නේ යන්න දේශපාලන විද්‍යාඥයින් සංසන්දනාත්මකව පැහැදිලිකර තිබෙනවා. ඒ අනුව ව්‍යවස්ථා සකස්වීම කෙරෙහි පැහැදිලිව හඳුනාගතහැකි පසුබිම් තුනක් තිබෙනවා යැයි කියන්නට පුළුවන්. එයින් එකක් වන්නේ සමාජ විප්ලවයක් තුළින් බලයට පත්වන පිරිස, එතෙක් පැවති බලය ප්‍රතික්ෂේප කර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරගැනීම. 1917 රුසියානු විප්ලවය වැනි සිදුවීම් හරහා බලයට පත්වන සමාජ බලවේගයන්ගේ උච්චතාවන්ට අනුකූලව සාදන ලබන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා උදාහරණයට ගත හැකියි. තව ද හමුදා කුමන්ත්‍රණ මගින්

සුද්ගලයා නොව රටක වැදගත් වන්නේ නීතිය බව මෙයින් කියැවෙනවා. මිනිසා මත නොව එවිට විශ්වාසය තබන්නේ නීතිය මත යි. ඒ අනුව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව රටේ උත්තරීතරම නීතිය වෙනවා. එවිට පාලනය වගේම පාලකයා ද, රාජ්‍ය සේවකයා මෙන්ම සිවිල් පුරවැසියා ද නීතියට යටත් ව, නීතියෙන් නියම කරන රාමුව තුළ තමන්ගේ බලතල ක්‍රියාත්මක කරනවා.

බලයටපත් වී ඔවුන්ගේ උවමනාවට අනුව ද නව ව්‍යවස්ථා සැදෙන බව දැක්වීමට පුළුවන්. දෙවන ක්‍රමය වන්නේ සුද්ධියකින් පරාජයටපත් වූ රටක් අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හඳුනා අවස්ථාව ය. එයින් කෙරෙන්නේ ද නව දේශපාලන ක්‍රමයක් ගොඩනැගීම සඳහා නව ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරගැනීම යි. උදාහරණයක් ලෙස ජපානය දෙවන ලෝක යුද්ධයට පසු නිර්මාණය කළ ව්‍යවස්ථාව උදාහරණයට ගතහැකියි. යටත් විජිතයක් ලෙස සිට, නිදහස දිනාගැනීමෙන් අනතුරුව බොහෝවිට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා නිර්මාණය කරගන්නවා. විශේෂයෙන්ම 1950- 60 ගණන්වල ආසියාතික හා අප්‍රිකානු රටවල නව ගමනක් ඇරඹීම සඳහා නව ව්‍යවස්ථා

නිර්මාණය කිරීම උදාහරණයට ගත හැකියි. අපගේ පළමුවන ජනරජ ව්‍යවස්ථාව ද එම රැල්ලේ ව්‍යවස්ථාවක් ලෙස හඳුන්වන්නට පුළුවන්. විප්ලවයක් සිදු නොවුවාට ඔවුන් විය හැදින්වූයේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී විප්ලවයේම ව්‍යවස්ථාවක් ලෙසට යි. එයින් ද කියැවුණේ පැරණි ක්‍රමය ප්‍රතික්ෂේප කරන බව කි.

නමුත් අප විසින්ම නිර්මාණය කෙරුණු ජනරජ ව්‍යවස්ථා දෙකම අසාර්ථක ව්‍යවස්ථා හැටියටයට හේතු ඉතිහාසගත වෙන්නේ ?

මේක වැදගත් ප්‍රශ්නයක්. අපි දන්නවා හැට ගණන් අගවන විට සෝල්බර් ව්‍යවස්ථාවට ප්‍රභල චෝදනා දෙකක් ආවා. එකක් තමයි සෝල්බර් ව්‍යවස්ථාවෙන් ගොඩනැගුණු නෛතික ක්‍රමය බ්‍රිතාන්‍යය නෛතික ක්‍රමය සමග අත්වැල් බැඳගත් එකක් ය කියන චෝදනාව. ආර්ථික ක්‍රමයත්, බ්‍රිතාන්‍යය ආර්ථික ක්‍රමය සමග බද්ද වූ, විශේෂයෙන්ම නිදහස් වෙළඳපොළ ප්‍රමුඛ වූ ආර්ථික ක්‍රමයක් කියන චෝදනාව දෙවැන්න ය. 78 පෙරට පැමිණියේත් මේ ආර්ථික කාරණයයි. බලයට පත්වන පක්ෂ, ආර්ථිකය ගැන කතා කර ව්‍යවස්ථාවට යම් යම් පැලැස්තර අලනවා. එහෙත් රටට අවශ්‍ය වන්නේ කුමන ආර්ථික ක්‍රමයක් ද යන්න පිළිබඳව මේ වනතුරු පුළුල් විග්‍රහයක් කෙරී නැත. තමන් දකින ආර්ථික ක්‍රමය ව්‍යවස්ථාව තුළින් ගෙනෙන්නට ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මහතාද උත්සාහ කළේ ය. නමුත් ඉදිරියේ හඳුනා ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් ගත්කළ ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය ගැන තවමත් පුළුල් සාකච්ඡාවක් කෙරී නැ. ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කිරීමේ දී ආර්ථික දර්ශනයට අදාළ එකතු කිරීම ඉතාම වැදගත්.

හරි හෝ වැරදි හෝ 1787වගේ කාලයක ඇමෙරිකානුවන් ඊට වඩා පුළුල් ආකාරයට විද්‍යා ඔය ආර්ථික කාරණය ගැන කල්පනා කළා. ව්‍යවස්ථාවට ආර්ථික දෘෂ්ටියක් අපිට ද ඒ වාගේම අවශ්‍ය යි. ඒක ආර්ථිකය මෙහෙයවන අය තුළින්ම නොව පොදු

ජනතාව තුළින් ද පැමිණිය යුතු එකක්. ඒ වැනි කරුණු ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයෙන් ගිලිහී ඇත. **අපි මූලික වශයෙන්ම තවමත් සලකා බලන්නේ පවතින ව්‍යවස්ථාව ප්‍රතික්ෂේප කර නව ව්‍යවස්ථාවක් ගෙන ඒම පමණි. රටට ගැලපෙන දේශපාලන ක්‍රමය**

මොකද ද? රටේ ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නය විසඳන්නේ කොහොම ද? රටට අවශ්‍ය ආර්ථික ක්‍රමය කුමන ආකාරයේ එකක් වියයුතු ද? යන දෘෂ්ටි කෝණයෙන් බැලීමේ පුරුද්දක් අපිට නෑ. සමාජයේ කුළ ක්‍රමය වැනි වැඩිවසම් අංග ලක්ෂණ සහ සමාජ අසහනයන් තිබෙනවා. තරුණයන් පිළිබඳව ද ප්‍රශ්න ඇති බව සිතියට නඟාගැනීම වැදගත්. සමාජ අසාධාරණයන් සමඟ බැඳී ඇති මේ ප්‍රශ්න ආමන්ත්‍රණය කළ හැකි නෛතික ක්‍රමයක් අපිට අවශ්‍යය යි. ඉන්දියාව මෙහිදී ආදර්ශයට ගන්නට පුළුවන්. ආසියාවේ විශාල සංස්කෘතික කෞතුකාගාරය ලෙස, හැකි තරම් සියලුම ජනයාගේ අභිලාශයන් ආමන්ත්‍රණය කළ හැකි ආකාරයට ඔවුන් තමන්ගේ ව්‍යවස්ථාව හදාගත්තා. 72 ව්‍යවස්ථාව බ්‍රිතාන්‍යයට එරෙහි වූවක් ලෙස පෙන්වන්නට උවමනාවක් තිබූ නමුත් විය අපේ රටට කිසිසේත්ම ගැලපෙන ව්‍යවස්ථාවක් වූහේ නෑ. සෝල්බර් ව්‍යවස්ථාවෙන් එක්තරා ආකාරයකට ලංකාව බහුවාර්ගික සමාජයක් බව කේරලම් ගත්තා. ඒ අනුව බැලූ කල 72 සහ 78 ව්‍යවස්ථා ආපස්සට ගිය ව්‍යවස්ථා බව පැහැදිලිව හඳුනාගත හැකියි.

මූලික නීතිය හෙවත් රටේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව, වඩාත් ප්‍රශස්ත ලෙස සකස්කර ගැනීම සඳහා ගතහැකි පියවරයන් මොනවා ද?

ආණ්ඩුක්‍රමයක් සම්පාදනය කිරීමේ දී ප්‍රශස්ත ව්‍යවස්ථාවක් වන්නට නම් ව්‍යවස්ථාවක් හඳුන්වේ කවු ද? කෙසේ ද? කියන කාරණා වැදගත්. ඒකෙන් තමයි ව්‍යවස්ථාවට පදනම වැටෙන්නේ. සමහර

රටවල් ව්‍යවස්ථා නිර්මාණය කරන විට ප්‍රභූත් විසින් විය නිර්මාණය කෙරෙන අතර සමහර රටවල් මහජන සහභාගිත්වයෙන් විය නිර්මාණය කෙරෙනවා. ප්‍රභූත් හඳුනා ව්‍යවස්ථා, ප්‍රභූත්ට වාසිවන්නට හඳුනවා මිසක රටේ පොදු ජනතාවගේ යහපතට හදන්නේ නෑ. යහපත් ආණ්ඩු ක්‍රමයක තිබිය යුතු මූලික දේවල් ඒ අය නිතාමතාම අත හරින්නට පුළුවන්. ඒ නිසා ව්‍යවස්ථාවක් හඳුනවිට රටේ ජනතාව සම්බන්ධ විය යුතුයි.

ලිබරල් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තුළ අද පිළිගැනීම වන්නේ ව්‍යවස්ථාවක් ඉහළ සිට පහලට නොව, පහළ සිට ඉහළට යන ව්‍යවස්ථාවක් තිබිය යුතුය යන්න යි. **ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කළ යුත්තේ පහළ පන්තිවල කොටස් ද සම්බන්ධකරගෙන ඔවුන්ගේ අදහස් හා යෝජනා ලබාගෙන ඔවුන්ගේ මෙහෙය කියවෙන්නේ. ඒ අනුව ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලිය ආරම්භ කළ යුත්තේ ඉහළින් නොව පහළින්. මෙහි දී රටේ විවිධ ජාතීන්ගේ සහ ජන කොටස්වල මෙන්ම විවිධ ජන කණ්ඩායම්වල ද විශේෂ සහභාගිත්වයක් අවශ්‍යයි. මූලික වශයෙන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවකට අත්‍යවශ්‍ය වන, මහජන අභිලාශයන් ඇතුළු වන්නේ ඒ මගින් පමණයි.**

ජනතාව කී විට, අප වගේ රටවල ජනතාවට ව්‍යවස්ථා කටයුතු සම්බන්ධව ඇත්තේ අල්ප දැනුමක්. නැත්නම් ඒ අයට අවශ්‍ය ප්‍රමාණයට ඒ ගැන දැනුමක් නෑ. අනිකුත් අතට මේ කාර්යය පාලකයෝ ප්‍රශස්ත ලෙස කරයි කියන එක විශ්වාස කරන්නට බෑ. බල අරගලයේ නිරත ව සිටින හෙයින් දේශපාලන පක්ෂ ඒ කාර්යය නිසි ලෙස කරයි කියලා විශ්වාස කරන්නට ද නොහැකි යි. ඒ නිසා දේශපාලන බලයෙන් පිටස්තරව සිටින සිවිල් සහ පුරවැසි සමාජ සංවිධානවලට මේ ගැන විශාල වගකීමක් පැවරෙනවා. රටේ ව්‍යවස්ථාව ප්‍රශස්ත ව්‍යවස්ථාවක් බවට පත්කරන්නේ

කොහොමද කියන එක ගැන අද වගකීම පැවරිලා තිබෙන්නේ ඔවුන්ට. සිවිල් සමාජ සංවිධාන පමණයි අවසානයේ ඉතිරිවෙන්නේ ජනතාවගේ යහපත වෙනුවෙන් කටයුතු කරන්න. මක්නිසාද කියනවා නම් බල අරමුණු නැත්තේ ඒ අයට පමණ යි. ඒ අය රාජ්‍ය බලය හා පවුල් සංස්ථාව අතර සිටින කොටසක්. ඒ කොටස එක පැත්තකින් අවශ්‍ය ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් පාලකයින්ට කරුණු ඉදිරිපත් කළ යුතුයි. අනිකුත් පැත්තෙන් ඒ සඳහා ජනතාව පෙළගැස්වීම ද ඔවුන්ගේ වගකීමක්. එහෙම තමයි මේ රටට ප්‍රශස්ත ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරගැනීමට හැකිවෙන්නේ. ඒ වගේම ව්‍යවස්ථාවක අන්තර්ගතය ද ඉතාම විඳගත්. ව්‍යවස්ථාවේ පෙරට ආ යුතු දෙය වන්නේ ව්‍යවස්ථානුකූලවාදයයි. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා තිබෙන්නට පුළුවන් නමුත් ඒ හැම ව්‍යවස්ථාවම ව්‍යවස්ථානුකූලවාදය අරමුණු කරගත්, වියට කැපවූ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා නොවේ. ඒ නිසා ප්‍රශස්ත ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් වීමට මේ කාරණා දෙකම ඉතා විඳගත්.

වඩාත් සාර්ථක කුමන ක්‍රමය ද යන්න තීරණය කිරීමේ දී ජනසහභාගිත්වයෙන් නිර්මාණය කළ ව්‍යවස්ථා සාර්ථක වී ඇති බව ඉතා පැහැදිලි යි. 1950 දී ඉන්දියාව සහ 1995 දී දකුණු අප්‍රිකාව නිර්මාණය කළ ව්‍යවස්ථා මෑත කාලීන උදාහරණ ලෙස ගතහැකියි. පුළුල් ජනතා සහභාගිත්වය ඇතිව සකස් කළ එම ව්‍යවස්ථා දෙකම රටට නව ආරම්භයක් දීමට නිර්මාණය කළ ව්‍යවස්ථා ලෙසයි සැලකෙන්නේ. විශේෂයෙන්ම එම ව්‍යවස්ථා සංවරණ හා තුලන මුලධර්ම ඇතුළත්, ව්‍යවස්ථානුකූලවාදයට අනුව සකස් කළ ව්‍යවස්ථා ලෙස හඳුනාගත හැකියි.

පවතින ව්‍යවස්ථාවේ ජනාධිපති සතු අසීමිත බලය අඩුකර ගැනීමට 19 වන ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය ඉවහල් වුණා. එය

සෝල්බර් ව්‍යවස්ථාවේ එක්තරා ආකාරයකට ලංකාව බහුවාර්ගික සමාජයක් බව තේරුම් ගන්නා. ඒ අනුව බැලූ කළ 72 සහ 78 ව්‍යවස්ථා ආපස්සට ගිය ව්‍යවස්ථා බව පැහැදිලිව හඳුනාගත හැකියි.

නව ව්‍යවස්ථාවක් සකස්කර ගැනීමේ අතර මැදි පියවරක් ලෙස සැලකිය හැකියි නේ ද?

සැබවින් ම නව ව්‍යවස්ථාවකට යෑමේ මුල් පියවර ලෙස 19 වෙනි ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය සැලකිය හැකියි. දැන් නව දුරටත් සංශෝධන නොවෙයි කළ යුත්තේ. 19 වෙනි සංශෝධනයේ විධි විධානයේ කොමිසන් සභා ද ඇතුළත්වන ආකාරයට නව ව්‍යවස්ථාවට යා යුතු යි. දැන් අපිට විශාල කාල පරිච්ඡේදයක් තිබෙනවා. පසුගිය මැතිවරණයෙන් මහජනතාව වසර පහකට බලය දී ඇත. ආණ්ඩුවට විශාල බලයක් නොමැති වූවත් දැන් ඒ බලය ජාතික ආණ්ඩුවක් කියන නාමයෙන් සකස් කරගෙන තිබෙනවා. මේ ආණ්ඩුව දැන් මෙතනින් එහාට යා යුතු 19 වෙනි සංශෝධනය අපි අපේක්ෂා කළ සංශෝධනය නොවේ යි. 19 වෙනි සංශෝධනයෙන් ජනතාවගේ බලාපොරොත්තුව සම්පූර්ණ කරගන්නට හැකි වූයේ නෑ. ජනාධිපතිවරණයේ දී ජනතාව ඉදිරියේ තැබූ දේ නොව අවසානයේ දී ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතට ඇතුළු වී සංශෝධනයක් ලෙස එළියට ආවේ. එදා

සිවිල් සහ පුරවැසි සමාජ සංවිධානවලට මේ ගැන විශාල වගකීමක් පැවරෙනවා. රටේ ව්‍යවස්ථාව ප්‍රශස්ත ව්‍යවස්ථාවක් බවට පත්කරන්නේ කොහොමද කියන එක ගැන අද වගකීම පැවර්ලා තිබෙන්නේ ඔවුන්ට. සිවිල් සමාජ සංවිධාන පමණයි අවසානයේ ඉතිරිවෙන්නේ ජනතාවගේ යහපත වෙනුවෙන් කටයුතු කරන්න. මක්නිසාද කියනවා නම් බල අරමුණු නැත්තේ ඒ අයට පමණයි.

ඒකට ඇතිවූ බාධක අද නෑ. මක්නිසාද යත් එක් අයෙක් දෙන්නෙක් හැරුණු විට එම බාධක ඇතිකළ අය අද ආණ්ඩුවේ සිටින්නේ. ඒ අය අලුත් ක්‍රමයට සැකසෙමින් යන බවක් පෙනෙනවා. දැන් එයාලා බලයේ ඉන්න නිසාවෙන් දෝ ඒ අය එදා දේවල් ගැන සන්නාපයට පත් වන බවක් ද පෙනෙන්නට තිබෙනවා. ඒ නිසා මේ අවස්ථාව හොඳ අවස්ථාවක් ලෙස සලකන්නට පුළුවන්. දැන් කළයුතු දේ තමයි 19යෙන් ඉදිරියට යෑම. 19 අපිට සර්ව සම්පූර්ණයි කියා හිතන්නට ද නොහැකියි. මූලික අයිතිවාසිකම් සම්බන්ධ හඬුවල දී යම් සීමාවකට හසුකර ඇතත් තවමත් ජනාධිපතිවරයා සිටින්නේ මුක්තිය ඇතිවයි.

මේ අනුව 19 සංශෝධයෙන් අපිට බැරවුණා යම්කිසි අඩියක් තියන්නට ව්‍යවස්ථානුකූලවාදයට. ව්‍යවස්ථානුකූලවාදය සාක්ෂාත් කිරීමට අවශ්‍ය දෙයක් වන්නේ නේ නීතියේ ආධිපත්‍යය. නීතියේ රාමුව තුළ පාලකයා ඉන්නට අවශ්‍යයි කියන එකයි එයින් කියන්නේ. මේ පාලකයා කවුරු වුවත් ඔහු තවමත් සිටින්නේ නීතියෙන් පිට. නව ව්‍යවස්ථාවෙන් ඔහු ද නීතිය ඇතුළට ගතයුතුයි.

පාලකයා නීතිය යටතට ගැනීම එක් පුද්ගලයෙකු ගැනීම පමණක් නොවේ. ජනාධිපතිවරයා නීතියෙන් නිදහස් යැයි කියන්නේ ඔහු වටා ඉන්න සැලකිය යුතු පිරිසක්ද නිදහස් යන්න ය. ඒ අනුව හිටපු තැනින් ගොඩ ආව නමුත් 19න් අපිට සතුටු විය නොහැකියි. නව ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සම්පාදනය කරගැනීමේ දී මේ අඩු පාඩුව මකා ගතයුතුයි. වසර දෙකක් තුළ නව ව්‍යවස්ථාවක් හදන බවට දැන් කථාවක් තිබේ. **විවිධත්වයන් ඇතුළත් කරගෙන ඉන්දියාවේ ව්‍යවස්ථාව සකස් කිරීමට අම්බේදිකාර්ට අවශ්‍ය වූයේ වසර දෙකක පමණ කාලයක්. ඒ ආකාරයට ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයට අප ද කාල රමුච්ට් හදාගත යුතු යි. අපි හදන ව්‍යවස්ථාව සියලු ජන කොටස්වල සහයෝගය සහ උදව් ඇතිව, සමාජය දැනුවත් භාවයක් සහිතව එකක් වෙන්නට ඕනේ.**

19 සම්මත කරගන්න විට තිබුණු මානසිකත්වය මිස 19 සම්මත කර ගැනීමෙන් පසු තිබෙන මානසිකත්වය තුළ සිට නොව මෙයට ප්‍රවේශ විය යුත්තේ. එසේ කියන්නේ 19 සම්මත වීමට පෙර ඉතා හොඳ ඉහළ මානසිකත්වයක් තිබුණා. මුලදීම තිබුණා ජනාධිපති ක්‍රමය අනෙක්සි කර කැබිනට් ක්‍රමයකට යායුතු බව. 19 සංශෝධනයෙන් පසු අද තිබෙන තැනින් ආරම්භ කළයුතු බවට දැන් සිතන්නට හොඳ නෑ. අපේ රටේ සිවිල් සහ පුරවැසි සමාජ සංවිධානවලට

පිංසිදු වන්නට ඇත්තටම ජනතාව ඉන්නේ ඉදිරියෙන්. අපි විශ්වාසය තියන්නේ පාලකයින් මත නොවේ. මෙතනින් එහාට යෑමේ දී ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ව්‍යවස්ථාව තුළින්ම පුළුල් කරගත යුතුයි. ප්‍රංශයේ හා තුර්කියේ ව්‍යවස්ථාවල සමහර වගන්ති කිසි ලෙසකින්වත් වෙනස් කළ නොහැකියි. සමූහආණ්ඩු සංකල්පයට හානිකර, එය ප්‍රතික්ෂේප කරන ආකාරයේ සංශෝධන මොන විදියටවත් ඒ රටවල ගෙනෙන්නට බෑ. අපිටත් එහෙම දේවලට යන්නට පුළුවන්.

සාකච්ඡා කළ දේට අමතරව නව ව්‍යවස්ථාවෙන් ආමන්ත්‍රණය කළයුතු වෙනත් ප්‍රශ්න මොනවා ද?

පසුගිය කාලය පුරා ජනමතය ව්‍යවස්ථා දායකය තුළ නියෝජනය වූයේ විකෘති ලෙසය. ඔය බෝනස් ආසන ක්‍රමයෙන් ආසන 22ක් නිකම්ම එනවා බලවත් පක්ෂ දෙකට. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පුළුල් වන ආකාරයට දැනට සාකච්ඡා වන මිශ්‍ර ක්‍රමය ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන්ම සහතික කරගැනීම වැදගත්.

ඊ ළඟ කාරණය තමයි ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නය. ඇත්තටම මේ ප්‍රශ්නය විසඳාගැනීමට ඇති හොඳම අවස්ථාවක් මේක. දැන් මේ එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ අය වගේම ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ අයත් ආණ්ඩුවේ සිටින්නේ. මුස්ලිම් පක්ෂ ද සිටින්නේ ආණ්ඩුව තුළ ය. **දෙමළ සන්ධානය විපක්ෂයේ සිටින්නේ ද විපක්ෂයේ ප්‍රබල තැනක. එබැවින් මොවුන් අතර දැන් පෙර නොතිබුණු සමීප බවක් තිබෙනවා. විපක්ෂයේ සිටි අය පෙර දී ගෙනෙන යෝජනාවලට විරුද්ධත්වය දැක්වුවා. ආණ්ඩුව තුළ සිටින අය අද බලය බෙදා හරින තැනට ගෙනෙන්නට පහසු යි. ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ වුවත් අන්තවාදී තැනකට යයි කියා අපි සිතිය යුතු නෑ. ඒකිය හෝ කුමන නමකින් සඳහන් කළත්, බලය බෙදා හැරීමක් විය යුතු යි. දෙමළ ජනතාව**

මුවලින්ද

වනිනකොට
එක දිගට
චුරු චුරු ගගා නිතරම
මට මතක් වෙන්නෙ ම
නුඹව,

තෙමි තෙමි නුඹ
දරනලාගෙන
වැනි දියට මඩවුණු
බිම මන
අලුත බුදු වූ බුදුන්ට
නුඹ ලබා දුන්
උණුසුම !

පටන් ගන්නා විට ම
පන්සාලිස් වසක් දිව යන
මහා කරුණා බුදු සිරිත
තෙමුණා නම් එක දිගට
ලෙඩ වෙන්න තිබුණා
බුදු භාමුදුරුවෝ හොදට ම

ඇත්තට ම
පමා වෙන්නත් තිබුණා
ඉසිපතනෙ මිගඳායට
වඩින ගමන ද
විතරක් නෙවෙයි
මාරයට කිට්ටුවට එන්නත් තිබුණා
අසුවක් අවුරුදු පිරෙන්නත් ඉස්සර

යළි පෙරළා බලමි
බුදු සිරිත
නමු නොවෙයි ඔබ
එයින් ඉක්බිති
වෙන කිසි ම තැනක
කිසි දවසක
පෙනවන වේළුවන ආරාම
හිම වූ නමුත්
ඔබ එදා
මහ වැස්සට නොතෙමා
උණුසුම ලබා දුන් බුදුන් ට
සොයා යන්නැතුව ඇති නුඹ
ඒ ආරාමවල
සුව පහසු කාමර
කිසි දවසක

බුදුන් පාමුල
සාද කියනා මුවන් ම
ඔබ පාමුල ද
සාද නද දෙමි
නද්දා වැනිවැටෙන සමයට

**වසන්ත ප්‍රියංකර
නිවුන්හැල්ල**

ඇතුළු සමස්ථ ජනතාවට තමන් මේ රටේ
පුරවැසියන් යන හැඟීම දියයුතුව තිබෙනවා.
කාටත් සමාන ඉඩ ප්‍රස්ථා ලැබිය යුතු යි.
ඒකට සුදුසු රාමුවක් සකස් කරගැනීම
අවශ්‍යයි.

ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය
ද ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දී වැදගත්.
අපිට මොන ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය ද
ගැලපෙන්නේ යන්න සිතන්නට වෙනවා.

**විවෘත ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය ඉදිරියට
ගෙනියනවා ද? එසේ නම් අපේ රටට එය
ගලපාගත යුත්තේ කෙසේ ද යන්න පිළිබඳ
ප්‍රතිපත්තියක් අපිට තිබිය යුතුයි. පහළ ජන
කොටස්වලට සාධාරණ ලෙස ධනය බෙදී
යන තැනට සහතිකයක් රටේ ආණ්ඩු ක්‍රම
ව්‍යවස්ථාවෙන්ම ලැබෙන්නට ඕනේ.** ආණ්ඩු
වෙනස්වෙන විට ව්‍යවස්ථා වෙනස්වෙන
විදියට, නැතිනම් ව්‍යවස්ථාවක් සෑදූ පසු
ඒ ව්‍යවස්ථාවට එක් පිරිසක් පක්ෂ වන
විට අනික් පිරිස විපක්ෂවන ආකාරයට
නොව පුරවැසියන් පුජනීය ලේඛණයක්
දෙස බලන ආකාරයටයි එය සකස් විය
යුත්තේ. එය සෑදිය යුත්තේ පාලකයින්ගේ
බලය ශක්තිමත් වන ආකාරයට නොව
පුරවැසියාගේ බලය ශක්තිමත් කරන
ආකාරයට ය. ඇමෙරිකානු ව්‍යවස්ථාවේ
27 ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයේ තිබෙනවා ඒ
මන්ත්‍රීවරුන්ට වරප්‍රසාද වැඩි කරගත
හැකි නමුත් ඔවුන්ගේ වැටුප් ඇතුළු
වරප්‍රසාද සම්බන්ධ පනතක් බලපවත්වන්නේ
ඒ අයට නොව ඊළඟ වාරයේ පත්වන
අයට බව. එය ව්‍යවස්ථාවකට ඉතාම
වැදගත්.

ඒ කාලයේ ව්‍යවස්ථාවලට ඇතුළත්
වූයේ සිවිල් සහ මූලික අයිතිවාසිකම්
පමණයි. නමුත් ඊට පසුව සමාජ හා ආර්ථික
අයිතිවාසිකම්, සේවා හිසුක්තිය, ආහාරවලට
ඇති අයිතිය, නිවාසවලට ඇති අයිතිය

හා සෞඛ්‍යට තිබෙන අයිතිය ආණ්ඩුවේ
වගකීමක් සහ ජනතාවට ඇති අයිතියකි.
මේවා ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවටම ඇතුළත්
කෙරේ. 1917 මැක්සිකන් ව්‍යවස්ථාවේ
තමයි ප්‍රථම වරට සිවිල් සහ දේශපාලන
අයිතිවාසිකම් වලින් ඔබ්බට ගොස් සමාජ
ආර්ථික අයිතිවාසිකම් ද ආණ්ඩුක්‍රම
ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කළේ. පසුව
කොමියුනිස්ට් රටවල් තුන්වන පරම්පරාවේ
අයිතීන් ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කළා. එනම්
යහපත් පරිසරයක්, ළමා අයිතිවාසිකම්
යනාදිය ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට
ඇතුළත් කරගෙන තිබේ. කාන්තා අයිතින්
වලට අමතරව සමහර රටවල සමලිංගික
විවාහ යනාදියට ඇති අයිතිය ද දැන්
ව්‍යවස්ථාවලට ඇතුළත්කර ඇත. ලෝකයේ
ඒ ආකාරයට ආණ්ඩුක්‍රමය තුළ මූලික
අයිතිවාසිකම් පුළුල් කරගෙන තිබේ. අපි
තවමත් ඉන්නේ සිවිල් සහ දේශපාලන
අයිතිවාසිකම් පමණක් ඇතුළත් කරගත්
ව්‍යවස්ථාවක් තුළ. ඒකත් හරියට නැත.
තවමත් 78 ව්‍යවස්ථාවේ ජීවත්වීමේ අයිතිය
පැහැදිලිව, නිරවුල්ව සඳහන් ව නෑ. අනික්
එක ඇතුළත් දේ පවා ඒවා සහතික වන
යාන්ත්‍රණ රටේ නැති එක අනික් ගැටළුවයි.
ලෝකය අයිතිවාසිකම් වලින් ඉදිරියට ගියත්
අපි තවම ඉන්නේ ඉතා පසු පසින්. මේ යුගය
සළකන්නේ ව්‍යවස්ථාමය යුගයක් ලෙසටයි.
එයට සරලන ආකාරයට අපගේ ව්‍යවස්ථාව
හදාගත යුතුයි. හදන ව්‍යවස්ථාව ප්‍රශස්ත
වන්නට නම් හදනවා පමණක් නොව එය
ආරක්ෂා කිරීමේ විධිවිධාන ද තිබිය යුතු
යි. මක්නිසාද යත් ඉදිරියේ තව පිරිසකගේ
අවශ්‍යතාවයන් වෙනුවෙන් එය වෙනස්විය
හැකියි. එහි දී දේශපාලනඥයින්ට ගේම්
ගැසීමට ඉඩ නොතිබිය යුතු යි.

සංවාදය
මහින්ද රත්නායක

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයේ උපාය මාර්ගික ප්‍රවේශයන්

බල අරගලය ඉතා තියුණු වන හෙයින් ජාතික වශයෙන් වැදගත් ප්‍රශ්න වෙන්කොට, එය දේශපාලන බල අරගලයට සම්බන්ධකර නොගෙන කටයුතු කිරීමට ඒ අයගේ සුදානමක් නැත. බල අරගලය මේ ආකාරයට ම යෝජිත ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණට ද එය එකසේ අදාළ ය.

මහාචාර්ය
නවරත්න බණ්ඩාර

දේශපාලන පක්ෂ, බලය අරමුණු කොට පවතින්නකි. ඒවාට වැදගත් වන්නේ බලය අල්ලා ගැනීම, බලය හැසිරවීම හා බලය පවත්වා ගැනීම ය. ජාතික වැදගත්කම සහ එයට අදාළ ප්‍රතිපත්ති අනුව පක්ෂ නායකයින් කටයුතු කරන්නේ කලාතුරකිනි. බල අරගලය ඉතා තියුණු වන හෙයින් ජාතික වශයෙන් වැදගත් ප්‍රශ්න වෙන්කොට, එය දේශපාලන බල අරගලයට සම්බන්ධකර නොගෙන කටයුතු කිරීමට ඒ අයගේ සුදානමක් නැත. බල

අරගලය මේ ආකාරයට ම යෝජිත ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයට ද එය එකසේ අදාළ ය. ප්‍රසිද්ධියේ කටාකර මහජනයාගේ හැඟීම් ඇවිස්සෙන හා ඒ ආකාරයට කටා නොකළ යුතු දේවල් තිබේ. එවැනි දේවල් පක්ෂ එකතු වී වටමේස සාකච්ඡා තුළින් විසඳගත යුතු ය. 56 මැතිවරණයට පෙර, 1955 දී පැවති අන්තිම පාර්ලිමේන්තුවේ අවසානයට තිබූ විවාදයේ දී එස්. ඩබ්. ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක මහතා භාෂා ප්‍රශ්නය විළියේ කතා නොකළ යුතු බව පැවසුවේ

ය. භාෂා ප්‍රශ්නයට ජනතාව ඉතා සංවේදී බව පවසමින්, ප්‍රසිද්ධියේ මේ ගැන කටාකර මතකේද ඇති වුවහොත්, එය විසඳ ගැනීමට නොහැකිවන බව ද ඔහු අවධාරණය කළේ ය. එම නිසා ඔහු යෝජනා කළේ වටමේස සාකච්ඡාවකි. ඒ වන විට ශ්‍රී ලංකා හිදුනස් පක්ෂය සිටියේ භාෂා දෙකක් යන ස්ථාවරයේ ය. නමුත් බලය අල්ලා ගැනීම සඳහා ඔහු එයට පිටු පා පසුව කටයුතු කළ බව අපි දනිමු. බලඅරගලය, ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයට ද ඒ ආකාරයට ම

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව - 19 වැනි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය පිළිබඳ විවාදය

බාධාකරන බව කල්පනාවට ගතයුතු ය.

ව්‍යවස්ථාවක් හඳුනවාය යන්නෙන් අදහස් වන්නේ තිබෙන ව්‍යවස්ථාවේ වෙනසකි. පවතින ව්‍යවස්ථා රාමුව සමඟ බලය අල්ලාගත් අය විය වෙනස් වෙනවාට කැමති වන්නේ නැත. ඒ නිසා අභිචාර්යයන් ම ඒ අය සමඟ වන අරගලයක් අද තිබේ. 19 වෙනි ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයේ දී මේ අකැමැත්ත මනා ලෙස ප්‍රකට විය. තමන්ට තිබෙන බලයේ වෙනසක් ඇතිවීමට ඇති අකැමැත්තයි එතනදී ප්‍රදර්ශනය වූයේ. ඡන්ද ක්‍රමය වෙනස් කිරීමට යෑමේ දී ද විය එසේම විය. බලය අත් හරින්නට ඇති අකැමැත්ත ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයට බාධාවක්වීම විසඳ ගතයුතු ප්‍රශ්නයකි.

ජාතික ආණ්ඩු සංකල්පය

ජාතික ආණ්ඩු සංකල්ප, මැතිවරණයට පෙර ගෙනාවේ මේ ප්‍රශ්නය මගහැර යෑමේ අරමුණ ඇතිව ය. මාගේ කල්පනාවට අනුව ජාතික ආණ්ඩුව යන මේ ප්‍රධාන පක්ෂ දෙක හා කුඩා පක්ෂ කිහිපය පමණක් නොව, මැතිවරණයකින් පසු ආණ්ඩුවේ වාඩි නොවන අය ද මේ සම්මුතියට ගන්නේ කෙසේද යන්න සැලකිල්ලට ගතයුතු ය. මේකට ආණ්ඩුවේ වාඩිවීමටම අවශ්‍ය නැත. අර දින 100යේ ආණ්ඩුවේ ජාතික සභාව යනුවෙන් එකක් තිබුණි. එහි ටී.එන්.ඒ. එක ද හියෝජනය විය. සියලුම දෙනා ඒ ආකාරයේ පුළුල් සම්මුතියට ගෙන ඒම වැදගත් ය. ඒ පක්ෂ වටා විද්වත්වු වාඩි වී විසඳිය යුතු දේවල් ද තිබේ. එවිට සියලු දෙනාටම මේ ප්‍රශ්නය දෙස පොදුවේ බලන්නට පෙළඹවීමක් ඇතිවේ. ජාත්‍යන්තර තත්ත්වයන් සහ අද තිබෙන තත්ත්වය ද සැලකිල්ලට ගැනීම අවශ්‍ය ය.

78 ව්‍යවස්ථාව සකස්කර මේ වන විට වසර 40කට ආසන්න ය. එදා තිබෙන කොන්දේසි වලට අනුවයි ඒ ව්‍යවස්ථා රාමුව සකස්වී තිබෙන්නේ. ව්‍යවස්ථා වෙනසක් ඉල්ලන විට අද තිබෙන කොන්දේසි හා

19 වෙනි ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයේ දී මේ අකැමැත්ත මනාලෙස ප්‍රකට විය. තමන්ට තිබෙන බලයේ වෙනසක් ඇතිවීමට ඇති අකැමැත්තයි එතනදී ප්‍රදර්ශනය වූයේ. ඡන්ද ක්‍රමය වෙනස් කිරීමට යෑමේ දී ද විය එසේම විය. බලය අත් හරින්නට ඇති අකැමැත්ත ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයට බාධාවක්වීම විසඳ ගතයුතු ප්‍රශ්නයකි.

තිබෙන ප්‍රශ්න සැලකිල්ලට ගතයුතුවේ. **එදා ජේ. ආර් ජයවර්ධනට උවමනා වූයේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පස්සට, සංවර්ධනය පෙරට යන්න ය. පසුවට තැබූ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අවසානයේ දී අවසන්වන්නට ම ගියේ ය. එසේ අවසන් වන්නට ගිය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය මහත් ආයාසයකින් දැන් රැකගන්නට හැකි වී තිබේ.** ජාතික ආණ්ඩුවට කෝටි ගණනක් මුදල් වැයවෙන බව පවසා ඇතැම් හු මේ දිනවල කෑ මොර දෙති. මහින්ද රාජපක්ෂ සහ ගොඩාභය රාජපක්ෂ යන දෙබෑයන් ඉවත්කර ගැනීමට ගෙවා ඇති මිල සැහෙන්නේ නැත. එහෙයින් ගෙවා ඇති මිල මෙන් දෙගුණයක් ගෙවන්නට සිදුවිය හැක. අහඹුවකින් හෝ මහින්ද රාජපක්ෂ තව වරක් ජයග්‍රහණය කළේ නම් මේ රටේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට යන කලදසාව කුමක් ද යන්න අමුතුවෙන් කිවයුතු නැත. මේ ජාතික

ආණ්ඩුව ද ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සඳහා වන ඒ වැඩසටහනේ ම කොටස කි. මහින්ද සමඟ නැගිටීම කිවූ අය අද ඇමතිකම් ලබාගෙන දැන් හීලෑවී තිබේ. එය ම විශාල වැඩකි.

ජාතික ආණ්ඩුව යැයි පවසන මේ ආණ්ඩුව දෙස ශතවාදීව බලන්නට මිනිසුන් තවම සූදානම් නැත. ප්‍රධාන පක්ෂ දෙක එකතු කරගත් නමුත් නොහිතපු මිනිසුන් ජාතික ආණ්ඩුවේ ඇමති මණ්ඩලයට පැමිණ තිබේ. එතනෝල්, කුඩු යනාදී චෝදනාවන්ට ලක්වූ අයම නැවතත් පත්කරගෙන ඇත. කෙසේ නමුත් මෙතනින් ඉදිරියට යෑම සඳහා මේ මිල අපට දරාගන්නට සිදුවේ. ඊ ළඟ ප්‍රශ්නය වන්නේ මේ අය තුළින් අප අදහස් කරන මේ ගුණාත්මක වැඩ සටහන විලියට ගන්නට හැකි වන්නේ ද යන්න ය. එසේ ගන්නට පුළුවන් යැයි සිතන්නේ නම් හැකි තරම් ඉක්මනට විය කළයුතු ය. මක්නිසා ද යත් මේ පිරිස ඉහත සඳහන් පරමාර්ථය වෙනුවෙන් වෙනස්වූවා ද යන්න අප දන්නේ නැත.

නායකයින් ඉහළම මට්ටමෙන් එක් වී සිටින්නේ වී නමුත් සම්මුතිකාමී සවිඤ්ඤාණික අදහසක් පහළ මට්ටමෙන් නැත. මෙය විසඳගතයුතු ප්‍රශ්නයකි. පහළ සිටින අය ඒ දෙස බලන්නේ බලය සම්බන්ධ කරගෙන ය. ඒ නිසා **බලය වෙනස්වන විට පැත්ත පළාතේ නොසිටිය අය දැන් තනතුරු ගනිමින් සිටිති. ඒක බල මාරුවේ දී සිදුවන සාමාන්‍ය දෙයකි. හිටුරතාවයෙන් ඉතා ඉහළ රැකියානු විජ්‍යාවය සහ ප්‍රංශ විජ්‍යාවයේ දී ද සිදුවූයේ එයම ය. ඒ අය අර යහපත් අරමුණට කැප වූ අය නොව වෙනත් පිරිසකි.**

විධායක කාරක සභා ක්‍රමය

ඩොනමෝර් ක්‍රමයේ පැවති විධායක කාරක සභා කොයිතරම් ප්‍රමාණයකට ප්‍රයෝජනවත්වේ ද යන්න මම නොදනිමි. අගමැතිවරයා යෝජනා කරන්නේ

මන්ත්‍රීවරුන්ගේ කාරක සභා විය හැක.
 මන්ත්‍රීවරුන්ට මේ කාරක සභා හරහා යම්
 බලයක් දෙනවා ද යන්න වැදගත් ය. එහෙම
 නැත්නම් නිකම්ම සභාවක් නම් විය එතරම්
 ප්‍රයෝජනවත් විය නොහැක. මන්ත්‍රීවරුන්ට
 තොරතුරු නැතිවීම ඩොනමෝර් විධායක
 කාරක සභා අසාර්ථක වීම් හේතුවකි.
 සිදුවෙමින් පැවති පරිවර්තනය ගැන
 මන්ත්‍රීවරුන්ට වැටහීමක් නොතිබුණි.
 අන්තිමට නායකයෝ තමයි ඒවා පාලනය
 කළේ . කියන දේ අනගෙන සිටින පිරිසක්
 බවට මන්ත්‍රීවරු අවසානයේ දී පත්වී ය. ඒ
 අනුව විධායක කාරක සභා වැඩක් නැති
 දෙයක් බවට වදා පත්විය. ඩොනමෝර්
 කාරක සභා ක්‍රමය තුළ තොරතුරු
 නැතිවීමත්, වය සොයාගැනීමට මාර්ග
 නැතිවීමත් හේතුවෙන් ඔවුන් කිසිදෙයක්
 නොදන්නා බව මන්ත්‍රීවරුන් පවසා ඇත.
 ඇමතිවරු කියන මොනවා හරි යමක්
 අසාගෙන සිට වය අනුමත කළ බවයි ඔවුන්
 කියන්නේ. උක්ත කාරණා හිසාවෙන් කාරක
 සභා ක්‍රමය අවසානයේ අසාර්ථක විය. නමට
 කාරක සභා ඇති කිරීමෙන් පළක් වන්නේ
 නැත. එහෙයින් ඩොනමෝර් කාරක සභා
 ක්‍රමයේ අත්දැකීම් ඉගෙන ගන්නේ නම් වය
 ප්‍රයෝජනවත් ය.

කෙසේ නමුත් මෙතන දී විමධ්‍යගත
 අරමුදලෙන් යම් ප්‍රතිපාදනයක් මන්ත්‍රීවරුන්ට
 ලබාදෙන බව කියැවේ. වය විශාල මුදල්
 ප්‍රමාණයකි. වය පදනම් කරගෙන මේ
 ප්‍රතිසංස්කරණවලට සහයෝගය ලබාදෙනු
 ඇතැයි සිතන්නේ ද? විධායක කාරක සභා
 හදන්නේ නම් ඒ මන්ත්‍රීවරුන්ටත් ඒ කාරක
 සභාවලට එලදායිකව සහභාගි වන්නට
 පුළුවන. මේකේ පරමාර්ථය වන්නේ පළල්
 සවිඤ්ඤාණාකත්වයක් ඇති කරන්නට නම්
 ඒ අයට තොරතුරු අවශ්‍ය ය. ඒ අයට
 උපදෙස් සහ තොරතුරු සොයාගන්නට,
 දැනුම සොයාගන්නට පහසුකම් අවශ්‍ය වේ.
 ඒ සඳහා පහසුකම් සැලසිය යුතුය. එසේ

**ඩොනමෝර් ක්‍රමයේ පැවති
 විධායක කාරක සභා
 කොයිතරම් ප්‍රමාණයකට
 ප්‍රයෝජනවත්වේ ද
 යන්න මම නොදනිමි.
 අගමැතිවරයා යෝජනා
 කරන්නේ මන්ත්‍රීවරුන්ගේ
 කාරක සභා විය හැක.
 මන්ත්‍රීවරුන්ට මේ කාරක
 සභා හරහා යම් බලයක්
 දෙනවා ද යන්න වැදගත්
 ය. එහෙම නැත්නම්
 නිකම්ම සභාවක් නම් වය
 එතරම් ප්‍රයෝජනවත් විය
 නොහැක.**

නැත්තම් නිළධාරීන් තමයි සියල්ල දන්නේ.
 එවිට නිළධාරීන් ගේ ඔලුවෙන් මන්ත්‍රීවරුන්ව
 පාලනය කෙරේ. ඒ නිසා මේ කාරක සභා
 පත්කරන්නේ කාරක සභාවල සාකච්ඡාකර
 තීරණ ගන්නට ද යන්න අප දැනගත යුතු
 ය. එහෙම අදහසකින් කාරක සභා ක්‍රමය
 යෝජනා කරන්නේ නම් ප්‍රයෝජනයක්
 ගතහැක. එසේ නම් සියලුදෙනා සහභාගිවන
 ක්‍රියාවලියක් බවට වය පත්වේ. කොතෙක්
 දුරට වය සාර්ථක වන්නේ ද යන්න තීරණය
 වන්නේ ඒ අනුව ය.

පාර්ලිමේන්තුවට බලය

නව ව්‍යවස්ථාවක් පිළිබඳ අදහස
 පසුගිය මැතිවරණයේ දී ඉතාමත් තදින්
 මතුවිය. විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත්

කරනු යන්න එහි මූලික සටන් පාඨය කි.
 ජනාධිපති විධායක ක්‍රමය ඉවත්කරනවා
 යන්නෙන් අදහස් වන්නේ මේ විධායක
 ජනාධිපති ක්‍රමය පදනම් කරගත් රාජ්‍ය
 ව්‍යුහය සම්පූර්ණයෙන්ම ඉවත්කරනවා යන්න
 හැර වෙන යමක් නොවේ. එසේ නැතිනම්
 අර මධ්‍යගත බලය දුර්වල වී විමධ්‍යගත
 ක්‍රමයකට යෑම ය. විධායක ජනාධිපති
 ක්‍රමයේ අහික් පැත්ත වන්නේ අගමැති
 ප්‍රධාන අමාත්‍ය මණ්ඩලයක් සහිත ආණ්ඩු
 ක්‍රමයකි. වෙනත් ආකාරයට පවසන්නේ
 නම් පාර්ලිමේන්තු ආණ්ඩු ක්‍රමයකට යෑම
 ය. අහික් අතට මේ සියල්ල අපිට ලැබුණේ
 ජනාධිපති හිසා යනුවෙන් සිතන්නට පුරුදු
 වූ පිරිසක් ද සිටිති. පසුගිය වාරයේ දී
 ආණ්ඩුව තුළ සිටින සමහර කොටස් පවා
 ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රියාදාමයට එළිපිටම විරුද්ධ
 විය. අගමැති ඇතුළු ඇමති මණ්ඩලය
 ප්‍රමුඛවන බවට මහජනයා තුළ හැඟීමක්
 ඇතිකිරීම වැදගත්වේ. මෙය යථාර්තයක්
 වන්නේ සම්මුති බද්ධ ආණ්ඩුව ප්‍රයෝගිකව
 පාර්ලිමේන්තුවට බරතබා ක්‍රියාත්මක වන්නේ
 නම් පමණි. වත්මන් ආණ්ඩුව ප්‍රායෝගිකව
 එම තත්ත්වය ඇතිකර පෙන්විය යුතුව ඇත.
 වය ජනාධිපති සහ අගමැතිට පැවරී ඇති
 වගකීමකි. අගමැති ඇතුළු ඇමති මණ්ඩලය
 තමන්ට භාර දී තිබෙන වගකීම සාර්ථක කර
 පෙන්නුවහොත් ජනාධිපති ක්‍රමය නැතිවුවාට
 කම්මැත යනුවෙන් විරුද්ධ මතධාරීන්ද
 සිතන්නට ඉඩ තිබේ.

මේවර කැඩිනට් ක්‍රමයට යන්නට අදහස්
 කරන්නේ නම් පාර්ලිමේන්තුවේ තුනෙන්
 දෙකක ඡන්දය ලබාගෙන, අනුමැතිය සඳහා
 මහජනයා ළඟට යන්නට ද සිදුවේ. 78
 ව්‍යවස්ථාවෙන් විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අපි
 හදාගත්තේ රටේ ඒකීයත්වය රකින්නට ය.
 එවිට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ඒකීය ක්‍රමයක් නම්,
 එම ඒකීය භාවය රකින්නේ පාර්ලිමේන්තුව
 ය. පාර්ලිමේන්තු ස්වාධිපත්‍ය ඇති බ්‍රිතාන්‍ය

ගතතොත් එහි ඒකීයත්වයක් තිබේ. එය පවතින්නේ පාර්ලිමේන්තු විධායකයක් තුළ ය. පාර්ලිමේන්තු ස්වාධීපත්‍ය කියන එක මහජන ස්වාධීපත්‍යයට යටත්වයි පවතින්නේ. ඒ හිසා මහජනයාට අපහසුවක් නැතිව ඡන්ද බලයෙන් පවතින පාර්ලිමේන්තුව ඉවත් කරන්නට පුළුවන.

අපේ ක්‍රමයේ නිවුණේ බරපතල විකෘතියකි. ඒක පාක්ෂිකව පූර්ණ බලතල ලබාගෙන අධිකරණය පමණක් නොව සිවිල් සමාජය ද පන්සල ද පල්ලිය ද අගමා ද යන කී නොකී සියල්ලම පාලනය කරන්නට පුළුවන් ක්‍රමයක් ජනාධිපතිට සාදා දුන් න. දේශපාලන සහ සමාජ අර්බුදයක දැන් අපි පැරලී සිටින්නෙමු. 70 ගණන්වල ආරම්භ වූ ඒ අර්බුදයෙන් අපි තවම ගොඩ වී නැත. ආර්ථික අර්බුදය, ඒ මත පැමිණි සමාජ අර්බුදය, පංතියේ අර්බුදය සහ ජනවාර්ගික අර්බුදය යන සියල්ල එක ගොඩක තිබෙන්නේ. ඒ හිසා දුර්වල සමාජ පසුබිමක් ඇතුළේ බලවත් ජනාධිපතිවරයෙකු දෙස ජනතාව බැලුවේ ය. ජාතියේ ආරක්ෂාවට මේක අවශ්‍යය බව මිනිස්සු තාමත් කල්පනා කරති. සමහර අය තවමත් කල්පනා කරන්නේ විධායක ජනාධිපති කෙනෙක් අපිට අවශ්‍ය බවයි.

එක් වෙලාවකට මෙය ජනාධිපතිගේ ආණ්ඩුව ලෙස ජනාධිපති කථා කරයි. අගමැති කියන්නේ මේක අගමැතිගේ ආණ්ඩුවක් බව ය. නමුත් දැන් එය අතරමැදි තත්ත්වයක තිබෙන්නේ. මක්නිසා ද යත් ජනවාර් 8 වෙනිදා ප්‍රධාන වශයෙන් ගතහොත් ජනවරම ලැබෙන්නේ ජනාධිපතිට ය. එවිට රාජ්‍ය නායකයා, විධායකයේ නායකයා සහ ආණ්ඩුවේ නායකයා වන්නේ ජනාධිපති ය. ඒ අනුව දැන් තිබෙන්නේ එයාගේ ආණ්ඩුව බව සත්‍යයකි. මේ ආණ්ඩුව පත්වෙනකොට

අගමැති ඇතුළු අමති මණ්ඩලය ප්‍රමුඛවන බවට මහජනයා තුළ හැඟීමක් ඇතිකිරීම වැදගත්වේ. මෙය යථාර්ථයක් වන්නේ සම්මුති බද්දි ආණ්ඩුව ප්‍රයෝගිකව පාර්ලිමේන්තුවට බර තබා ක්‍රියාත්මක වන්නේ නම් පමණි. වත්මන් ආණ්ඩුව ප්‍රායෝගිකව එම තත්ත්වය ඇතිකර පෙන්විය යුතුව ඇත. එය ජනාධිපති සහ අගමැතිට පැවරී ඇති වගකීමකි.

මැතිවරණ ප්‍රකාශනයක් ඉදිරිපත් විය. එයට ද ජනවරමක් ලැබී ඇත. ව්‍යවස්ථාවේ අර්ථ නිරූපනය කෙසේ වෙතත් අරමුණු වශයෙන් ගත්කළ ඒ දෙකේම පරස්පරයක් නැති නමුත් ඒ දෙක එකතු කළයුතුව ඇත. ඊළඟට මේ පක්ෂ දෙක එකතු වී හදාගත්තා වැඩ සටහනක් ද සකස් කරගෙන තිබේ. මේ සියල්ලම දැන් එකතු කළ යුතුව ඇත. එකතු කර වසර දෙකකදී ඔය කියන ඒවා සම්පූර්ණ කරන බව පෙන්වන්නට අවශ්‍යය. වසර දෙක සඳහා ජනපති-අග මැති සහජීවනයක් ඇතිකර තිබේ. ජනාධිපතිවරයෙක් නැතිව ඉදිරියට යන්නට හැකි බව මේ කාලය අතරතුර පෙන්විය යුතු ය. මේක දැන් අගමැතිගේ ආණ්ඩුව

කියලා පෙන්වන්නට අවශ්‍ය ය. ඒ අනුව වත්මන් ආණ්ඩුව ජනාධිපති ආණ්ඩුවක් විය නොහැක.

උපාය මාර්ග

මේ ආණ්ඩුව ගමන් කරමින් සිටින්නේ උපාය මාර්ගයක් තුළිනි. ආණ්ඩුවේ සංයුතිය ද උපාය මාර්ගික ය. මහින්ද රාජපක්ෂ ගේ රෙජිමයේ අවශේෂයන් අතුගා දමා, නැවත පැමිණීමට නොහැකිවන සේ දුර්වල කිරීම ඉන් එකකි. ආණ්ඩුව ක්‍රියාවට නැගීමට සැලසුම් කරන වැඩ සටහනට පාර්ලිමේන්තුවේ සහයෝගය ලබාගැනීම දෙවැන්න ය. ඒකට අවශ්‍ය ජන බලවේගය ශක්තිමත් කිරීම තුන්වැන්න ය. **මේ උපාය මාර්ගික පියවරයන්ගේ ප්‍රතිඵල වසර දෙකක් ඇතුළත පෙන්විය යුතුව ඇත. දින 100 දින 180 ක් දක්වා ඇදුණ ලෙස වසර දෙක එයින් එහාට නොයන්නට ආණ්ඩුව වග බලාගත යුතු ව ඇත.**

සිවිල් සංවිධාන හා අධිකරණය

ප්‍රජාතන්ත්‍රීය ක්‍රියාවලියේ ඉදිරියෙන්ම සිටි සිවිල් හා පුරවැසි සංවිධානවලට මෙහි දී වැදගත් කාර්යභාරයක් පැවරී තිබේ. මේ සංවිධානවල සහභාගිත්වය වඩා ව්‍යුහාත්මක ලෙස ලබාගන්නට ඒ අයට ඉඩකඩ සැලසීම ආණ්ඩුව පැත්තෙන් කෙරෙන්නට අවශ්‍ය ය. අනික් අතට සිවිල් සංවිධාන ද සුදානම් වියයුතු යි තමන්ගේ බලපෑම වැඩි කරන්නට. සිදුවෙමින් පවතින ක්‍රියාදාමයට හරස් වන්නේ නැතිව, ජාතික සංවාදයක් පටන් ගන්නට විශේෂයෙන්ම ජනමාධ්‍යයට විශාල වගකීමක් පැවරී තිබේ. ජනවාර් 8 වෙනිදාට පෙර අප හිටියේ රටේ මුලික ලිබරල් අයිතීන් පවා අහිමි වූ තැනක ය. අධිකරණයට පහරදුන් පසු සිවිල් හිඳහසක් පවතින්නට හැකියාවක් නැත. අපේ අධිකරණයට 1972

සිටම පහර එල්ලකර තිබුණි. විධායකය හා ව්‍යවස්ථාදායකයට සාපේක්ෂව අධිකරණය තිබුණේ තුන්වෙනි තැන නොව ඊටත් පහළ ය. ආණ්ඩුවේ 3වෙනි ආයතනය කියා එකක් තිබුණේ නැති තරම් ය. 1972 දී අධිකරණ බලය පාර්ලිමේන්තුවට යටත් කළේ ය. 78 දී අධිකරණය යටත් කෙරුණේ ජනාධිපති විසිනි. ප්‍රසිද්ධියේම ශිරාණි බණ්ඩාරනායක අග විනිසුරුවරය ජනපති බල මතිමයෙන් ඉවත් කෙරිණ. මේ ආකාරයට අධිකරණය යටත්වූ පසු අහිමි වන්නේ සිවිල් අයිතිවාසිකම් ය.

පුරවැසි සංකල්පය සංවර්ධනය වී ඩිකානරයේ පුරවැසි අයිතිවාසිකම් ලියලන විට ප්‍රථමයෙන් ඉදිරියට ආවේ සිවිල් අයිතිවාසිකම් ය. ජීවත්වීමේ අයිතිය, අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ අයිතිය, පදිංචිය සහ දේපල අයිතිකර ගැනීම යනාදී සිවිල් අයිතීන්ට අයත් වේ. මේවා ඉදිරියට පැමිණියේ මැග්නකාටා ගිවිසුමෙන් රජුගෙන් අධිකරණය ස්වාධීන කළ නිසාවෙනි. ප්‍රථමයෙන් ස්වාධීන වෙන්නේ අධිකරණය වන අතර අනිකුත් ස්වාධීන වන්නේ එයින් පසුව ය. ඊ ළඟ රැල්ල වූ ආර්ථික කටයුතු යනාදියට නිදහස ලැබෙන්නේ අධිකරණ ස්වාධීනත්වයේ ක්‍රියාවලිය තුළිනි. පාර්ලිමේන්තුව වැදගත්වෙන්නේ එවිට ය. ඊට පසු අගමැති හා ඇමති මණ්ඩලය පැමිණීමෙන් අනතුරුව විධායකය වැදගත් වේ. කම්කරු පංතියේ දේශපාලන අරගල මතුවීම තුළින් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පුළුල් කෙරේ. දේශපාලන අයිතිවාසිකම් සහ සමාජ අයිතිවාසිකම් ඊ ළඟට පැමිණියේ ය නිදහස් අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍ය වැනි සුභසාධන කටයුතු සහ සමාජ ආරක්ෂණය පැමිණියේ ඊටත් පසුව ය. එංගලන්තයේ පමණක් නොව අපේ රටේත් එය එසේ විය.

ව්‍යවස්ථාවෙන් ම පවතින අධිකරණයේ පරිවර්තනයක් ඇති කළයුතුව තිබේ. ව්‍යවස්ථාවට අනිවාර්යෙන් බලතල බෙදීමේ මූලධර්මය ගෙනෙන්නට සිදුවේ. අධිකරණය විධායකයෙන් මෙන්ම ව්‍යවස්ථාදායකයෙන් ස්වාධීන කළ යුතුයි. පුරවැසි අයිතින් රකින්නේ පාර්ලිමේන්තුව, අගමැති හෝ ජනාධිපති නොවේ. ඒ අයගේ ද අයිතිවාසිකම් බේරා දෙන්නට වෙන්නේ අධිකරණයට ය.

ලංකාවේ ස්වාධීන අධිකරණය නිර්මාණය කරන්නට පියවර ගන්නේ 1833 ලංකා යුක්තිය පිළිබඳ බලපත්‍රයෙනි. කැමරන් ප්‍රතිසංස්කරණයෙන් එය සිදුවී ය. එසේ නොවන්නට කොල්බෲක් ව්‍යවස්ථාව මෙහෙ ක්‍රියාත්මක කරන්නට ලැබෙන්නේ නැත. හබයාස් කෝපුස් ආඥා පනතේ විවිච්චාන ලංකාවට පැමිණියේ අධිකරණය ස්වාධීන කිරීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ය. මහජන ව්‍යාපාර, සමාජ ව්‍යාපාර ඇරඹෙන්නට පටන් ගන්නේ එයින් පසුව ය. ආගමික උද්ඝෝෂණ පුණර්ජීවන ව්‍යාපාර හා ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ ව්‍යාපාර ඉන් පසුව ඇතිවුණි.

විශාල ලෙස ආයෝජන ගලා වන්නේ ඉන් පසුව ය. කොල්බෲක් ඇදහූ නිදහස් වෙළඳ පොළ ක්‍රමයට පදනම දැමුවේ මේ සිවිල් අයිතිවාසිකම් ය. කැමරන් ප්‍රතිසංස්කරණ වල අයිතිවාසිකම් ප්‍රකාශනයේ ලියා තිබෙනවා ස්වාධීන අධිකරණය ඇති කිරීම සමාජ සංවර්ධනයේ මූලපුරන මග යනුවෙන්. ප්‍රංශ විප්ලවයේ දී පැවසුවේ ද මේදේ මය. ප්‍රංශ විප්ලවයෙන් පැමිණි මිනිස් අයිතිවාසිකම් ප්‍රකාශනයේ රටක බලතල බෙදීමක් නැති නම්, ස්වාධීන අධිකරණයක් නැතිනම් අයිතිවාසිකම් නැත යනුවෙන් ලියා ඇත. දැන් බලතල ඒකරාශී කළ විගස ප්‍රථමයෙන් ම නැතිවෙන්නේ අධිකරණයේ ස්වාධීනත්වයයි.

ව්‍යවස්ථාවෙන් ම පවතින අධිකරණයේ පරිවර්තනයක් ඇති කළයුතුව තිබේ. ව්‍යවස්ථාවට අනිවාර්යෙන් බලතල බෙදීමේ මූලධර්මය ගෙනෙන්නට සිදුවේ. අධිකරණය විධායකයෙන් මෙන්ම ව්‍යවස්ථාදායකයෙන් ස්වාධීන කළ යුතුයි. පුරවැසි අයිතින් රකින්නේ පාර්ලිමේන්තුව, අගමැති හෝ ජනාධිපති නොවේ. ඒ අයගේ ද අයිතිවාසිකම් බේරා දෙන්නට වෙන්නේ අධිකරණයට ය. ඒ නිසා තමයි විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත් කිරීම හා ඡන්ද ක්‍රමය වෙනස් කිරීම වැනි දේ මූලට පැමිණියේ.

දේශපාලන නායකත්වය දෙන්නේ නම් මේ පිම්ම පැනගත හැක. ජනවාරියට පෙර පොදු අපේක්ෂකයෙකු අවශ්‍ය වූයේ ද ඒ පිම්ම පැහීමට ය. රාජපක්ෂ රෙජිමය ඉවත් කළා සේ විධායක ජනපති ක්‍රමය ඉවත්කර නව ඡන්ද ක්‍රමයට යෑම ක්ෂණික අවශ්‍යතාවයකි. ජනපති සහ අගමැති යන දෙපල මෙහි නියමුවෝ වෙති. එහෙත් තම බලපෑම ලිහිල් නොකරන්නට සිවිල් පුරවැසියන් වගබලාගතයුතු ය. ●

ගිමන්හැරීම නවත්වා පුරවැසි සංවිධාන නැවතත් සක්‍රීය වියයුතුයි

නිල වශයෙන්
නැතත්, ව්‍යවස්ථා
ප්‍රතිසංස්කරණයක්
පිළිබඳ ආණ්ඩුව
පැත්තෙන් කෙරෙන
කටා සහ විධායක
ජනාධිපති ක්‍රමය
ඉවත් කිරීම ඒ
වෙනුවෙන් පෙනී සිටි
"පුරවැසි බලයේ" සම
කැඳවුම්කරු කේ.
ඩබ්ලිවු. ජනරංජන
මහතා සමඟ පැවැත්
වූ සාකච්ඡාවකි මේ.

නීතිඥ
කේ. ඩබ්ලිව්. ජනරංජන

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණය ගැන
අතරින් පහර කටාවෙන නමුත් අලුත්
ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය කරනවාට වඩා
සංශෝධන ගැනයි කටාවෙන්හේ. මුල සිටම
නව ව්‍යවස්ථාවක් වෙනුවෙන් පෙනීසිටි
සංවිධානයක් ලෙස ඒ පිළිබඳ "පුරවැසි
බලයේ" අදහස කුමක් ද?

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණය ගැන
පුරවැසි සමාජය දැක්වූ අදහස් පිළිබිඹු වූ

අවස්ථා දෙකක් තියෙනවා. එනම් ජනවාරි
8 වෙනදා ඡන්දයට පෙර අවස්ථාව හා
අගෝස්තු 17 වැනිදා ඡන්දයට පෙර
අවස්ථාව. මේ අවස්ථා දෙකේ දී පුරවැසි
සාමාජය ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් දැක් වූ
අදහස්, මූලික වශයෙන් කාරණා කිහිපයකට
සාරාංශ කිරීමට පුළුවන්. අප අතින් පිළිබිඹු
වූ එක් කාරණය තමයි මේ රටේ විධායක
ජනාධිපති ක්‍රමය අනෙකි විස යුතුයි යන්න.

දෙක, ජනවාරි 8 වෙනිදා වනතුරු අප විසේ
පෙනී සිටි නමුත් එයින් පසු, විවිධාකාර
ප්‍රායෝගික ප්‍රශ්න නිසා මූලික වශයෙන්
ඒ සම්බන්ධයෙන් වනාම වෙනස්කමකට
යන්නට තිබෙන අපහසුව අපට පෙනුණා.
ඒ අතරම ජනවාරි 8 වැනිදායින් පසු ආ
ගමනේ කිසියම් ආකාරයක ධනාත්මක
පියවරක් තියාගන්නට ද පුළුවන් වුණා.
නමුත් එය කිසියෙක් ම අපිට සැහිමකට

**උගුලෙන්
ගැලවෙමු**

එකාධිපතිත්වය,
පවුල්වාදය,
ගප්මතුරු ආර්ථිකය,
දූෂණය, අවිනිතිය,
මිලදීර්කරණය,
සමාජ පාදාකරණය.

මාදුළුවාවේ සෝහිත හිමි
මෙහිපාල සිරිසේන
රනිල් වික්‍රමසිංහ
වන්දිකා කුමාරතුංග
අනුර කුමාර දිසානායක
එම් එම් සමන්තිරත්න
සරත් ෆොන්සේකා
මනෝ ගනේෂන් සහ

දෙසැම්බර්
2
සවස 3
නයිඩ්
පිටියේදී
පුරවැසි
බලය
සංවිධානය කරයි

සරසවි විද්වතුන්, වෘත්තිකයන්,
වෘත්තීය සමිති නායකයන්, කලාකරුවන්,
ශිෂ්‍ය නායකයන්, ජනමාධ්‍යවේදීන් බව අමතන

**ජන
රැලිය**

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව කියන කාරණයේ දී අප මූලික වශයෙන් හිතන්නේ, විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අහෝසිකර පාර්ලිමේන්තුවට බලය පවරනවා යන්න යි. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය කිරීමේ දී එය යථාර්තයක් කරගැනීම සඳහා සිවිල් සමාජය හැටියට අපි මහන්සි වෙන්නට ඕනේ. මෙහි දී පළමුවෙනි එක තමයි විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අහෝසි කරන්න ඕනෑ කියන එක. පාර්ලිමේන්තුවට නැවත බලය පැවරිය යුතු අතරම නාමික ජනාධිපතිවරයෙක් සිටීම ප්‍රමාණවත්.

පත්වෙන් පුළුවන් තත්ත්වයක් නොවේ. අගෝස්තු 17 වැනිදායින් පසු සැලකිය යුතු වෙනසක් සිදුනොවූ නමුත් ඊට වඩා නව ඉදිරි පියවරක් ලෙස බලයට පත් වූ එක්සත් ජාතික පෙරමුණු ආණ්ඩුව සිවිල් සමාජයත් සමඟ ඇති කරගත් ගිවිසුම සළකන්නට පුළුවන්. එහි තිබෙන එක් වැදගත් දෙයක් තමයි නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් හඳුනවා කියන කාරණය. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව කියන කාරණයේ දී අප මූලික වශයෙන් හිතන්නේ, විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අහෝසිකර පාර්ලිමේන්තුවට බලය පවරනවා යන්න යි. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය කිරීමේ දී එය යථාර්තයක් කරගැනීම සඳහා සිවිල් සමාජය හැටියට අපි මහන්සි වෙන්නට ඕනේ. මෙහි දී පළමුවෙනි එක තමයි විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අහෝසි කරන්න ඕනෑ කියන එක. පාර්ලිමේන්තුවට නැවත බලය පැවරිය යුතු අතරම නාමික ජනාධිපතිවරයෙක් සිටීම ප්‍රමාණවත්.

වාර්ගික ප්‍රශ්නය

ඒ සමඟ ම මා හිතන්නේ, ජනවාරි 8ට පෙර ගන්නට නොහැකි වූ එනම් අගෝස්තු 17 වැනිදා ව්‍යාපාරය තුළ ඊට වඩා කිසියම් ප්‍රමාණයකට කථා කළ නමුත්,

අපට අංක එක ලෙස ගන්න නොහැකි වූ ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් සෙවීම සඳහා යථාර්තවාදී බලය බෙදීමේ ක්‍රමයකට යන්න අවශ්‍යයි කියන දෙවැනි කරුණ. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳ සාකච්ඡාවන් සමඟ අපි නැවත වාරයක් බලය බෙදීම කළ යුතුයි කියන සටන් පාඨය ඉදිරියට ගෙන ආ යුතු බවයි මම හිතන්නේ. අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවකට ඒකෙන් ව්‍යුක්තව යන්න පුළුවන්කමක් නෑ. ඒ අනුව අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව, කේන්ද්‍රය හා පරිවාරය අතර කාටත් පිළිගන්න පුළුවන්, විශේෂයෙන් මේ ප්‍රශ්නයට මැදිවූ දෙමළ හා මුස්ලිම් ජාතීන්ට පිළිගන්න පුළුවන්වන ආකාරයේ, තෘප්තිමත් වන ආකාරයේ බලය බෙදීමක් කරන්නට අවශ්‍යයි. මම පෞද්ගලිකව හිතනවා, මේ ප්‍රශ්නය විසඳා ගැනීම සඳහා අපට ලොබරල් ක්‍රමයක් දක්වා යන්න පුළුවන්, සහ යා යුතුයි කියලා. නමුත් පවතින තත්ත්වයන් සමඟ පළමු පියවර ලෙස එය යථාර්තයක් බවට පත්විය නොහැකි බවයි මගේ මැනීම. ඒ හිසා අපිට අඩු ගණනේ, පළමුවන පියවර ලෙස 13 වැනි ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයේ ඉදිරියට ගිය බලය බෙදීමක් දක්වා හෝ ඉදිරියට යෑමට පුරවැසියන් ලෙස අප මැදිහත්විය යුතුයි. ඒ

වගේම පහළ ජනකොටස් රැකගෙන රටේ ආර්ථික ප්‍රතිසංස්කරණ සඳහා සාකච්ඡාවක් ආරම්භ කරන්න අවශ්‍යයි. මූලික අයිතිවාසිකම් පරිච්ඡේදය මීට වඩා දියුණු කරන්න, ප්‍රවර්ධනය කරන්න, මිනිසුන්ගේ අයිතිවාසිකම් තත්ත්වය වැඩි දියුණුකර අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට එය ඇතුළත් විය යුතු බවයි මගේ මූලික අදහස.

ජනවාරි 8 වෙනිදාට පෙර කෙසේ පැවසුව ද, අගෝස්තු 17න් පසු ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත් කිරීමේ තීරණය පාර්ලිමේන්තුවට පැවරීමට තරම් ජනාධිපති සුක්ෂ්ම වුණා. එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් සැසියේ දී ද ඔහු අවධාරණය කළේ ආණ්ඩුක්‍රම වෙනසක් නොව සංශෝධනයක් ගැන. අගමැතිවරයා කියන්නේ ද පාර්ලිමේන්තුවේ බලය වැඩිකළ යුතු බවකි. මෙයින් ඇඟවෙන්නේ, වඩා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී යැයි සැළකෙන පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයට යන්නට ඇති අකැමැත්ත නොවේ ද ?

බලතල අත් නොහැරීම

අත්ත වශයෙන්ම විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය 1978 ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මහත්මයා ගේන්නේ, ඒ වෙනකම් පාර්ලිමේන්තුවේ තිබුණු බලය තමන්ගේ අතට කේන්ද්‍ර කරගන්න. එතකොට 78 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවන් තනි ඒකාධිකාරී පුද්ගලයෙක්ව ඇති කරනවා. එසේ නැත්නම් අර්ධ ව්‍යවස්ථාපිත ආඥාදායකත්වයක් ඇති කරනවා. එතකොට මේ බලය ලැබෙන කිසි කෙනෙක් එය අත්හරින්නට බලාපොරොත්තු වෙන්නේ නෑ. මෙලිච්චාල සිරිසේන මහතා ජනවාරි 8 වැනිදාට ඉස්සෙල්ලා කිව්වේ ඔහු පෙනී සිටින්නේ විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අහෝසි කිරීම සඳහා කියලා. නමුත් පස්සේ කාලෙක ජේනවා කිසියම් ආකාරයකට මේ විධායක ජනාධිපති ක්‍රමයේ තිබෙන රස දැනෙනකොට, එනම නැත්නම් තමන්ගේ බලය තහවුරු කරගන්නකොට එහි තිබෙන ලක්ෂණවලට කිසියම් ආකාරයක ඇල්මක්

ඇති වී තිබෙන බව. මේක සාමාන්‍යයෙන් වෙන්න පුළුවන් දෙයක්. අපි තේරුම් ගන්න ඕන ඒකයි. ඕන රටක මේ බලය තිබෙන එක්කෙනාට ඒක වෙන්න පුළුවන්. එතකොට ඒක වළක්වාගන්න පුළුවන් වෙන්නේ එක්කො පුරවැසි සමාජයේ නැත්නම් ඊට පිටතින් එන බලයකට පමණයි. මේ බලපෑම වල්ල කරන්නේ කොතොමද කියන කාරණය තමයි වැදගත්.

ක්‍රමය පවත්වාගෙන යෑම

අතික් පැත්තෙන් විශේෂයෙන් ජාතිකවාදී බලවේග. ඒ වගේම රටේ ස්වෛරීභාවය, මේක ලෝකෙන් උතුම් රට කියන ස්වොත්මවාදී අදහස්වල ඉන්න බලවේගවලටත් අවශ්‍ය වන්නේ වචන තනි ඒකාධිකාරී බලයක් තිබෙන පුද්ගලයෙක් තමයි රට පාලනය කරන්න. පරණ රජවරුන්ගේ පන්නයේ කෙනෙක් තමයි ඔවුන්ගේ සිහින පාලකයා. ඒ වගේම ඔවුන් විශ්වාස කරනවා රටේ අයිතිවාසිකම් ක්‍රියාත්මක වෙන්න දෙන්නේ නැතිව, වැඩ කරන ජනතාවට කටයුතු කරන්න දෙන්නෙ නැතිව, දැඩි පාලනයක් කිසියම් දුරකට ගෙනයන්න. ඒ කියන්නේ; මැලේසියාව, සිංගප්පූරුව පන්නයේ දැඩි පාලනයක් කිසියම් දුරකට ගෙන ගියාම තමයි මේ රට වෙනස් කරන්න පුළුවන් වෙන්නේ කියලා විශ්වාස කරන විශාල පිරිසක් විවිධ ස්ථරවල ඉන්නවා. සාමාන්‍ය ස්ථරවල පමණක් නොව රටේ බුද්ධිමත් ස්ථරවල ද මෙවැනි කොටස් දකින්න ලැබෙනවා. මේ සියලු දෙනාගේම මූලික ආදර්ශය තමයි අර විධායක තනි බලයක් තිබෙන පුද්ගලයෙකු විසින් රට පාලනය කළ යුතුයි කියන එක. ඉතිං මම හිතන්නේ මේක මෙමුඛිපාල සිරිසේන මහතාගේ පෞද්ගලික අදහස පමණක් නොව ඒ වටා ඉන්න බලවේග හා ඊට පිටතින් ඉන්න බලවේගවල බලාපොරොත්තුවක් වචන පාලකයෙක්. ඉතිං මේ අනෙක්තස සම්බන්ධයෙන් තව

මෙමුඛිපාල සිරිසේන මහතා ජනවාරි 8 වැනිදාට ඉස්සෙල්ලා කිව්වේ ඔහු පෙනී සිටින්නේ විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අහෝසි කිරීම සඳහා කියලා. නමුත් පස්සෙ කාලෙක ජේනවා කිසියම් ආකාරයකට මේ විධායක ජනාධිපති ක්‍රමයේ තිබෙන රස දැනෙනකොට, එහෙම නැත්නම් තමන්ගේ බලය තහවුරු කරගන්නකොට එහි තිබෙන ලක්ෂණවලට කිසියම් ආකාරයක ඇල්මක් ඇති වී තිබෙන බව

දුරටත් මේ ක්‍රමය පවත්වාගෙන යන්නට ආධාරයක් ලැබෙනවා. **මම හිතන්නේ නැහැ රනිල් වික්‍රමසිංහ මහතා වුවත්, මේ විධායක ජනාධිපති ධුරයට පත්වුවා නම් ඔහුටත් මේ බලය ඉවත්කරන්න උවමනාවක් තිබුණා කියලා. පහුගිය කාලයේ, එනම් ජනවාරි 8ට තරමක් පෙර තිබුණු දේශපාලනය පරිසරය තුළ ඔහු කියපු දේ වලින් අපට තේරුම් ගියා විධායක ජනාධිපති ධුරය පවත්වාගෙන යන්න තමයි ඔහු කටයුතු කරන්නේ කියලා.** ඉතිං මේ ආකාරයට බැලුවාම විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය මෙමුඛිපාල සිරිසේන මහතා විශාලම හිතලා අවසන්කරා වී කියලා විශාල බලාපොරොත්තුවක් තියාගන්න බැහැ. මේ රට පාර්ලිමේන්තු ආණ්ඩුක්‍රමයකට ගෙනයන්න ඕනෑ කියන බලපෑම දිගින් දිගටම සෑම පැත්තකින්ම වල්ල කරලා, ජනාධිපතිවරයාගේ බලාපොරොත්තුව පරාජය කිරීම තමයි සිවිල් සමාජය හැටියට නැවත වාරයක් අපට කරන්නට වෙන්නේ. ඉතිං එතන දී වාසනාවකට, රනිල් වික්‍රමසිංහ මහත්මයා අගමැති ධුරයේ ඉන්න හිසා මේ අවස්ථාවේදී අපට ජේනවා වියා වැඩ කරන්නේ පාර්ලිමේන්තුව ශක්තිමත් කිරීමේ ක්‍රියාදාමයක් තුළ. ඒක ඔහුගේ

පෞද්ගලික දේශපාලන අභිලාෂයන්ගෙන් එක්කත් වෙන්නත් පුළුවන්. ඒ යථාර්ථය අපි තේරුම් ගන්න අවශ්‍යයි සහ පාවිච්චි කරන්න අවශ්‍යයි, තෙරපුමක් ඇතිකරන්න විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අහෝසි කිරීම සඳහා. ඒ වගේම තිබෙන ධනාත්මක ලක්ෂණය තමයි පුරවැසි සමාජය විවිධාකාර සංවිධාන හා පුද්ගලයන් එක්ක බෙදිල හිටියත්, දැනුවත් පුරවැසියන්, මම අර කියපු ජාතිකවාදී තලයේ අය නෙවෙයි. දැනුවත් පුද්ගලයන් විශාල පිරිසක්, රටේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ විශ්වාසය ඇති, විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය වෙනස් කරන්න ඕනෑ කියන ස්ථරවලේ ඉන්නවා. මේ සියලු දෙනා බලමුළු ගැන්වීමකින් අපට පුළුවන් නම් විශාල පීඩනයක් එල්ල කරන්න, මම හිතන්නේ මේ තත්වය වෙනස් කරගන්න පුළුවන් වෙයි. විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත්කරවා ගැනීමට ජනතාවට අවශ්‍ය නමුත් ජනාධිපතිවරයාගේ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරු වයට කැමති නැති බවයි පසුගිය පාර්ලිමේන්තුවේ දී පෙනුණේ. ජනාධිපතිවරයා පාර්ලිමේන්තුවට බෝලය පාස් කළේ ඒක දැනගෙන. පවතින ව්‍යවස්ථාවේ විධි විධානවලට අනුව පාර්ලිමේන්තුවේ 2/3

**විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය මෛත්‍රීපාල සිරිසේන මහතා එයාටම
හිතිලා අවසන් කරා වි කියලා විශාල බලාපොරොත්තුවක්
කියාගන්න බැහැ. මේ රට පාර්ලිමේන්තු ආණ්ඩුක්‍රමයකට
ගෙනයන්න ඕනෑ කියන බලපෑම දිගින් දිගටම සෑම පැත්තකින්ම
චල්ල කරලා, ජනාධිපතිවරයාගේ බලාපොරොත්තුව පරාජය
කිරීම තමයි සිවිල් සමාජය හැටියට නැවත වාරයක් අපට
කරන්නට වෙන්නේ.**

අනුමැතියක් නැතිව කොහොම ද ? මේක ඉවත්කර ගන්නේ.

පළවැනි ප්‍රශ්න, පවතින පාර්ලිමේන්තුව ඇතුළේ තමයි අපට මේ වෙනස්කම කරන්න වෙන්නේ කියන එක යථාර්ථයක්. ඒ කියන්නේ අපි 72 ව්‍යවස්ථාව ගත්තොත්, 72 ව්‍යවස්ථාව ඇතිකරගන්න පුළුවන් වුණේ, පාර්ලිමේන්තු වෙනම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් ලෙස රැස්වෙලා. ඒක පවතින ව්‍යවස්ථාවෙන් සංකේතාත්මකව කැඩීයෑමක් පෙන්නුම්කර, නව රඟහලේ රැස්වෙලා දීර්ඝ සාකච්ඡාවක ප්‍රතිඵලයක් ලෙස තමයි 72 ව්‍යවස්ථාව වන්නේ. එතකොට පවතින ව්‍යවස්ථා විධිවිධානවලට මුළුමනින්ම විරෝධීව යාමක් නිසා එහෙම කරන්න පුළුවන්කම ලැබුණා. ඒ කියන්නේ, පවතින යටත් විජිත සම්ප්‍රදායක් බණ්ඩනය කරන බව පෙන්නුම්නුයි එය යුක්තිසුක්ත කළේ. නමුත් දැන් අපට එහෙම දේශපාලන වට පිටාවක් නැහැ. එතැන් සිට පැමිණි සම්ප්‍රදායම වැඩි දියුණුකර ගන්නයි හදන්නේ. ඒ නිසා අපට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කරගන්න පුළුවන් වෙන්නේ මේක ඇතුළෙන්මයි. ඒක තමයි ඊට වැඩිය හිතීමය ඉඩක් අපට

නම්බවෙන්නේ නැත්තේ. උපකල්පනයක් ලෙස, අපි පාර්ලිමේන්තුව ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් ලෙස කටයුතු කරලා, 1972 ව්‍යවස්ථාව වගේ අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හැදුවොත් එහෙම, කිසියම් වේලාවක අධිකරණය ඉදිරියට ගියහොත්, මේ හිතීමය පසුබිම නිසා අධිකරණයෙන් ඊට බලපෑමක් චල්ලවෙන්න පුළුවන්. ඒ නිසා අර කිව්වා වගේම වර්තමාන පාර්ලිමේන්තුව ඇතුළේ ඉන්න අයගෙන් තමයි මේක විසඳාගන්න වෙන්නේ.

බල තුලනය

එතකොට අර පසුගිය ජනවාරි 8න් පස්සේ දැක්ක විධියට ම පුරවැසියන්ගේ අභිලාශයන් පාර්ලිමේන්තුවේ තිබෙන බලතුලනයන් එක්ක වෙනස්වන ස්වභාවයක් අපට දකින්න පුළුවන් වෙයි. දැන් ජනවාරි 8වෙනිදා තිබුණු තත්ත්වයට වඩා හොඳයි අගෝස්තු 17 වැනිදායින් පස්සේ තත්ත්වය. එහෙම වුනාට තවමත් පාර්ලිමේන්තුවට සුදුසු හැකි, හොසිටිය යුතු විශාල පිරිසක් පාර්ලිමේන්තුවේ ඉන්නවා. ඒ වගේම ඒ අයගේ අභිලාශය වන්නේ ද තව දුරටත් මේ විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය පවත්වා

ගැනීමයි. එතකොට මම නම් හිතන්නේ එක පැත්තකින් අපට යන්න පුළුවන් වෙන්නේ මේ තිබෙන ප්‍රතිපාදන තුළින්ම, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් වෙනස් කරමින්. එතකොට අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් ගේනවා නම් ඒක ඒ අයට කරන්නට වෙන්නේ, පාර්ලිමේන්තුවේ බලය පිළිබඳ බැරැරැම් ලෙස කල්පනා කරලා. මම විශ්වාසය තියන්නේ පාර්ලිමේන්තුව ඇතුළේ තිබෙන ඒ බලපෑම හා ඒ බලතුලනයන් තේරුම් ගනිමින් හා පිළිගනිමින්, ඒක හිසියාකාරයෙන් කළමනාකරනය කරන්න ඕන කියන එකයි. සමාජය දැනුවත් කරලා මෙන්න මෙවැනි ව්‍යවස්ථාවක් තමයි අපට ඕනෙයි කියන හඬ සමාජයෙන් මතුකරගන්න පුළුවන් නම් අපට කිසියම් ආකාරයක වෙනසක් බලාපොරොත්තු වෙන්න පුළුවන්. උදාහරණයක් ලෙස 19 වැනි ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය ගෙනෙන වේලාවේ, ඒක සම්මත නොවන ආකාරයට බාධා පැමිණි මොහොතේ මහජනතාව පාරට බැහැලා කරපු බලපෑම තුළයි ඔය තත්ත්වයෙන් වත් ඒක සම්මත වුණේ.

ඒ නිසා මේ අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් පවා පුරවැසි සංවිධානවල ඉන්න අපට ජනතාව සමඟ එක්වී බලපෑමක් චල්ල කරන්න පුළුවන් නම් මම හිතන්නේ මේ තත්ත්වය ටිකක් යහපත් අතට වෙනස් කරගන්න පුළුවන්. රටේ තැන්තැන්වල අවිධිමත් ලෙස සාකච්ඡා වෙන නමුත්, අපි තාමත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සහ එහි තියෙන්න ඕන වෙනස්කම් ගැන රටේ ජනතාව එක්ක සාකච්ඡාවක් ආරම්භ කරලා නෑ. ඒ නිසා අපි මාධ්‍ය හා පුරවැසියන් පැත්තෙන් බලතකොට මගේ අදහස අපි දැන් ඒ සාකච්ඡාව පටන් ගන්න ඕනේ, ජනතාව අතරට ගෙහියන්න ඕනේ. අලුත් ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක තියෙන්න ඕන අංග මොනවාද කියන එක ඉතා වැදගත්. ඒ හරහා සමාජයෙන් පීඩනයක් චල්ල කරන්න ඕන මේ දේශපාලන අධිකාරියට.

කෙසේ නමුත් පාර්ලිමේන්තු ඇතුළේ කෙරෙන දේ ගැන අපිට තිබෙන විශ්වාසය කුමක් ද? අනික් එක, කාරක සභා අවස්ථාවේ ජනතාවට ඕනේ දේ නොවෙයි නේද වෙන්නේ ?

පවතින ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ඇතුළත්ම යන්න සිදුවෙන නිසා සහ අර කිව්වා වගේ පාර්ලිමේන්තුවේ සිටින 225 දෙනාගෙන් 2/3ක් අවශ්‍යවන අතරම මේ ප්‍රතිසංස්කරණවලට විරුද්ධ පුද්ගලයන් සිටිනවා කියන අදහසත් අපට තිබෙන නිසා, මම හිතනවා අර කිව්වා වගේම ජනතාවගේ අනිලාශයන් මොකක්ද කියන එක් පෙනෙන ලෙස බලපෑමක් වර්ධ කිරීමෙන් තමයි මේක කරන්න පුළුවන් වෙන්නේ. මගේ එක වෙලාවක අදහසක් තිබ්බා, **මහජනතා සහභාගිත්වයෙන්, රටේ බුද්ධිමතුන්ගෙන්, ව්‍යවස්ථා විචාරකයන්ගෙන් සමන්විත කමිටුවකට භාරදීම ජනතාවගෙන් එන මූලික කෙටුම්පතක් සකස් කරන්න මේ රටේ පුරවැසි බලවේගවලට බැර ඇයි කියලා.** එතකොට අපට කියන්න පුළුවන්, මේක තමයි අපේ සංයුක්ත අදහස යම් යම් වෙනස්කම් තිබෙන්නට හැකි නමුත් ඒ ගැන සාකච්ඡා කරන්න පුළුවන් කියලයි මම හිතන්නේ. එතකොට මෙන්ම මේක තමයි ජනතාවගේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් තිබෙන සංයුක්ත කාර්‍ය කියලා පැහැදිලිව කියන්නට පුළුවන් අපිට.

මූලික අදහස් බොහෝ තිබෙන නමුත් සංයුක්තව අපි ඒවා තවම ඉදිරිපත් කරලා නෑ. එහෙම එකක් ඉදිරිපත් කරන්න පුළුවන් ද කියන එක බලන්නට පුළුවන්.

අමතක කරන්න නරකයි, ජනවාරි 8 වෙනිදාට ඉස්සෙල්ලා ඇති වූ පුරවැසි ව්‍යාපාරයන්ගේ න්‍යාය පත්‍රය තමයි ජනවාරි 8 සහ අගෝස්තු 17 වැනිදාට බලපෑවේ. දේශපාලන බලවේගවලට ඒ න්‍යාය පත්‍රය සමඟ හිටගන්නට සිද්ධවුණා වංකව හෝ අවංකව. ඒකෙන් සමාජයේ ඇති වූ පිබිදීම සහ අවබෝධය තමයි තාමත් ගමන්

අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් ගේනවා නම් ඒක ඒ අයට කරන්නට වෙන්නේ, පාර්ලිමේන්තුවේ බලය පිළිබඳ බැරැරැම් ලෙස කල්පනා කරලා. මම විශ්වාසය තියන්නේ පාර්ලිමේන්තුව ඇතුළේ තිබෙන ඒ බලපෑම හා ඒ බලතුලනයන් තේරුම් ගනිමින් හා පිළිගනිමින්, ඒක නිසියාකාරයෙන් කළමනාකරණය කරන්න ඕන කියන එකයි.

කරන්නේ. මේ ආණ්ඩුව ගමන් කරන ක්‍රමය පිළිබඳ විරෝධයක් සමාජයෙන් එන්නේ, අර න්‍යාය පත්‍රය සමඟ සංසන්දනය කරමින්. අපි විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අහෝසි කරන්න කිව්වා; මේගොල්ල ඒක කරන්නේ නෑ, දැන් මොකද කරන්නේ ? අපි බලය බෙදන්න ඕනේ කිව්වා; මේගොල්ලො බලය බෙදන්නේ නෑ, දැන් මොකද කරන්නේ ? අපි කිව්වේ කුඩා ඇමති මණ්ඩලයක්. ලැබිලා තිබෙන්නේ ලොකු ඇමති මණ්ඩලයක්, අපි මොකද කරන්නේ ? හැම තිස්සේම අර ප්‍රධාන පුරවැසි න්‍යාය පත්‍රයත් එක්ක තමයි සංසන්දනය කරන්නේ. අන්න ඒ ආකෘතිය නැවතත් ගෙනෙන්නට ඕනේ.

පුරවැසි න්‍යාය පත්‍රය

පුරවැසි න්‍යාය පත්‍රයෙන් අපි පෙන්වන්න ඕනේ, මේක තමයි අපි බලාපොරොත්තු වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත. අපි ඒක ගැන සාකච්ඡා කරන්න කැමතියි. හැබැයි ඒක කරන්න අපිට මූලික කොටුපතක් අවශ්‍යයි. එවැනි දෙයකට ඉතාම ගැලපෙන ප්‍රාමාණිකයන් අපේ සමාජයේ සිටිනවා. අපිට ඒ අය පාවිච්චි කරන්න පුළුවන් එවැනි දෙයකට.

දෙවැනි කාරණය තමයි එවැනි

කෙටුම්පතක් අපට මාධ්‍යවල සහ සමාජයේ සාකච්ඡා මණ්ඩපවල සාකච්ඡාවට ගන්න පුළුවන්. එතකොට මිනිස්සු මේ කෙටුම්පතේ තිබෙන දේ හා තමන්ගේ අනිලාශයන් පිළිබඳ සංවාද කරන්න පටන් ගන්නවා. තුන්වෙනුව එහෙම සංවාදයක් ඇති කරලා, සමාජයේ හඬක් ඇති කරනකින් පුළුවන් නම්, මෙන්න මේ වගේ එකක් සම්මත කරගැනීම සඳහා තමයි මිනිස්සු අපෙන්න බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ කියන පණිවුඩය පාර්ලිමේන්තුවේ ඉන්න 225 දෙනාට බලපෑමක් ලෙස ගෙනියන්න පුළුවන් අපිට.

අනික් පැත්තෙන් මම හිතන විධියට මහින්ද රාජපක්ෂ මහත්තයා දෙවරක් පරාජයවීමත් එක්ක අනාගතයේ දී ඔහු සමඟ සිටි දේශපාලන බලවේග කිසියම් ආකාරයක දුර්වල වෙන්න නියමිතයි. ඒ කියන්නේ ඒ අයට ඒගොල්ලන්ගේ බලය තවදුරටත් රඳා පවත්වා ගන්න බෑ. දැන් මුලක් නෑ. මුල ගැලවිලා තියෙන්නේ. ඉදිරියට යනවිට පරණ මොන නරක වාර්තා තිබුණා වුණත්, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් ඒ අයට ඒවා ඉදිරියට රැගෙන යන්න බැරවෙනවා අලුත් දේශපාලන යථාර්ථයත් එක්ක. එතකොට මම හිතන්නේ සමාජයෙන් විශාල බලපෑමක් සමඟ අර පුද්ගලයන්ට පවා සිද්ධ වෙනවා

අගෝස්තු 17 වැනිදායින් පස්සේ කිසියම් අකාරයක ගිමන්හරින ගතියක් ජේන්ත තියෙනවා. ඒක නරකයි. ඒක තමයි 1994ත් වුණේ. මොකද සාමාන්‍ය වශයෙන් පුරවැසි සංවිධාන දේශපාලන සංවිධාන මෙන් ශක්තිමත් නොවන නිසා ටිකක් ගිමන් හරින්න කැමතියි. දැන් මේක සමහර වේලාවට නරක ලක්ෂණයක් බවටත් පත්වෙන්න පුළුවන්. මේ ගිමන්හැරීම අතහැර නැවත අපි ආපු ගමන් මාර්ගය දිහා බලා, අනාගතය සඳහා කොහොමද තව දුරටත් ශක්තිමත් වෙන්නේ කියන එක ගැන සිතන්නට ඕනේ.

මගහැර යන්න බැහැ කියන අදහසට එන්න. මම ඒ පැත්තෙන් වඩා සුබදායී තත්ත්වයක ඉන්නේ. හැබැයි ඒක රටු පවතින්නේ අපේ ක්‍රියාකාරීත්වය කොතෙක් ශක්තිමත් ද කියන එක මත. ඒක ශක්තිමත් කරන්න පුළුවන්. මේ හැම දෙයක්ම වෙනස් කරන්න පුළුවන් වන්නේ එයින් පමණයි. ඒක අපි පෙන්නුම් කර දී තිබෙනවා ඉතිහාසයේ දී.

ජනවාරි 8 වෙනිදාට පෙර පුරවැසි සංවිධානවල තිබූ උදෙසාගය දැන් නෑ කිව්වොත්, ඔබගේ තක්සේරුව කුමක් ද ?

ජනවාරි 8 වෙනිදායින් පසු සීමිත ජයක් ලැබූ එම සංවිධාන, අගෝස්තු 17 වැනිදායින් පස්සේ කිසියම් අකාරයක ගිමන්හරින ගතියක් ජේන්ත තියෙනවා. ඒක නරකයි. ඒක තමයි 1994ත් වුණේ. මොකද සාමාන්‍ය වශයෙන් පුරවැසි සංවිධාන දේශපාලන සංවිධාන මෙන් ශක්තිමත් නොවන නිසා ටිකක් ගිමන් හරින්න කැමතියි. දැන් මේක සමහර වේලාවට නරක ලක්ෂණයක් බවටත් පත්වෙන්න පුළුවන්. මේ ගිමන්හැරීම අතහැර නැවත අපි ආපු ගමන් මාර්ගය දිහා බලා, අනාගතය සඳහා කොහොමද තව දුරටත් ශක්තිමත් වෙන්නේ කියන එක ගැන සිතන්නට ඕනේ. මොකද, ඉහත අවස්ථා

දෙකේදීම පුරවැසි බලය ගොඩනැගුණේ ප්‍රතිචාර දැක්වීමක් හැටියටයි. ඒ කියන්නේ ඡන්දයක් එනවා, ඒ අවස්ථාවේ දී අප මොකක්ද කරන්න ඕන කියන එකටයි ප්‍රතිචාර දැක්වූයේ. දැන් අපට තව දුරටත් ඒ ප්‍රතිචාර දක්වන මාර්ගයේ අපිට යන්න බෑ. ඒ කියන්නේ ඉස්සරහට එනෙම ප්‍රතිචාර දක්වන්න අවස්ථාවක් එන්නේ නැහැ.

පොදු වැඩපිළිවෙළක්

දැන් පරණ විදියේ ලිහිල් ස්භාවයට වඩා පුරවැසියන්ට ස්ථාවර පදනමක් අවශ්‍යයි. ඊ ළඟට ප්‍රතිපත්තියක් සහ ඒ මත වූ වැඩ පිළිවෙළක් ඉදිරියට ගෙනියන්න සංවිධාන ව්‍යුහයක් අවශ්‍යයි. ඒක නැවත අප සලකා බලන්න ඕන. දැන් පුරවැසි බලවේගවලට තිබෙන අභියෝගය තමයි ඒකට හැඩ ගැසෙන එක. පුරවැසි සංවිධානය හැටියට කථා කරනවා නම් පොදු කාරණා ජනතාව අතරට ගෙනියන්න ඕනේ. හොඳ ආරම්භයක් අරගෙන ජනතාව සමඟ එකට වැඩ කරන්න ඕනේ. පුරවැසි න්‍යාය පත්‍රය ආණ්ඩුව ලවා කරවා ක්‍රියාවට නගාගැනීම සඳහායි පසුගිය කාලයේ අපි වැඩ කළේ. අපිට තිබුණ සීමිත සම්පත් හා කාලයත් සමඟ

අපි කොළඹ කේන්ද්‍රීය වැඩක් තමයි කළේ. නමුත් අපට ඒ ක්‍රියාදාමය තුළත් ජේන්ත පටන් ගත්තා විශේෂයෙන් කොළඹ තිබෙන පුරවැසි සංවිධානය වැනි සංවිධානයන් බලාගෙන ප්‍රාදේශීයව ද ඒ ආකාරයට ස්වයංච සංවිධානය වෙනවා. උදාහරණයක් ලෙස මහනුවර, මතුගම වගේ ප්‍රදේශවල මේක දිහා බලාගෙන සංවිධානය වෙනවා. ඒගොල්ල අපෙන් ඉල්ලූ දේ තමයි, අපටත් කොළඹට ඇවිත් සම්බන්ධ වෙන්න පුළුවන් ද කියන එක මේකේ ශාඛාවන් විධියට. නමුත් අපට ඒ වෙලාවේ ඒකට ශක්තියක් තිබුණේ නැහැ. මම හිතන විධියට අපට පුළුවන් නම් මේ විධියේ ජාලයක් එක්ක වැඩ කරන්න, ඒක ඉතා වැදගත්. අකෘතිය මොකක්ද කියන එක තවම පැහැදිලි නැති නමුත් අපට ඒ විදියේ සාමූහික වැඩකට යන්න අවස්ථාව තියෙනවා.

තව එක දෙයක් මම කියන්න ඕනේ, මහින්ද රාජපක්ෂ මහත්තයාගේ කාලයේ මේ පුරවැසියන්ගේ ශක්තිය හා මේ පුරවැසි බලය සම්බන්ධයෙන් විශ්වාසයක් තිබුණේ නෑ. විශ්වාසයක් කියන්නේ සැලකූවේ නෑ. ගණන් ගත්තේ නෑ. එතකොට මිනිසුන්ගේ හඬ බොහොම අමාරුවෙන් තමයි අපි අවදිකර ගත්තේ. අහික, මිනිස්සු ඔක්කොම ඒකරාශි වුණා පමණක් නොවෙයි යහපත් ප්‍රතිචාරයක් ද එයට දැක්වුවා. යටපත්වෙලා හිටපු මිනිස්සු ඔක්කොම හැඟිටින්න පටන් ගත්තා. අඩු වැඩි වශයෙන් මෙමුණල සිරිසේන මහත්තයන්, රනිල් වික්‍රමසිංහ මහත්තයන්, ඔවුන්ගේ රජයේත් තිබෙන එක දෙයක් තමයි පුරවැසි සංවිධානවල වගේම පුරවැසියන්ගේ පැවැත්ම පිළිගැනීම. පුරවැසි සංවිධාන පහුගිය කාලයේ වැදගත් කාර්ය භාර්යක් කළ බව ඔවුන් පිළිග න්නවා. ඒක මේ වැඩ පිළිවෙලේ දී අපට හොඳ විභවයක් ඇති කරනවා, මේ වැඩේ ඉස්සරහට ගෙනියන්න. ඒක හොඳ සාධනීය තත්ත්වයක්. ●

සාකච්ඡා කළේ
මහින්ද රත්නායක

නිර්මාණාත්මක ව්‍යවස්ථාවක් අපට අවශ්‍යයි

විශේෂයෙන් ම බ්‍රිතාන්‍ය යටත් විජිතවාදීන්ගේ සම්ප්‍රාප්තියත් සමඟ පැමිණි එකක් නමයි; ඔවුන්ට හුරුපුරුදු ප්‍රගතිය පිළිබඳ අදහස් සමඟ එකතු වී, මේ රටේ සමාජ, සංස්කෘතික, ආර්ථික හා දේශපාලන ක්ෂේත්‍රවල යම් යම් ප්‍රතිසංස්කරණ ඇති කරන්නට ඔවුන් දැරූ උත්සාහය.

අම්බේඩ්කාර් හේරු ඇතුළු ඉන්දීය ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලය

ආචාර්ය
උපුල් අබේරත්න

ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් ගත් කළ අපිට තිබෙන මූලික ප්‍රශ්න වලින් එකක් නමයි, අද විය අප රටේ දේශපාලන සංස්කෘතියේ ආවේණික වූ ලක්ෂණ වලින් එකක් වීම. මම මෙයින් අදහස් කරන්නේ, අපේ රටේ දේශපාලන සංස්කෘතිය හැඩගැසීම සම්බන්ධයෙන් සාකච්ඡා කරන විට අපේ අවධානය යොමු කරන්නට ඕනේ අපේ යටත් විජිත උරුමයන් පිළිබඳව. යටත්

විජිත උරුමවල දෙයාකාර බලපෑමක් ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලන සංස්කෘතිය තළ තිබෙනවා. විශේෂයෙන් ම බ්‍රිතාන්‍ය යටත් විජිතවාදීන්ගේ සම්ප්‍රාප්තියත් සමඟ පැමිණි එකක් නමයි; ඔවුන්ට හුරුපුරුදු ප්‍රගතිය පිළිබඳ අදහස් සමඟ එකතු වී, මේ රටේ සමාජ, සංස්කෘතික, ආර්ථික හා දේශපාලන ක්ෂේත්‍රවල යම් යම් ප්‍රතිසංස්කරණ ඇති කරන්නට ඔවුන් දැරූ උත්සාහය.

යුරෝපීය ඉතිහාසයට වඩා දකුණු ආසියාවේ, අප්‍රිකාවේ ඉතිහාසය වෙනස්. ඒ වෙනස තිබෙන අතර ම, යුරෝපයේ යුධ ක්‍රියාවන් හරහා ඒ වන විට එක් ජාතියක් නිර්මාණය වී තිබුණි. ඒ සන්දර්භය තුළ නමයි එක් ජාතියකට එක් රාජ්‍යයක් කියන සංකල්පය ඒ සමාජ වල මුල්බැස ගත්තේ. යුරෝපීයන් දකුණු ආසියාවේ, විශේෂයෙන් ම ඉන්දියාව සහ ලංකාව වැනි රාජ්‍යවල

www.naavayana.com

කටයුතු කළ ආකාරය තමයි, ඔවුන් මේ සමාජවල තිබුණු විෂම ජාතිකත්වයන්ට හා අනන්‍යතා කණ්ඩායම්වලට ඒ අනන්‍යතාවයන් වසේම ගෙන යන්නට ඉඩදීමේ කාරණාව. ඒ අනුව ඔවුන් ඒ ඒ පුද්ගල හිත වෙනසක් නොකර තබාගෙන සිටියා. තේසවලාමේ හිතිය, මුක්කුවාවරුන්ගේ තිබුණු මුක්කුවා හිතිය උදාහරණ ලෙස ගන්නට පුළුවන්. මුක්කුවාවරුන්ගේ පෞද්ගලික හැසිරීම් පාලනය කළ මුස්ලිම්වරුන්ගේ ආගමික හිතිය සම්ප්‍රදායක්. උඩරට හිතිය සාමාන්‍යයෙන් මුල්කාලයේ තිබුණේ ප්‍රාදේශීය හිතියක් ලෙසට. පසුකාලීනව යුරෝපීයන් විසින් විය පුද්ගල හිතියක් බවට පත් කෙරින. උඩරට පුද්ගලයේ ජීවත්වන සිංහලයින්ට විතරක් අදාල වන ලෙස වම හිතිය පසුව පරිවර්තනය කරනු ලැබුවා. මේවායින් ඇති වූ ප්‍රතිඵල වලින් එකක් තමයි, අපේ වගේ සමාජවල විෂම ජාතික අනන්‍යතාවය කියන එක යුරෝපයට වඩා වෙනස් ආකාරයක බලවත් ක්‍රියාදාමයක් බවට පත්වීම. ඒ ඒ ජන කණ්ඩායම් සාපේක්ෂව කොයිතරම් අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍යය, යනාදි දෙයින් ඉදිරියට ගමන් කර තිබෙනවා ද කියන නිර්නායකය මතයි ඒ අනුව කටයුතු කෙරුණේ. ඔවුන් කෙතරම් දුරට මේ කාරණාව දැඩි ලෙස ගණන් ගන්නා ද කිවහොත්, ලංකාවේ තිබුණු ඇතැම් කුල කණ්ඩායම් පවා ජනවර්ගයකින් තමයි ඔවුන් ගණනය කරනු ලැබුවේ. ඔවුන්ට අවබෝධයක් තිබුණො නෑ, මෙහි සංස්කෘතික පරිසරය පිළිබඳව.

ජාතික කණ්ඩායම්

ඊ ළඟ ධාරාව තමයි, අපි නිදහස් රාජ්‍යයක් බවට පත්වෙන්නට ආසන්න අවධියේ දී, විශේෂයෙන්ම ඔය වෙස්ට් ජේලියා වැනි ගිවිසුම් වල බලපෑමක් විදියට රාජ්‍ය කියන දේ උරුමක්කාරකම හිමිකාරීත්වය ලැබෙන්නේ ජාතීන්ට. ජාතියකට තමයි රාජ්‍යයක් කියන එක ඇතිවෙන්නේ. එතකොට තුන්වෙනි ලෝකයේ විශේෂයෙන් ම දකුණු ආසියාවේ අපේ වගේ රටවල සිදුවුණු එක ප්‍රශ්නයක් තමයි

අපි නිදහස් රාජ්‍යයක් බවට පත්වෙන්නට ආසන්න අවධියේ දී, විශේෂයෙන්ම ඔය වෙස්ට් ජේලියා වැනි ගිවිසුම් වල බලපෑමක් විදියට රාජ්‍ය කියන දේ උරුමක්කාරකම හිමිකාරීත්වය ලැබෙන්නේ ජාතීන්ට. ජාතියකට තමයි රාජ්‍යයක් කියන එක ඇතිවෙන්නේ. එතකොට තුන්වෙනි ලෝකයේ විශේෂයෙන් ම දකුණු ආසියාවේ අපේ වගේ රටවල සිදුවුණු එක ප්‍රශ්නයක් තමයි කොහොම ද මේ විෂම ජාතික කණ්ඩායම් අතර ජාතියක් ගොඩනගන්නේ කියලා. වෙනත් ආකාරයකට කියන්නේ නම් අපිට ලැබෙන භූගෝලීය ඒකකය තුළ කොහොමද ජාතික රාජ්‍යයක් ගොඩ නගාගන්නේ කියලා.

කොහොම ද මේ විෂම ජාතික කණ්ඩායම් අතර ජාතියක් ගොඩනගන්නේ කියලා. වෙනත් ආකාරයකට කියන්නේ නම් අපිට ලැබෙන භූගෝලීය ඒකකය තුළ කොහොමද ජාතික රාජ්‍යයක් ගොඩ නගාගන්නේ කියලා. ඉතින් අපේ රටේ දේශපාලන සංස්කෘතිය තේරුම් ගතයුත්තේ, මේ කියන ලද චේතිහාසික පරිසරය තුළ. අපේ සමාජවල

යටත් විජිතවාදීන්ගේ නියෝජන සිද්ධාන්තය සමඟ නිර්මාණය වන දේශපාලනික තලය තුළයි මේ සංස්කෘතිය නිර්මාණය වන්නේ. එතකොට ඔවුන් නිරන්තරයෙන් අවධාරණය කරනවා මේ කණ්ඩායම්වල නියෝජනය. මුල් කාලයේ දීම විශේෂයෙන් ම 1833 සිට අපේ රටවල් තුළ නියෝජනය කියන දේ නිර්මාණය වෙන්නේ වාර්ගිකත්වය පදනම් කරගෙන. පළාත්බද නියෝජනය එතරම් උනන්දු කළේ නෑ. පළාත්බද නියෝජනය පුළුල් වෙන්න පටන් ගන්නේ 1931 ඩොනමෝර් ප්‍රතිසංස්කරණ සමඟ. ඒ වෙනකොට අපි නිදහස් රාජ්‍යයක් බවට පරිවර්තනය වෙන්නට අවශ්‍යකරන පසුබිම නිර්මාණය වෙලා තිබෙනවා. දැන් මේ රටවල තිබුණු එක අභියෝගයක් තමයි කොහොම දැන් ජාතියක් ගොඩනගන්නේ කියන එක. ජාතියක් ගොඩනගා ගැනීම කියන කාරණාවේ දී අපේ බලධාරීන් වූ දේශපාලන ප්‍රභූ කණ්ඩායම අභියෝගයක් අසමත් කණ්ඩායමක් බවට පත්වෙනවා. ඔවුන්ට අවබෝධයක් තිබුණේ නෑ අපේ තිබෙන විවිධත්වය තුළ එකතු වෙන්නට පුළුවන් ආකාරයේ පුළුල් රාජ්‍ය තාන්ත්‍රික දැක්මක් ගොඩනගා ගන්නට. ඒ දැක්ම ගොඩනගා ගන්නට නොහැකිවීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙසට තමයි අපි අද භූකිවිච්චිත බොහෝ සමාජ ව්‍යසනයන්ගේ මුල දකින්නට පුළුවන් වෙන්නේ. සංස්කෘතිය කියන දේ නිරන්තරයෙන් ප්‍රතිනිර්මාණය වන ක්‍රියාවලියක් බව අපි අවබෝධ කරගන්නට ඕනේ.

සෝවියට් රුසියාවේ ලෙහින්ට පුළුවන්කමක් ලැබුණා, නව සමාජයක් ගොඩනගන්නට අවශ්‍ය කරන දේශපාලන සංස්කෘතියකට අවශ්‍ය පසුබිම නිර්මාණය වනසුලු මෙන්ම නිර්මාණයවීමට ආධාරවන ආකාරයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරගන්නට. එනම නැත්නම් පුළුල් ආණ්ඩුක්‍රම පද්ධතියක් ගොඩනගා ගන්නට ඔහුට පුළුවන් වුණා. අපේ අසල්වැසි ඉන්දියාව ගතහොත්, ඉන්දියාවට පුළුවන්කම තිබුණා ඒ රටේ පවතින සමාජ

විවිධත්වය ආමන්ත්‍රණය කරන්නට හා ග්‍රහණය කරගන්නට පුළුවන්වන ආකාරයේ පුළුල් ව්‍යවස්ථානුකූල දර්ශනයක් සපයාගන්නට. ඒ නිසා අද අපි ලංකාව සමඟ සම්බන්ධකරලා ගතහොත්, ඉන්දියාවේ ප්‍රභූ පංතිය පුළුල් ව්‍යවස්ථානුකූල දර්ශනයක් සකස්කරගෙන තියෙනවා කියන්නට පුළුවන්. ඒ නිසා ඉන්දියාව වේගයෙන් ඉන්දියානු අනන්‍යතාවයක් ගොඩනගා ගන්නවා. ඉන්දියානු දේශපාලන සංස්කෘතියේ තිබෙන විශේෂම ලක්ෂණය තමයි විවිධ භාෂා, විවිධ ආගම්, විවිධ සංස්කෘතීන්ට අයත් කණ්ඩායම්, තමන් ජීවත්වෙන මේ ඉන්දියාව නැමැති භූගෝලීය ඒකකය තමන්ගේ වාසභූමිය, මව් රට කියලා කල්පනා කරන, භූමියත් එක්ක බැඳුණු අනන්‍යතාවයක් ගොඩනගා ගන්නට සමත් වීම. ඒ අතින් ගත්විට අපේ රටේ වඩදු දීර්ශනයක් ගොඩනගා ගන්නට අසමත් වීම තමයි අපේ දේශපාලන සංස්කෘතියේ තියෙන කැපීපෙනෙන දුබලතාවය.

අනන්‍යතාව රැකීම

ජාතික දේශපාලන ගැටළු පිළිබඳ අපි බොහෝ වෙලාවට කල්පනා කරන්නේ, ගැටළු පිළිබඳව දකින්නේ, ඉතාම පටු විදියට. ජාතිය, ජනවර්ගය, ඊට පල්ලෙනාට ගියොත්, කුලය සහ ආගම වැනි සාධක පදනම් කරගෙන තමයි අපි අපේ සමාජය දිනා බලන්නේ. මම මෙයින් අදහස් කරන්නේ නෑ මිනිසුන්ගේ අනන්‍යතාවය අකාමකා දැමීමට. මිනිසුන්ගේ අනන්‍යතා තබාගෙන, අපිට බෙදාහදා ගතහැකියි කියන හැඟීමක් ඇතිකරගන්නට බැරවුණේ ඇයි කියන එක විසඳාගන්නට වෙන්නේ මේ දේශපාලන සංස්කෘතික පසුබිම තුළ කියන එකයි මම එයින් අදහස් කරන්නේ. **මා විශ්වාස කරන ආකාරයට ලංකාවට අතිශයින්ම දැන් අවශ්‍යකරලා තිබෙනවා, ඒකාබද්ධ දේශපාලන සංස්කෘතියක් විදියට, පොදුබවක් ඇතිකරගන්නට අවශ්‍ය කරන, එවැනි සමාජ ක්‍රමයකට මිනිසුන්ව අනුගත කරන්නට හැකි ව්‍යවස්ථානුකූල දර්ශනයක්**

කෝවිසට් රැකියාවේ ලෙහින්නට පුළුවන්කමක් ලැබුණා, නව සමාජයක් ගොඩනගන්නට අවශ්‍ය කරන දේශපාලන සංස්කෘතියකට අවශ්‍ය පසුබිම නිර්මාණය වනසුලු මෙන්ම නිර්මාණයවීමට ආධාරවන ආකාරයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරගන්නට. එහෙම නැත්නම් පුළුල් ආණ්ඩුක්‍රම පද්ධතියක් ගොඩනගා ගන්නට ඔහුට පුළුවන් වුණා. අපේ අසල්වැසි ඉන්දියාව ගතහොත්, ඉන්දියාවට පුළුවන්කම තිබුණා

අවශ්‍යයි. අනුකලනය වූ දේශපාලන සංස්කෘතියක් යනුවෙන් අදහස් කරන්නේ, විවිධ අනන්‍යතා කණ්ඩායම් පොදුවේ බෙදාහදාගන්න, අපේ සමාජය මෙන්ම මේ ආකාරයේ එකක්, අපේ සමාජයේ අපි හැම දෙනාටම ගෞරවයක් තිබෙනවා කියන බෙදාහදා ගැනීමක හැඟීමක් ඇතිකර ගැනීම තමයි මම මෙතන දී ඒකාබද්ධ දේශපාලන සංස්කෘතියේ ප්‍රධාන ලක්ෂණ ලෙස දකින්නේ. උදාහරණයක් විදියට දෙමළ මිනිහටත්, සිංහල මිනිහටත්, මේක අපේ රට, අපි ඉපදුණු රට, අපි මැරෙන රට කියලා විශ්වාසයක් ගොඩනගන්නට පුළුවන්වෙන ආකාරයේ දර්ශනයක් හදාගන්නට. මම නැවත වතාවක් මේක විස්තර කරන්නට ඉන්දියාව පැත්තට හැරුණොත්, **ඉන්දියාවට නිදහස ප්‍රදානය කරත් දී, එවකට සිටි අග්‍රාණ්ඩුකාරයා වන සර්**

මවුන්බැටන් සාම්බරයා පුරෝකථනය කරනවා; ඉන්දියාවේ තියෙන සමාජ, දේශපාලන, සංස්කෘතික, ආගමික හා භාෂාමය බෙදීම් තිබෙන පරිසරය තුළ, අවම වශයෙන් වෙන වෙනම රාජ්‍යය 18 ඇතිවෙන්නට පුළුවන් බව. හැබැයි අද ඒ මවුන්බැටන් සාම්බරයා ගේ අදහස ඉතාම දැඩි ලෙස ප්‍රතික්ෂේප වන තත්ත්වයක් නිර්මාණය වෙලා තියෙනවා. මවුන්බැටන් සාම්බරයාගේ පුරෝකථනය අද බිඳවැටිලා තියෙනවා. ඒකට ප්‍රධාන හේතුව වුණේ ඉන්දියාවට ආවේනික වූ ඉන්දියානු දේශපාලන සංස්කෘතික ගොඩනගා ගැනීමට අවශ්‍යකරන දර්ශනය එරට ව්‍යවස්ථා සම්පාදකයින් විසින් ඉන්දියානු සමාජයට ප්‍රදානයකර තිබීම. ඉන්දියානු සමාජයට මේ ප්‍රදානය කර තිබෙන ප්‍රධානම එක ගත්තොත්, ඉන්දියාව කියන්නේ හින්දු බහුතරයක් ඉන්න සමාජයක්. හින්දු ආගමේ ද විවිධ ප්‍රභේද තිබෙනවා ඒ අතර. දෙවියෝ දස දහස් ගණනාවක් ඉන්නවා. හැබැයි ඉන්දියාවේ ව්‍යවස්ථා සම්පාදකයින් වන හේරු, පටෙල්, අම්බෙඩිකාර් වැනි අය කල්පනා කළා මේ ආගමික පරිසරය තුළ වඩා හොඳ වෙන්නේ අනාගමික රාජ්‍යයක් බව. ඒ කියන්නේ ආගමයි රාජ්‍යයයි දෙක වෙන්කර තබාගන්න රාජ්‍යයක් නිර්මාණය කිරීම තමයි වඩාත් සුදුසු වෙන්නේ කියලා. අන්න ඒ නිසා ඉන්දියාවේ ජීවත් වෙන විවිධ ආගම් අදහන, විවිධ සංස්කෘතීන්ට අයත් අය කල්පනා කරනවා; අපිට මේක ලෞකික රාජ්‍යයක්, ආගමයි රාජ්‍යයි දෙකක්, ඒ නිසා ආගමික වශයෙන් රැකවරණයක් තියෙන දේශපාලන සංස්ථාවක් අපිට තිබෙනවා කියලා. අපේ මොක්ද වුණේ; අපේ වෙච්ච ප්‍රශ්නය තමයි, දැන් ඇත්තට ම මම කියන්නෙ 1972 ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය නොකළා නම් මීට වඩා ලංකාව හොඳ වෙන්නට තිබුණා. අපි පසුගිය කාලයේ අත්දැකූ මහින්ද රාජපක්ෂගේ ඉතා ක්‍රෂරතර ඒකාධිපතිවාදී පාලන රාමුවකට ගමන් කරන්නට මුල්ගල තිබ්බේ 1972 ව්‍යවස්ථාව. 78දී ඒක තවත් හොඳින්

තමන්ට අවශ්‍ය කරන ආකාරයට සකස් කර
 ජේ. ආර් ජයවර්ධන ඒක ඉස්සරහට
 අරන් ගියා. මහින්ද රාජපක්ෂ 18 වෙනි
 ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයෙන් ඒකාධිපතිවාදයේ
 කුඩා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට අරන් ගිය බව අපි දැක්කා.
 ඒක එක පැතිකඩක්. ඊ ලඟට මේ රාජ්‍යයේ
 1972 ව්‍යවස්ථාවෙන් පටන් ගන්නවා
 ආගමයි, දේශපාලනයයි දෙක එකට
 අරන් යන්නට. සංස්කෘතික පුනර්ජීවනය
 කියන විවිධ වැඩසටහන් යටතේ මේ රටේ
 සාමාන්‍ය මිනිසුන්, නැත්නම් වෙනත් ආගමික
 සංස්කෘතික පසුබිම්වල ඉන්න අයගේ
 ඇවතුම් පැවතුම්වලට අහියෝග එල්ලවන
 ආකාරයේ සංස්කෘතියක් නිර්මාණය වීමට
 අවශ්‍ය කරන පසුබිම නිර්මාණය වුනා ඊට
 කලින්. 72 ව්‍යවස්ථාවෙන් ඒක ඉදිරියටම
 අරගෙන ගියා.

ආගමික ව්‍යවස්ථාවක්

මා එතන දී ආපසු මතක් කරනවා, 48 ශ්‍රී
 නේරැතුමා යනවා එංගලන්ත සංචාරයකට.
 ගියාට පසු එතුමාගෙන් මාධ්‍යවේදියෙක්
 අහනවා; "ඔබතුමා ගේ රටේ, බහුතරයක්
 හින්දුන් ඉන්න රටේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව
 අනාගමිකයි. ලෞකික ආණ්ඩුක්‍රම
 ව්‍යවස්ථාවක් හදලා තියෙන්නේ" එතකොට
 ශ්‍රී නේරැතුමා කියනවා; "දැන් බලන්න
 ඔයාලගේ රට දිනා. ඔබේ රටේ ආණ්ඩුක්‍රම
 ව්‍යවස්ථාව ආගමිකයි" (එංගලන්ත
 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ආගමිකයි කියලා
 කියන්නේ එංගලන්ත සභාවේ ප්‍රධානියා
 වෙන්නේ රජු හෝ රැජින) එවිට ශ්‍රී නේරැ
 කියනවා; "ප්‍රශ්නයක් නෑ මොකද ඔබේ රටේ
 මිනිස්සු අනාගමිකයි. ඔබේ ව්‍යවස්ථාව
 ආගමික වුණාට කමක් නෑ ඔබේ රටේ
 මිනිසුන් අනාගමික නිසා. අපේ රටේ මිනිස්සු
 හරිම ආගමිකයි ඒ නිසා අපේ වගේ රටකට
 ආගමික ව්‍යවස්ථාවක් තබාගෙන ගියොත්
 අපේ රට හේද හින්න වෙනවා." කොතරම්
 ඉදිරි දැක්මක් ඇතිව ද ඔවුන් කටයුතු
 කරලා තිබෙන්නේ. අහික් පැත්තෙන් අපි
 ගිහාම අපේ භාෂා ප්‍රතිපත්තියට. අපේ භාෂා
 ප්‍රතිපත්තිය කියන එකත්, ලංකාවේ නැවත

**ඉන්දියාවේ ව්‍යවස්ථා
 සම්පාදකයින් වන නේරැ,
 පටේල්, අම්බේඩ්කාර් වැනි
 අය කල්පනා කළා මේ
 ආගමික පරිසරය තුළ වඩා
 හොඳ වෙන්නේ අනාග
 මික රාජ්‍යයක් බව. ඒ
 කියන්නේ ආගමයි රාජ්‍යයයි
 දෙක වෙන්කර තබාග
 න්න රාජ්‍යයක් නිර්මාණය
 කිරීම තමයි වඩාත් සුදුසු
 වෙන්නේ කියලා. අන්න ඒ
 නිසා ඉන්දියාවේ ජීවත් වෙන
 විවිධ ආගම් අදහන, විවිධ
 සංස්කෘතීන්ට අයත් අය
 කල්පනා කරනවා; අපිට
 මේක ලෞකික රාජ්‍යයක්,
 ආගමයි රාජ්‍යයි දෙකක්,**

වතාවක් විශේෂයෙන්ම 72න් පටන්ගෙන ඊට
 කලින් සිට අපි දන්නවා රාජ්‍ය භාෂා පනත
 තිබුණා. මේවාගෙන් පටන්ගෙන ඇවිල්ලා
 දැන් අද වෙනවිට විසඳුමක් තිබෙන
 විත්තිය වෙනුනත්, තවම අපේ පෙනෙන්නට
 තිබෙන්නේ එක භාෂාවකට ප්‍රමුඛත්වය දෙන
 බවක්.

මේකෙන් ඇති වූ එක් ප්‍රතිඵලයක්
 තමයි, අපිට අර අතිකුත් සංස්කෘතික
 කණ්ඩායම් තේරුම් ගන්නට අවශ්‍ය බහු
 භාෂිකත්වය නොමැති ඒක භාෂික සමාජයක්
 නිර්මාණය වීම. ඉන්දියානු භාෂා ප්‍රතිපත්තිය
 ගත්තොත්, ඉන්දියාවේ රාජ්‍ය භාෂාව හින්දි.

සහ සම්බන්ධීකරණ භාෂාව ලෙස ඉංග්‍රීසි
 භාෂාව පාවිච්චිවෙනවා අදටත්. ප්‍රාන්තවල
 භාෂාවන් රාජ්‍ය භාෂාවක්. පාසලේ දී
 දරුවෝ හින්දි, ඉංග්‍රීසි හා ප්‍රාන්තයේ භාෂාව
 වගේම ඊට අමතරව තව එක ප්‍රාන්තයක
 භාෂාවක්වත් ඉගෙන ගතයුතු යි. භාෂාවක්
 කියලා කියන්නේ මිනිසෙකුගේ සංස්කෘතිය
 තේරුම් අරගෙන එයට ගරුකරන්නට පුරුදු
 වෙනඑක. අපේ රටේ භාෂා ප්‍රතිපත්තියෙන්
 නැවත වතාවක් වුන දේ තමයි සිංහල,
 දෙමල සහ මුස්ලිම්, නැත්නම් දෙමල
 භාෂාවන් කටාකරන ප්‍රජාවන් අතර
 අවිභවය හා සැකයට තුඩුදීම.

පුද්ගලාභිවාදනය

තවත් වැදගත් කාරණාවක් තමයි,
 ලංකාවේ දේශපාලන සංස්කෘතියේ
 තියෙනවා ආවේනික වූ ලක්ෂණයක් වන
 පුද්ගල අභිවාදනය කියන එක. ඇත්තටම
 බලයට පත්වෙන නැතැත්නම් ඇදුම්ලක්
 බවට පත්වෙන සංස්කෘතියක් නිර්මාණය
 වන තත්ත්වයක් තිබෙනවා. එතකොට
 මේ සංස්කෘතිය නිර්මාණය වීමට බලපෑ
 ප්‍රධාන කාරණාවලින් එකක් තමයි රජයේ
 පොදු සම්පත් බෙදාහැරීමේ ක්‍රියාවලිය
 දේශපාලනිකරණයට ලක්වීම. මේක
 අපි කොහොමද විසඳගන්නේ. ඒක එක
 අහියෝගයක් ලංකාවේ අලුත් දේශපාලන
 සංස්කෘතියක්, කොහොමද දේශපාලන
 සලකා බැලීම් වලින් තොරව, පොදු
 සම්පත් සාධාරණව යුක්තිය කියන මූල
 ධර්ම අනුගමනය කරලා, සමාජයේ ජීවත්
 වන සියළු සමාජ තීරුන් වෙත ගලායන
 ක්‍රමයක් හදන්නට අපි කොයි ආකාරයට ද
 කටයුතු කරන්නේ කියන එක. දැන් මේ
 අහියෝග ජයගන්නට අප නව දේශපාලන
 සංස්කෘතියක් ගොඩනැගිය යුතුව තිබෙනවා.
 නව දේශපාලන සංස්කෘතියක් නිර්මාණයවීම
 කියන දේ, යම් යම් හිඟිච්ච කොන්දේසි
 මත තමයි තීරණය වන්නේ. නව දේශපාලන
 සංස්කෘතියක් ගොඩනගන්නට නම් ඒ නව
 දේශපාලන සංස්කෘතිය ගොඩනැගීමට
 අවශ්‍ය කරන, සුදුසුවන, නෛතික හා

දේශපාලන පරිසරයක් නිර්මාණය කළයුතුව තිබෙනවා.

අධිරාජ්‍යවාදී බලවේග වලින් අපිට දීලා තිබෙන බලවත් අදහසක් තමයි ජාතිය කියන සංකල්පය. එක ජාතියක් එක් රටක් කියන සංකල්පය. මෙන්න මේකෙන් ඔබ්බට ගිහිල්ලා කොතරම් නිර්මාණශීලීව හිතන්නට පුළුවන් ද කියන කාරණය තමයි ලංකාවට නව දේශපාලන සංස්කෘතියක් ගොඩනගා ගැනීමට අවශ්‍ය කරන පළවෙනි කොන්දේසිය. මම කියන්නේ මෙයින් ඔබ්බට ගිහිල්ලා හිතුවොත් අපිට සිද්ධවෙන කාරණාව තමයි; රාජ්‍ය පාලනය කියන ක්‍රියාවලිය බෙදා හදාගත් ක්‍රියාවලියක් බවට පරිවර්තනය කරගැනීමට තියෙන අවශ්‍යතාවය. ඒ කියන්නේ රටේ ආණ්ඩුකිරීමේ ක්‍රියාවලියට මේ රටේ ජීවත්වෙන හැම ජනවර්ගයකට ම, සමාජ කණ්ඩායමකට ම සම්බන්ධවෙන්නට, එය බෙදා හදාගන්නට ඉඩදෙන පරිසරයක් නිර්මාණය කරගැනීම. අපිට පුළුවන්කම තිබෙන්නට ඕනේ කෙසේ නේ මේ අභියෝගය ජයගන්නට.

බලහවුල්කාරිත්වය

ලෝක අත්දැකීම් ආධාර කරගන්නට පුළුවන් ක්‍රම දෙකක් ගැන පුළුල්ව සලකා බලන්නට පුලුවන්. එකක් තමයි; ලෙඩරල් ආණ්ඩු ක්‍රමයක් ගොඩනගා ගැනීම. ලෙඩරල් නෙවත්, සන්ධිස් ආණ්ඩුක්‍රමයක් ගොඩනගා ගනිද්දී, ජාතික වශයෙන් වැදගත්වෙන කාරණාවල දී මධ්‍යම ආණ්ඩුවකුත්, පළාත්බදුව බලපාන සුවිශේෂ සංස්කෘතික, ආගමික හා ආර්ථික සංවර්ධනමය ක්‍රියාවලියට අදාළවන ගැටළු නිරාකරණය කරගැනීමට තව පද්ධතියකුත් කියන බලහවුල්කාරිත්ව රාමුවක් ගොඩනගාගන්න එක ලෝකයේ අත්දැකීම් වලින් ගතහැකි එක ක්‍රමයක්. තව තියෙනවා අඩුවෙන්, අපිට හුරුපුරුදු නැති ක්‍රමයක්. ඒක තමයි සමූහ සංගත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රමය. සමූහ සංගත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රමයක දී වෙන්නේ; එක් මධ්‍යම ආණ්ඩුවක් තිබෙනවා, ඒ මධ්‍යම ආණ්ඩුවේ බලහවුල්කාරිත්වයක්

අධිරාජ්‍යවාදී බලවේග වලින් අපිට දීලා තිබෙන බලවත් අදහසක් තමයි ජාතිය කියන සංකල්පය. එක ජාතියක් එක් රටක් කියන සංකල්පය. මෙන්න මේකෙන් ඔබ්බට ගිහිල්ලා කොතරම් නිර්මාණශීලීව හිතන්නට පුළුවන් ද කියන කාරණය තමයි ලංකාවට නව දේශපාලන සංස්කෘතියක් ගොඩනගා ගැනීමට අවශ්‍ය කරන පළවෙනි කොන්දේසිය.

ඒ ඒ ජනකොටස්වලට ලබාගන්නට අනිවාර්ය තත්වයන් නිර්මාණය කරනවා. උදාහරණයක් ලෙස ලංකාව ගතහොත්, ජනාධිපතිවරයා සිංහලයෙකු නම් අගමැතිවරයා දෙමළ ජාතිකයෙක්, කථානායකවරයා මුස්ලිම් ජාතිකයෙකු කරන්න පුලුවන්. ඒ අය ඒ ඒ සමාජ කණ්ඩායම්වලට බලපාන පොදු තීරණයන් ගනිද්දී, අනිවාර්යයෙන්ම එක පොදු තීරණයක සිටින්නට ඕනේ, නැත්නම් එක්කෙනෙක් හරි විරුද්ධ වුනොත්, එබඳු නීති පැනවීම වළක්වන ක්‍රම හදන්නට පුළුවන්. එබඳු ආණ්ඩුක්‍රම තිබෙනවා ලෝකයේ ඉතාම අතලොස්සක්. යම් ප්‍රමාණයකට වර්තමාන මැසිඩොනියානු ආණ්ඩුක්‍රමය ඒ වගේ එකක්. ඒ වගේ ම සයිප්‍රසයේ යම් ප්‍රමාණයකට මේ වගේ ලක්ෂණ තිබෙන ආණ්ඩුක්‍රමයක් තිබෙනවා. ඉතින් මම කල්පනා කරන්නේ, එකක් තමයි මේ ක්‍රමයට වඩා ලංකාවේ තිබෙන සංවර්ධන ගැටළු, විෂම සංවර්ධනය, ප්‍රාදේශීය ප්‍රශ්නවලට ප්‍රාදේශීය විසඳුම් සොයාගැනීම වලක්වා තිබෙන, එක කේන්ද්‍රයකට බලය

සංකේන්ද්‍රගත ක්‍රමයට වඩා සුදුසු අපිට ලෙඩරල් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යුහයකට යන්නට පුළුවන් නම්. මම ඒ වගේම යෝජනා කරනවා, සන්ධිස් ක්‍රමය ඇතුලේ සමූහ සංගත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ලක්ෂණ ඇතුළත් කරන්නට පුළුවන්නම්, ඒක අපේ රටේ යහපාලනයක් අලුත් සංස්කෘතියක් ගොඩනගාගන්නට හේතුකාරක වෙනවා. උදාහරණයක් විදියට නැගෙනහිර පළාත ගතහොත්, නැගෙනහිර පළාතේ දෙමළ, මුස්ලිම් සහ සිංහල ජනතාව ජීවත්වෙනවා. අපි මධ්‍යයේ බලය බෙදාගන්නවා වගේම පර්ධියේ ඇති ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ ආණ්ඩුවල, පළාත් මට්ටමේ ආණ්ඩුවල බලයට ඒ ඒ ජනවාර්ගික කණ්ඩායම්වලට සම්බන්ධවීම. ඒ හවුල්වීම අනිවාර්ය තත්වයක් විදියට පරිවර්තනය කරන්නට පුළුවන්. දේශපාලන සංස්කෘතියක් ගොඩ නගන්නට නම්, මේ දෙක ගැන සාධනීයව කල්පනා කළ යුතුව තිබෙන මොනොතකයි අපි මේ ඉන්නේ.

ඊ ළඟ කාරණාව, නැත්නම් මම දකින දේ තමයි; වහාම අපේ සමාජයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව අනාගමික ව්‍යවස්ථාවක් බවට පත්කර ගන්නට ඕනේ. ආගමයි දේශපාලනයයි කියන දෙක වෙන්කරලා දකින්නට පුළුවන් මට්ටමකට අපි යන්නට ඕනේ. ආගම හා දේශපාලනය කියන්නේ දෙකක්. ආගමයි දේශපාලනයයි එකට යන්නේ නෑ. දේශපාලනය කියන්නේ ලෞකික කාරණාවක්. ඒ නිසා ආගමෙන් රාජ්‍ය මුදවාගත යුතු ය. කිසිදු ආගමකට විශේෂකොට සැලකීමක් නොකරන, ආගමික වශයෙන් මධ්‍යස්ථ ව්‍යවස්ථාවක් තමයි අපිට අවශ්‍ය වෙන්නේ. මම හිතන්නේ ඒක අලුත් දේශපාලන සංස්කෘතියක් ගොඩ නැගීමේ ඊ ළඟ මූලික කොන්දේසියක් වනවා. ඊ ළඟ කාරණාව තමයි අපේ නියෝජන ක්‍රමය. ලංකාවේ දේශපාලන සංස්කෘතිය මෙතරම් පරිහානියකට ගමන් කරන්නට අඩිතාලම වැටෙන්නේ, අපි තෝරාගත් මේ නියෝජන ක්‍රමය කියන කාරණාව. මම කියන්නේ, සර්වජන ඡන්ද බලය කියන දෙයින් අදහස් වෙනවා නියෝජිතයින් තෝරා ගැනීමට තිබෙන බලය මෙන්ම,

හියෝජනයෙකට තේරීපත්වීමට තිබෙන අයිතියත්. දැන් අපේ රටේ වෙලා තිබෙන්නේ දිස්ත්‍රික්කයකට ඒ ඒ දේශපාලන පක්ෂයකින් ඉදිරිපත් කරනු ලබන, සමහර වෙලාවට ඉතාම සමාජ අපගාමී ක්‍රියාවලින් මුදල් හම්බකරගත්ත මිනිසුන්, මැරයින් වගේ අය අතරින් එක්කෙනෙක් තෝරාගන්න. අපි ඒ ඒ දේශපාලන පක්ෂ වලින් නාමයෝජනා දෙන කණ්ඩායම් අතරින් එක්කෙනෙක් තෝරාගන්නට නේ තිබෙන්නේ. ඊට පස්සේ දැන් දේශපාලන පක්ෂත්, විශේෂයෙන්ම මේ අලුත් මැතිවරණ ක්‍රමය තුළ, නාම යෝජනා ධාර දෙනවිට බලනවා, මේ පුද්ගලයාට මුළු දිස්ත්‍රික්කයක් පුරා මැතිවරණයක් කිරීමට තරම් ආර්ථිකමය ශක්තියක් තියෙනවා ද කියලා. ඒක අනිවාර්යයෙන්ම සළකා බලන කොන්දේසියක්. එතකොට එවැනි හැකියාවක් හැකි කෙනෙකුට අද මැතිවරණයක දී ඉදිරිපත් වෙලා, හියෝජනයක් විදියට තේරීපත්වෙලා තම දායකත්වය පොදු සමාජ යහපත වෙනුවෙන් දෙන්නට බැර තියෙන්නේ. ඒ නිසා හියෝජනක්‍රමය පිළිබඳ අලුත් දේශපාලන සංස්කෘතියක් ගොඩ නගද්දී වඩාත් සංවේදීව කල්පනා කළයුතු කාරණාවක්.

අනුන්ගේ පදයට

ඊ ළඟ කාරණාව, හැක්කම් මම විශ්වාසකරන දේ තමයි ඡන්දයෙන් තේරීපත් නොවූ, මිනිසුන්ගේ ඡන්ද බලයෙන් නොතේරුණු කිසිදු කෙනෙක් පාර්ලිමේන්තුවේ නොසිටිය යුතුයි කියන එක. දැන් මතයක් තියෙනවා, මේ සමාජයේ දේශපාලනයට එන්නට අකැමැති නමුත්, සමාජයේ යමක් කරන්නට කැමති කට්ටියට පාර්ලිමේන්තුවට ඇවිල්ලා හිනි සම්පාදන ක්‍රියාවලියට දායක වෙන්නට අවස්ථාවක් දෙන්නට ජාතික ලැයිස්තුව තියාගන්න ඕනේ කියලා. මම කියන්නේ මේ ජාතික ලැයිස්තුවෙන් පාර්ලිමේන්තුවට ආ අයගෙන් ඔය කියන මොකුත් වෙලා නෑ. **ඉතාම ප්‍රාමාණික උගත් අය පාර්ලිමේන්තුවට ආවා.**

උදාහරණයක් විදියට නැගෙනහිර පළාත ගතහොත්, නැගෙනහිර පළාතේ දෙමළ, මුස්ලිම් සහ සිංහල ජනතාව ජීවත්වෙනවා. අපි මධ්‍යයේ බලය බෙදාගන්නවා වගේම පර්ටියේ ඇති ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ ආණ්ඩුවල, පළාත් මට්ටමේ ආණ්ඩුවල බලයට ඒ ඒ ජනවාර්ගික කණ්ඩායම්වලට සම්බන්ධ වීම. ඒ හවුල්වීම අනිවාර්ය තත්ත්වයක් විදියට පරිවර්තනය කරන්නට පුළුවන්. දේශපාලන සංස්කෘතියක් ගොඩ නගන්නට නම්, මේ දෙක ගැන සාධනීයව කල්පනා කළ යුතුව තිබෙන මොහොතකයි අපි මේ ඉන්නේ.

ඒ උගත්තු අවසාන වශයෙන් සේවය කරලා තියෙන්නේ, තමන්ව හියෝජනයෙකු වශයෙන් තේරීපත්වීමට අනුග්‍රහය දැක්වූ දේශපාලන නායකත්වයේ පදයට නැටීම. ඔවුන්ගෙන් සමාජයක් ලෙස අපේක්ෂා කරන ලද විදේශීය දේශපාලන සාකච්ඡාවක් හෝ මහජනතාව දැනුවත් කිරීමේ ක්‍රියාවලියක් හෝ එහෙම දෙයක් සිදුවෙලා නෑ. පාර්ලිමේන්තුවේ විවාදවල දී වත්, පසුගිය කාලයේ දී පත්වූ මහාචාර්යවරු, ආචාර්යවරු සහ ප්‍රාමාණික නීතිවේදීන්ගේ සාකච්ඡා බලන විට පෙනෙන්නේ ඉතාම සාමාන්‍ය මිනිසුන්ගේ අදහස්වලටත් වඩා පල්ලෙනා තිබෙන

බවයි. ඒ අය සමහර විට නායකයාගේ කෘෂි පාලනය සාධාරණය කිරීම සඳහා තම දැණුම පාවිච්චි කරපු එකක් තමයි අපිට පසුගිය කාලාන්තරයේ ම දැකින්නට තිබුණේ. ඒ නිසා මම විශ්වාස කරනවා, මිනිසුන්ගේ ඡන්ද බලය නොලැබූ, ඡන්දයෙන් තේරීපත් නොවූ කිසිවෙකු පාර්ලිමේන්තුවට නොයැවිය යුතුයි. හැබැයි පාර්ලිමේන්තුවට යන්නට අවශ්‍ය කෙනෙක් සිටිනවා නම් ඒ අයට යන්නට අවශ්‍ය කරන බොහොම සාධාරණ විෂද්‍රව්‍ය දරලා පාර්ලිමේන්තුවට හියෝජනයෙකු ලෙස ගිහිල්ලා කටයුතු කිරීමට අවශ්‍ය කරන පහසුකම් සපයන්න ඕනේ. එයට හෙතෙක විධි විධාන අනිවාර්යෙන්ම ව්‍යවස්ථානුකූලවම ගතයුතුව තිබෙනවා.

ඒ වගේම අලුත් දේශපාලන සංස්කෘතියක් ගොඩනගන්නට මම යෝජනා කරන තව එකක් තමයි, සමාජයේ අතිශය බහුතරයක් වන, අපේ සමාජයේ අඩකට වැඩියි කාන්තාවෝ. මේ කාන්තා හියෝජනය, දැන් අද ක කාන්තාවන් කියන්නේ, ද්විත්ව බරක් උරමත තබාගෙන යන කණ්ඩායමක්. සාම්ප්‍රදායික ගෘහනියක් ලෙස පවුලේ යුතුකම මෙන්ම පවුලේ ආදායම් උපයන කොටස්කාරියක් බවට පත් වී තිබෙනවා. මේක මේ විදියට වෙනස් වුනාට අපේ ගෘහ ජීවිතයේ කොටස් බෙදාගන්නට අප තවම පුරුදුවෙලා නෑ. ඒ නිසා කාන්තාවන්ට යුක්තිය, සාධාරණත්වය ඉෂ්ඨ වෙන්නට නම් මම කියන්නේ කාන්තා හියෝජනයට ඊට වඩා වැඩි අවස්ථාවක් ලබලා දෙන ව්‍යවස්ථානුකූල විධිවිධාන ව්‍යවස්ථාවට ඇතුලත් කළ යුතුව තිබෙනවා. මෙවැනි ව්‍යවස්ථානුකූල දිරිශනයක් සපයන්නට පුළුවන්නම්, මම කියන්නේ අලුත් දේශපාලන සංස්කෘතියක් නිර්මාණය කරගන්නට පුළුවන්. හැබැයි අලුත් දේශපාලන සංස්කෘතියක්, නව ව්‍යවස්ථාවක් මත වහවහා අපි නිර්මාණය කරගත්තේ නැත්නම් අපි සමාජයක් විදියට ඉදිරියේ දී මහත් ආපදාවකට තමයි මුහුණ දීමට හියම්තව තිබෙන්නේ. ●

බලය බෙදීම හොඳයි; ප්‍රායෝගික හේතු නිසා එය කළ නොහැකි යි

ජනවාරි 8 වෙනිදා ඉල්ලීම් දෙස බැලීමේ දී කරුණු තුනක් පෙනෙන්නට තිබුණි. මේ සමාජය මානුෂිකරණය කරන්නේ කෙසේ ද? යන්න පළමුවැන්න ය. කොහොම ද? රාජ්‍ය ප්‍රජාතන්ත්‍රීකරණය කරන්නේ සහ කොහොම ද? කාර්යක්ෂම කරන්නේ යන්න අනික් කරුණු දෙක වේ.

www.news.lk

නීතිඥ
ශ්‍රීමත් ලක්මාන

ලංකාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය හැමදාම දේශපාලනය තුළ සිරවේ. දැනුත් එය ජනමත විචාරණය ඇතුළේ සිරවීමට නියමිත ය. ජේ. ආර් ජයවර්ධන මහතා 78 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගෙනෙනවිට පාර්ලිමේන්තුවේ 2/3 බලයට අමතරව, වගන්ති ගණනාවකට අදාළ සංශෝධන ජනමත විචාරණයකට ද යටත්කර තිබේ. ඒ වගන්ති වෙනස් කරන්නේ

නම් අනිවාර්යයෙන් ම පාර්ලිමේන්තුවේ 2/3ට අමතරව ජනමත විචාරණයකට යායුතු ය. ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය අද ජනමත විචාරණයකින් ජයගන්නට බැරකමක් නැත. පවතින්නේ ප්‍රධාන පක්ෂ දෙකේ සභාගයක් වන බැවින්, ඒ අභියෝගය භාරගන්නවා නම්, සමහරවිට එය කළහැක. නමුත් කල්හැරියොත්, ඒක කිරීම අමාරු වන්නට පුළුවන. ඒ යථාර්ථයට යටත්ව

තමයි මා මේ කතා කරන්නේ. ජනවාරි 8 වෙනිදා ඉල්ලීම් දෙස බැලීමේ දී කරුණු තුනක් පෙනෙන්නට තිබුණි. මේ සමාජය මානුෂිකරණය කරන්නේ කෙසේ ද? යන්න පළමුවැන්න ය. කොහොම ද? රාජ්‍ය ප්‍රජාතන්ත්‍රීකරණය කරන්නේ සහ කොහොම ද? කාර්යක්ෂම කරන්නේ යන්න අනික් කරුණු දෙක වේ. ඒකත් සමග සීමිත න්‍යාය පත්‍රයක් පෙරට ඇවිත් තිබුණි. ඒක

තමයි විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත්කරන එක. ඡන්ද ක්‍රමය වෙනස් කිරීම. ඊට පසු කොමිෂන් සභා පත්කිරීම. තොරතුරු දැනගැනීමේ පනත. විශාල ම ප්‍රශ්නය හැටියට මා නම් දැකීමේ ලංකාවේ මූල්‍ය කළමනාකරනය ය. ඒකට අදාලව ඔය විගණක පනත ගෙන ඒම සහ ප්‍රසම්පාදන කොමිසම පත්කිරීම යනාදිය ඒ න්‍යාය පත්‍රයට අයත් ය. විගණක හා ප්‍රසම්පාදන කොමිසම දැන් පත්කර ඇත.

ව්‍යවස්ථාදායකයේ වැඩක්

ඡන්ද ක්‍රමය වෙනස් නොකර ලංකාවේ දේශපාලන සංස්කෘතිය වෙනස් කළ නොහැක. බලය බෙදා ගැනීමේ ප්‍රශ්නය හා ඒක කරන්නේ කොහොම ද? කියන කාරණය ඊට අමතරව එකතුවේ. මේ ව්‍යවස්ථා වෙනස සමස්ථයක් ලෙස ගේනවා ද, කොටස් ලෙස ගේනවා ද කියන එක දේශපාලන උපාය මාර්ග පිළිබඳ ප්‍රශ්නයකි. කොටස් වශයෙන් මේ වෙනස කරනවා නම් මම නම් හිතන්නේ **ප්‍රථමයෙන් ම වෙනස් කරන්නට වෙන්නේ ජනාධිපති ක්‍රමය හා ඡන්ද ක්‍රමය වේ. ඒ වෙනස කරන ආකාරය තීරණය කිරීම ව්‍යවස්ථාදායකයේ වැඩකි.**

බොහෝ විට එය තීරණය වන්නේ ආණ්ඩුව කොපමණ දුරට ජනතාව සමඟ සමීප ව කටයුතු කරනවා ද යන්න මත ය. එහි දී වැදගත්වන ප්‍රධානම දේ තමයි මාස 6ක් තුළ දී ලංකාවේ ආර්ථික ස්ථාවරත්වය ඇති කරන්නේ කොහොමද කියන එක. උද්ධමනය නැති කර රැකියා අවස්ථා වැඩි කරන්නේ කොහොමද කියන එක තමයි එය තීරණය වන්නේ. මේ ව්‍යවස්ථා වෙනසට විරුද්ධ වන පාර්ශවයන් දිනා බැලුවොත්, ඒ පාර්ශවයන් දැනට යැපෙන්නේ සාක්ෂරතාවය තිබුණත්, තාර්කික නොවන ග්‍රාමීය සිංහල බෞද්ධ මිනිසුන් මත ය. ඒ තාර්කික නොවන මිනිසාට ආමන්ත්‍රණය කරන විමල් වීරවංශ ආදී කණ්ඩායම මේ දැනී දේශපාලනය සමඟ ගැට ගැසෙන්න පුළුවන. ඒ පසුගාමී දේශපාලනය හිඡ්ක්‍රීය කරන්න අවශ්‍ය ය. හිඡ්ක්‍රීය කරන්න

පුළුවන් වෙන්නේ ප්‍රගතිශීලී ලෙස ලංකාවේ දුප්පත්කම අඩු කිරීමෙනි. එවිට ඒ සඳහා වන වැඩපිළිවෙල කුමක් ද කියන එක වැදගත්. මේ සමස්ත ක්‍රියාවලිය තුළ වඩාත් වැදගත් වෙන්නේ හා අභියෝගයට ලක්වෙන්නේ බලය බෙදීම පිළිබඳව කාරණය යි. අතින් ඒවා කොහොමත් කරන්නට පුළුවන. ඒ නිසා මම නම් කියන්නේ අපිට දුරදුර්ශීව වැඩ කරනවා නම් ඔය බලය බෙදීම කියන කාරණය විශේෂයි.

ප්‍රායෝගිකව ගතහොත්, බලය බෙදීම කියන කාරණාව දැන් අපිට මග හරින්නට පුළුවන් තැනක තැන. බලය බෙදීමේ කට්ටියේ දී අපට ගමන් මාර්ග දෙකක් තිබේ. එකක් තමයි අලුත් ව්‍යවස්ථාවකට නොයා, තිබෙන පළාත් සභා ක්‍රමය ශක්තිමත් කරගෙන ඉදිරියට යෑම. අලුත් ව්‍යවස්ථාවකට යන්න ගියහොත් පැහැදිලිවම එය ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයේ තීරණයකට එරෙහිව යෑමක් වේ. ඒ කියන්නේ පාර්ලිමේන්තුවේ 2/3ට අමතරව ජනමත විචාරණයකට යන්නට සිදුවේ. ජාතිවාදීන්ට සිංහල බෞද්ධ මතය ඒ ජනමත විචාරණයේදී හැවතත් දූෂණය කිරීමේ හැකියාව ඇත. ඒ නිසා පූර්ණ ව්‍යවස්ථා වෙනසක් තවමත් ලංකාවට කොපමණ දුරට උචිතද කියන දේශපාලනික ප්‍රශ්නය මට තිබේ. එහෙයින් මා යෝජනා කරන්නේ පළාත් සභා ශක්තිමත් කිරීම තුළින් ඉදිරියට යෑමට ය.

පළාත් සභා ක්‍රමය ඇතුළෙන්ම ශක්තිමත් කරගෙන ඉදිරියට යා හැකි ඒ ක්‍රමය ගැන මා මීට පෙර ද ලියා තිබේ. මෙහි දී ඉතාම වැදගත් වෙන්නේ දකුණේ සිංහල සමාජයේ විශ්වාසය දිනාගැනීම ය. දකුණේ සිංහල සමාජය විශ්වාස කරනවා පළාත් සභා ක්‍රමයක් වෙන්නී යාමට දොරටුවක් බව. දැන් එහෙම නොහිතන්නට පුළුවන් නමුත් එහෙම හිතපු කාලයක් තිබුණි. නමුත් දැන් ඊට එහා යන ඕනම දෙයක් වෙන්නී යාමට දොරටුවක් යැයි සිතා ඔවුහු වැඩ කරති. මම ඉහත කියූ ග්‍රාමීය තාර්කික නොවන ජනතාව පමණක් නොව, ලංකාවේ උගත් යැයි කියන සිංහල බෞද්ධ ජනතාව එතන දී

විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත්කරන එක. ඡන්ද ක්‍රමය වෙනස් කිරීම. ඊට පසු කොමිෂන් සභා පත්කිරීම. තොරතුරු දැනගැනීමේ පනත. විශාල ම ප්‍රශ්නය හැටියට මා නම් දැකීමේ ලංකාවේ මූල්‍ය කළමනාකරනය ය. ඒකට අදාලව ඔය විගණන පනත ගෙන ඒම සහ ප්‍රසම්පාදන කොමිසම පත්කිරීම යනාදිය ඒ න්‍යාය පත්‍රයට අයත් ය. විගණන හා ප්‍රසම්පාදන කොමිසම දැන් පත්කර ඇත.

ඉන්නේ ද ඒ මතයෙහි ය. එය දේශපාලනිකව කළමනාකරණය කරගන්නට අවශ්‍ය තත්ත්වයකි.

ලැයිස්තු තුනේ ගැටලුව

පළාත් සභා ක්‍රමය ආවේ යම් විදියක සිසේරියන් සැත්කමකින් බව අප අමතක නොකළ යුතු ය. එවැනි සැත්කමකින් බිහි නොවුණේ නම් පළාත් සභා ක්‍රමය අදටත් තිබිය හැක්කේ සාකච්ඡා මට්ටමේ පමණි. ඒ නිසා අපි ඥානාන්විත වන්නේ නම් පළාත් සභා ක්‍රමය තුළම ශක්තිමත්ව බලය බෙදීම ඉදිරියට ගෙනයන්නට පුළුවන. එක කරන්නේ කෙසේ ද කියන එක ඉතා වැදගත්. පළාත් සභා ක්‍රමයට දැනට තිබෙන ප්‍රධාන ප්‍රශ්නයක් තමයි ලැයිස්තු තුනකට බලය බෙදා තිබීම. එහි සමගාමී ලැයිස්තු වේ බලතල භාවිතා කිරීමට මධ්‍යම රජය පළාත් සභාවට ඉඩ දෙන්නේ නැත. පවතින දේශපාලන ස්ථාවරත්වය හා සංහිඳියාව

වාර්ෂික විෂය හා කෘෂිකර්ම විෂය පිළිබඳව ද ඇත්තේ එවැනි ප්‍රශ්නයකි. දැන් වාර්ෂික යටතේ වැඩි නඩත්තු කිරීම හැකියාව සම්පූර්ණයෙන් තිබෙන්නේ වාර්ෂික දෙපාර්තමේන්තුව ය. ඒවා පාලනය වන්නේ මධ්‍යම ආණ්ඩුවෙනි. සමගාමී ලැයිස්තුවක් දැන් මධ්‍යම ආණ්ඩුවෙන් පාවිච්චි කෙරේ. නොවිධිමත් එකඟතාවයකට අනුව අවශ්‍ය නම් එය පළාත් සභාවට දෙන්නට බැරකමක් නැත. තමන්ගේ විෂයන් ඔස්සේ ප්‍රඥප්ති හදුන්වන ඒ අයට ඉඩදෙන්න පුළුවන. එසේ කිරීම උතුරු- නැගෙනහිරට පමණක් නොව දකුණටත් වාසිය කි. දකුණේ ද තිබෙන පළාත් සභාව සුදු අලියෙක් කියන කථාව ඒ මගින් හැකිවේ.

යොදාගෙන පළාත් සභාවට සමගාමී ලැයිස්තුවේ බලතල පාවිච්චි කරන්න දීම සඳහා මධ්‍යම රජය සහ පළාත් සභාව අතර අලිඛිත ගිවිසුමකට එන්නට බැරකමක් නැත. උදාහරණයක් මෙහි ඇති වැදගත්කම මට පැහැදිලි කළ හැක. උතුරු-නැගෙනහිර ප්‍රදේශවල අතුරු වෛද්‍ය සේවාවේ හිඟයක් තිබේ. පළාත් සෞඛ්‍ය අමාත්‍යාංශයක්

තිබුණාට හා උතුරු පළාතේ සෞඛ්‍ය විෂය වියට අයත් වුවාට පුහුණුව මධ්‍යම රජයේ විෂයකි. සෞඛ්‍ය පුහුණුව ශික්ෂණ රෝහල් සමඟ සම්බන්ධ වන හෙයින් අර අයට පුහුණු පහසුකම් ද තිබෙන්නේ වී නමුත් ඒ ප්‍රදේශවලින් දෙමළ අයදුම්කරුවන් කැඳවා වෛද්‍ය සේවකයින් පුහුණු කිරීමට නීතිමය ප්‍රතිපාදන නැත. අනික් අතට දකුණේ ඉන්න අතුරු වෛද්‍ය සේවකයින් උතුරට යන්නට ද අකැමැති ය. උතුරට පමණක් නොව මේ නිසා දකුණේ පළාත් සභාවලට ද අතුරු වෛද්‍ය සේවකයින් බඳවා ගැනීමට නොහැකි වී ඇත. ඒ තත්ත්වය තුළ මේ ප්‍රශ්නය හැමදාම එක ම තැන සිර වේ. එය වඩාත්ම බරපතල ලෙස බලපා තිබෙන්නේ දිස්ත්‍රික් රෝහල්වලට ය. පහළ හිලධාරීන් අවශ්‍ය නමුත් නීති නොමැති හෙයින් බඳවා ගන්නට නොහැක. උවමනාවක් ඇත්නම් සහ මධ්‍යම රජය ඉඩදෙනවා නම් සමගාමී ලැයිස්තුව සම්බන්ධ පහතක් අනුමතකර පුහුණු පැසරලක් ආරම්භ කරන්නට පළාත් සභාවට අවසර දෙන්නට පුළුවන.

එසේ කරන්නේ නම් දැනට එහි තිබෙන පුරප්පාඩු අපහසුවකින් තොරව පිරවිය හැක. වාර්ෂික විෂය හා කෘෂිකර්ම විෂය පිළිබඳව ද ඇත්තේ එවැනි ප්‍රශ්නයකි. දැන් වාර්ෂික යටතේ වැඩි නඩත්තු කිරීම හැකියාව සම්පූර්ණයෙන් තිබෙන්නේ වාර්ෂික දෙපාර්තමේන්තුව ය. ඒවා පාලනය වන්නේ මධ්‍යම ආණ්ඩුවෙනි. සමගාමී ලැයිස්තුවක් දැන් මධ්‍යම ආණ්ඩුවෙන් පාවිච්චි කෙරේ. නොවිධිමත් එකඟතාවයකට අනුව අවශ්‍ය නම් එය පළාත් සභාවට දෙන්නට බැරකමක් නැත. තමන්ගේ විෂයන් ඔස්සේ ප්‍රඥප්ති හදුන්වන ඒ අයට ඉඩදෙන්න පුළුවන. එසේ කිරීම උතුරු- නැගෙනහිරට පමණක් නොව දකුණටත් වාසිය කි. දකුණේ ද තිබෙන පළාත් සභාව සුදු අලියෙක් කියන කථාව ඒ මගින් හැකිවේ.

පළාත් සභාවලට තිබෙන විශාලම ප්‍රශ්නය තමයි මුදල් හැකිකම. බලය බෙදීම සාර්ථක නොකරන බලවත්ම සතුරා වන්නේ

මුදල් ය. එය ලංකාවට පමණක් නොව බලය බෙදීමේ දී ලෝකයේ හැම තැනකටම පොදුවේ තිබෙන ප්‍රශ්නයකි. මධ්‍යම රජයේ මුදල්, මුදල් කොමිසම විසින් පළාත් සභාවලට වාර්ෂිකව වෙන් කෙරේ. මුදල් වෙන් කෙරෙන්නේ නිර්ණායකයන්ට අනුව ය. පළාත් සභාවලට ප්‍රධානයන් කෙරෙන්නේ ප්‍රතිමානික පදනමෙනි. 13 වෙනි සංශෝධනය යටතේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේම එක, දෙක, තුන, හතර යනා දී අනුපිළිවෙලට ප්‍රතිමානනයන් ඇත. එහි පළවෙනි එක තමයි පළාතේ ජනගහනය. එතකොට ප්‍රථමයෙන්ම මුදල් බෙදෙන්නේ ජනගහන අනුපාතයට අනුව ය. ජනගහනයට අනුව බෙදන විට බස්නාහිර පළාතේ ජනගහනය අධික ය. එහෙයින් බස්නාහිර පළාතට වැඩි මුදලක් හිමි වේ. උතුරු පළාතේ ජනගහනය අඩු හෙයින් එම පළාතට හිමිවෙන්නේ අඩු මුදලකි. අනික් වැදගත් නිර්ණායකය වන්නේ දර්ද්‍රතාවයේ විෂමතාවය යි. ඒ ආකාරයටම තවත් නිර්ණායකයන් තිබේ. මේ නිසා ජනාධිපතිවරයාගේ මැදිහත්වීමෙන් අර ප්‍රතිමානික නිර්ණායක පිළිබඳව ප්‍රතිපත්තිමය තීරණයක් ගන්නට අවශ්‍ය ය. ඒ අනුව ප්‍රමුඛතාවයන් මත පළාත් සභාවලට මුදල් ප්‍රමාණය වැඩිකළ හැක.

පළාතේ බලතල

පිරිවැටුම් බදු අයකිරීමේ බලය තිබුණේ පළාත් සභාවට ය. පසුගිය පාර්ලිමේන්තුව පනතක් මගින් පිරිවැටුම් බදු අයකර ගැනීමේ බලය අහෝසි කළේ ය. දැන් කරන්නේ මහා භාණ්ඩාගාරය විශ්වාස කරන ආදායම් ශක්‍යතාවය මත, මුදල් කොටස් වශයෙන් පළාත් සභා වලට යැවීම ය. එහෙයින් දැන් ඇත්ත ආදායමේ සක්‍යතාවය සැලකී තිබේ. පළාත් සභාවලට තමන්ගේ ඇත්ත සක්‍යතාවය හඳුනාගෙන ඒ මත කර්කකර තමන්ට ලැබෙන පංගුව වැඩිකරගත හැක. එසේ හැත්නම් පිරිවැටුම් බදු අයකර ගැනීමේ බලය නැවතත් පළාත් සභාවලට ගතහැක.

13 වෙනි සංශෝධනයේ 18වෙනි

වගන්තිය යටතේ තිබෙන විවිධ අයබදු අයකරුන්ගේ ක්‍රමවේදයන් දැන් අකර්මන්‍ය ය. ඒ සඳහා පළාත් සභා විසින් ප්‍රඥාප්ති සකස් කෙරෙන්නට අවශ්‍ය ය. පමණක් පළාත් සභා මේ සඳහා ප්‍රඥාප්ති අනුමතකරගෙන තිබේ. මේ ක්‍රියාවලිය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයකින් මෙපිට කරන්නට පුළුවන. එසේ කිරීම තුළ එක් පැත්තකින් පළාත් සභාව ශක්තිමත් වෙන අතර ම ඒ පණිවිඩය දකුණට ද සන්නිවේදනය වේ.

ඊ ළඟට කේන්ද්‍රයේ බලය බෙදන්නට හැකි ද යන්න බැලිය යුතු ය. කේන්ද්‍රයේ බලය බෙදීම සම්බන්ධයෙන් ද්වි මණ්ත්‍රණ සභාවක් පත්කළ හැක. එසේ නැත්නම් ජනවාර් 8 ලියැවිල්ලේ දැනටමත් තිබෙන විධායක කාරක සභා ක්‍රමය වැනි දේ වලින් එය කළ හැක. මගේ මතය අනුව එවැනි ක්‍රමවලින් තමයි මේ අශ්වයා හේරත්ජනා ගඟෙන් පන්නන්නට හැකිවන්නේ. ඉන්දියාවට සමාන්තරව අපි බැලුවොත්, ඉන්දියාවෙන් 1947 සිට 70 දශකය වෙනතර දීර්ග කාලයක් ගියා ඒක සාර්ථක වෙන්නට. ඒ කාලය තුළ දී අවශ්‍යතාවය අනුව පනත හෝ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සංශෝධනය කළේ ය. මැඩ්රාස් ප්‍රාන්තයට දුන් බලතල ගැන අහිකුත් ද්විධ ප්‍රාන්ත විරුද්ධවීම හොඳ උදාහරණය කි. පසුව එය නැවතත් භාෂා අනුව බෙදා වෙනස් කළේ ය. අන්ත එවැනි වර්ධක, නැතිනම් පියවරෙන් පියවර යන විලක්ෂිතයක් මිස එකවර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සංශෝධනය කර බලය බෙදීමට හැකියැයි මා විශ්වාස කරන්නේ නැත. ඊ ළඟ ප්‍රශ්නය වන්නේ බලය බෙදීම සඳහා වන දේශපාලන ධෛර්යයක් හැරේ ද? යන්න ය. දේශපාලන කැමැත්ත තිබුණත්, පෙර කියූ දේශපාලන තත්ත්වය අනුව ජනමත විචාරණය සමඟ එය ගැටී බරපතල තත්ත්වයකට යන්නට පුළුවන. ඒ නිසා එක්වරම කරන්න හැකි නම් යහපත් නමුත් ඒ උත්සාහය අසාර්ථක වියහැකි බවයි මගේ අදහස.

විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය සම්බන්ධයෙන් කථා කරන්නේ නම් මම හිතන්නේ මේ වසර 5 ඇතුළත එය ඉවත් කළ යුතු ය. ඉතා විශාල ජනමතයකින් පසුවත්, අන්තෝමතික අධිකාරිවාදී වැඩ එහෙත් මෙහෙත් අපිට අසන්නට ලැබේ. ඒවා නිතාමතා කරණ දේවල් නොවන නමුත් ඒ බලය විසින් කෙරෙන තෙරපුම හේතු කොටගෙන නැවත නැවතත් අපිට තහවුරු කෙරෙන්නේ ඊ ළඟ ජනාධිපතිවරයෙක් මේ රටේ නොසිටිය යුතුබව ය. දැනටත් තිබෙන යෝජනාව තමයි, මේ ජනාධිපතිවරයාගෙන් පසු ඊ ළඟ පාර්ලිමේන්තුවට බලය පැවරීම. අවශ්‍යම නම් පමණක් අපිට ඡන්දයෙන් අගමැතිවරයෙක් තෝරා පත්කරගත හැක. කෙසේ නමුත් අගමැතිවරයා පාර්ලිමේන්තුවට වගකියන හා කැබිනට් මණ්ඩලයේ සාමූහික වගකීමට යටත් විය යුතු ය.

සම්මුති බද්ධ දේශපාලනයක් දැනට තිබෙන හෙයින් මේ පාර්ලිමේන්තුවෙන් එය කරගැනීමට බැරවෙන එකක් නැත. මෙවැනි පාර්ලිමේන්තුවක එකඟතාවයක් හදා ගන්නවාට වැඩිය එකඟතාවය නිතැතින්ම සිදුවේ. ඒ කියන්නේ කැබිනට් මණ්ඩලයට ඉදිරිපත් කිරීමටයි නිර්භීත වියයුතු වන්නේ. කැබිනට් එකට වගකීම භාරදුන් පසු යන්ත්‍රය ඉබේම ක්‍රියාත්මක වේ. ජිනිවා යෝජනාව ඒකට හොඳම උදාහරණය ලෙස සැළකිය හැක. එය ආරම්භ කළ පසු හැම දෙනාම ඒකට අනුගත වී ගමන් කරති. සම්මුති බද්ධ දේශපාලනයේ අරුත වන්නේ එයයි. හැබැයි එය ඉදිරියට යන්නේ මන්දගාමීව ය.

ජන 8 ජනතාව ඉදිරියට ආවේ විශාල බලාපොරොත්තුවක් ඇතිවය. ඒ බලාපොරොත්තුව ඒ හැටියෙන්ම ඉටුකිරීමට ඇති අපහසුව පිළිබඳව ඔවුන්ව දැනුවත් කිරීම වැදගත් ය. ඉතා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සක්‍රීය සන්නිවේදනය තුළයි එය සිදුවිය යුත්තේ. කරන්නට හැකි හා කළහොහැකි දේ මොනවා ද යන්න ජනතාවට පැවසිය යුතු ය. කරන්න බැරිදේ ගැන නොකියා සිටි අවසානයේ මේක බෑ කියන එක නොව,

13 වෙනි සංශෝධනය යටතේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේම එක, දෙක, තුන, හතර යනාදී අනුපිළිවෙලට ප්‍රතිමානයන් ඇත. එහි පළවෙනි එක තමයි පළාතේ ජනගහනය. එතකොට ප්‍රථමයෙන්ම මුදල් බෙදෙන්නේ ජනගහන අනුපාතයට අනුව ය. ජනගහනයට අනුව බෙදන විට බස්නාහිර පළාතේ ජනගහනය අධික ය. එහෙයින් බස්නාහිර පළාතට වැඩි මුදලක් හිමි වේ. උතුරු පළාතේ ජනගහනය අඩු හෙයින් එම පළාතට හිමිවෙන්නේ අඩු මුදලකි. අනික් වැදගත් නිර්ණායකය වන්නේ දර්ද්‍රතාවයේ විෂමතාවය යි. ඒ ආකාරයටම තවත් නිර්ණායකයන් තිබේ. මේ නිසා ජනාධිපතිවරයාගේ මැදිහත්වීමෙන් අර ප්‍රතිමානික නිර්ණායක පිළිබඳව ප්‍රතිපත්තිමය තීරණයක් ගන්නට අවශ්‍ය ය. ඒ අනුව ප්‍රමුඛතාවයන් මත පළාත් සභාවලට මුදල් ප්‍රමාණය වැඩිකළ හැක.

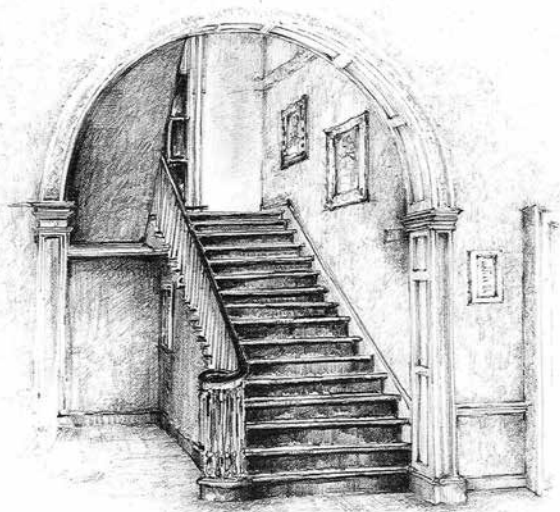

අපි මේක කරන්න කැමැති නමුත් මේ හේතු නිසා කරගන්නට නොහැකි බව ඉතාමත් විවෘතව පැවසීමයි කළයුත්තේ. ජාතික ප්‍රශ්නයේ දී බලය බෙදීම පිළිබඳව ජනතාව විකඳ වන්නේ නම් විය කළහැක. විනෙයින් බලය බෙදීමට ක්‍රියා නොකිරීම පිළිබඳව පාලකයාට දොස් කීමෙන් වලක් නැත. ජනතාව දැනුවත් කිරීමෙන් මෙය කළහැකි බවට ද මතයක් තිබේ. දැන් අපිට අවශ්‍ය නම් විශාල සම්මන්ත්‍රණ සහ නොයෙකුත් වැඩ හරහා ජනතාව දැනුවත්කළ හැක. නමුත් ඒකෙන් ම මේ කාර්ය කෙරෙයි ද? 94 සහ 2000 දී අපි මෙවැනි දැනුවත්වීම් කළෙමු. 2000 අවසන් වෙනවිට ත්‍රස්ත විරෝධී ව්‍යාපාරය වැනි ව්‍යාපාර ගොඩනැගුණේ ඒවායේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙසට ය. විවැනි දේවලින් ම මේ අභියෝගය ජයගත නොහැකි බව මා පවසන්නේ විනෙයිනි. අවම වලඹුමකින් මෙය ආරම්භ කළහොත් මේ මොහොතේ ප්‍රායෝගිකව අධීයක් තැබිය හැක. මක්නිසාද උතුරේ ජනතාවගේ ප්‍රශ්නයට අවතීර්ණ නොවී ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කරන්නට ද හැකියාවක් නැත. උතුරේ ප්‍රශ්නය ගැන කථා කිරීමට දකුණ සුදානම් නැති බව පවසා ව්‍යවස්ථාව සංශෝධනය නොකර ඉන්නත් නොහැකි ය. අවම තැනකින් ආරම්භ කිරීමට මා යෝජනා කරන්නේ මේ නිසා ය.

බලය බෙදන සීමාවන් කුමක් ද? යන්න ඊළඟ බරපතල ප්‍රශ්නය වේ. මේ සම්බන්ධයෙන් 1971 සිට දෙමළ සාමාජය තමන්ගේ වූ විසඳුම් ලියවිල්ලක් ඉදිරිපත් කර නැත. දැන් අපි යන්නේ ස්වයං නිර්ණය අයිතියට සාධාරණයක් ඉටුකරන්නට ය. ස්වයං නිර්ණය අයිතිය කියන්නේ දේශපාලන නිදහස හා දේශපාලන සමානාත්මතා විකතුවට ය. ලංකාවට අදාළව දේශපාලන නිදහස හා දේශපාලන සමානාත්මතාවය සාක්ෂාත් කරන්න අවශ්‍ය වන්නේ මොන වගේ ව්‍යුහයක් ද? ලංකාවට අදාළව විය සාක්ෂාත් කරනවා යැයි කියන විකේ ජාත්‍යන්තර මිනුම වන්නේ අභ්‍යන්තර ස්වයංනිර්ණය අයිතිය වේ. විවිධ බාහිර ස්වයංනිර්ණය අයිතිය මෙතනට අදාළ වන්නේ නැත. විනෙයනම් තිබෙන්නේ සහසන්ධිය කියන විසඳුම නොවේ. අවසානයට විසඳුම ලෙස ඉතිරි වී තිබෙන්නේ සන්ධිය ක්‍රමය පමණි. මොන ආකාරයේ සන්ධිය ව්‍යුහයක් ද කියන විතර දී පෙරට පැමිණේ. විවැනි සාකච්ඡාවක් දකුණේවත්, උතුරේවත්. අසන්නට නැත. විවැනි සාකච්ඡාවක් සඳහා ලියවිල්ලක් ඉදිරිපත් කළා නම් ඉදිරිපත් කළේ වල්ටීටීරිය පමණි. වල්ටීටීරිය සම්පූර්ණයෙන්ම විය පදනම් කර ගත්තේ සහසන්ධිය යාන්ත්‍රණයක් මතය. අද විය කිසිසේත්ම අදාළ වන්නේ

නැත. ඉතිං විවැනි තත්ත්වයක් තුළ ලංකාවේ කවුරුත්, අවශ්‍ය ගෙඩරල් ද නැත් ද යනුවෙන් පවසන්නේ නැත. අඩු ගණනේ ධුද්ධිමය තලයේවත්, මොකක්ද දෙන දේශපාලනික යාන්ත්‍රණය, ව්‍යුහය සහ ක්‍රියාපටිපාටිය කියන ඒවා ගැන සාකච්ඡාවක් කෙරී නැත. විශාල පිටු ගණන් ලංකාවේ ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයේ ඉතිහාසය ගැන, ගිවිසුම් ගැන පොත් ලියැවී ඇති නමුත් විවැනි ලියවිල්ලක් නැත. අවසාන ලියවිල්ල වන්නේ බන්ධාරණයක වෙල්වනායගම් ලියවිල්ල ය. විනෙයම් සාකච්ඡා පටන් ගත යුත්තේ ඒ ලියවිල්ල මත ය. මේ අනුව ප්‍රශ්නයක් තියෙන නමුත් සියළු දෙනාම කථා කරන්නෙ ගුවනේ සිට ය. කෙසේ නමුත් දැන් වහාම සාකච්ඡා ආරම්භ කළ යුතුය. පෙරමෙන් දැන් සාම දූතයින් යවන්නට අවශ්‍ය නැත. ජනාධිපතිවරයා, අගමැතිවරයා සහ විපක්ෂ නායකවරයා සිටිති. රාජ්‍ය ව්‍යුහය ඇතුළේ ම සාකච්ඡා මේසය සෑදී තිබේ. දැන් ඔය සාම දූතයින් වැනි තුන්වැනි පාර්ශ්වයක් නැතිව සාකච්ඡා කළ හැක. දීර්ග කාලයක් ගියා සේ තව කාලයක් යන්නත් පුළුවන. දැන් උතුරේ පළාත් සභාව ක්‍රියාත්මක වන හෙයින් ඊකෙන් ඊක ඉදිරියට යා හැක. ●

කේසර

කේසර විදියෙන් සිංහයෙක් හමු විය

බයිසිකල් රෝදයක් කුරුඳු කෝටුවකින් නල්ල කරන සිංහයා

කේසර ඔක්කෝම පලසක් හදන්නට විකුණු සිංහයා

කේසර විදියේ ප්‍රීතියෙන් ඇවිදින ගැහැනුන්ට විතරක් ගොරවන සිංහයා

කේසර නැතත්බල නකුටන් බය කළ සිංහයා
 මුස්ලිම් කඩෙන් ලේන්සුවක් කන්න
 නතර වුණ සිංහයා
 මස් හොඳ්ද පිට උගුරේ ගිය අභිංසක සිංහයා
 උෟ සිංහයා

කාංචනා අම්ලානි

අනාගත සමාජ දේශපාලන අභිමතාර්ථ සැලකිල්ලට ගනිමු

westlondonwaste.gov.uk

ජ්‍යෙෂ්ඨ කට්ඨාසාර්ථක
ස්වාමිනාදන් විමල්

වාග් විද්‍යා අධ්‍යක්ෂ - යාපනය විශ්වවිද්‍යාලය

පවතින ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මෙරට සමාජ, ආර්ථික හා දේශපාලන කාරණාවලට කෙතරම්දුරට විසඳුම් සැපයීමට දායකත්වය සපයා තිබේද, විසඳුම් සැපයීමට අපොහොසත්වී තිබේද යන කාරණය මත නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක අවශ්‍යතාව මතු වේ. බොහෝ දුරට ලංකාවේ කිසියම් සමාජ වෙනසක් ඇති වන්නේ නම් එකී

වෙනස ඇතිවීම පිළිබිඹු වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව අලුතෙන් සම්පාදනය කිරීම ඔස්සේ ය. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් යනු එක්තරා ආකාරයෙන් සමාජයක හැරවුම් ලක්ෂණයකි. ඕනෑම සමාජයක හැරවුම් ලක්ෂණයකදී වෙනස්කම් ඇතිවෙන අතර ඒවා නිත්‍යානුකූල සහ ප්‍රායෝගික වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් මගිනි. ලංකාව

වැනි රටක බොහෝ දෙනෙකු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් යනු දේශපාලන කරන උදවියට හෝ නීතිඥයින්ගේ වෘත්තියට අදාළ කාරණයක් ලෙස සලකති. එය පුරවැසියන්ගේ ජීවිතවලට පිටින් ඇති ලියවිල්ලක්කොට දකිති. නමුදු සැබෑව නම් පෞද්ගල ජීවිතයේ දී පවා අතරම් කාරණා සම්බන්ධව තීරණ ලබා දෙන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම

ව්‍යවස්ථාවෙහි. මේ හේතුකොටගෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳ ව සමාජයෙහි යම් සවිඥානිකත්වයක් ඇතිකිරීම කාලෝචිත වේ. එක් සවිඥානිකත්වය නොමැතිකම නිසා මිනිසුන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳ කිසිදු සැලකිල්ලක් නොදක්වති. යම් කාලවකවානුවක තිබූ සමාජ තත්වය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ඔස්සේ නිරූපණය වන අතර ව්‍යවස්ථාවේ විවිධ සංශෝධන සිදුවීම ඔස්සේ ව්‍යවස්ථාව පවතින සමාජයක කෙතරම් වෙනස්කම්වල භාජනය වී තිබේද යන්න පැහැදිලි වේ. ක්‍රමිකව ලබන සමාජය සංවර්ධනය හෝ යම් පිරිසකගේ සමාජ අරගලයක් හේතුකොටගෙන ව්‍යවස්ථාවක සංශෝධන සිදුවිය හැකි ය. නව කාලපරිච්ඡේදයකට ලංකාව පිවිසීමට නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක අවශ්‍යතාව තදින් බලපායි. දීර්ඝ කාලීනව තිබූ යුද්ධයෙන් පසු ඇති වූ වෙනස්කම් සමඟ ම මෙරට සමාජය පැමිණි ගමනේ යම් බිඳීමක් පෙන්නුම් කරනු ලබයි. යුද්ධයෙන් පසු ඇති වූ වෙනස්වීම් තව දුරටත් වර්ධනය කරගැනීමට හා අනාගත දර්ශනයක් සහිත වැඩපිළිවෙලක් ඇතිකර ගැනීම අවශ්‍යනම් ඒ සඳහා නෛතික රාමුවක් ඇතිකර දීම සඳහා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් වැදගත් වේ. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව අනාගත දේශපාලන සමාජ අභිමතාර්ථයන් මොනවාද යන්න මතකිරණය විය යුතු ය. විවිධ පවතින ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් ඉවත් කළ යුතු දෑ, අලුතෙන් එකතු කළ යුතු දෑ සේම තවදුරටත් වර්ධනය කරගත යුතු දෑ කෙරෙහි සැලකිල්ලක් විය හැකි ය. යම් සමාජ ප්‍රගමනයක් සඳහා මුල පුරන්නේ නම් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සංශෝධන කිරීම හෝ නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කිරීම වැදගත් කාරණයකි.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හා එහි වගන්ති පුරවැසියාගේ වර්තමාන දෛනික සහ සමාජීය ජීවිතය කෙරෙහි කෙතරම් බලපානවාද යන්න පිළිබඳ පුරවැසියා දැනුවත් කළ යුතු ය. දැනට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සංශෝධනයට බලපෑම්කර තිබෙන්නේ හෝ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇතැම් කාරණා කෙරෙහි විරෝධතා මතුව තිබෙන්නේ සුළුතර ජන කොටස්වලිනි. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව වර්ධනය කර ගැනීම

සඳහා හඬ නැගීම සුළුතරයක් නොවන ජනයාගේ ද වගකීමකි. මන්ද ඔවුන්ගේ ප්‍රශ්නවලට, සමාජ ජීවිතවලට හා අනාගත ඉලක්කයන්ට සාර්ථක විසඳුම් ලබාදීමට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සමත් වී නොමැත. මේ නිසා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හා එහි වැදගත්කම පිළිබඳව අවබෝධය ඇතිකර ගැනීම වැදගත් කාරණයකි. පුරවැසියෙක් ට තම අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ දැන ගැනීමට හැකි වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව කෙරෙහි අවබෝධයෙන් සිටිනා තරමට පමණි.

ව්‍යවස්ථාවේ සිදුරු හා පුරවැසි ආකල්ප

ලංකාවේ සිටින අතිමහත් බහුතරය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගැන භාණ්ඩවිසිසක දෙයක්වත් නොදනිති. ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳව ඔවුන්ගෙන් විමසූ විටට ලැබෙන්නේ නිෂ්ක්‍රිය පිළිතුරකි. ඔවුන් බොහෝ විට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සඳහා යෝජනාවලි ලෙස සමාජ ප්‍රශ්න ඉදිරිපත් කරයි. එහිදී මිනිසුන් ඉදිරිපත් කරන ප්‍රශ්න කෙතරම්දුරට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට අදාළ යන්න අවධානයට ගත යුතු අතර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ පැවති කුමන අඩුපාඩු නිසා එවැනි සමාජ ප්‍රශ්න ඇති වූණේද යන්න සලකා බැලීම වැදගත් වේ. ව්‍යවස්ථාව ඇතුළත් විය යුතු වගන්තිය කවරේදැයි ඔවුන්ට නිශ්චිතවම සඳහන් කළ නොහැකි අතර ඔවුන්ගේ පීඩාවන් ගැන පැවසූ විට ඒ කෙරෙහි සැලකිලිමත් විය හැකි ය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව කියවාගෙන යන විට සුළුතර ජනයාට ඒත්තු ගැන්වෙන කාරණයක් වන්නේ ඔවුන් දෙවැනි පුරවැසියන් බවයි. ව්‍යවස්ථාව නොකියවන කෙනෙකුට එය එසේ නොදැනිය හැකි ය. දෙමළ පුරවැසියෙකු වුව ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව කියවා නොමැති නම් උක්ත කාරණය නොවැටහේ. පවතින ව්‍යවස්ථාවේ දෙවන පරිච්ඡේදයේ 'ශ්‍රී ලංකා ජනරජය බුද්ධාගමට ප්‍රමුඛස්ථානය පිරිනමන්නේ ය' යනුවෙන් සඳහන් වෙයි. භාෂාව සම්බන්ධයෙන් 'ශ්‍රී ලංකාවේ රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල භාෂාව වන්නේ ය. දෙමළ ද රාජ්‍ය භාෂාව වන්නේ ය.' යනුවෙන් සඳහන් වෙයි. මෙම කාරණා ව්‍යවස්ථාවේ එසේ සඳහන් වීම ගැටලු

නව කාලපරිච්ඡේදයකට ලංකාව පිවිසීමට නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක අවශ්‍යතාව තදින් බලපායි. දීර්ඝ කාලීනව තිබූ යුද්ධයෙන් පසු ඇති වූ වෙනස්කම් සමඟ ම මෙරට සමාජය පැමිණි ගමනේ යම් බිඳීමක් පෙන්නුම් කරනු ලබයි. යුද්ධයෙන් පසු ඇති වූ වෙනස්වීම් තව දුරටත් වර්ධනය කරගැනීමට හා අනාගත දර්ශනයක් සහිත වැඩපිළිවෙලක් ඇතිකර ගැනීම අවශ්‍යනම් ඒ සඳහා නෛතික රාමුවක් ඇතිකර දීම සඳහා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් වැදගත් වේ.

සහගත ය. 'සිංහල සහ දෙමළ රාජ්‍ය භාෂා වන්නේ ය' යනුවෙන් සඳහන් ව තිබුණා නම් එය වඩාත් උචිත ය.

මෙරට ව්‍යවස්ථාවේදී සැලකිලිමත්ම විය යුතු කාරණයක් වන්නේ ව්‍යවස්ථාව අනාගමිකව (Secular) ගොඩ නැගීමයි. බහුආගමික සමාජයක් වන ඉන්දියාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පවා ගොඩ නගා ඇත්තේ අනාගමිකව ය. එසේ වීමට සමාජ නායකයන් හැටියට අම්බේදිකාර් වැනි අයගේ දායකත්වය වැදගත් විය. අනාගමිකත්වය යනු නව සංකල්පයක් නොවන අතර එය පැරණි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවල පවා සඳහන් වූවකි. අගාමික කාරණා ව්‍යවස්ථාවේ සඳහන් වීම නිසාම ජනවාර්ගික ධ්‍රැවිකරණය හට ගනී. සිංහල බෞද්ධ

නිදහසින් පසු රාජ්‍ය අනුග්‍රහ බුද්ධිගතම ලැබීමෙන් බොදුබල සේනා වැනි සංවිධාන බිහිවීම ඔස්සේ සිංහල සමාජයෙහි බුද්ධිගතම තිබූ සුජාතභාවය හා ගරුත්වය අහිමි විය. එය වඩාත් දැඩිව සලකා බැලිය යුත්තේ සුළුතර දෙමළ ජනයාට වඩා සිංහල ජනයා ය. ආගමට රාජ්‍ය අනුග්‍රහ ලබාදීම, අවසානයේදී දේශපාලන අවස්ථාවාදයේ හස්තයක් බවට පත්වීම පිළිබඳ අවධානය යොමු කළ යුතු ය.

වැසියෙකු පවා ව්‍යවස්ථාවෙන් තම ආගම උත්කර්ෂයට නංවා තිබීම හේතුකොට ගෙන අනන්‍යතාව පිළිබඳ වෙනස් ආකල්පයකින් බලන්නට පෙළඹෙයි. අනන්‍යතාව වෙනස් කොට සලකයි. එවැනි වගන්තියක් ව්‍යවස්ථාවේ සඳහන් නොවුණේ නම් එසේ නොවීමට ඉඩ තිබුණි. මෙය වැඩි වශයෙන් බලපාන්නේ ද සිංහල බෞද්ධ සමාජයට ය. නිදහසින් පසු රාජ්‍ය අනුග්‍රහ බුද්ධිගතම ලැබීමෙන් බොදුබල සේනා වැනි සංවිධාන බිහිවීම ඔස්සේ සිංහල සමාජයෙහි බුද්ධිගතම තිබූ සුජාතභාවය හා ගරුත්වය අහිමි විය. එය වඩාත් දැඩිව සලකා බැලිය යුත්තේ සුළුතර දෙමළ ජනයාට වඩා සිංහල ජනයා ය. ආගමට රාජ්‍ය අනුග්‍රහ ලබාදීම, අවසානයේදී දේශපාලන අවස්ථාවාදයේ හස්තයක් බවට පත්වීම පිළිබඳ අවධානය යොමු කළ යුතු ය. ජාතිවාදී අදහස් ඔස්සේ යම් සන්තර්භවයක් ඇති කළා

වුව ද අතීතය දෙස බැලීමේ දී එමගින් අපට වැඩි වශයෙන් ලැබී ඇත්තේ නරක පූර්වාදර්ශයන් ය.

ආසියාතික රටවල ව්‍යවස්ථා හැදෑරීමේ වැදගත්කම

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇතුළත් කළ යුතු අනෙකුත් වගන්ති පිළිබඳව ද සැලකිලිමත් විය යුතු ය. විශේෂයෙන් ම අධ්‍යාපන වැනි කාරණාවන් හිදී එහි ස්වාධීනත්වය ආරක්ෂා කරන්නේ කෙසේ ද හිතිය වැනි දෑ වඩාත් සාධාරණව ගොඩනගා ගන්නේ කෙසේ ද කියා සමාජ සංවාදයකට නාපනය කළ යුතු ය. මේ සඳහා අනෙකුත් රටවල ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ගැඹුරින් හැදෑරීම වැදගත් ය. ලංකාවට වඩා හත්පසින් ම වෙනස් සමාජ පරිසරයක් ඇති රටවල ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ම හැදිරිය යුතු නොවේ. පළමුව අසල්වැසි ඉන්දියාව, හේපාලය වැනි ආසියාතික රටවල ව්‍යවස්ථා හැදෑරීම පවා වැදගත් ය. බටහිර රටවල ඇතිව තිබෙන සමාජ සංවර්ධනයන් එම රටවල ව්‍යවස්ථාවන්ට බලපායි. ලංකාව හා සමාන සමාජ සංවර්ධනයක්, සමාජ තත්වයක් ඇති වෙන රටවල ඇතියහපත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා පිළිබඳ සොයා බැලිය යුතු ය. අලුතෙන් ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය කිරීම සඳහා පෙළඹී තිබෙන හේපාලය ලංකාවේ සමාජය තත්වයට දුරස් නොවූවකි. විශේෂයෙන් ඉන්දියාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය වීම හා ඒ ඔස්සේ ඇතිව තිබෙන වෙනස්කම් කෙරෙහි සැලකිලිමත් විය යුතු ය. එවැනි කාරණා ඔස්සේ ය, ලංකාවේ නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සඳහා වෙනසකට යා යුතු වන්නේ. මෙරට ව්‍යවස්ථාව සඳහා ජාත්‍යන්තර අත්දැකීම් ලබා ගැනීමේදී ඕස්ට්‍රේලියාව හා කැනඩාව වැනි රටවල ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පූර්ණයෙන් ම අදාළ කරගත නොහැකි ය. එවැනි රටවල් සහ ශ්‍රී ලංකාවේ අතර ඇති සමාජ තත්වයන් සමාන නොවේ. එම නිසා වඩාත් සාධනීය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ගොඩනගා ගැනීමට ආසියානු රටවල තිබෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා හැදෑරීම ම පවා සෑහේ.

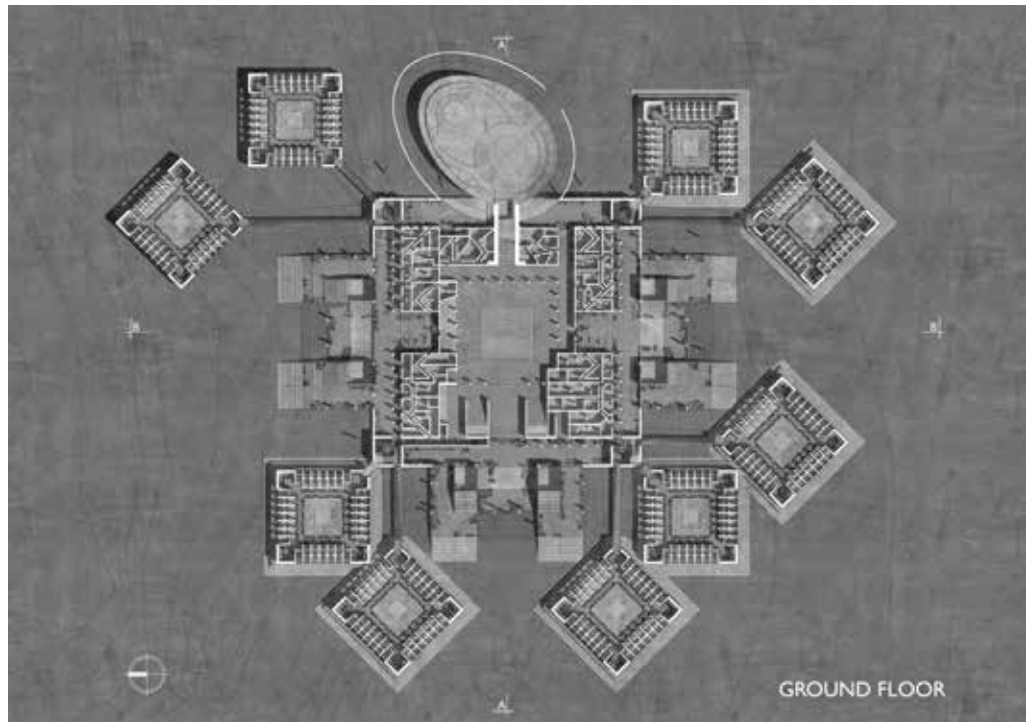
සමාජ සංවාද ඇති නොවීම

ශ්‍රී ලංකා සමාජයේ සිදු වූ බොහෝ සමාජ අර්බුදවලින් පසු ඒ පිළිබඳ විධිමත් සංවාදයක් අතිවී නොමැත. වන්නේ සිදු වූ දේ පිළිබඳව එකිනෙකකාට දෝස් පවරා ගැනීම පමණි. 1989 ජවිපය මූලිකව සිදු වූ අරගලයෙන් පසු පවා, එවැනි අරගල ඇතිවීමට සැබෑ හේතු විමසා රාජ්‍ය මට්ටමින් සංවාදයක් ඇතිවී නැත. තරුණ අසහන කොමිසම වැනි දෑ පත් කළ ද සබෑ සමාජ සංවාදයක් ඇති නොවිණි. තිස් අවුරුදු යුද්ධයෙන් පසු තත්වය ද එසේ ම ය. එවැනි සංවාද ඇති වන්නේ දියුණු ශිෂ්ටාචාර සමාජ පසුබිමක පමණි. මෙරට සෑම ගැටලුවක් ගැන ම කතා වන්නේ එය මැතිවරණ ක්‍රියාවලිය සමඟ කෙතරම් සම්බන්ධවනවාද යන කාරණය අනුව පමණි. එසේ ම සමාජ සංවාද ඉබේ හට නොගන්නා අතර ඒවා ඇති කළ යුතු ය. එක්තරා අන්දමට සමාජ සංවාදයක් ඇති කිරීම යම්කිසි පිරිසක් විකල්ප කරන අරගලයකි. යුධ කාලීන අත්දැකීම් හව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවකදී අදාළ කර ගන්නේ කෙසේ ද යන්න රටේ විද්වත් පිරිස විසින් ඇති කළ යුතු වන අතර ඒවා නීත්‍යානුකූල තත්වයට ගෙන ඒම සඳහා උත්සාහයක් දැරිය යුතු ය. බුද්ධිමත් පිරිසක් වසින් ඇතිකරන සංවාදයෙන් පසු පැන නැගෙන අදහස් ප්‍රායෝගික ක්‍රියාවලියකට ගෙන ඒම දේශපාලන අධිකාරිය විසින් කළ යුතු දෙයකි.

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය වීමේ දී තම ජීවිතය තීරණය කරන වගන්ති එහි සඳහන් වන්නේ කෙසේදැයි පුරවැසියා අනිවාර්යයෙන් ම දැනගත යුතු ය. ඒ සඳහා වඩාත් විධිමත් සංවාදයක් ඇති විය යුතුවා සේ ම මෙවැනි විෂයන් විධිමත් අධ්‍යාපන රටාවට එකතු වී දැරුවන්ට හැදෑරීමට අවකාශ හිමිවිය යුතු ය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යනු නීතිඥයන්ගේ හෝ දේශපාලකයන්ගේ රැකියාව සම්බන්ධ දෙයක් නොව, පුරවැසියාට අදාළ, ඔවන්ගේ අයිතීන්ට සම්බන්ධ දෙයක් බව ගම්මට්ටමින් දැනුවත් කළ යුතු ය.

(සංවාදයක් ඇසුරෙන් සැකසුණි)

නව ව්‍යවස්ථාවක්

Digital aerial view of the structure of the 1987 constitution, highlighting devolution to provincial councils. Constitutional research and information by Asanga Welikala, architectural rendition by Channa Daswatte.

ආචාර්ය
අසංග වැලිකල

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක අවශ්‍යතාව

ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලනය තුළ නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක අවශ්‍යතාව වඩාත් තදබල වී තිබේ. එසේ නොවන්නේ නම් වඩාත් බරපතල ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධන කීපයක අවශ්‍යතාව මතුව තිබේ. 2015 වර්ෂයේ දී මෙරට මැතිවරණ දෙකක් පැවති අතර ඉන් මහ මැතිවරණයෙන් ජයග්‍රහණය කරන ලද යහපාලනය සඳහා

වන එක්සත් ජාතික පෙරමුණ (UNFGG) තුන් වන ජන රජ ව්‍යවස්ථාවකට යන බව සහ එය පාර්ලිමේන්තුවේ කෙටුම්පත් කර ජනමත විචාරනයක් ඔස්සේ ජනතාවට ඉදිරිපත් කරන බවට පොරොන්දුවක් දී තිබේ. මේ ලියමන ගොඩ නැගෙන්නේ ද එකී උපකල්පනය මත පිහිටා ය. ඔවුන්ගේ ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාශනයේ නව ව්‍යවස්ථාවෙහි අන්තර්ගත විය යුතු

පොරොන්දු කීපයක් සඳහන් වේ. මූලික අයිතිවාසිකම් පරිච්ඡේදයක් සහ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයක් ස්ථාපනය කරන බව ද මැතිවරණ ක්‍රමය වෙනස් කරමින් මිශ්‍ර මැතිවරණ ක්‍රමයකට යන බව ද සඳහන් වේ. විශේෂයෙන් ම එකී රාජ්‍ය ඇතුළත හැකි තරම් බලය විමධ්‍යගත කරන බවට ද පොරොන්දු වී තිබේ. දෙමළ ඇතුළු අනෙකුත් සුළුතර ජනතාවගේ ඉල්ලීමකි බලය

විමධ්‍යගත කිරීම යන්න. ඒ සම්බන්ධයෙන් ඒකීය රාජ්‍යක් තුළ බලය විමධ්‍යගත කිරීමේ නව විසඳුමකට යන බව ඔවුන් පවසා ඇත.

මීට අමතරව ලංකාවට නව ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය වන්නේ ඇයිදැයි කාරණා කීපයක් ඔස්සේ සාකච්ඡා කළ හැකි ය. ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍ය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය කිරීම සම්බන්ධයෙන් විශාල සංශෝධන කීපයක් අවශ්‍යව ඇති අතර එය කාලයක් තිස්සේ කතා බහට ලක් වුවකි. විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඔස්සේ බලය මධ්‍යගත කිරීම මඟින් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සම්බන්ධයෙන් විශාල ප්‍රශ්නයක් මතුව තිබේ. ඊට අමතරව අප රටේ දේශපාලන සංස්කෘතිය, ආයතනයන්හි අක්‍රමිකතා තිබීම, පාර්ලිමේන්තුව, අධිකරණය වැනි ආයතන ශක්තිමත් කළ යුතුවීම, ස්වාධීන කොමිෂන් සභා ශක්තිමත් කරීම වැනි කාරණා කෙරෙහි අවධානය යොමු විය යුතු අතර යම්කාක් දුකරට 19 වැනි සංශෝධනය ඔස්සේ මෙකී කාරණා ඉටු වී ඇති මුත් තවදුරටත් සිදුකරගත යුතු දෑ ඇත. මූලික අයිතිවාසිකම් පරිච්ඡේදය ශක්තිමත් කිරීම සහ අධිකරණයට වඩාත් ප්‍රබල භූමිකාවක් ලබාදීම ඔස්සේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, ව්‍යවස්ථාවාදය (Constitutionalism) හා නීතියේ ආධිපත්‍ය ආදී සියල්ල වඩා ශක්තිමත් කිරීම සම්බන්ධයෙන් 19 වැනි සංශෝධනයේ යහපත් දෑ සිදු විය. මේ සියල්ල හොඳම ආකාරයෙන් සිදු කළ හැක්කේ නව ව්‍යවස්ථාවකින් බවට තර්කයක් ඉදිරිපත් කළ හැකි ය. ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සම්බන්ධයෙන් ඇති ආයතන ව්‍යුහය ශක්තිමත් කිරීම සඳහා නව යහපාලන ආණ්ඩුක්‍රමයක් ස්ථාපනය කිරීම සඳහා නව ව්‍යවස්ථාවක අවශ්‍යතාව පවතින බව මුලින් ම සඳහන් යුතු ය.

දෙවන ප්‍රධාන කාරණය ලෙස, තිස් අවුරුදු යුද්ධයක් අවසන් ව තිබුණද එම යුද්ධයෙන් පසු තත්වයට දේශපාලන විසඳුමක් ලබා දීමට පැවති ආණ්ඩුවට කිසිදු උවමනාවක් නොවී ය.

උතුරු නැගෙනහිර දෙමළ ජනතාවගේ අභිලාෂයන් ඉටු කිරීම සම්බන්ධයෙන් බලය විමධ්‍යගත කිරීම සඳහා තවමත් නිසි වැඩපිළිවෙලක් නොමැත. බලය විමධ්‍යගත කිරීම සම්බන්ධයෙන් දකුණේ ජනතාවට ගැටලු පැවතිය වුව ද මෙය සිදු කළ යුත්තකි. 2015න් පසු මේ

තිස් අවුරුදු යුද්ධයක් අවසන් ව තිබුණද එම යුද්ධයෙන් පසු තත්වයට දේශපාලන විසඳුමක් ලබා දීමට පැවති ආණ්ඩුවට කිසිදු උවමනාවක් නොවී ය. උතුරු නැගෙනහිර දෙමළ ජනතාවගේ අභිලාෂයන් ඉටු කිරීම සම්බන්ධයෙන් බලය විමධ්‍යගත කිරීම සඳහා තවමත් නිසි වැඩපිළිවෙලක් නොමැත.

කාරණය පිළිබඳ සාකච්ඡා කිරීමේ දී 2015 මැතිවරණ දෙකෙහිදම සුළු ජාතීන්ගේ සහය නොලැබුණේ නම් මෙහිපාල සිරිසේන ජනාධිපතිතුමන්ට හෝ රනිල් වික්‍රමසිංහ අගමැතිතුමන්ට බලය හිමි නොවේ. ප්‍රතිසංස්කරණවාදය (reformism) සඳහා ප්‍රබලව සුළුතර ජනකොටස්හි සහයෝගය ලැබී තිබේ. විශේෂයෙන් ම ජනාධිපතිවරණයේදී තමන්ට ලැබෙන්නේ මොනවාදැයි නොතකා සුළු ජනයාගේ සහයෝගය යහපාලනයට ලැබී තිබේ. මේ නිසා දෙමළ ජනයාගේ දේශපාලන අභිලාෂයන් කෙරෙහි සැලකිලිමත් වෙමින් සාධාරණ විසඳුමක් ලබාදීම වත්මන් පාලකයින්ට ඇති සදාචාරාත්මක යුතුකමකි.

මහමැතිවරණයේදී යාපනය ප්‍රදේශයේ අන්තවාදී මතවාද ඉදිරිපත් කරන දෙමළ දේශපාලන කණ්ඩායම්වලින් දෙමළ ජාතික සන්ධානයට දැඩි අභියෝගයක් එල්ල විය. නමුත් දෙමළ ජාතික සන්ධානය ය එම අභියෝගයට සාර්ථකව මුහුණ දුන්නේ ය. දෙමළ ත්‍රස්තවාදය හා බෙදුම්වාදය යුද්ධයෙන් 2009 දී පැරදුණත් උතුරු නැගෙනහිර දෙමළ ජනයාට ස්වයං පාලනයක් ලබා ගැනීම සඳහා යම් අපේක්ෂාවක් ඇති බව පෙනේ.

13 වන ආණ්ඩුක්‍රමයෙන් පළාත් සභා ඔස්සේ ගොඩ නැඟුණු යම් කිසි ආයතන ව්‍යුහයක් පැවති මුත් එහි නොයෙක් ගැටලු පවතින බව මුසාවක් නොවේ. එය තවමත් නිවැරදිව ක්‍රියාත්මක කර නොමැත. කෙසේ මුත් බලය විමධ්‍යගත කිරීම කුමන තැනකින් හෝ ආරම්භ කළ යුතු අතර 13 වැනි ව්‍යවස්ථාවත් සැලකිල්ලට ගනිමින් යහපත් දෑ තබා ගනිමින්, එකතු කළ යුතු හොඳ දෑ එකතු කරමින් ශ්‍රී ලංකාවේ භෞමික අඩණ්ඩතාවයට හා ඒකීයත්වට හානි නොවන අයුරින් බලය විමධ්‍යගත කිරීමේ ක්‍රම වේදයක් නව අණාඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කළ යුතු ය.

13 ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය

බොහෝ දෙනෙක් 13 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇති යහපත් ගුණාංග පිළිබඳව කතා නොකරයි. විශේෂයෙන් ම දෙමළ පක්ෂ මෙය ප්‍රතික්ෂේප කළ අතර දකුණේ ලිබරල් වාදිහු ද එය ප්‍රතික්ෂේප කළහ. 13 හි වඩාත් සාධනීය ලක්ෂණ ඇති අතර පවතින්නේ එය වඩාත් හොඳින් ක්‍රියාත්මක කිරීමේ ගැටලුවකි. එසේ ම වඩා අයහපත් දේවල් මෙහි ඇතුළත් ව ඇත. හිදසුනක් ලෙස සමගාමී ලැයිස්තුව දැක්විය හැකිය. එය ඉංග්‍රීසියෙන් කදබ කදරුරබව් ජදආර ලෙස හැඳින්විය හැකි ය. මධ්‍යම ආණ්ඩුව හා පළාත් සභාව එකතු වෙමින් ක්‍රියාත්මක කළ යුතු බලතල ලැයිස්තුවකි,

විනි ඇත්තේ. නමුත් නිරන්තරයෙන් මධ්‍යම ආණ්ඩුව පළාත් සභාවලට දුන් බලතල උදුරා ගැනීමට කටයුතු කළා විනා පළාත් සභා සමඟ එකතුව සහයෝගයෙන් කටයුතු නොකළේ ය. මෙවැනි ගැටලු කීපයක් ඇත. ආණ්ඩුකාරවරයා සතු ප්‍රබල බලතල ප්‍රමාණයක් තිබීමද තවත් ගැටලුවකි. එම බලතල හැම අවස්ථාවකම භාවිත කළ ආකාරය ද අප දැක ඇත. යම් අවස්ථාවලදී ඇතැම් කටයුතු සඳහා ඔහුට දැඩි බලතල තිබීමේ වරදක් නොමැත. ආණ්ඩුකාරවරයා යනු ජනාධිපති විසින් පත් කරන නිලධාරියෙකු වන අතර ඔහුගේ බලතල නිරන්තරයෙන් අහිසි ලෙස භාවිත නොවිය යුතු ය. දෛනික පාලන කටයුතු සඳහා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රමයක් ඔස්සේ මැතිවරණයකින් පත්ව ආ මහ ඇමති ප්‍රමුඛ ඇමති මණ්ඩලයක් පළාත් සභාවල ඇත. ඔවුන්ට හිමිව තිබෙන බලතල වලට අනුව සාමාන්‍ය කටයුතු කරගෙන යෑම සඳහා අවකාශ ලබාදිය යුතුවන අතර එසේ නොවීම ද තවත් ගැටලුවකි. මෙය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇති ගැටලුවක් නොවේ. දේශපාලන සංස්කෘතියේ ඇති ගැටලුවකි. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ පැහැදිලිව පළාත් සභාවන්ට බලතල ලබා දී තිබුණද මධ්‍යම ආණ්ඩුව හැම විටම පළාත් සභාවන්ට අත පොවමින් බල පෑම් කරයි. එය අපි කලක් තිස්සේ අත්දකින කාරණයක් බව අමුතුවෙන් සඳහන් කළ යුතු නොවේ. කෙතරම් හොඳින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සකස් වුවද ඒවා ක්‍රියාත්මක වීමේදී දේශපාලන සංස්කෘතිය එසේ නම් කරන කිසිදු ක්‍රියාවකින් එලක් නොවේ. ඒ නිසා පවතින දේශපාලන සංස්කෘතිය වෙනස් කිරීමෙහිලා ද අපෙගේ අවධානය යොමු විය යුතු ය. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සකස් කිරීමේ දී වැදගත්ම කාරණයක් වනුයේ පොදු සමාජ කතිකාවක් ගොඩ නැඟීමයි. ඉදිරියේ දී නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ලියැවීමට ගැනීම පමණක්

නොව ආණ්ඩුකරණය හා දේශපාලනය කරන ආකාරයේ ද වෙනසක් ඇති කළ යුතුය යන කාරණය සම්බන්ධයෙන් පුළුල් සමාජ කතිකාවක් ඇති විය යුතු ය.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සකස් විය යුත්තේ
1948 ව්‍යවස්ථාව ප්‍රභූ මට්ටමින් ගොඩ

ජනාධිපතිවරණයේදී නමන්ට ලැබෙන්නේ මොනවාදැයි නොතකා සුළු ජනයාගේ සහයෝගය යහපාලනයට ලැබී තිබේ. මේ නිසා දෙමළ ජනයාගේ දේශපාලන අභිලාෂයන් කෙරෙහි සැළකිලිමත් වෙමින් සාධාරණ විසඳුමක් ලබාදීමට වත්මන් පාලකයින්ට ඇති සදාචාරාත්මක යුතුකමකි.

නැගුණ එකකි. එම ව්‍යවස්ථාව ඩී.එස්. සේනානායක, ඔලිවර් ගුණතිලක සහ අයිවෝ පෙතිංස් යන තිදෙනාගේ මැදිහත් වීමෙන් ගොඩ නැගුණු අතර බ්‍රිතාන්‍යයේ බැරිමිහැම් මාලිගය හා පාර්ලිමේන්තුව ඔස්සේ අප රටට ලැබුණි. සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම් යන කිසිදු ශ්‍රී ලාංකික පුරවැසියෙකු එයට සහභාගි නොවූහ. මහජන සහභාගිත්වය සම්බන්ධයෙන් එහිදී විශාල ගැටලුවක් මතු වේ. 1972 දී ජන රජයක් එම සම්බන්ධයෙන් හොඳ අවස්ථාවක් ලැබුණි. එම ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය කිරීම සඳහා ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලය අවුරුදු දෙකක් තිස්සේ වාද විවාද කළා වුව ද සිදු වූයේ

2/3 ක බහුතරයක් ලැබුණ එක් පක්ෂයක උවමනාව මත ව්‍යවස්ථාව සකස් කර ගැනීමයි. විශේෂයෙන්ම දෙමළ ජනතාවගේ අයිතිවාසිකම් හා අභිලාෂයන්ට යම් අකාරයකින්වත් එහිදී අවස්ථාව නොලැබීම හේතුවන, තිස් අවුරුදු යුද්ධයක් සඳහා යම් ආකාරයකින් හෝ සමාජයේ ඉඩ ප්‍රස්ථාව සකස් වූයේ. 1978 ව්‍යවස්ථාව සකස්වීමේදී ද සිදු වූයේ එවැනිවකි. එහිදී 5/6 ක බලයක් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට ලැබුණ අතර ජනාධිපති ක්‍රමය ඇතුළත් කරමින් ඔවුන්ට උචිතමනා ආකාරයට ව්‍යවස්ථාව සකස් කෙරුණි. මෙහිදී අපට පෙනෙන්නේ මෙරට දේශපාලන ක්‍රියාවලියෙහිදී ව්‍යවස්ථා සකස් විය යුතු ආකාරය, දේශපාලනය සිදු විය යුතු ආකාරය පිළිබඳ ව පුරවැසි සහභාගිත්වය හෝ පුළුල් සමාජ කතිකාවකින් කිසිම දිනක සිදු නොවී ඇති බවයි.

ඉතිහාසයේ මෙරට බොහෝ මැතිවරණවල ජයග්‍රහණය හෝ පරාජය සිදුව ඇත්තේ සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම් ආදී වාර්ගිකත්වය මත පදනම්ව ය. 2015 පැවති මැතිවරණ දෙකෙහිදීම එකී තත්වය බොහෝ ලෙස වෙනස් විය. එහිදී සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම් සියල්ලෝ ම එකතුව ආණ්ඩුක්‍රම ප්‍රතිසංස්කරණ සහ නව දේශපාලන සංස්කෘතියක් වෙනුවෙන් පෙනී සිටන අපේක්ෂකයින්ට ජන්දය ලබා දුන්හ. මෙය වේනිතාසික මොහොතකි. සියලු පුරවැසියන් ශ්‍රී ලාංකිකයන් වශයෙන් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය රැකගැනීමට, ආණ්ඩුක්‍රම ප්‍රතිසංස්කරණ ඇතිකර ගැනීමට ජන රජයක් හැටියට කටයුතු කරමින් දේශපාලන වටිනාකම්, යහපාලනය ප්‍රමුඛත්වයෙහිලා කටයුතු කළහ. එහිදී වාර්ගික අනන්‍යතාවයන් යට ගිය අතර උක්ත කාරණා ඉස්මතු විය. යහපාලනය යන්නට විවිධ අර්ථකතන තිබිය හැකිමුත් එය දේශපාලන වටිනාකම් ඔස්සේ ගොඩ නැගුණු දේශපාලන අදහසකි.

නව ව්‍යවස්ථාවක් කෙටුම්පත් කිරීම

සඳහා නව පාර්ලිමේන්තුව පනවරමක් ලබාදී ඇති අතර නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව නිවැරදි ආකාරයෙන් ගොඩ නැගිය යුතු ය. පසුගිය මැතිවරණවලදී අපේ දේශපාලන වටිනකම් පිළිබඳ සමාජ ජාල වෙබ් අඩවි තුළ විශාල සංවාදයක් ඇති වූ අතර එය යහපත් තත්වයකි. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සකස්වීමේ දී ද මහජන අදහස් වී සඳහා ලබා ගැනීම සඳහා පුළුල් වැඩ පිළිවෙලක් සකස් විය යුතු ය.

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ව්‍යුහය

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සැකිල්ල පිළිබඳ සංවාදයක් ඇතිවිය යුතු ය. විශේෂයෙන් ම මෙහිදී විධායක බලය අනෙකි කිරීම කෙරෙහි අවධානය යොමු කළ යුතු අතර බලතල බෙදීමේ සිද්ධාන්තය ඇතුළත් විය යුතු ය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ උත්තරීතරතාවය අන්තර්ගත කළ යුතු අතර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට පටහැනි සියලු දෑ පාර්ලිමේන්තුවේ බහුතරයකින් හෝ ජනාධිපති බලතල මගින් හෝ ඉවත් කර රටේ උත්තරීතර ම හිතිය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව බවට පත් කළ යුතු ය. ඉතිහාසයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඔබ්බෙන් ගිය අවස්ථා අප අත්දැක ඇත.

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් විය යුතු දේශපාලන ආකෘතිය පිළිබඳ සැලැකිලිමත් වීමේ දී ව්‍යවස්ථාදායකට වග වන විධායකයක් සහිත පාර්ලිමේන්තු ආකෘතියක් තිබීම වඩාත් උචිත යැයි හැඟේ. අවුරුදු 35කට වැඩි කාලයක් තිස්සේ විධායක ජනාධිපති ක්‍රමයේ ප්‍රති විපාක අපි අත්විඳි අතර 19 වන ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය ඔස්සේ එහි අතැම් වැඩි බලතල ඉවත් කෙරුණි. ඇතැමෙක් අර්ධ ජනාධිපති ක්‍රමයක් සහිත ආකෘතියක් උචිත බව සඳහන් කරයි. 19 වැනි සංශෝධනයෙන් පසු අපට තිබෙන්නේ විවිධ ව්‍යවස්ථාවකි. ජනාධිපතිට යම් කාර්ය භාරයක් ඇති අතර අගමැති සහ කැබිනට් මණ්ඩලය ද

පසෙකින් ඇත. එහිදී විධායකට දෙකට බෙදී ඇති අතර මේ ක්‍රමය වඩාත් උචිත බව ඇතැමුන්ගේ අදහස වේ. කෙසේ වෙතත් විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය යනු සම්පූර්ණයෙන් ම ඉවත් කළ යුත්තකි. අර්ධ ජනාධිපති ක්‍රමය නැගෙහිර යුරෝපයේත්, අප්‍රිකාවේත්, ලතින් ඇමරිකානු රටවලත්

ඉතිහාසයේ මෙරට බොහෝ මැතිවරණවල ජයග්‍රහණ හෝ පරාජය සිදුව ඇත්තේ සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම් ආදී වාර්ගිකත්වය මත පදනම්ව ය. 2015 පැවති මැතිවරණ දෙකෙහිදීම එකී තත්වය බොහෝ ලෙස වෙනස් විය. එහිදී සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම් සියල්ලෝ ම එකතුව ආණ්ඩුක්‍රම ප්‍රතිසංස්කරණ සහ නව දේශපාලන සංස්කෘතියක් වෙනුවෙන් පෙනී සිටන අපේක්ෂකයින්ට ඡන්දය ලබා දුන්හ.

ඇති අතර එය ඉතා අවුල් වියවුල් සහිත ක්‍රමයකි. මෙරට අත්දැකීම ද ප්‍රසංසා කටයුතු නොවේ. 2001 දී චන්ද්‍රිකා මැතිනියට ජනාධිපති ධුරය හිමිව තිබූ අතර එජාපයට පාර්ලිමේන්තුවේ බහුතරය හිමිව තිබුණි. පැවති ද්විත්ව ජනවරම හිසි පරිදි කළමනාකරණය කර ගැනීම සඳහා අවැසි දේශපාලන සංස්කෘතියක් අපට නොවීය. දැන් පවතින තත්වය අනුව සිරිසේන ජනාධිපති තුමන් හා එජාපය

අතර දැනට ගැටලුවක් නොමැති වුව ද තවත් අවුරුදු දෙක තුනකින් මේ තත්වය සම්පූර්ණයෙන් ම වෙනස්වීමට ද බැරි හැක. ඉදිරි මහමැතිවරණයකදී ප්‍රධාන පක්ෂ දෙක තරගකාරී මැතිවරණයකට විළඹීමේ දී දැනට පවතින සහයෝගිකත්වය තව දුරටත් පවතිවිදැයි හිඟිවිතවම සඳහන් කළ නොහැකි ය. එවිට ආණ්ඩුව බිඳවැටීමට ද පුළුවන. එම හිසා පැවති කැබිනට් ආණ්ඩුක්‍රමයට අප යා යුතු ය. එහිදී ජනාධිපතිවරයාට කුමන බලතල තිබුණ ද ඔහු හැම විටම එකී බලතල ක්‍රියාත්මක කරන්නේ අගමැති හා කැබිනට් මණ්ඩලයේ උපදෙස් හා අනුමැතිය ඇතිව අනුව ය. එකී ක්‍රමය නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කරන්නේ නම් ජනාධිපති ක්‍රමය පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයක් බවට පත් වේ.

එසේ ම අනවශ්‍යකාරයෙන් බලය මධ්‍යගත කිරීමේ ගැටලුවක් පවතී. බලය බෙදාහරින්නේ කෙසේද යන කාරණය කෙරෙහි ද සැලකිලිමත් විය යුතු ය. උතුරු නැගෙනහිර දෙමළ ජනයාට බලය බෙදීම හා ඔවුන්ගේ කටයුතු කරගැනීම සම්බන්ධයෙන් දේශපාලන අභිලාෂයක් පවතී. එය දකුණේ පළාත් සභාවන්ගේද අපේක්ෂාවයි. විකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රය ඔස්සේ පළාත් සභා සම්බන්ධයෙන් කෙරෙනු ඇතැම් ක්‍රියාකාරකම්වලදී ඔවුන් ද බලය විමධ්‍යගත කරන්නැයි ඉල්ලූ අවස්ථාවන් අපි අත් දැක ඇත්තෙමු. බලය මධ්‍යගතකරණ සංස්කෘතිය 1960 - 70 ගණන්වල පැවති ක්‍රමයකි. මේ හිසා බලය විමධ්‍යගත කිරීමේ දැඩි අවශ්‍යතාව පවතී. ඉතාලිය, බ්‍රිතාන්‍ය, ජපානය හා දකුණු අප්‍රිකාව යනු ව්‍යුහාත්මකව ගත් විට ඒකීය රාජ්‍යත් වේ. නමුත් එම රටවල ප්‍රබල ලෙස බලය විමධ්‍යගතකර තිබේ. එය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය හා වගවීම වඩාත් යහපත් ව සිදුව ඇති අවස්ථාවන් ය. දෙමළ ජනයාගේ ප්‍රශ්නයට

විසඳුමක් ලබාදීම සඳහාම පමණක් නොව ඊටත් පුළුල් අර්ථයෙන් බැලූ කල බලය විමධ්‍යගතකිරීම සම්බන්ධයෙන් වඩාත් ශක්තිමත් තර්කයක් ඉදිරිපත් කළ හැකි ය.

කෙන්සානු පූර්වාදර්ශ

කෙන්සානු ව්‍යවස්ථා සම්පාදන අන්දැකීම ඔස්සේ අපට ඉගෙන ගත හැකි දෑ බොහෝ ය. එම ව්‍යවස්ථාවේ හරය සහ අන්තර්ගතය පමණක් නොව ව්‍යවස්ථාව ගොඩනැගීමේ ක්‍රියාවලිය සම්බන්ධයෙන් ද පූර්වාදර්ශ සපයාගත හැකි ය. ව්‍යවස්ථාවේ අන්තර්ගත කාරණා සම්බන්ධයෙන් වඩාත් සක්‍රීය මහජන සහභාගිත්වයක් ඔස්සේ පුළුල් විවෘත සමාජ සංවාදයකින් පසුවය, එම ව්‍යවස්ථාව ගොඩ නැඟී තිබෙන්නේ. සාමාන්‍යයෙන් පාර්ලිමේන්තුව ඔස්සේ ව්‍යවස්ථාව ගොනැගීමේ ක්‍රියාවලිය සිදුවන අතර ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයට ඉදිරිපත් කිරීමෙන් අනතුරුව ජනමත විචාරණයක් මගින් හෝ පාර්ලිමේන්තුව සම්මත කිරීමෙන් පසුව ව්‍යවස්ථාව ගොඩනැගේ. සාමාන්‍ය ක්‍රියාවලිය එසේ වුවත් ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ප්‍රායෝගික ක්‍රියාවලියේ දී මහජන සහභාගිත්වය අනිවාර්ය වේ. කෙන්සානු ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රමවේදයෙන් එකී පූර්වාදර්ශය අපට ලබා ගත හැකිය. කෙන්සාව යනු පොහොසත් බටහිර රටක් නොව අතර ශ්‍රී ලංකාවටත් වඩා පහළ මට්ටමකින් සංවර්ධනය වන අප්‍රිකානු රටකි. එවැනි රටකට පුරවැසි සහභාගිත්වයෙන් යුතුව වඩාත් යහපත් අයුරින් ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය කරගත හැකි නම් අපට එය අසීරු නොවිය යුතු ය. දේශපාලන සංවර්ධනය හා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ගුණාංග අතින් ගත් කල ශ්‍රී ලංකාව කෙන්සාවට වඩා ඉහළ මට්ටමක ඇත. මෙරට දිගු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී දේශපාලන ඉතිහාසයක් ඇති රටක් නිසාවෙන් කලින් ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයන් සිදු ආකාරයට වඩා යහපත්

අයුරින් මෙරට ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලිය සිදු විය යුතු ය.

ව්‍යවස්ථාදායක මණ්ඩලයක් ඔස්සේ ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය වුවහොත්

1972 ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලිය සිදු වූයේ නියෝජන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ඔස්සේ

2001 දී වන්දිකා මැතිනියට ජනාධිපති ධුරය හිමිව තිබූ අතර එජාපයට පාර්ලිමේන්තුවේ බහුතරය හිමිව තිබුණි. පැවති ද්විත්ව ජනවරම නිසි පරිදි කළමනාකරණය කර ගැනීම සඳහා අවැසි දේශපාලන සංස්කෘතියක් අපට නොවීය.

මහජන නියෝජනයේ මැදිහත් වීමෙනි. එම කාලයට අනුව එකී ක්‍රමවේදය වඩාත් යහපත් විය හැකි ය. නමුත් අවුරුදු 40ට පමණ පසු ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලිය වඩාත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සහ විවෘත විය යුතු ය. ව්‍යවස්ථා සම්පාදන මණ්ඩලයක් හෝ පාර්ලිමේන්තුව ඔස්සේ මේ ක්‍රියාවලිය සිදු විය යුතු ය. ඒ සඳහා වෙනත් ක්‍රමවේදයක් නොමැත. මහජනයාට ව්‍යවස්ථාව ලිවිය නොහැකි ය. නමුත් පුරවැසියන්ගේ සහභාගිත්වය, අදහස් හා යෝජනා ලබාගැනීම සම්බන්ධයෙන් ක්‍රමවේදයක් ගොඩ නැඟිය යුතු ය. එය සිවිල් සමාජය ඔස්සේ කළ හැකි ය. පාර්ලිමේන්තුවේ බහුතරය ඇත්තේ ආණ්ඩුවට වන අතර නව ව්‍යවස්ථාව සඳහා කෙටුම්පත් සකස්

වන්නේ ආණ්ඩුවේ ආයතන මගිනි. එම ආයතන කෙටුම්පත් කරන යෝජනා හිචරදිව ඉදිරිපත් කරමින්, පුරවැසියාට අදහස් හා යෝජනා ඉදිරිපත් කිරීමටත්, සංවාද කිරීමටත් අවශ්‍ය කාලය ලබාදීම ආදී කාරණා විශේෂයෙන් ම අවධානයට ලක් කළ යුතු ය. ලංකාවේ සිටින ඕනෑම පුරවැසියකුගේ අදහස් හා යෝජනා ලබා ගැනීමට පාර්ලිමේන්තුවට හෝ ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයට හිඟිචත කාර්යාලයක් තිබිය යුතු ය. එසේ ම පුරවැසියන්ගේ ලබාගන්නා අදහස් හා යෝජනා ව්‍යවස්ථාවට අදාළ මාර්ගාකා යටතේ වර්ග කරමින් ගොනු කිරීමට හිඟිචත විධිමත් ක්‍රමවේදයක් සකස් විය යුතු ය. පසුව එම අදහස් පාර්ලිමේන්තුවේ හෝ ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයේ විවාදවලට ගත යුතු ය.

ජීවත්වීමේ අයිතිය

ජීවත්වීමේ අයිතිය, සියලු ම කොමිෂන් සභා ශක්තිමත් කිරීම, මූල්‍ය කොමිසම ස්වාධීන කිරීම, මැතිවරණ කොමිසම පුළුල් කිරීම හා පක්ෂ ආභ්‍යන්තර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ආදී කාරණා කෙරෙහි නව ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයේ දී අවධානය යොමු කළ යුතු ය. මෙහිදී අවධාරණය කළ යුතු වැදගත්ම අංගය වන්නේ මූලික අයිතිවාසිකම් පරිච්ඡේදය අලුතෙන් ම ඇතුළත් කිරීමයි. ඒ සඳහා අන්තර්ගත කළ යුත්තේ මොනවාද යන්න තවමත් ප්‍රශ්නාර්ථයකි. 2000 වර්ෂයේ දී වන්දිකා මැතිනියගේ මැදිහත්වීමෙන් ගොඩනැගුණු ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතේ මූලික අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ වඩාත් හොඳ පරිච්ඡේදයක් ඇත. ඊට අමතරව අධිකරණ අමාත්‍යාංශය ඔස්සේ විද්වත් මණ්ඩලයක් විසින් සම්පාදනය කරගත් යහපත් කෙටුම්පතක් ද ඇත. එවැනි කෙටුම්පත් නව ව්‍යවස්ථාවේ මූලික අයිතිවාසිකම් පරිච්ඡේදය ගොඩ නැඟීමට දායක කරගත හැකි ය. අන්තර්ජාතික වශයෙන් පිළිගන්නා මානව හිමිකම් මූලධර්ම

දහයක් ඇත. සිවිල් හා දේශපාලන මූලික අයිතිවාසිකම් ප්‍රඥප්තිය සමඟ ලංකාව බැඳී ඇත. එකී ජාත්‍යන්තර ප්‍රමිතීන්ට අනුකූලව වියහැකි මූලික අයිතිවාසිකම් පරිච්ඡේදයක් නව ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කළ යුතු ය.

ජාත්‍යන්තර ප්‍රඥප්තීන්ට එහා ගිය අප රටට ගැලපෙන කාරණා ද අවශ්‍යනම් ඇතුළත් කරගත හැකි ය. එසේ ම තොරතුරු දැනගැනීමේ අයිතිය මූලික අයිතියක් ලෙස 19 වැනි සංශෝධනයට ඇතුළත් කෙරුණි. තොරතුරු දැනගැනීමේ පහත සහ විගණන පහත ඉදිරිපත් වීමට නියමිත අතර ඒවා වඩාත් යහපත් දේවල් වේ. විශේෂයෙන් ම පාර්ලිමේන්තුව වඩාත් ශක්තිමත් කිරීම සඳහා ස්ථාවර නියෝග සංශෝධනය කිරීම ඔස්සේ කළ හැකි කරණා කීපයකි. එහිදී කමිටු ක්‍රමය වෙනස් කරන්නේ කෙසේද යන සංවාදය වැදගත් තැනක් ගැනී. දැනට තිබෙන කමිටු ක්‍රමය ඔස්සේ නියමාකාරයෙන් පාර්ලිමේන්තුව නිරීක්ෂණයට භාජනය නොවේ. තේරීම් කාරක කමිටු සහ නිරීක්ෂණ කමිටු ඇත්තේ ආණ්ඩුවට සහයෝගය දැක්වීමට නොව ආණ්ඩුව නිරීක්ෂණය කිරීමට

හා ආණ්ඩුව වගකීමට ලක් කිරීම සඳහා ය. එම කමිටු ක්‍රමය ද වෙනසක් කළ හැකි අතර ඒ සඳහා වඩා යහපත් යෝජනා සිවිල් සමාජය හා පාර්ලිමේන්තුව තුළ දැනටමත් සකස් වී තිබේ. නව පාර්ලිමේන්තුවේ වඩාත් හොඳ පාර්ලිමේන්තු මහ ලේකම්වරයකු සිටින අතර විය යුත්තේ මොහොමාද් ඔහුට අවබෝධයක් ඇත. පාර්ලිමේන්තුව තුළ සිදුවිය යුතු ප්‍රතිසංස්කරණයන් සඳහා විතුමන්ට සහයෝගය ලැබේ යැයි අප බලාපොරොත්තු වන අතර පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලය නිසි අයුරින් භාවිත කරමින් පර්යේෂණ ක්‍රමවේද පුළුල් කළ යුතු ය. පාර්ලිමේන්තු කටයුතු රූපවාහිනිය ඔස්සේ විකාශනය කිරීම ද යහපත් ප්‍රවණතාවයකි.

ශ්‍රී ලාංකීය ජාතිකත්වයක්

ශ්‍රී ලාංකික යහ අදහස පශ්චාත් නිදහස් වකවානුව තුළ ඉන්දියාව මෙන් සාර්ථකව අපට ගොඩනගා ගත නොහැකි විය. සිංහල බහුතරවාදය, ඊට එරෙහිව දෙමළ ජාතිවාදය ආදී විශාල ප්‍රශ්න මෙරට පවතී. එක්සත් ඒකතමුතු දේශයක් ලෙස

සිංහල දෙමළ සංස්කෘතික අනන්‍යතා බොහෝමයක් අපට තිබේ. ඒවා විනාශ කළ යුතු නොවේ. බහුවිධවාදය සුරැකෙන පරිදි ඉහළ දේශපාලන මට්ටමින් ශ්‍රී ලාංකික අනන්‍යතාවක් ඇතිකරගත හැකි නම්, එය නව ව්‍යවස්ථාවේ සිදු විය යුතු ප්‍රධාන කාරණයකි. විවිධ සංස්කෘතීන්, විවිධ ජන කණ්ඩායම් එක් රටක වාසය කිරීම ඔස්සේ ගොඩ නැගෙන බහුවිධවාදය රටට ශක්තියකි. එකී සංස්කෘතික විවිධත්වය අපට අවශ්‍යය ය. විවිධ අනන්‍යතාවයන් සුරක්ෂිත කරගනිමින් ශ්‍රී ලාංකික යන්ත නිර්වචනය කිරීමේ අභියෝගයක් ද නව ව්‍යවස්ථාවට නැතිවා නොවේ. නව ව්‍යවස්ථාව ඔස්සේ මෙරට වේගවත්ව යුගයක් ස්ථාපිත වන අතර අතීතයේ හරක අත්දැකීම්වලින් පාඩම් ඉගෙන ගෙන වඩාත් යහපත් මූලධර්ම සහිතව ශ්‍රී ලාංකික යන්ත නිර්වචනය කිරීමේ සහ ප්‍රකාශය කිරීමේ කාරණය ද නව ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් විය යුතු ය.

(ස්කයිප් මාර්ගයෙන් කළ සංවාදයක් ඔස්සේ සකසුණි.)

නිත්ත සිහි

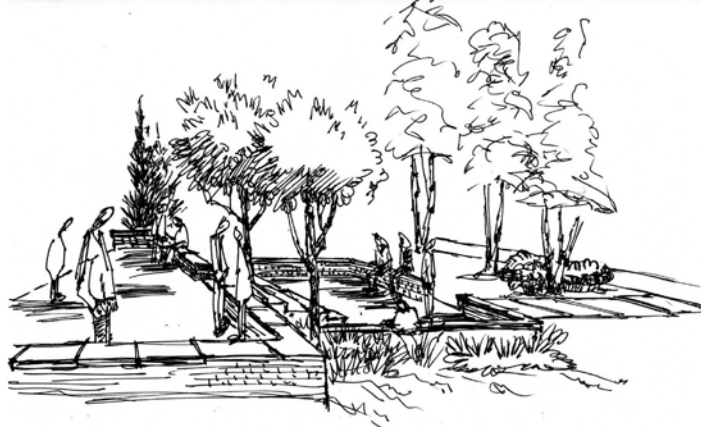
ඩෝසර ඇවිදිනි ගං දෑලේ
සක්මන් කර
උඩ පැල් ලඬු කැට තලලා
දමනා සුන්කර
කතා ඇසෙයි සිහි රසට
හරියට සුන්දර
අප්පච්චිගෙ පපුවේ යට
ඇවිලෙයි ගින්නදර

තල මුං මෑ වැවු කොරටු
ගින්නේ ඇවිලෙනා
උක් දඬු දුළුලන පොළවේ
සුදු අඩි ඇවිදිනා
කම්හල දුම් රොටුව නගී

යකෙකුගේ වෙස් ගෙනා
පොළව කෙටු
උදුලු තලේ
මුල්ලේ තනිවෙනා

අටුවේ නැතිව වි කුරහං
පවුලම නාමතේ
ගෙවෙනවාට ගෙවනවා ය
යන්නම් ජීවිතේ
සිහි හඳුන කොම්පැනියම
නැළවෙයි මිවිතේ
නිත්තයි මුලු සංසාරම
පැණි රස කෝ පුතේ...

දුමේගොඩ ජීනදාස

ගැටලුවේ හරය ආමන්ත්‍රණය කළ හැකි ව්‍යවස්ථාවක්

රොහාන් චදිරසිංහ

රොහාන් චදිරසිංහ මහතා 1986 සිට 2011 දක්වා කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා නීතිය පිළිබඳ කථිකාචාර්යවරයකු ලෙස සේවය කළේ ය. 2011 සිට 2014 දක්වා ඔහු එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවර්ධන වැඩසටහනෙහි සේවය කළ අතර (UNDP) හේපාලයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සහය වැඩසටහනේ ප්‍රධානියා ලෙස ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ගැටලු පිළිබඳ ව එහි එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවර්ධන වැඩසටහනෙහි උපදේශකයකු ලෙස ද කටයුතු කළේ ය. 2015 දී මියන්මාරයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයන් පිළිබඳ ව උපදේශකයකු ලෙස ද කටයුතු කොට අති ඔහු විකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රයේ (CPA) අධ්‍යක්ෂවරයකු ද වේ.

1977 වසරේ දී ජේ.ආර්. ජයවර්ධන ප්‍රථම විධායක ජනාධිපති ධුරයේ දිවුරුම් දෙන අවස්ථාව

ප්‍රවේශය

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක අවශ්‍යතාව කරුණු කීපයක් ඔස්සේ සාකච්ඡා කළ හැකි ය. පළමු කාරණය, 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මූලික වශයෙන් අංශ කිහිපයකින්ම කැලැල්වූවකි. මෙම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පක්ෂග්‍රාහී ලියවිල්ලකි. එය රටේ සියලු දේශපාලන ක්‍රියාකාරී කොටස් විසින් කිසි දිනෙක සැබවින්ම පිළිගන්නා ලද එකක් නොවීය. දෙමළ ප්‍රජාව හා සුළුතර ප්‍රජාවන් ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සැබවින්ම පිළිගත්තේ නැත. එහෙයින් අපට

ශ්‍රී ලංකාවේ පවතින දේශපාලන බෙදීම සිසාරා මෙන්ම විවිධ ප්‍රජාවන් සිසාරා වඩා පුළුල් මට්ටමක පිළිගැනීමක් තිබෙන නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය ය.

දෙවන කාරණය වන්නේ මෙම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව උත්තරීතර එකක් නොවන්නේය යන්න ය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් යනුවෙන් අදහස් වන්නේ එය රටේ උත්තරීතර නීතිය වන බව ය. එහෙත් ශ්‍රී ලංකාවේ 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි ද 1972 ව්‍යවස්ථාවේ වූ පරිද්දෙන්ම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ උත්තරීතර භාවය බිඳ දමන

බොහෝ විධිවිධාන අඩංගු වී තිබේ. මක්නිසා ද යත් ඒවා

පාර්ලිමේන්තුවේ උත්තරීතර භාවය පිළිබඳ විකල්ප දර්ශනය මත පදනම්ව ඇති ඒවා වන නිසා ය. එහෙයින් හිඳසුන් ලෙස පාර්ලිමේන්තුව නීතියක් පනවන විට නීතිය පිළිබඳ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය විවරණයක් නොමැති නිසා පුරවැසියෙකුට නීතියේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා විරෝධීභාවය සම්බන්ධයෙන් අභියෝග කරන්නට නොහැකි ය. මෙය හේපාලයේ, ඉන්දියාවේ, දකුණු අප්‍රිකාවේ හා බොහෝ රටවල පවතින

ශ්‍රී ලංකාවේ ජනවාර්ගික ගැටලුව යට ගැබ්ව තිබෙන හේතූන්ට ආමන්ත්‍රණය කරන්නා වූ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අපට අවශ්‍ය යැයි හැඟේ. අප සිටින්නේ පශ්චාත් යුද තත්ත්වයක මිස පශ්චාත් ගැටුම් තත්ත්වයක නොවේ.

විනෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ නොමැති ලෝකයේ පිළිගත් භාවිතයකි. නීතියක් සම්මත වූ විටෙක පුරවැසියාට එම නීතිය ව්‍යවස්ථා විරෝධී යයි තර්ක කිරීමේ අයිතියක් නොමැත.

අපේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 16 වන ව්‍යවස්ථාව පවතින සියලු නීති ඒවා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට අනුකූල විය හැකි වුව ද වලංගු බවට පත් කරයි. මෙය ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ උත්තරීතර භාවයට හානි පමුණුවයි.

විසේම අපේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සැබවින්ම ව්‍යවස්ථා විරෝධී නීති සම්මත කළ හැක්කේ කෙසේ ද යන්න පාර්ලිමේන්තුවට කියා දෙයි. විලෙස 1978

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවාදයේ පළමු මූලධර්මවලට විරෝධී යන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ උත්තරීතර භාවයට හානි පමුණුවන විධි විධාන තුනක් අඩංගු වන අතර එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සැබවින්ම රටේ උත්තරීතර නීතිය බවට පත් නොවේ. එය පක්ෂග්‍රාහී ලියවිල්ලක් වේ. එය උත්තරීතර භාවයක් සලසන්නේ නැත.

තෙවනුව අපේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යල් පැන ගිය එකකි. 1978 සිට ලෝකය පුරා - මධ්‍යම හා නැගෙනහිර යුරෝපයේ, අප්‍රිකාවේ හා ලතින් ඇමෙරිකාවේ නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සියයකට වඩා වැඩි ගණනක් සම්මත කරනු ලැබ තිබේ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක තිබිය යුත්තේ මොනවා ද, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක මූලික අංග විය යුත්තේ මොනවා ද යන්නට අදාළව දැන් හොඳම ජාත්‍යන්තර භාවිතයක් තිබේ. දකුණු අප්‍රිකාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හා කෙන්නියාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සම්මත කර තිබෙන්නේ වඩාත් මෑත දී ය. අදහස් ලබා ගැනීමට අපට ඒවා දෙස බැලිය හැකි ය. ඒවා අපට ශ්‍රී ලාංකීය යථාර්ථයට ගැලපෙන සේ සකස්කොට උපයෝගී කර ගන්නට හැකි ය.

විලෙස ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා

සම්පදානය කිරීමට අදාළ නූතන වර්ධනයන් අන්තර්ගත කිරීම සඳහා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කිරීමේ අවශ්‍යතාවක් තිබේ.

සිව්වනුව ශ්‍රී ලංකාවේ ජනවාර්ගික ගැටලුව යට ගැබ්ව තිබෙන හේතූන්ට ආමන්ත්‍රණය කරන්නා වූ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අපට අවශ්‍ය යැයි හැඟේ. අප සිටින්නේ පශ්චාත් යුද තත්ත්වයක මිස පශ්චාත් ගැටුම් තත්ත්වයක නොවේ. මෑත මැතිවරණවල දී දැමූ ජනතාව මධ්‍යස්ථතාව සඳහා ඡන්දය දී තිබේ. ඔවුන් ස්වයං තීරණය පිළිබඳ මාවත ගත් දැමූ ජාතිකවාදී පක්ෂ ප්‍රතික්ෂේප කර තිබේ. ඔවුන් මධ්‍යස්ථතාවට ඡන්දය දුන්නේ දැමූ ජාතික සන්ධානය දෙමළ ජනතාවගේ සාධාරණ අභිලාෂයන්ට ආමන්ත්‍රණය කරන නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ශ්‍රී ලංකාවට ලැබෙනු ඇති බවට පොරොන්දු වූ නිසා ය.

විසේම ජාතිය ගොඩ නැගීමේ අරමුණ සඳහා ද ශ්‍රී ලංකාවට නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය යයි මම කල්පනා කරමි. වැදගත්ම කරුණ වනුයේ 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සංශෝධනය කිරීම එතරම් ප්‍රමාණවත් නැත. 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මූලධර්මය වශයෙන් ඒ සා දෝෂ සහගත වන නිසා

අපට සම්පූර්ණයෙන්ම අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය වන අතර පසුගිය මැතිවරණයේ දී විජාපය නායකත්වය දුන් සන්ධානය පමණක් නොව වෙනත් විවිධ පක්ෂ (ජවිපෙ සහ දැමුළු ජාතික සන්ධානය ඇතුළුව) තුන්වන ජනරජ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් හඳුන්වා දීමට පොරොන්දු විය. විසේම අපට පළමුවන හා දෙවන ජනරජ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවවල වැරදිවලින් ඉගෙන ගන්නා තුන්වන ජනරජ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය ය.

ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලිය

නව ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය කිරීමේ ක්‍රියාවලිය පිළිබඳව කේන්ද්‍රීය අවධානය යොමු කරන නිසා මෙය වැදගත් එකකි. ශ්‍රී ලංකාවේ බොහෝ දෙනා හරයාත්මක අන්තර්ගතය පිළිබඳව කතා කරති. අපට ජනාධිපති ක්‍රමයක් තිබිය යුතු ද, අපට මිශ්‍ර සමානුපාතික ක්‍රමයක් තිබිය යුතු ද යනුවෙන් කතා කරති. එනමුත් ක්‍රියාවලිය ද විලෙසම වැදගත් ය. මක් නිසා ද තමන්ගේ ආරක්ෂාව සඳහා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් කෙටුම්පත් කරන ජනතාව ආණ්ඩුවට ද බලයේ යම් නිශ්චිත ප්‍රමාණයක් දිය යුතු නිසා සහ එක් අර්ථයකින් ගත් කල ජනතාව ලියවිල්ලක්

කෙටුම්පත් කරන්නේ වයිනි ඔවුන්ව අනාගතයේ දී පාලනය වීමට හියමිත හිසා බැවිනි. එහෙයින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය කිරීමේ දී ජනතාව මැදිහත් වීම ඉතා වැදගත් ය.

ප්‍රායෝගිකව මෙය කරන්නේ කෙසේ ද? ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලියේ දී ජනතාවගේ තෝරාපත් කරන ලද හියෝජිතයින්ට භූමිකාවක් නිරූපණයට ඉඩ දෙමින් ඔවුන් අතර තුලනයක් ඇති කර ගැනීම අවශ්‍ය යයි මම සිතමි. එසේම ක්‍රියාවලියට තාක්ෂණික විශේෂඥතාව ගෙන ආ හැකි විශේෂඥයින් සිටීම සහතික කිරීම ද අවශ්‍ය ය. තුන්වනුව ජනතාව ද වලෙස මැදිහත් කර ගත යුතු ය. වලෙස දේශපාලනඥයින්, විශේෂඥයින් හා ජනතාව යන සියලු පාර්ශ්වයන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලියේ දී දායක කර ගත යුතුව තිබේ. එසේම අප මෙම කණ්ඩායම් තුනටම මැදිහත් වීමට ඉඩකඩ සලසන ක්‍රියාවලියක් සංවර්ධනය කළ යුතුව තිබේ.

19 වෙනි සංශෝධනය සම්මත කර ගන්නා ලද ආකාරය මගේ මතයට අනුව අපවාදාත්මකය: පාර්ලිමේන්තුවේ දී රැස්වූ දේශපාලඥයින් අන්තිම මිනිත්තුවේ දී ඇතිකර ගත් සියලු ආකාරයේ ගනු දෙනු හා එකඟතා පිළිබඳ කරුණා, සහ

අවසානයේ සම්මත කරන ලද 19 සංශෝධනය මුල දී ගැසට් කරන ලද හා ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය විසින් විමර්ශනය කරන ලද 19 වන සංශෝධනයට ඉතා වෙනස් වකක් වූයේ ය යන කරුණා සම්පූර්ණයෙන්ම අසතුටුදායක යයි මම සිතමි. අපේ දේශපාලකයෝ සුජාත ක්‍රියාවලියක් සඳහා වන අවශ්‍යතාවට ඉතාමත්ම අසංවේදී වීමේ හැමියාවක් දක්වති. මා මේ සම්බන්ධයෙන් ඉතාමත් සැලකිලිමත් වන අතර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලිය පිළිබඳ තීරණ ගැනීමට පෙර සිවිල් සමාජ කණ්ඩායම් නව ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය කිරීමේ ක්‍රියාවලිය පිළිබඳව සාකච්ඡාව ආරම්භ කිරීම ඉතා වැදගත් ය.

1970 මැතිවරණයේ දී සමගි පෙරමුණ ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් පිහිටු වීමට ජනතාවගෙන් වරමක් ඉල්ලා සිටියේ ය. මෙවැන්නක් පසුගිය මැතිවරණ අවස්ථාවේ කළේ නැත. එහෙයින් ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩල මාදිලිය මේ අවස්ථාවේ ක්‍රියාත්මක කළ නොහැකි ය. ඒ අනුව 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි දක්වා ඇති ව්‍යවස්ථා සංශෝධන පටිපාටි අප අනුගමනය කිරීම ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව අවසානයේ පාර්ලිමේන්තුවේ තුනෙන් දෙකක ජන්දයක් මගින් සම්මත කිරීම ද ඉන් අනතුරුව

ජනතාව විසින් ජනමත විචාරණයක් මගින් අනුමත කරනු ලැබීම ද අවශ්‍ය වේ. වය පරම - අවසාන කෙටුම්පතයි. එහෙත් අභියෝගය වන්නේ ඊට පෙර විශේෂඥයින්ට හා ජනතාවට කෙටුම්පත සකස් කිරීමේ අවස්ථාවක් සහතික කිරීමයි.

ආණ්ඩුව විවිධ විකල්ප සලකා බලමින් සිටින බව මම විශ්වාස කරමි. වයිනි එකක් වන්නේ පාර්ලිමේන්තුවක් විදියට රැස්වන විට භාවිත කරන ස්ථාවර හියෝග සීමාවන් සමහරකින් නිදහස්ව ඔවුන්ට දේවල් සාකච්ඡා කරන්නට හැකි ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් වශයෙන් පාර්ලිමේන්තුව රැස් වීම ය. එසේම ආණ්ඩුව තාක්ෂණික යෙදවුම් හා විශේෂඥතාව සැපයීමට සමත් හා මහජනතාව සමග, සිවිල් සමාජය සමග සම්බන්ධීකරණ ක්‍රියාවලියේ දී ආධාර කිරීම ද කළ හැකි විශේෂඥයින්ගෙන් සමන්විත ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා කොමිසමක් පිහිටු වීම ය. කොමිසමට එහි සමුද්දේශ කොන්දේසිවල කොටසක් ලෙස මහ ජනතාව සමග කාර්යයන්හි හියැලීමේ හා මහජන අධ්‍යාපනයට ආධාර කිරීමේ විශේෂ වගකීමක් තිබෙනවා ඇත.

පාර්ලිමේන්තුව ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලය වශයෙන් රැස්වෙන හා ව්‍යවස්ථා කොමිසම නමින් හැඳින්වෙන, මහජන

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තනිකරම ආණ්ඩුවක් විසින් සකස් කරන ලද ලියවිල්ලක් ලෙස නොපෙනිය යුතු ය. එය එකඟතාව මත පදනම් වූ ලියවිල්ලක් විය යුතු හා විරුද්ධ පාර්ශ්වය මෙන්ම රටේ විවිධ ජනවාර්ගික කණ්ඩායම් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ අන්තර්ගතයට දායකවීම සහතික කිරීම පිණිස සුවිශේෂ උත්සාහයක් දැරිය යුතුය.

අදහස් විමසීම් පැවත්විය හැකි, තාක්ෂණික විශේෂඥතාව ඉදිරිපත් කළ හැකි එසේම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයට එහි යෝජනා හා නිර්දේශ ඉදිරිපත් කළ හැකි වෙනම ස්වාධීන මණ්ඩලයක් තිබෙන විම මාදිලිය ඉතාමත්ම ප්‍රායෝගික වකක් විය හැකි යයි මම සිතමි.

එහෙත් අවසානයේ දී මා කියූ පරිදි ක්‍රියාවලිය 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ

විධිවිධාන සමග පවත්වා ගෙන යා යුතුව තිබේ. එලෙස ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයට පනතක්- ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතක සැලැස්මක්- යෝජනා කළ හැකිය. නමුත් එය අවසානයේ දී පාර්ලිමේන්තුව විසින් අනුමත කළ යුතුව තිබේ. මෙය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්මත කිරීමේ පරමාදර්ශී ක්‍රමය නොවේ. එහෙත් වත්මන් නිශ්චිත දේශපාලන යථාර්ථය යටතේ හා 2015 අගෝස්තු මැතිවරණයේ දී 1972 මෙන් අතිරේක ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් පිහිටු වීම සඳහා පනතාවගෙන් ලබා ගත් වරමක් නොමැත්තේ ය යන නිශ්චිත කාරණය යටතේ මෙය ඉදිරියට යාමේ මගක් විය හැකිය.

නව ව්‍යවස්ථාවේ අන්තර්ගතය

මම දැනටමත් මේ පිළිබඳ බිඳක් අධ්‍යයනය කර ඇත්තෙමි. අතිශය මූලික කාරණය වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව උත්තරීතර විය යුතු බව හා පාර්ලිමේන්තුව, ජනාධිපති ධුරය ඇතුළු අනෙක් සෑම ආයතනයක්ම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට යටත් විය යුතු ය යන්න ය.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තහනම් ආණ්ඩුවක් විසින් සකස් කරන ලද ලියවිල්ලක් ලෙස නොපෙනිය යුතු ය. එය එකඟතාව මත පදනම් වූ ලියවිල්ලක් විය යුතු හා විරුද්ධ පාර්ශ්වය මෙන්ම රටේ විවිධ ජනවාර්ගික කණ්ඩායම් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ අන්තර්ගතයට දායකවීම සහතික කිරීම පිණිස සුවිශේෂ උත්සාහයක් දැරිය යුතුය.

තවත් අවධානය යොමු කළ යුත්තක් වන්නේ නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව 1978 හා 1972 වැරදිවලින් ඉගෙන ගත යුතුය යන්න ය. 78 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි ඇති මූලික ප්‍රශ්නය වන්නේ අධිකතර

බලයක් එක් ආයතනයක් වටා එනම් ජනාධිපතිවරයා වෙත සංකේන්ද්‍රණය කරනු ලැබීම යි. 72 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි දුර්වලතාව වූයේ අධිකතර බලයක් එක් ආයතනයක් වෙත එනම් ජාතික රාජ්‍ය සභාව වෙත සංකේන්ද්‍රණය කරනු ලැබීම ය. මගේ අදහස අනුව සංවරණයන්ගේ හා තුලනයන්ගේ ඵලදායී ක්‍රමයක් තිබිය යුතු ය. ඉතා මධ්‍යගත හා ධුරාවලීම්‍ය එකක් වන ශ්‍රී ලංකීය දේශපාලන සංස්කෘතියට අඩු කරන ලද බලතල සහිතව පවා ජනාධිපති ක්‍රමයක් තිබීම අයෝග්‍ය ය. අපට 1946 හා 1972 අතර තිබුණා වැනි ප්‍රතිසංස්කරණය කරන ලද පාර්ලිමේන්තු විධායක මාදිලියකට යාම වඩා හොඳ වනු ඇතැයි මම සිතමි. ඒ අනුව මම විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය සම්පූර්ණයෙන් අහෝසි කිරීමට පක්ෂ වෙමි. කේවල ජන්ද කොට්ඨාස ක්‍රමය සහ සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය ඒකාබද්ධ කරන මිශ්‍ර මැතිවරණ ක්‍රමයකට මම පක්ෂ වෙමි. එසේම 20 වන සංශෝධනයෙහි යෝජනා කරන ලද මිශ්‍ර ක්‍රමය සමග මම එකඟ නොවෙමි. අපට සුදුසු වන්නේ ජර්මනියේ, නවසීලන්තයේ හා ස්කොට්ලන්තයේ ක්‍රියාත්මකවන මිශ්‍ර මන්ත්‍රී සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය (MMP) ලෙස හඳුන්වනු ලබන ජාත්‍යන්තර වශයෙන් පිළිගත් ක්‍රමයක් මත පදනම්වන මිශ්‍ර ක්‍රමයක් විය යුතු යයි මම සිතමි.

පසුගිය වසර කිහිපය පුරා ශ්‍රී ලංකාවේ අධිකරණයේ ස්වාධීනත්වය බෙහෙවින් පීඩාවට පත්ව තිබෙන අතර ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණ විනිසුරුවන් ඉවත් කිරීමට පාර්ලිමේන්තුවට ඉඩ දෙන 1978 ව්‍යවස්ථාමය විධිවිධාන ඉතාමත්ම අයෝග්‍ය ය. එහෙයින් අපට අධිකරණයේ ස්වාධීනත්වය ආරක්ෂා කිරීමට වගන්තිවල මූලික ප්‍රතිසංස්කරණයක් අවශ්‍ය ය. අපට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට අදාළ

සියලු කාරණා, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය අර්ථ නිරූපණ, මූලික අයිතිවාසිකම් හඬ, බලය බෙදීම හා සම්බන්ධ හඬ සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කිරීමට වෙනම ව්‍යවස්ථාදායක අධිකරණයක් තිබීම වඩාත් සුදුසු ය. ව්‍යවස්ථාදායක සභාවේ කැබිනට් ඇමතිවරුන් සිටින ආකාරයේ සංයුතියක් වියට සුදුසු නොවේ යයි මම සිතමි. මේ සම්බන්ධව අප 17 වන සංශෝධනය වෙත ආපසු යාම හා විවේචන සංයුතියක් ඇති කර ගැනීම අවශ්‍ය ය. එමෙන්ම 19 වන සංශෝධනයට වෙනස්කම් කිරීම ද අවශ්‍ය විය හැකිය.

අයිතිවාසිකම් පනත, මූලික අයිතිවාසිකම් හා නිදහස පිළිබඳ පරිච්ඡේදය ජාත්‍යන්තර ප්‍රමිතීන්ට වඩා පහළ මට්ටමක පවතී. සිවිල් හා දේශපාලන අයිතිවාසිකම්වලට අමතරව අයිතිවාසිකම් පනත මත සීමාවන් පැනවීමට ආණ්ඩුවේ විධායක ශාඛාවට අසීරු කරන, සීමා කිරීමේ වගන්තියක් තිබෙන අප දකින ආර්ථික, සමාජ හා සංස්කෘතික අයිතිවාසිකම් හඳුන්වා දෙන හා එසේම බලාත්මක කිරීමේ යාන්ත්‍රණය වඩාත් කාර්ය සාධනීය කරන සම්පූර්ණ අලුත් අයිතිවාසිකම් පනතක් තිබීම අපට අවශ්‍ය ය.

අද හම්බන්තොට පුරවැසියෙකුට මූලික අයිතිවාසිකම් පෙත්සමක් ගොනු කිරීමට අවශ්‍ය නම් ඔහු හෝ ඇය කොළඹට පැමිණිය යුතුව තිබේ. මූලික අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ අධිකරණ බලය මහාධිකරණවලට දිය යුතු යයි ද අනතුරුව ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයට අභියාචනයක් ඉදිරිපත් කිරීමට ඉඩ තිබිය යුතු යයි ද මම සිතමි. ඒ ආකාරයට යුක්තියට ඇති ප්‍රවේශය ප්‍රවර්ධනය කිරීමේ දී එසේම මූලික අයිතිවාසිකම් හඬවල දී යටත් පිරිසෙයින් එක් අභියාචනයක්වත් සහතික කර ගැනීමේ

අවස්ථාව, ද ලැබේ. අද අපට මූලික අයිතිවාසිකම් නඩුවකදී අභියාචනයක් කිරීමේ අවස්ථාව නැත.

විලෙස වෙනස් කිරීමට අවශ්‍ය දේවල් බොහොමයක් තිබෙන බව ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට අනුකූල නොවන්නේය යන පදනම යටතේ ඕනෑම අවස්ථාවක නීතියට අභියෝග කිරීමට හැකිවන සේ නීතිකරණයන් පිළිබඳ අධිකරණ විමර්ශනය නැවත හඳුන්වා දීම අවශ්‍යව තිබෙන බවද කිවහැකිය.

උක්ත කාරණා දෙස බලන විට පවතින ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සංශෝධනය කිරීම කිසිසේත්ම ප්‍රමාණවත් නොවේ. අපට සම්පූර්ණ වශයෙන් නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය ය.

ශ්‍රී ලාංකික අනන්‍යතාව

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් ම ශ්‍රී ලාංකික අනන්‍යතාව ඇති කිරීම වැදගත් ය. එසේම ජනවාර්ගික ගැටුමේ වසර බොහෝ ගණනකට පසු දැන් විය කිරීම ඉතාමත් දුෂ්කර කාර්යයකි. මෙය අභියෝගාත්මක කාරණයකි. මක් නිසා ද නිදහස ලැබීමෙන් පසු විසැඟිනි අප ලාංකික හෝ ශ්‍රී ලාංකික අනන්‍යතාවක් සංවර්ධනය කර ගැනීමට අසමත් වූයේ ය යන කාරණය නිසා ජනවාර්ගික විඥානය හා ආගමික විඥානය දෘශ්‍යමාන වීමට පටන් ගත්තේ ය. දැන් විය ඉවත දැමීම

අපේක්ෂා කරන්නට සිදුවන අතර “අපි දම්ල ය, නැතහොත් සිංහල ය, එසේත් නැතහොත් මුස්ලිම් ය කියා අමතක කළ යුතු ය. අපි සියලු දෙනාම ශ්‍රී ලාංකිකයින් වශයෙන් සිතමු” ය දී කියා කියන්නට බැරි ය. විය හොඳ අදහසක් විය හැකි නමුත් නූතන සන්දර්භය තුළ විය යටාර්ථවත් නොවන හා ප්‍රායෝගික නොවන අදහසකි.

එහෙයින් අප කළ යුතුව තිබෙන දෙය වන්නේ විශේෂිත අනන්‍යතාවක් පිළි ගන්නා, දම්ලභාවය, මුස්ලිම් භාවය හෝ සිංහල භාවය පිළි ගන්නා හා ගෞරවයට පාත්‍ර කරන ඒපමණක් නොව ඒ අතරම විය ඉක්මවා යන හා සියල්ල වැළඳ ගන්නා ශ්‍රී ලාංකීය අනන්‍යතාවක් නිර්මාණය කිරීමට උත්සාහ කරන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ඇති කර ගැනීම ය.

අප දෙකම කළ යුතුව තිබෙන අතර විය ඉතා දුෂ්කර වන්නේ ය. එහෙත් මෙම අදහස නෙල්සන් මැන්ඩෙලා දේදුනු ජාතිය (Rainbow Nation) පිළිබඳ අදහස ගැන කතා කිරීමේ දී ඔහු විසින් දකුණු අප්‍රිකාවට නිර්දේශ කරන ලද අදහසකි. යමෙකු දේදුන්නක් දෙස බලන්නේ නම් සෑම වෙනස් වර්ණයක්ම පිළිගනු ලැබේ. අගය කරනු ලැබේ. එහෙත් ඒ අතරම විය සමස්තයේ එක කොටසක් වන අතර අද ශ්‍රී ලංකාවෙහි ශ්‍රී ලාංකීය අනන්‍යතාවක් නිර්මාණය කරන

ආකාරයෙන් අපි විය කිරීමට උත්සාහ කළ යුත්තෙමු.

විලෙස අනන්‍යතාව එකවර ස්ථිර කිරීම හා ඉක්මවීම අවශ්‍ය කෙරෙන අතර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට පමණක් තහවුරු මෙය කරන්නට බැරි ය. විය මනෝ විභිත ආකල්පයකි. විය කරන්නට අප අධ්‍යාපනය සමග ක්‍රියා කළ යුතුව තිබේ, අප ප්‍රජාවන් සිසාරා වඩා යහපත් අවබෝධයක් ඇති කිරීමට කටයුතු කළ යුතුව තිබේ. එසේ වුව ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ස්ථිරවම විය කරන්නට උදව් කිරීමට හැකි අතර විය යෝධ අභියෝගයන්ගෙන් එකක් වේ. එසේ නම් අප වඩා අන්තර් ග්‍රහණීය ආකාරයකින් ශ්‍රී ලංකාව යළි නිර්වචනය කරන්නේ කෙසේ ද? එසේම මෙය දකුණු අප්‍රිකාවේ දී පමණක් තිබුණ අභියෝග යක් නොවේ. මා අවුරුදු හතරක් සේවය කළ නේපාලයෙහි ද විය විශාල අභියෝගයක් වූයේ ය. නේපාල අනන්‍යතාවක් නිර්මාණය කිරීම යනු හුදෙක් අධිපති ප්‍රජාව පිළිබිඹු කිරීම පමණක් නොවේ. විය වඩා සියල්ල අන්තර් ග්‍රහණය කර ගන්නා එකකි. නේපාලයේ ජනවාර්ගික කණ්ඩායම් සියයක් පමණ තිබේ. එහෙයින් විය වඩාත් දුෂ්කර ය. ශ්‍රී ලංකාවෙහි හුදෙක් අපට සිටින්නේ හතරක් හෝ පහකි. එමනිසා විය කළ හැකි විය යුතු ය. අප මෙය සමග කටයුතු කරන්නේ කෙසේ ද යන්න සම්බන්ධයෙන් ගත් කල

අප කළ යුතුව තිබෙන දෙය වන්නේ විශේෂිත අනන්‍යතාවක් පිළි ගන්නා, දම්ලභාවය, මුස්ලිම් භාවය හෝ සිංහල භාවය පිළි ගන්නා හා ගෞරවයට පාත්‍ර කරන ඒපමණක් නොව ඒ අතරම විය ඉක්මවා යන හා සියල්ල වැළඳ ගන්නා ශ්‍රී ලාංකීය අනන්‍යතාවක් නිර්මාණය කිරීමට උත්සාහ කරන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ඇති කර ගැනීම ය.

අප නිර්මාණාත්මක වීම අවශ්‍ය හෙයින් මෙය තාක්ෂණික විශේෂඥයින්ට හා සිවිල් සමාජයට නායක භූමිකාවක් රඟපාන්නට විය හැකි යම් දෙයක් වන්නට පුළුවන.

දකුණු අප්‍රිකානු, කෙන්නයානු හා නේපාල් ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයන්ගෙන් ගත හැකි පූර්වාදර්ශ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයේ දී ජාත්‍යන්තරව පිළිගත් හොඳ

නාවිතයක් තිබේ. අප අනෙකුත් රටවල අත්දැකීම් දෙස බැලිය යුතුය. ඒ සඳහා දකුණු අප්‍රිකාව, හේපාලය හා කෙන්යාව යන රටවල් තුන ඉතා යෝග්‍ය ය.

1996 දකුණු අප්‍රිකානු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තවමත් සලකනු ලබන්නේ ලෝකයේ ඉතාමත්ම ප්‍රගතිශීලී ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවන්ගෙන් එකක් වශයෙනි. දකුණු අප්‍රිකානු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳව වැදගත් දේවලින් එකක් වන්නේ සාරධර්ම හා මූලධර්ම පිළිබඳව එහි අවධාරණය යි. දකුණු අප්‍රිකානු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ පළමුවන වගන්තියෙන් කියන්නේ දකුණු අප්‍රිකාව පහත සඳහන් සාරධර්ම මත ගොඩ නගන ලද ජනරජයක් වන්නේ ය කියා යි. අනතුරුව එහි කෙටි ඉරක් ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ප්‍රධාන පරිච්ඡේදයේ සාරධර්ම හා මූලධර්ම සමස්ත සමූහයක් ද තිබේ. වගන්තිය එක: වර්ගවාදයෙන් තොරවීම ලිංගිකත්වය මත වෙනස්කම් නොකිරීම, සමානත්වය, නීතියේ ආධිපත්‍ය, වගවීම හා ප්‍රතිවාරශීලීඛව, එය සිත් ඇදගන්නාසුලු වචනයකි.

මෙම සියල්ල වන්නේ පූර්විකාවේ නොව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ප්‍රධාන පරිච්ඡේදය යි. එය පළමුවන වගන්තිය යි. අනතුරුව දෙවන වගන්තිය ඉතා සරල ය. "ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව උත්තරීතර ය, එය සමග අනනුකූල සියලු නීති හා නැසීම් බල රහිත වේ." ඒ අනුව දකුණු අප්‍රිකාවෙන් ලබා ගත හැකි පාඩම වන්නේ සාරධර්ම හා මූලධර්ම පිළිබඳ අවධාරණය යි.

කෙන්යාවෙන් අපට ඉගෙන ගත හැකි ඉතා ප්‍රයෝජනවත් පාඩමක් වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හුදෙක් උගත් ප්‍රභූ ජනයාට හා වෘත්තිකයන්ට පමණක් නොව සාමාන්‍ය ජනයාට ද අදාළ විය යුතුව තිබුණා බව ඉතා බලගතු ලෙස විශ්වාස කරන ලද

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව කෙටුම්පත් කිරීමේ දී නායකත්වය ගත් ව්‍යවස්ථා කොමිසම ය.

විනෙයින් කොමිසමේ සාමාජිකයෝ සැබවින්ම කෙන්යාව පුරා සංචාරය කර ගම්වල සැසිවාරයන් පවත්වමින් "අපි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් කෙටුම්පත් කරමින් ඉන්නේ, මෙය ඔබ උනන්දුවක් දැක්විය යුතු යම් දෙයක්, මක් නිසා ද එය ඔබට බලපෑ හැකි නිසයි, එය ඔබට අදාළ විය හැකි නිසයි" යනුවෙන් සාමාන්‍ය ජනයාට පවසමින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් යනුවෙන් අදහස් කරන්නේ මොකක් ද, එහි අරමුණු මොනවා ද යන්න පැහැදිලි කර දුන්න. ඉන්පසු ඔවුහු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සඳහා වැදගත් යයි ජනතාව සිතන්නේ මොනවා දැ යි ඔවුන්ගෙන් විමසූහ.

එක් නිදර්ශනයක් තිබේ. ඉතාමත්ම ග්‍රාමීය ප්‍රදේශයක ජනතාව මෙසේ කියා ඇත. "තොදයි, මට තියෙන ඉතාම වැදගත් දේ වන්නේ මගේ ගවයින්ට කන්නට තණ කොළ තිබීමයි" එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ කෙන්යානු ව්‍යවස්ථා පනතෙහි ඔවුන්ගේ ගවයින් සඳහා ගව නිම්යන්ට තණ කොළ තිබීම පිළිබඳ අයිතියක් (සතුන්ට තණ කොළ කැවීමට ඇති) ඇතුළත් කර තිබේ. එය කරනු ලැබ ඇත්තේ එවැනි වර්ගයේ පසුබිමකින් පැමිණෙන ජනතාවට "ආහෝ! ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව අපි ගැනත් යමක් කියනවා" යන හැඟීම ඇති කිරීමටයි.

විලෙස කෙන්යාව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සම්පාදනය කිරීම කරනු ලබන විට ඇතැම් විට අමතක කර දමනු ලබන සාමාන්‍ය ජනයාට පවා අදාළ වන පරිදි ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය කරන්නේ කෙසේ ද යන්න පිළිබඳව කදිම උදාහරණයක් දෙයි.

ශ්‍රී ලංකාව සඳහා හේපාලයේ පාඩම වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය

කිරීමෙහිලා අවසාන වශයෙන් වශයෙන් වග කියූ මණ්ඩලය හේපාල ජනගහනයේ විවිධත්වය පිළිබිඹු කළ යුතුව තිබුණා බව ඔවුහු තීරණය කළෝය. ඒ අනුව ව්‍යවස්ථාදායක සභාවක් පිහිටුවීමට ද ව්‍යවස්ථාදායක සභාවේ නියෝජනය වූ හේපාලයේ විවිධත්වය සහතික කරන විශේෂ මැතිවරණ ක්‍රමයක් ඇති කිරීමට ද තීරණය කළෝය යන්න ය. නිදසුන් ලෙස හේපාලයේ පළමුවන ව්‍යවස්ථාදායක සභාවේ ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජනය 33% කට ආසන්න විය. ඔවුන් අතර කියවන්නට හෝ ලියන්නට බැරි අය වූහ. නමුත් ඔවුන්ගේ හඬවල් වැදගත් වූ නිසා ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලියේ දී අර්ථවත් විදියට ඔවුන්ට සහභාගිවිය හැකි වන සේ ඔවුන්ට ඉංග්‍රීසි ඉගැන්වීමට, පරිගණක හිපුණතා ඉගැන්වීමට විශේෂ පියවර ගනු ලැබිණ.

ක්‍රියාවලිය අපේක්ෂා කළාට වඩා දිගු කාලයක් ගත්තේ ය. එනමුත් එතෙකුත් විශේෂිත කණ්ඩායමක් විසින් හෝ වරප්‍රසාද ලත් කණ්ඩායමක් විසින් හෝ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව කෙටුම්පත් කරනු ලැබී යයි කිසිවෙකුට කිව නොහැකි වූ නිසා එය වටිනාකමින් යුත් එකක් වූයේ ය.

මෙම රටවල් තුන එක්කෝ හරයාත්මක අන්තර්ගතය අනුව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි යහපත් විධිවිධාන අඩංගු කර තිබේ යයි ද නැතහොත් ව්‍යවස්ථා සම්පාදනය සඳහා ඉතාම නිර්මාණාත්මක හා සුපාත ක්‍රියාවලීන් ක්‍රියාත්මක කර තිබේ යයි ද ජාත්‍යන්තර වශයෙන් පිළි ගනු ලැබේ. ශ්‍රී ලංකාව මෙම රටවල් තුන අධ්‍යයනය කළ යුතු යයි ද මෙම සමහර පාඩම් ඉගෙන ගත යුතු යයි ද ශ්‍රී ලාංකීය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලියට එළඹෙන විට එම යහපත් පාඩම්වලින් සමහරක් බලාපොරොත්තු සහගත ලෙස භාවිතයට යෙදිය යුතු යයි ද මම සිතමි.

ව්‍යවස්ථා සම්පාදනය 1972 හා සමාන වුවහොත්

පෙර කී පරිදි ශ්‍රී ලංකාවේ 70 - 72 කාල පරිච්ඡේදය තත්ත්වය ඉතා වෙනස් නිසා එම ක්‍රියාවලිය මෙහි නැවත සිදු විය නොහැකි ය. එදා සෝල්බර් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සංශෝධන පටිපාටි අනුගමනය නොකිරීමේ දැනුවත් තීරණයක් තිබුණි. එය දේශපාලන තීරණයක් වූ අතර එලෙසම දෘෂ්ටිමය තීරණයක් ද වූයේ ය. ඔවුන්ට අතීතයෙන් සම්පූර්ණයෙන් ම කැඩීමට අවශ්‍යව තිබුණි: ඔවුන්ට "බ්‍රිතාන්‍යයේ සාදන ලද" ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් දෙන දෙනු ලබන සංශෝධන පටිපාටිය අනුගමනය කරමින් "ශ්‍රී ලංකාවේ සාදන ලද" (දේශජ) ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් හඳුන්වා දීමට වුවමනා නොවීය. අතීතයෙන් කැඩී වෙන් වීමට හිතාමතාම දරන ලද උත්සාහයක් තිබිණ. එදා දවසේ ආණ්ඩුව එය කිරීම සඳහා ජනතාවගෙන් වරමක් ලබා ගත්තේ ය.

2015 ශ්‍රී ලංකාවෙහි තත්ත්වය ඉතා වෙනස් ය. ආණ්ඩුව අතීතයෙන් කැඩී වෙන් වීමට උත්සාහ දරන්නේ නම් මුළු මහත් විපක්ෂයම ක්‍රියාවලියට විරුද්ධ වෙනු ඇත. මා පැවසූ පරිදි අවසානයේ නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා 1978 ව්‍යවස්ථාවේ විධිවිධානයන්ට අනුකූලව සම්මත

කළ යුතු ය. පාර්ලිමේන්තුවේ තුනෙන් දෙකක ඡන්දයෙන් සම්මතකොට අනතුරුව ජනමත විචාරණයක දී ජනතාව විසින් අනුමත කළ යුතු වේ.

එලෙස අප ආරම්භ කරනුයේ කිසියම් වර්ගයක ආරම්භක සීමාවක් ඇතිව ය. එහෙත් මා කී පරිදි එසේ කීමෙන් අදහස් කරන්නේ අප තාක්ෂණික විශේෂඥයින්, සිවිල් සමාජය හා සාමාන්‍ය ජනයා ක්‍රියාවලිය තුළ අර්ථවත්වත් ලෙස සහභාගිවීම සහතික කළ යුතු ය යන්න ය.

ආණ්ඩුව මාස හයක් තුළ නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් කෙටුම්පත් කිරීම සම්බන්ධයෙන් කතා කිරීම ගැන මා සැලකිලිමත් වන්නේ සුළු වශයෙනි. ඔවුන්ට එය වේගයෙන් කිරීමට අවශ්‍ය වන්නේ මන් දැ යි මට තෙරුම් ගන්නට පුළුවන. ආණ්ඩුව තුළ ආතතීන් හා බෙදීම් ඇතිවන තෙක් බලා සිටින්නට ඔවුන්ට වුවමනා නැත, ඔවුන්ට ඒ පිළිබඳව වේගයෙන් වැඩ කරන්නට වුවමනා ය. එහෙත් යමක් ඉක්මනින් කරන විට හා සුජාන ලෙස කරන විට ඒ අතර තුලනයක් ඇති කර ගත යුතුව ඇත. එහෙයින් අපට කාලය නව ටිකක් වැඩිපුර ගැනීම අවශ්‍ය වනු ඇත.

කතා බහට ලක්වෙමින් පවතින යෝජනාවලින් එකක් වන්නේ ව්‍යවස්ථා සම්පාදන මණ්ඩලයක්- කොමිසමක්

හා කොමිසමට මහජනයා සහභාගිකර ගැනීමේ වගකීම ලබා දීම ය. මා සිතන්නේ එය ඉතාමත් යෝග්‍ය මාදිලිය විය හැකි බවයි.

නිතරම වාගේ (නේපාලයේ හා දකුණු අප්‍රිකාවේ) මෙම බිය විශේෂඥයින් දේශපාලකයින්ට තර්ජනයක් වනවා යයි හැඟීම වූයේ ය. දේශපාලකයෝ මෙසේ පවසති. "ජනතාවගේ නියෝජිතයින් වන්නේ අප ය. විශේෂඥයින්ට අපට උපදෙස් දෙන්නට පුළුවන. එහෙත් අවසාන තීරණ ගත යුතුව ඇත්තේ දේශපාලකයින් විසිනි." ශ්‍රී ලාංකීය දේශපාලකයින් ද සමාන ආකල්පයක් දරනු ඇතැයි මම සිතමි.

වැදගත් දෙය වන්නේ විශේෂඥයින්ට ද යම් තත්ත්වයක්, යම් පිළිගැනීමක්, නිරූපණයට වැදගත් භූමිකාවක් ලබා දීම ය. දේශපාලකයින් අවසාන තීන්දුව ගත යුතුව තිබෙන්නේ වුව ද විශේෂඥයින් ද එසේම සිවිල් සමාජ සංවිධාන ද කියන දේ ඔවුන් බරපතලව සැලකිල්ලට ගත යුතුව තිබේ.

එලෙස මූලික වශයෙන් ආමන්ත්‍රණය කළ යුතුව තිබෙන අසිරු සැලසුම් ගැටලුවක් ද 19 වන සංශෝධනය සම්මත කරනු ලැබූ අවස්ථාවේ අනුගමනය කරන ලද සම්පූර්ණයෙන්ම අසතුටුදායක ක්‍රියාවලිය ද තිබෙන හෙයින් මෙය වඩාත්

කෙත්තියාවෙන් අපට ඉගෙන ගත හැකි ඉතා ප්‍රයෝජනවත් පාඩමක් වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හුදෙක් උගත් පුහු ජනයාට හා වෘත්තිකයන්ට පමණක් නොව සාමාන්‍ය ජනයාට ද අදාළ විය යුතුව තිබුණ බව ඉතා බලගතු ලෙස විශ්වාස කරන ලද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව කෙටුම්පත් කිරීමේ දී නායකත්වය ගත් ව්‍යවස්ථා කොමිසම ය.

වැදගත් වේ. අප ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලිය සම්බන්ධයෙන් 19 වන සංශෝධනය සම්බන්ධ ආකාරයේ තත්ත්වයක් සිදු නොවීම සහතික කළ යුතුව තිබේ.

අපට වඩාත් යෝග්‍ය දේශපාලන ආකෘතිය
පළමුව සඳහන් කරන්නේ නම් 1978 ආණ්ඩුක්‍රම

නේපාලයේ පළමුවන ව්‍යවස්ථාදායක සභාවේ ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජනය 33% කට ආසන්න විය. ඔවුන් අතර කියවන්නට හෝ ලියන්නට බැරි අය වූහ. නමුත් ඔවුන්ගේ හඬවල් වැදගත් වූ නිසා ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලියේ දී අර්ථවත් විදියට ඔවුන්ට සහභාගිවිය හැකි වන සේ ඔවුන්ට ඉංග්‍රීසි ඉගැන්වීමට, පරිගණක නිපුණතා ඉගැන්වීමට විශේෂ පියවර ගනු ලැබිණ.

ව්‍යවස්ථාව හඳුන්වා දෙන ලද කාලයේ සිට මම ජනාධිපති මාදිලියට විරුද්ධ වීමි. මක් නිසාද මා කියන ලද දූරාවලිමය හා මධ්‍යගත එකක් වන අපේ නිශ්චිත දේශපාලන සංස්කෘතිය තුළ ජනාධිපති මාදිලිය විය වඩාත් හරකට පත් කරන බව මා විශ්වාස කරන නිසා ය.

දෙවන කාරණය අගමැතිවරයා දිස්ත්‍රික්කයකින් තෝරා ගනු ලබන විට

අගමැතිවරයාට වඩා අඩු බලතල සහිතව සමස්ත රට විසින් තෝරා ගනු ලබන ජනාධිපතිවරයෙක් තබා ගන්නට බැරි ය. විය හුදෙක් අර්ථයක් හැකි එකක්. ඔහුට හෝ ඇයට අගමැතිවරයාට වඩා විශාල සුජාතභාවයක් හා විශාල අධිකාරයක් තිබෙන බව ජනාධිපතිවරයා සිතන්නට පුළුවන. එහෙයින් මා තර්ක කරන දෙය වන්නේ අපට සංකල්පීය පැහැදිලිතාවක් අවශ්‍ය යන්න ය. එකඟතාවට පැමිණීමට නොදම දෙය වන්නේ අගමැති මාදිලියක් හා පාර්ලිමේන්තුව හා පළාත් සභා විසින් තෝරාපත් කර ගනු ලැබිය හැකි ඉතා සීමිත බලයක්, ශ්‍රී ලාංකීය අනන්‍යතාවක් සංවර්ධනය කිරීමට ආධාර කරන ජාතික එක්සත් භාවයේ සංකේතයක් වන විශේෂ වගකීමක් සහිත ජනාධිපතිවරයෙකි. පළාත් සභාවලට ද ජනාධිපතිවරයා තෝරා ගැනීමේ දී තීරණයක් ගන්න ගන්නට හැකි ය. එවිට ඉන්දියාවේ භාවිතා කරන මාදිලියට සමාන වන්නා වූ තරමක් පුළුල් මැතිවරණ සමාජයක් (electoral college) ඇති කර ගත යුතු වේ. අගමැතිවරයා විසින් අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ මූලසුන දරනු ලබන, ජනාධිපතිවරයා ආණ්ඩුවේ විදිහෙනා කටයුතුවලට මැදිහත් නොවන ක්‍රමයක් අප යා යුතුව

තිබෙන මග විය හැකි ය. විධායකයේ සැලසීම පිළිබඳ ශ්‍රී ලංකාව සඳහා ඉතාමත් යෝග්‍ය මාදිලිය වනු ඇත්තේ විය යයි හැරගේ.

මැතිවරණ ක්‍රමයේ සැලසීම සම්බන්ධයෙන් සලකා බලන විට 20 වන සංශෝධනයට මම සම්පූර්ණයෙන්ම විරුද්ධ වීමි. මගේ අදහස අනුව විය සැබෑ මිශ්‍රණයක් නොවී ය. විය සමානුපාතික ක්‍රමයකට වඩා කේවල ඡන්ද කොට්ඨාස ක්‍රමය කරා වඩා හැඹුරු වූ එකක් විය. අපට සැබෑ මිශ්‍ර ක්‍රමයක් තිබීම අවශ්‍ය යයි මම සිතමි. වැදගත් දෙය වන්නේ සමානුපාතික ලැයිස්තුව අවසන් කළ යුතු ය යන්න ය. ඔවුන් ඡන්දය දෙන්නේ ශ්‍රීලනිපයට නම් ශ්‍රීලනිප ලැයිස්තුවේ අංක එක "X" වනු ඇති බව ද අංක දෙක "Y" වනු ඇති බව ද ජනතාවට දැනගත හැකිවන සේ සමානුපාතික අපේක්ෂකයින්ගේ ශ්‍රේණි අනුපිළිවෙල මැතිවරණයට පෙර තීරණය කර ප්‍රකාශයට පත් කළ යුතු ය.

එසේම කලින් තීරණය කරන ලද ශ්‍රේණි අනුපිළිවෙලක් (පාර්ලිමේන්තු පදය සංවෘත ලැයිස්තුව යන්න ය) තිබේ නම් සෑම දෙවන ස්ථානයක්ම කාන්තාවකට හෝ සුළුතර ජාතික කණ්ඩායමක සාමාජිකයෙකුට හෝ දිය යුතු ය යන්න ඉල්ලා සිටිය හැකි ය.

එලෙස ඔබට සංවෘත

ලැයිස්තුවක් සහිත මිශ්‍ර ක්‍රමයක් තිබේ. එසේම විය ප්‍රමාණවත් කාන්තාවන් ප්‍රමාණයක් පාර්ලිමේන්තුවට තේරී පත් නොවන අපේ වර්තමාන මැතිවරණ ක්‍රමයෙහි පවත්නා විශාල අඩුපාඩුවක් සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියා කළ හැකි මාර්ගයක් ද වේ. ශ්‍රී ලංකාව දකුණු ආසියාවේ ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ කාන්තාවන්ගේ අඩුම සංඛ්‍යාව නියෝජනය වන රට වේ. මෙය සැබවින්ම අප ලජ්ජා විය යුතු කාරණයකි. විය ආමන්ත්‍රණය කළ යුතු හා නිවැරදි කළ යුතුව තිබෙන දෙයකි. සංවෘත ලැයිස්තුවක් සහිත මිශ්‍ර මැතිවරණ ක්‍රමයක් තිබීම ඊට ආමන්ත්‍රණය කිරීමේ එක් මාර්ගයක් වේ.

මේ විධායකයේ සැකැස්ම හා මැතිවරණ ක්‍රමයේ සැකැස්ම යන ප්‍රධාන කරුණු දෙක පිළිබඳව මගේ පෞද්ගලික අදහස් ය.

වඩාත් වැදගත් කරුණු

පිටත් වීමේ අයිතිය වැදගත් ප්‍රශ්නයකි. විය අපේ අයිතිවාසිකම් පනතෙහි නොවී ය. එසේම විය අපේ මූලික අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ පරිච්ඡේදය හෝ අයිතිවාසිකම් පනත අත්‍යන්තයෙන්ම අප්‍රමානවත් ය යන කාරණය ඉස්මතුකර දක්වයි. ඒවායේ අයිතිවාසිකම් සුහුගත කරනු

ලබන ආකාරය හා එහි දක්වා නොමැති අයිතිවාසිකම් ඉතා වැදගත් ය. එහෙයින් සුත්‍රගත කිරීම වඩා යහපත් විය යුතු ය.

ලෝකය පුරා බොහෝ රටවල සීමා කිරීමේ වගන්තිය, විශේෂ අරමුණක් මුදුන් පමුණුවා ගැනීමට අවශ්‍ය කරන දේ සම්බන්ධයෙන් සීමාවන් පැන විය හැකි ය. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජයක ඒවා සාධාරණීකරණය කළ යුතුව තිබේ. ඒවා සාපේක්ෂව සමානුපාතික විය යුතු ය. එම වචන තුන -අත්‍යවශ්‍ය, යුක්තිසහගත (ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජයක) හා සමානුපාතික (ඒවා සීමා කිරීම මගින් මුදුන් පමුණුවා ගැනීමට අපේක්ෂා කරන අරමුණට) යන වචන තුන සීමා කිරීමේ වගන්තියෙහි හඳුන්වා දිය යුතු ය. වර්තමානයේ ඒවා එහි නොමැත.

බලාත්මක කිරීමේ යාන්ත්‍රණය සම්බන්ධයෙන් අප වය ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයට අභියාචනයක් කිරීම සහිතව යටත් පිරිසෙයින් පළාත් මහාධිකරණවලට පැවරිය යුතු යයි මම පැවසුවෙමි. එලෙස අපේ අයිතිවාසිකම් පනත පිළිබඳව කිරීමට අවශ්‍ය බොහෝ දේ තිබේ.

ස්වාධීන කොමිසම් සම්බන්ධයෙන් ගත් කල ව්‍යවස්ථා සභාවේ වගකීම් යටතට එන ඒවාට වැඩි ආයතන ගණනක් එකතු කිරීම ගැන අපට සලකා බලන්නට පුළුවන. මුදල් මණ්ඩලය ? මහ බැංකුව ? 17 වන සංශෝධනයේ යාන්ත්‍රණය

හැවත හඳුන්වා දීමට හා 19 වන සංශෝධනයේ යාන්ත්‍රණය ඉවත දැමීමට ව්‍යවස්ථා සභාවේ සංයුතිය වෙනස් කිරීම අපට අවශ්‍ය ය.

ඇතැම් විට ස්වාධීන ගුවන් විදුලි විකාශන අධිකාරියක අවශ්‍යතාවක් තිබේ. මක් නිසා ද දැනට රජපවාහිනී හා ගුවන් විදුලි ස්ථාන බලපත්‍ර හිකුත් කිරීමේ වගකීම දරන්නේ රාජ්‍ය ආයතනයක් වන රජපවාහිනී සංස්ථාව නිසා ය. අපට ස්වාධීන අධිකාරියක් තිබීම අවශ්‍ය ය. එසේම වය ව්‍යවස්ථා සභාවේ විෂයපථය යටතට ඇතුළත් කළ හැකි ය.

පක්ෂ අත්‍යන්තර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ඉතා වැදගත් ය. අප දැන් පක්ෂ සිය කටයුතු කර ගෙන යන්නේ කෙසේ ද, කළමනාකරණය කරන්නේ කෙසේ ද, ව්‍යවස්ථාව තුළ හරි පක්ෂවල අත්‍යන්තර වැඩ කිරීමේ සැකසුම් ක්‍රියාත්මක වන්නේ කෙසේ ද යන්න පිළිබඳ ඇතැම් මූලික ප්‍රතිපත්ති තිබීම අවශ්‍ය කරන අදියරකට ළඟා වී ඇතැයි මම සිතමි. කෙසේ වුව ද ලොව පුරා බොහෝ රටවල දැන් දේශපාලන පක්ෂ පාලනය කිරීමේ වෙනම නීති පිළිබඳව කතා කරමින් තිබේ. මැතිවරණ කොමසාරිස්වරයා මේ පිළිබඳව කතා කර තිබෙන බව මම දනිමි. අගෝස්තු මැතිවරණයට පෙර 20 වෙනි සංශෝධනය පිළිබඳව විවාද කෙරෙමින් තිබූ කාලයේ දී එය සාකච්ඡා කෙරිණ. ඔහු සැබවින්ම

කියා තිබුණේ දේශපාලන පක්ෂවල කෘත්‍යාධිකාරී කමිටුවල කාන්තාවන්ගේ නිශ්චිත ප්‍රතිශතයක් ඇතුළත් යුතු බව පක්ෂ නීතිවලට ඇතුළත් කිරීම අවශ්‍ය විය හැකි බව ය.

එලෙස ඔහු පක්ෂ අත්‍යන්තර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට නායකයින් තෝරා ගැනීම, පක්ෂය ඇතුළත ප්‍රජාතන්ත්‍රීය භාවිතය හා සංස්කෘතිය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය පමණක් නොව ස්ත්‍රීන් බලසතු කිරීමේ ප්‍රශ්නය පවා ඇතුළත් කිරීම දෙස ද බලා තිබේ. මෙය ශ්‍රී ලංකාව ප්‍රමාණවත් ලෙස සාකච්ඡා කර නොමැති ප්‍රශ්නයකි. පක්ෂ පිළිබඳව ඇතැම් විට ව්‍යවස්ථාව තුළ පක්ෂ ක්‍රියා කළ යුත්තේ කෙසේ ද යන්න පිළිබඳ ඇතැම් මූලික ප්‍රතිපත්ති සහිත වෙනම නීතියක් තිබීම සම්බන්ධව අප බරපතල ලෙස සාකච්ඡා කිරීම අවශ්‍ය යයි මම සිතමි.

දෙමළ ජනයාගේ අපේක්ෂාවන්

මෙය වැදගත් ප්‍රශ්නයකි. අගෝස්තු මැතිවරණයේ දී දමිළ ජනතාව මධ්‍යස්ථ භාවය සඳහා ඡන්දය දුන් බව අප අමතක නොකළ යුතු යයි මම සිතමි. යුද්ධයෙන් පසු රාජපක්ෂ පාලනයේ ජයෝත්මාදය, උතුරේ හමුදාකරණය අප දන්නා පරිදි 2009 සිට 2015 ගැටුමට තුඩුදුන් හේතු පිළිබඳ කටයුතු නොකිරීම අත්‍යන්තර වශයෙන්ම අවාසනාවක් වුවද එසේ තිබිය දීත් දෙමළ ජනතාව 2015 තවමත් මධ්‍යස්ථතාවය උදෙසා

එහි ජාතික පොලිස් කොට්ඨාසයක් තිබේ. පළාත් පොලිස් කොට්ඨාසයක් තිබේ. අවසානයේ දී රටේ ඒකීය භාවයට හා භෞමික අඛණ්ඩතාවට යම් තර්ජනයක් එල්ල වේ නම් ජාතික පොලිස් කොට්ඨාසයට හා සන්නද්ධ හමුදාවන්ට මැදිහත් වීමට පුළුවන.

ඡන්දය දී තිබේ. ජනාධිපති සිරිසේනගේ තේරුමට දායකවී තිබේ. එහෙත් එසේ තිබියදීත් නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව දමිළ ජනතාවගේ සාධාරණ අපේක්ෂාවන්ට ආමන්ත්‍රණය නොකරන්නේ නම් එය දමිළ ජනතාව දෙමළ අන්තවාදීන්ගේ, ශ්‍රී ලංකාවේ ආණ්ඩුවකින් හා සිංහල ජනයාගෙන් කිසිදු අර්ථවත් දේශපාලන විසඳුමක් අපේක්ෂා කළ නොහැකි යයි තවමත් කියන දෙමළ ඩයස්පෝරාවේ විල්ට්ටීර් හිතවාදී කොටස්වල ග්‍රහණයට දෙමළ ජනතාව ඇද දැමීමක්

විනිසුරු වනසුන්දර විසින් නායකත්වය දෙන ලද විනිසුරුවන් හතර දෙනෙකුගේ මතය වූයේ 13 වන සංශෝධනය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඒකීය භාවය උල්ලංඝනය කර තිබෙන බව ය. එසේම මෙම විනිශ්චයකාරවරු ඉතා ස්වාධීන අය වූහ.

වනු ඇත.

එහෙයින් දෙමළ ජනතාවගේ සාධාරණ අපේක්ෂාවන් සපුරාලීම ඉතා වැදගත් වනු ඇත. පාලක පක්ෂය අගෝස්තු මැතිවරණය සඳහා වූ විනි මැතිවරණ ප්‍රකාශනයේ ඒකීය රාජ්‍යයක් ඇතුළත උපරිම බලය බෙදීමක් ගැන කතා කළේ ය. මගේ අදහස අනුව දැන් ප්‍රශ්නය වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 13 වන සංශෝධනය ඒකීය රාජ්‍යයක් ඇතුළත උපරිම බලය බෙදීමක් සලසා ඇති නිසා මෙය ඉතා දුෂ්කර ප්‍රශ්නයක් වන බව ය. 13 වන සංශෝධනය ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය හමුවේ

අභියෝගයට ලක් කරන ලද බව ඔබට මතක තිබෙනවා ඇත. ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය මත දේශපාලන බලපෑම් රාශියක් එල්ල කෙරුණි. විනිසුරු වනසුන්දර විසින් නායකත්වය දෙන ලද විනිසුරුවන් හතර දෙනෙකුගේ මතය වූයේ 13 වන සංශෝධනය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඒකීය භාවය උල්ලංඝනය කර තිබෙන බව ය. එසේම මෙම විනිශ්චයකාරවරු ඉතා ස්වාධීන අය වූහ.

එලෙස අපට දැනටමත් ඒකීය රාජ්‍යයක් ඇතුළත උපරිම බලය බෙදීමක් තිබේ නම් තවත් වැඩිපුර කළ යුත්තේ මොනවා ද, 13 වන සංශෝධනයට තවත් කළ හැකි සංශෝධන මොනවා ද, ඒ සියල්ල තවමත් ඒකීය රාජ්‍යයේ රාමුව ඇතුළත වන ඒවා ය. එහෙත් පළාත් සභාවලට, විශේෂයෙන් උතුරු පළාත් සභාවට දෙන වැඩි බලතල මෙතන වා ද? එහෙයින් යන පාලනය සඳහා වන එක්සත් ජාතික පෙරමුණේ (UNFGG) මැතිවරණ ප්‍රකාශනයට එම විධිවිධානය ඇතුළත් කිරීම ඉතාමත් අවාසනාවන්ත යයි මම සිතමි.

එසේම ආකෘතියට වඩා හරය වැදගත් ය යනුවෙන් මතයක් ද තිබෙන බව කියා තිබේ. එලෙස ' අපි ලේඛල්වල එර් නොගනිමු, පළාත් සභාවල බලතල දෙස බලමු, ඔවුන්ට නැත්තේ මොන බලතල ද කියා බලමු, සහ ඔවුන්ට සැබවින්ම එලදායියව ඒවා ක්‍රියාත්මක

කළ හැකි වන සේ ඔවුන්ට එම බලතල දෙන්නට උත්සා කරමු'' යයි කියන්නේ ද සිටිති.

එහි සුවිශාල අභියෝගයන් තිබේ. අවුරුදු 28 ක් තිස්සේ ක්‍රියාත්මක නොකරන ලද කොටස් 13 වන සංශෝධනයෙහි තිබේ. ඒවා ඉඩම් හා පොලිස් බලතල සම්බන්ධ ඒවා ය. පොලිස් බලතල බෙදීම ප්‍රඥාගේ ඊවර නොවනු ඇතැයි යනුවෙන් හැඟීමක් තිබේ. එහෙත් ඔබ 13 වන සංශෝධනය දෙස බලන්නේ නම් පොලිසිය පිළිබඳ එම කොටසේ බෙදී වෙන්වීම දිරි ගන්වන කිසිවක් හැකි බව පෙනෙනු ඇත. එහි ජාතික පොලිස් කොට්ඨාසයක් තිබේ. පළාත් පොලිස් කොට්ඨාසයක් තිබේ. අවසානයේ දී රටේ ඒකීය භාවයට හා භෞමික අඛණ්ඩතාවට යම් තර්ජනයක් එල්ල වේ නම් ජාතික පොලිස් කොට්ඨාසයට හා සන්නද්ධ හමුදාවන්ට මැදිහත් වීමට පුළුවන. එම විධිවිධාන ක්‍රියාත්මක කිරීමේ මානසික බාධකයක් තවමත් තිබේ. එහෙයින් බොහෝ දේ කරන්නට තිබේ යයි මම සිතමි. එය විත්තවේගාත්මක ප්‍රශ්න මෙන්ම මුස්ලිම් ප්‍රජාව ඇතුළු වඩා කුඩා සුළුතර ජනයාගේ අයිතීන් ද අඩංගු කර ගනී. '95 සිට 2000 දක්වා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලියේ- 2000 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ අත්දැකීම් ආරම්භක ලක්ෂ්‍යයක් ලෙස යොදා ගනු ඇතැයි මම අපේක්ෂා කරමි. එම ක්‍රියාවලියට විශාල දායකත්වයක් සැපයූ

හීලන් තිරුවෙල්වම් වැනි පුද්ගලයෝ අපට සිටියහ. කේන්ද්‍රය විසින් බිඳ දමනු ලැබිය නොහැකි මූලික වශයෙන් හරවත්, අර්ථවත් හා සුරක්ෂිත බලය බෙදීමක් සිදු කළ හැකි විකල්ප බොහොමයක් ඇතිව විශේෂඥයින්ට මැදිහත්විය හැක්කේ මෙහි දී ය. අභියෝගය විය යි. එසේම මෙය නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ තිබෙන සැබවින්ම වැදගත් සංරචකයක් වන්නා වූ යමක් වෙයි. මක් නිසා ද මෙය කරනු නොලැබුවහොත් ඊළඟ මැතිවරණයේ දී දමුළු ජාතිකවාදීන් පදනමක් ගොඩ නගා ගනු ඇති බව නිසැකවම කිවහැකිය. එසේම ජනවාර්ගික කණ්ඩායම් දෙක අතර වැඩි ධුරීකරණයක් ඇති වනු ඇත.

2000 ව්‍යවස්ථාවේ යෝජිත බලය බෙදීම වන්දිකා කුමාරතුංගගේම පක්ෂයේ ඇතුළතම සිටි පුද්ගලයෝ රත්නසිරි වික්‍රමනායක, මහින්ද රාජපක්ෂ වියට විරුද්ධ වූහ. එසේ සිදු වූයේ අවුරුදු පහකට පසු ය. ඔබ දන්නා පරිදි යෝධ මහජන අධ්‍යාපන ව්‍යාපාරයක්, "තවලම" යනාදී වැඩසටහන් වලින් පසු ඒ සියල්ල තිබියදීත් ය. එලෙස මෙය අති විශාල අභියෝගයකි. අවුරුදු හයක් ඇතුළත හෝ අවුරුද්දක් ඇතුළත පවා ආණ්ඩුවට තුන්වන ජනරජ ආණ්ඩුවට ව්‍යවස්ථාව හඳුන්වාදීමට උවමනා නම් මහජන අධ්‍යාපනය සඳහා, පැහැදිලිකර දීම සඳහා 13 වන සංශෝධනයට ඔබ්බට යාම පිළිබඳව සිංහල ජනතාව

**ඔවුන්ගේ විශේෂිත
යහපත හා උවමනා
ඵපාකම්වලට
ආමන්ත්‍රණය කළ
යුතු ය. මෙය කළ
හැකිව තිබෙන්නේ
වෙනස් යන්ත්‍රණයන්
ඔස්සේයි. පළාත්
සභා ශක්තිමත් කිරීම
ඔවුන්ගේ උවමනා
ඵපාකම්වලට,
ඔවුන්ගේ නිශ්චිත
තුගෝලීය පිහිටීම
ආදියට ආමන්ත්‍රණය
නොකරන්නට පුළුවන.**

“ ”

තුළ තිබිය හැකි සැබෑ හීතීන් සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කිරීම සඳහා ඵතරම් අවකාශයක් නොලැබෙනු ඇත.

මෙය තවත් දේවල් ඇතුළත් කළ යුතුව තිබෙන යම් දෙයකි. 13 වන සංශෝධනය ඵලදායී අන්දමින් ක්‍රියාත්මක කරන්නට නොහැකි වී තිබෙන්නේ මන් ද, ඵහි තිබෙන අඩුපාඩු වන්නේ මොනවා ද යන්න පැහැදිලි කරන්නට උත්සාහ කිරීම ද සාධාරණීකරණය කරන්නට හා ජනතාව විශ්වාස කරන්නට උත්සාහ කිරීම ද “පළාත් සභාවලට වඩා බලතල දීම අවශ්‍ය වන්නේ මේ නිසා ය” යන්න ජනතාවට පැහැදිලි කිරීම ද හැර වෙනත් යම් විකල්පයක් තිබෙනවා යැයි මා නොසිතමි.

වතුකරයේ දෙමළ ප්‍රජාව

ඵම ප්‍රජාව ඇතැම් විට තවමත් ඉතාම ආන්තිකරණයට පත් කරන

ලද ඉතාම නොසලකා හරින ලද ප්‍රජාවක්. ඵ් වගේම මේ ප්‍රශ්නය ඉතා වැදගත් කාරණයක් මතු කර දක්වනවා. ඇතැම් අවස්ථාවල ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගැන කතා කරන විට අපකේන්ද්‍රීය අවධානය යොමු කරන්නේ ප්‍රධාන ලොකු ප්‍රජාවන් දෙක මත පමණයි. වඩා කුඩා ප්‍රජාවන් පිලිබඳව අමතක කරන ප්‍රවණතාවයක් ඇත.

ඔවුන්ගේ විශේෂිත යහපත හා උවමනා ඵපාකම්වලට ආමන්ත්‍රණය කළ යුතුව ය. මෙය කළ හැකිව තිබෙන්නේ වෙනස් යන්ත්‍රණයන් ඔස්සේයි. පළාත් සභා ශක්තිමත් කිරීම ඔවුන්ගේ උවමනා ඵපාකම්වලට, ඔවුන්ගේ නිශ්චිත තුගෝලීය පිහිටීම ආදියට ආමන්ත්‍රණය නොකරන්නට පුළුවන. අප පළාත් සභාව ඇතුළත වෙනත් යාන්ත්‍රණයන් ගැන, විශේෂයෙන් ඔවුන් බහුතරය වන නුවරඵලිය හා සමහර ප්‍රදේශවල “උප

ඵකක” ඇති කිරීම ගැන අපට සිතිය හැකි යි. ඵසේම ඔවුන්ගේ ඵලප්‍රයෝජන වඩා හොඳට නියෝජනය කරනු ලබන බව සහතික කිරීමට අප උත්සාහ දැරීම අවශ්‍ය යි. අවාසනාවට ඔවුන්ගේ දේශපාලන නායකයින් ද සිටින්නේ තරමක් අපකීර්තියට පත්වී ය. ඵලෙසම අතීතයේ දී ඵක්සත් බව පැවති ද හැත. හමුත් අප ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ගැන කථා කරන විට ඵය සැබෑ ලෙසම සහමිතික ලියවිල්ලක් ය, ඵසේම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් යන්නෙන් ආන්තිකරණයට පත් කණ්ඩායම්වල ඵලප්‍රයෝජන නියෝජනය වීම ද අදහස් වන්නේ ය, අප ශ්‍රී ලංකාවේ සිටින විවිධ කුඩාතම කණ්ඩායම්, කුඩාතම ආගමික කණ්ඩායම් හා ඔවුන්ගේ සියලු ඵලප්‍රයෝජන හා අභිලාෂයන් ද ඵලෙසම සැලකිල්ලට ගත යුතුව ඇත්තේ ය.

..... “නිලමේ”
තැන්පත් !

බොහෝ ගර්භාෂවල
ශුක්‍රාණු තැන්පත්

බොහෝ බැංකුවල
මුදල් කඳු තැන්පත් !!

පෙරහරින් යන විට
ගමිහිර තැන්පත් !

බොහෝ පිරුවට යට
කසල කඳු තැන්පත් !

පියන්කාරගේ බන්දුල ජයවීර

සිවිල් සමාජය මුලපිරුවේ මුලින්මයි

www.sundaytimes.lk

කාන්තාව හා මාධ්‍ය සාමූහිකය කුමුදිනී සැමුවෙල්

කාන්තා උද්ඝෝෂණයක අවස්ථාවක්

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයක උවමනාව නැතිවත් මේ රටේ ප්‍රධාන කට්තාව බවට පත් වී තිබේ. පසුගිය ජනාධිපතිවරණයේ දී එය ප්‍රමුඛ සටන් පාඨය වූවත් 1994 දී ද මේ සටන් පාඨයම ප්‍රමුඛ වූ බව අපි දැනමු. එදා එය මතුවූයේ ප්‍රේමදාස ජනාධිපතිවරයාගේ දරදඬු පාලනයට දැක්වූ ප්‍රතිචාරයක් ලෙසට ය. අද එය හුදු දකුණේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය තුළින්ම මතුවූ නමුත් එදා දකුණේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය මෙන්ම ජාතික ප්‍රශ්නයට දේශපාලන විසඳුමක අවශ්‍යතාවය තුළින් මතුවූණේ ය.

මගේ මතකයේ හැටියට, 1983 දී පමණ ප්‍රගතිශීලී කාන්තා චිකිත්‍සාව, කාන්තා ක්‍රියාකාරී කමිටුව, ජාතීන්ගේ යුක්තිය හා සමානාත්මතා ව්‍යවාපාරය සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සුරැකීමේ ව්‍යාපාරය වැනි ඒ කාලයේ තිබුණු සිවිල් සංවිධාන මෙයට මුල් විය. මුලින් ම මේ සංවිධාන පළල් ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයක් ගැන කතා නොකළ නමුත්, ජාතික ප්‍රශ්නයට දේශපාලන විසඳුමක් අවශ්‍යයි යනුවෙන් ඉල්ලා සිටියේ ය. ඊ ළඟට දේශපාලන සිරකරුවන් සම්බන්ධයෙන් කතා කළේ ය. පළවෙනි

දේශපාලන සිරකාරිය වූ නිර්මලා හිතනනාදන් හිදුනස් කිරීම සඳහා ද මේ සංවිධාන එක්විය. දිගටම මෙම ඉල්ලීම කරගෙන ඇවිත් 1987 ඉන්දු ලංකා ගිවිසුම සමඟ 13 වෙනි සංශෝධනය වෙනුවෙන් අපි පෙනී සිටියෙමු. ඒ කාලයේ අපි කිව්වේ 13වෙනි ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය ප්‍රමාණවත් නොවන නමුත් බලය බෙදීමේ මුල් පියවරක් හැටියට පිළිගත හැකි බව ය. මෙයට චිරේභිව ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ දියත්කළ හිඡණය හා ශ්‍රීලාංක අනියම් අන්දමින් එයට උදව් කළ බව අමතර කාරණයකි.

ඊ ළඟට 93 වන විට ප්‍රේමදාස ජනාධිපතිවරයාගේ ආණ්ඩුව ද ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ගැන එතරම් මායිම් කළේ යැයි කියන්නට නොහැකි ය. එම ප්‍රජාතන්ත්‍ර විරෝධී ආණ්ඩුව ඉවත්කර සාම වේදිකාවක් මත අලුත් ආණ්ඩුවක් පිහිටුවන්නේ කොහොම ද කියන කාරණය මතුවිය. ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ මේවන විට මර්දනයට ලක්වී තිබුණු අතර ශ්‍රී ලංකා හිදුනස් පක්ෂය හේද හින්න වී දුර්වල තත්ත්වයක පැවතුණි. මේ පසුබිම තුළ සිවිල් ව්‍යවහාර 3ක් නිර්මාණය වූයේ ය. එයින් එකක් වන්නේ ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ සඳහා ව්‍යවහාරය. චාර්ල්ස් අබේසේකරගේ ප්‍රධානත්වයෙන් ජාතින් අතර යුක්තිය හා සමානාත්මතා ව්‍යවහාර දෙවැන්න ය. මට මතක හැටියට එකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රය පටන්ගත් අලුතම, ඒ අයත් එකතු කරගෙන අලුත් ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතක්, සිවිල් සමාජය විසින් නිර්මාණය කෙරුණි. ඒක තමයි වන්දිකා 94 මැතිවරණ ව්‍යවහාරයට යොදාගන්නේ. ඒකේ තිබූ සමහරක් අංග ඉවත් වී 2000 දී පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් වූයේ ඒ ව්‍යවස්ථාව ය. මේ තාක් ආණ්ඩුවක් විසින් ඉදිරිපත් කෙරුණු ප්‍රගතිශීලී ම ව්‍යවස්ථාව හැටියට ඒ ව්‍යවස්ථාව හැඳින්වීමට පුළුවන. එක්සත් ජාතික පක්ෂය එදා ගිහිතැබූ එම ව්‍යවස්ථාවේ මූලයන් තිබුණේ සිවිල් සමාජයේ, ඒ එකමුතුව හරහා නිර්මාණය වූ ව්‍යවස්ථාවේ ය.

එතන දී කාන්තා අයිතිවාසිකම් ඒ ව්‍යවස්ථාවේ මුල් කෙටුම්පතට අප ඇතුළත් කළේ ය. සමාජ ආර්ථික අයිතිවාසිකම් ද එයට ඇතුළත් කළ අතර ෆෙඩරල් ක්‍රමය ගැන වචන පාවිච්චි නොකළත්, එක්සත් ශ්‍රී ලංකාවක් තුළ බලය බෙදන්නේ කොහොමද කියන මූලධර්ම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කරන්නට වැයම් කළේ ය. මම හිතන්නේ අදටත් ජාතික ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් ඒ මූල ධර්මය ප්‍රධාන වේ. ඊ ළඟට මර්ජ් එකෙන් තව දෙයක් කළේ ය. ඊට්ඩි සොයිසා සහ රාජිණි තිරාණගම මුල්කරගෙන බියෙන් අත්මිදෙමු ව්‍යවහාරය ගොඩනැගෙන්නේ එතනින්. මේ දෙක එකට යන්නේ. ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ ක්‍රියාවලියයි, බියෙන් අත්මිදෙමු කියන ව්‍යවහාරය සහ

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහිත සාමය කියන ව්‍යවහාර ගියේ එකට. මම හිතන්නේ අදට ඉතාම වැදගත් වෙනවා, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහිත සාමය කියන පදනම සමඟ යන ව්‍යවහාරයක්. අපි අන්තිමට සාමය දේශපාලන විසඳුමක් හරහා ගෙනෙන්නේ කොහොමද කියන තැනට එනවා නම් ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ කට්ඨාස, දේශපාලන විසඳුම යන කට්ඨාස ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී කට්ඨාස සමඟ එකට යායුතු ය. දැන් මේ කට්ඨාස 3 වෙන වෙනම යන්නේ. දේශපාලන විසඳුම ගැන අද කතා වෙන්නේ නැති තරම්. දේශපාලන විසඳුමේ සමහර මූලයන් ඒ හඳුනවා යැයි කියන අලුත් ව්‍යවස්ථාවේ තිබිය යුතු බවයි මම හිතන්නේ.

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ කට්ඨාසවේ දෙවැනි වටය

පළමුවෙනි වතාවේ ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ කට්ඨාස යුද්ධයට පෙර ආරම්භ වී යුද්ධයට සමාන්තරව කෙරුණ ගියේ ය. මෙවර එය ඉදිරියට වන්නේ පශ්චාත් යුද සමයේ මහින්ද රාජපක්ෂගේ දරුදඬු පාලනය ඉවත්කර ගැනීම අරමුණු කරගෙන ය. ඒ අනුව ජනවාරි 8 වෙනිදා මේ පෙරළිය කරන්නට කාන්තාවෝ ද නොයෙකුත් ආකාරයෙන් ඒ අරගලයට සම්බන්ධ වූහ. ඊ ළඟට අගෝස්තු ජන්දයටත් යනපාලන වේදිකාවේ සිට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, මානව හිමිකකම් සුරැකීම වැනිදේ තමයි රාජපක්ෂ ආණ්ඩුව පෙරලන්නට අපි ඉදිරියට ගත්තේ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යළි ස්ථාපනය කිරීම අපි සියලුම දෙනාට එකසේ අදාළ ය.

මෙහි දී, ව්‍යවස්ථාව සංශෝධනය කරමින්, ඉදිරියට යනවාට වඩා, අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කිරීමට සුදුසු වෙලාවක් බව ප්‍රථමයෙන් ම කිව යුතු ය. එමෙන්ම ඒ ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය කිරීමේ දී පුළුල් සමාජ දායකත්වයක් මහජන දායකත්වයක් හරහා එය කළ යුතු වේ. එය කඩිනමින් කරන්නට පුළුවන් දෙයක් නොවන නමුත් නියම කරගත් කාල පරාසය තුළ ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලිය ආරම්භ කළයුතු වේ. එම ක්‍රියාවලිය තුළ ජනතාවගේ අදහස් ලබාගැනීමට පැහැදිලි වැඩ පිලිවෙලක් ආණ්ඩුවට තිබිය

මහින්ද රාජපක්ෂගේ පාලන කාලයෙහි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය නැතිවීමෙන් සියලු දෙනාම ජීවාවට පත් වූ අතර ම සමහරක් ප්‍රතිවිපාක සුවිශේෂීව කාන්තාව අත් විදින්නේය. එක ප්‍රධාන දෙයක් වන්නේ පසුගිය වසර 10 තුළ, විශේෂයෙන්ම මහින්ද රාජපක්ෂ පාලනය කාලයෙහි මහින්ද වින්තනය හරහා ම ක්‍රියාත්මක වූයේ පවුල කේන්ද්‍රකරගත් සංවර්ධන ප්‍රතිපත්තියකි. විශේෂයෙන්ම කාන්තාවන් හා සම්බන්ධ ප්‍රතිපත්ති සැළසුනේ ම පවුල මුල්කරගෙන ය.

යුතු ය. එහි දී සමාජයේ කොන්වන, වෙනස් කොට සැලකෙන අයගේ හඬට අවස්ථාවක් ලබා දිය යුතු ය. එහිදී කාන්තාවන්ගේ අදහස් අනිවාර්ය වේ. බොහෝ වේලාවට අප දන්නා කාරණයක් වන්නේ පසුගිය 72 ව්‍යවස්ථා ගත්තත්, 78 ව්‍යවස්ථාව ගත්තත්, කාන්තා

වෙනස්කොට සැලකීමේ පරණ හිත ගණනාවක් කාන්තාවන්ට අදාළව තිබේ. පවුල සම්බන්ධ හිත හා උරුමය සම්බන්ධ හිත උදාහරණයට ගතහැකි ය. රජයේ ඉඩම් අයිතිය සම්බන්ධයෙන් ද කාන්තාවන්ට අහිතකර හිත ඇත. ඊළඟට අයාලේ යෑමේ පහත ගත හැකි අතර එය සුද්දන්ගේ කාලයේ 1800 ගණන්වල ගෙනා හිතියකි. අද ඒ හිත එකක්වත් එංගලන්තයේ නැති නමුත් අපේ ලංකාවේ තවමත් තිබේ.

අයිතිවාසිකම් ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් වී නොමැති බවයි. එසේ වන්නේ ව්‍යවස්ථා නිර්මාණයේ දී කාන්තාවන්ගේ දායකත්වයක් නැති නිසා ය. මේ පශ්චාත් මැතිවරණය තුළ අප අවධාරණය කරන ප්‍රධාන කරුණක් වන්නේ ව්‍යවස්ථාවේ මූලික අයිතිවාසිකම් පරිච්ඡේදයට කාන්තා අයිතිවාසිකම් ඇතුළත්විය යුතු බවයි.

කාන්තා අයිතීන් හා මහින්ද වින්තනය

මහින්ද රාජපක්ෂගේ පාලන

කාලයෙහි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය නැතිවීමෙන් සියලු දෙනාම පීඩාවට පත් වූ අතර ම සමහරක් ප්‍රතිවිපාක සුවිශේෂීව කාන්තාව අත් විඳින්නේය. එක ප්‍රධාන දෙයක් වන්නේ පසුගිය වසර 10 තුළ, විශේෂයෙන්ම මහින්ද රාජපක්ෂ පාලනය කාලයෙහි මහින්ද වින්තනය හරහා ම ක්‍රියාත්මක වූයේ පවුල කේන්ද්‍රකරගත් සංවර්ධන ප්‍රතිපත්තියකි. විශේෂයෙන්ම කාන්තාවන් හා සම්බන්ධ ප්‍රතිපත්ති සැලසුණේ ම පවුල මුල්කරගෙන ය. පවුල තුළ කාන්තාවන්ට තිබෙන අඩු සැලකීම, මානව හිමිකම් උල්ලංඝනයවීම, පවුල් සම්බන්ධයෙන් තිබෙන සමහර හිත, මේ හැමදේම ඒක තුළ ගැබ් වේ. විශේෂයෙන්ම කාන්තා අමාත්‍යාංශයේ ප්‍රතිපත්ති තීරණය වූයේ ඒ මත ය. එසේ ම අයවැයෙන් වෙන්වෙන මුදලත්, වෙන් වූයේ කාන්තා අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීමට නොවේ. උදාහරණයක් ලෙස ස්ත්‍රී දූෂණ පිළිබඳ ප්‍රශ්න මතුවෙන විට අනිවාර්යයෙන්ම කාන්තාවන්ගේ පැත්තෙන් සහ මොකද්ද මේකට හේතුව කියන තැනින් ය, සෙවීම කෙරුණේ. උදාහරණයක් ලෙස ඒ සිද්ධිය වෙන අවස්ථාවේ කාන්තාව අනවුල් තැන හිටියේ ඇයි? ඇයි රැට පාටේ ගියේ? ඇයි අනවුල් විදියට ඇඳුම් ඇන්දේ යනාදි ලෙස ය. දැන් පාර්ලිමේන්තු විවාද දිනා බලන විට දිගටම එහෙමයි ඒ ප්‍රශ්නවලට යොමුවෙන්නේ. ඊළඟට පිළියම විය යුත්තේ රැට අනවුල් වෙලාවට පස්සේ කාන්තාවන් නිවෙසින් පිට නොයා යුතු ය. විශේෂයෙන් කාන්තාවන් දරුවන්ව බලාගත යුතු ය. දරුවන් ආරක්ෂා කරගත යුතු ය. ඒ නිසාම වසර පහෙන් පහළ දරුවන් සිටින මව්වරු මැදපෙරදිග නොයා යුතුය කියන නියෝග ඉදිරිපත් විය හැකි ය. එය ද සිදු වන්නේ මහින්ද වින්තනය ඔස්සේ ය. පවතින ආණ්ඩුවද එය ඉදිරියට ගෙනයන බවයි අපට පෙනෙන්නේ. ඒ අනුව ඒ ප්‍රශ්නය ඔවුන් ගන්නේ කාන්තාවකට රැකියාවක් කිරීමට තියෙන අයිතිවාසිකම හැටියට නොවේ. කාන්තාවගේ වගකීම පවුල රැකබලා ගැනීම වන නිසා කාන්තාවන් පවුලට දැන් සීමා විය යුතු ය. මෙතනදී පිරිමියාගේ තියෙන සම

වගකීම, පියෙක් හැටියට තියෙන වගකීම ගැන මෙතන සාකච්ඡා නොවේ. ඔවුන් කතාකරන්නේ එවැනි පදනමක් ඇතුළු ය.

දැන් දූෂණය ගැන කතා වන විටද, ගෘහස්ථ ප්‍රචණ්ඩත්වය ගැන කතා කළද, කාන්තාවකට හිංසනයෙන් තොරව ජීවත්වීමට ඇති අයිතිය පිළිබඳ කතා නොකරයි. හිංසනය ඇත්ත වශයෙන්ම අයිතිවාසිකම් උල්ලංඝනය වීමකි. ඒ ගැන කතා නොකර කාන්තාව අනවුල් විදියට හැසිරුණොත් ඇයට ගෙදරින් ගුවා කන්නට සිදු නොවේ. අනවුල් විදියට ඇන්දොත් ඇය දූෂණය නොවේ ආදී කතාවකුයි මෙතන ඇත්තේ. හැබැයි දූෂණය කරන්නේ කවු ද ? පහර දෙන්නේ කවු ද ? ඔවුන්ගේ වගකීම කුමක් ද ? වගවීම මොකක්ද ? ආදී ලෙස මේ ගැන සාකච්ඡා වන්නේ ඒ ගැන සලකා බලා ඒ අය අපරාධයක් සිද්ධ කළ පුද්ගලයින් හැටියට, අපරාධයට හිමි දඬුවම ලැබිය යුතු ය කියා නොවේ. නමුත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ගැන කතා කරන විට වෙනස්කොට සැලකීම වැනි දේවල් කාන්තාවන් අත්විඳින බව තේරුම් ගත යුතු ය.

ඒ අනුව හිංසනයෙන් තොර ජීවත්වීමේ අයිතිය, විශේෂයෙන් කාන්තාවන්ට තහවුරු වෙන්නේ කෙසේද යන්න පිළිබඳවත් එය මූලික අයිතිවාසිකම් පරිච්ඡේදයට ඇතුළත් ද යන්න සොයා බැලිය යුතු ය. ඊළඟට සිවිල් හා දේශපාන අයිතිවාසිකම් ඇතුළත් කළ යුතුවේ කෙසේ දැයි බැලිය යුතු ය. සමාජ, ආර්ථික සහ සංස්කෘතික අයිතීන් කියන දේ සමාන්‍යයෙන් බොහෝ ව්‍යවස්ථාවල දක්නට නැත. නමුත් ප්‍රගතිශීලී ව්‍යවස්ථාවල එම අයිතිවාසිකම් ද ඇතුළත් වේ. දකුණු අප්‍රිකාව ගත්තත්, නේලපලය ගත්තත්, ඒ ව්‍යවස්ථා තුළට, විශේෂයෙන්ම පශ්චාත් යුධ සමයේ නිර්මාණය වන ව්‍යවස්ථාවල සමාජ ආර්ථික අයිතීන් අන්තර්ගත ය. එය අපේ ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කිරීම ඉතාමත් ම අවශ්‍ය දෙයකි.

අපේ පවතින ව්‍යවස්ථාවේ ඇත්තටම පාවෙන ගතියක් තිබේ. එයින් කියන්නේ ව්‍යවස්ථාව අපේ උත්තරීතර නීතිය වේ. නමුත්

ව්‍යවස්ථාවට පරිභාහිරව තියෙන වෙනස් කොට සැලකීම, සමානාත්මතාවය නොමැති කාන්තාවන්ට බලපාන සමහරක් හිතී නැවත විමර්ශනයකර ඒ හිතී, හිතී පොතෙන් ඉවත් කරන්නට අපේ ව්‍යවස්ථාවෙන් බලයක් නැත. එවිට සාමාන්‍ය හිතිය අද පිහිටා තිබෙන්නේ ව්‍යවස්ථාවේ හිතියට වඩා ඉහළ තැනක ය. ව්‍යවස්ථාවේ කලින් තිබුණු වෙනස්කොට සැලකීම ඇති හිතී බවත් කළ නොහැකි බව අපගේ ව්‍යවස්ථාවේ සඳහන් වේ. අනෙක් කාරණයනම්, අලුත් හිතියක් ගෙනෙන විට, ඒ හිතිය අපට සුදුසු ද නැද්ද යැයි පැවසියහැකි වන්නේ සති දෙකක් ඉක්මවා ගිය පසුවයි. ඉන් පසු හිතිය හිතියක් හැටියට ආවාට පසු නැවත විමසුම් කරන්නට බැරි බව අපේ ව්‍යවස්ථාවේම සඳහන් වේ.

නව ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය කරන විට ඒ වගන්තිය ගෙනෙන්නට නොහැකි යැයි අපි පවසමු. වෙනස්කොට සැලකීමේ පරණ හිතී ගණනාවක් කාන්තාවන්ට අදාළව තිබේ. පවුල සම්බන්ධ හිතී හා උරුමය සම්බන්ධ හිතී උදාහරණයට ගතහැකි ය. රජයේ ඉඩම් අයිතිය සම්බන්ධයෙන් ද කාන්තාවන්ට අහිතකර හිතී ඇත. ඊළඟට අයාලේ යෑමේ පනත ගත හැකි අතර එය සුද්දන්ගේ කාලයේ 1800 ගණන්වල ගෙනා හිතියකි. අද ඒ හිතී එකක්වත් එංගලන්තයේ නැති නමුත් අපේ ලංකාවේ තවමත් තිබේ. ඒ හිතී යටතේ සමලිංගික, සංක්‍රාන්තික ලිංගික සහ ලිංගික සේවයට අයත් කාන්තාවෝ අත්අඩංගුවට ගැනෙති. පාරේ රැට ගමන්කළත්, සාමාන්‍ය හිතිය යටතේ ඉතාමත්ම අයුක්ති සහගත ලෙස මේ අය අත්අඩංගුවට ගැනෙති. නැත්නම් ඒ අයව පොලිසි වලින් ගෙනගොස් අයුතු විදියට භාවිත කරති. එවැනි හිතී අපේ හිතී පොතේ තිබිය යුතු නැත. සමලිංගිකත්වය සම්බන්ධයෙන් තියෙන හිතිය අයිත් කළයුතු වේ.

කාන්තා නියෝජනය

දේශපාලන නියෝජනය ගත් විට කාන්තා

පාර්ශ්වයේ තිබෙන්නේ අඩු නියෝජනයක්. අප 50ට 50 ගැන කතා කළ ද, පාර්ලිමේන්තුවේ කාන්තා නියෝජනය 6%ට අඩු යි. පළාත් සභාවල 4%ට වඩා අඩුයි. ප්‍රාදේශීය සභාවල 2%ටත් වඩා අඩුයි. දේශපාලනය කරන්නට නැත්නම් ඡන්දයට ඉදිරිපත් වෙන්නට ඇති අවස්ථාව ගැන කතාකරන විට කාන්තාවන්ට නාමයෝජනා ලබා දෙන්නේ ප්‍රධාන ධාරාවේ පක්ෂ 4% - 8%ක් වැනි ප්‍රමාණයකි. අව නියෝජනයට හේතු වන්නේ ඡන්දයට ඉදිරිපත්වීම සඳහා අවස්ථාව නොමැති වීම ය. එහිදී ඓතිහාසිකවම කාන්තාවට ලැබී තිබෙන්නේ අවම සැලකීමකි. ඒ සියල්ල ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාමුව තුළ දකින්නට අවශ්‍ය ය.

දැන් මාර්තු මාසයේ පළාත් පාලන මැතිවරණය පැවැත් වේ. පළාත් පාලන ඡන්ද හිතිය සංශෝධනය වෙන්නේ 2012 දී ය. අපට ඡන්ද පැවැත්වීමට වන්නේ මිශ්‍ර ක්‍රමයක් යටතේ ය. යම්කිසි විදියකට කාන්තා නියෝජනය වැඩි කිරීමට අනිවාර්යෙන්ම මේ හිතියට යම් අලුත් අන්තර්ගතයක් තියෙන්නට අවශ්‍යය. කලින් ඒ පනතේ තිබුණේ තරුණයන්ට 40%ක නියෝජනයක් අනිවාර්ය බවය. අද එය ඉවත්කර තිබේ. අද පනතේ තිබෙන්නේ තරුණයන්ට සහ කාන්තාවන්ට 20% නියෝජනයක් තිබිය හැක යන්න ය. අපි පවසන්නේ මෙයද අනිවාර්ය විය යුතු බවය. එය නැත නොව එය යුතු බවය. මාර්තු මාසයට කලින් නියෝජනය අනිවාර්ය කරන ආකාරයට විධි විධාන ගේන බවට අගමැතිතුමා පොරොන්දු වී ඇත. ඊයේ පෙරේදා 20වෙනි සංශෝධනයක් ගෙනාවේ ය. එහි කාන්තා නියෝජනය ඇතුළත් කරන්නට පුළුවන් විදියක් තිබුණේම නැත. අපි කියන්නේ නියෝජනයේ දී කාන්තාවන්ට හිමි තැන 20 වෙනි සංශෝධනයක් හැටියට, ඡන්ද හිතිය සංශෝධනය කිරීම හෝ එහෙත් මෙහෙත් ගෙනෙන හිතී හැටියට නැතිව ව්‍යවස්ථාව තුළට මේක අනිවාර්ය අංගයක්

දේශපාලනය කරන්නට නැත්නම් ඡන්දයට ඉදිරිපත් වෙන්නට ඇති අවස්ථාව ගැන කතාකරන විට කාන්තාවන්ට නාමයෝජනා ලබා දෙන්නේ ප්‍රධාන ධාරාවේ පක්ෂ 4% - 8% ක් වැනි ප්‍රමාණයකි. අව නියෝජනයට හේතු වන්නේ ඡන්දයට ඉදිරිපත්වීම සඳහා අවස්ථාව නොමැති වීම ය. එහිදී ඓතිහාසිකවම කාන්තාවට ලැබී තිබෙන්නේ අවම සැලකීමකි. ඒ සියල්ල ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාමුව තුළ දකින්නට අවශ්‍ය ය.

හැටියට ඇතුළත් කළ යුතු යන්න ය. කාන්තා නියෝජනය ස්ථිර වන ආකාරයට ඡන්ද හිතී සැකසෙන්නේ එසේ කිරීමෙන් පමණි. දේශපාලන පක්ෂ තුළ ඡන්ද ක්‍රියාවලිය ඒ ආකාරයෙන් නිර්මාණය විය යුතු යන වගන්තියක් ව්‍යවස්ථාව තුළ තිබිය යුතු ය. එය එක් මැතිවරණයකට පමණක් නොව සියලු ම මැතිවරණවලට අදාළ විය යුතු ය. මේ ආකාරයට අප ඉල්ලා සිටින්නේ කාන්තා අයිතිවාසිකම් මූලික අයිතිවාසිකම් පරිච්ඡේදයට

අතෙහි විය යුතු බවයි.

වෙනස්කොට සැලකීමෙන් තොරව දේශපාලන අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂාවන ආකාරයට ව්‍යවස්ථාවට තුළට වගන්ති අතෙහි කළ යුතු ය.

පවතින ව්‍යවස්ථාවේ 21/1 සහ 12/2 වගන්තිවල සෑම පුද්ගලයෙකුම සමානයි යනුවෙන් සඳහන් වේ. ඒ වගන්ති තිබිය යුතු නමුත් වෙනස් කොට සැලකීමෙන් තොරව ජීවත්වීමේ අයිතිය තබීම අවශ්‍ය ය. සමානත්මතාවය පමණක් ම නොවේ අප ඉල්ලන්නේ සමානත්මතාවයේ අර්ථ කථනය හරයාත්මක සමානත්මතාවය හැටියට විය යුතු බව ය. එහි අදහස වන්නේ ක්‍රියාවෙන්, ප්‍රතිපත්තිවලින්, ඒ සමානත්මතාව තිබිය යුතු බව ය.

වගකීම ආණ්ඩුව ගතයුතුය

ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කිරීමේ වගකීම ආණ්ඩුව අයත් කරගතයුතුව ඇත.

වන්දිකාගේ කාලයේ අපි එකඟ වුණා හෝ නොවුණා, 97-98 වෙනකොට ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත ආණ්ඩුව අයිති කරගත්තේ ය. ඊළඟට ආණ්ඩුව සුදු හෙළිම හදාගෙන හැම තැනම ගියේ ය. අපට මතක හැටියට 97 - 99 චිතර කාලයේ යාපනයේ පළාත් පාලන ඡන්දයේ දී ජේදුරු තුඩුවේ මේජර් ලැරි විජේරත්න පවා ඒ විසඳුම් කට්ටලය සමග ගියේ ය. සියලු දෙනාම නැතත් හමුදාව පවා ඒ නව ව්‍යවස්ථාවට සහයෝගය දුන්නේ ය. ජී.එල්. පීරිස් සමඟ එදා සිටි දයාසිරි ජයසේකර, කරුණාරත්න පරණවිතාන, ජෝ සෙනවිරත්න වගේ අය සංවිධාන ගණනාවක් එකතු වී එය රැගෙන රට වටේ ගිය බව අපිට මතක ය. ඒ වෙලාවේ බලයේ සිටි ආණ්ඩුව ලෙස එය අතට ගැනීමට තරම් දේශපාලන අධීෂ්ඨානයක් තිබුණි.

නව ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය කරනවා නම් ඒ අය තුනෙන් දෙකක අනුමැතිය හා ජනමත විචාරණයකට යා යුතුවේ. එහි

දී ජන අනුමැතිය ලබාගත යුතුවෙන බව අමුතුවෙන් මතක් කළ යුතු නො වේ. ජන විකඟතාවය ලබාගන්න නම් එය තමන්ගේ ව්‍යවස්ථාවක් බව ජනතාවට දැනිය යුතු ය. එය ජනමත විචාරණයකින් අනුමත කරගන්නට හැකිවන්නේ ජනතාවගේ අදහස් ගෙන ඔවුන් සමඟ ගියොත් පමණි. ඒ හිසා මේ වගකීමෙන් ආණ්ඩුවට මිදෙන්නට හැකිසාවක් නැත.

උතුර දකුණ අන්තවාදයට එරෙහිව මධ්‍යස්ථ අය ජයග්‍රහණය කර ඇති තත්ත්වය තුළ ව්‍යවස්ථා වෙනසකට රටේ යහපත් තත්ත්වයක් තිබේ. ජනවාර් 8 ජයග්‍රහණයට සුළු ජාතින් විශාල දායකත්වයක් ලබා දුන්නේ ය. ඔවුන් දී තිබෙන දායකත්වයට සැලකිල්ලක් නොදැක්වීමෙන් උතුරට දෙන්නේ හරක පණිවිඩයකි. ඒ හිසා ආණ්ඩුව මේ අවස්ථාව ප්‍රයෝජනයට ගත යුතුව ඇත.

බලාපොරොත්තුව

ව.අයි.ස. ජේයපාලන්
පරිවර්තනය: නිලාර් එන්. කාසිම්

පෙමින් දැවටෙන
පෙම්වතාවන් අසල නැති විට
හදේ ඇති වන
කෙවිල්ලකගේ සෝ තැවුල් සේ
අනේ, හෙමිනිට ගලාගෙන යයි
නදී දියවර

සුළං සරයට හෙමින් සසැලෙන
පදුරු හණ මැද
සුසුම් සිරවී
බුබුළුන්හෙය පුංචි මින් රළ
නියංසායේ සැඳෑවකි මේ

මගේ පාමුල උණුව රන්වුණු වැලි තලාවේ
ඇඳ වැටී ඇත
වියළි නුග පොතු
වියළි නුග ඇට...

ඒ නමුත් දුර අත සිට එන
මිහිරි නාදෙක
වන්නි ගැටයෙක්
ගයයි වස්සානයක් යදිමින....

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණය සහ කාන්තා නියෝජනය

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණය පිළිබඳව උද්යෝගමත්ව සාකච්ඡා කෙරෙමින් තිබෙන සන්ධිස්ථානයක දී එක් වැදගත්ම මාතෘකාවක් සාකච්ඡාවෙන් බැහැර කරනු ලැබ තිබේ. පාලනයෙහි කාන්තා නියෝජනය සඳහා කෝටාවක් ඇතුළත් කිරීමේ අවශ්‍යතාවය අද ශ්‍රී ලංකාව මුහුණ දෙනු ලබන්නා වූ නිශ්චිත තත්ත්වයන් තුළ කිසිදුක විශාල වැදගත්කමක් ගෙන තිබුණේ නැත.

cryptome.org

කාන්තා උද්යෝගමයක අවස්ථාවක්

රුවන්දි වත්වැල්ල

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණය පිළිබඳව උද්යෝගමත්ව සාකච්ඡා කෙරෙමින් තිබෙන සන්ධිස්ථානයක දී එක් වැදගත්ම මාතෘකාවක් සාකච්ඡාවෙන් බැහැර කරනු ලැබ තිබේ. පාලනයෙහි කාන්තා නියෝජනය සඳහා කෝටාවක් ඇතුළත් කිරීමේ අවශ්‍යතාව අද ශ්‍රී ලංකාව මුහුණ දෙනු ලබන්නා වූ නිශ්චිත තත්ත්වයන් තුළ කිසිදුක විශාල වැදගත්කමක් ගෙන තිබුණේ නැත. **සංඛ්‍යා ලේඛන පවසන්නේ**

අන්තිමටම නරක කතාන්තරයකි. පාලනයෙහි මේ දක්වා කාන්තා නියෝජනය පවතින්නේ රවුම් සංඛ්‍යාවකින් ගතහොත් පළාත් පාලන මට්ටමේ 2% ක් ද පළාත් මට්ටමේ 4% ක් ද ජාතික මට්ටමේ 6% ක් ද වශයෙනි. පළාත් පාලන මට්ටමේ කාන්තා නියෝජනයෙහි ශ්‍රී ලංකාව නිමිකර ගෙන සිටින තත්ත්වය (වර්තමානයේ 1.8%කි) සමස්ත දකුණු ආසියානු කලාපයේ නරකම තත්ත්වය ය. **කාන්තාවන්ට**

කවදා හෝ තමන් වෙනුවෙන් අවකාශයක් ඇති කර ගත යුතුව තිබේ නම් පුරුෂ මූලික දේශපාලන රටගනුම්යක් ලෙස පමණක් දැකිය හැකි ශ්‍රී ලංකාව ඉතා බරපතල දේශපාලන ප්‍රතිසංස්කරණයක අවශ්‍යතාවෙන් පෙළෙන්නේ ය යන්න මෙම සංඛ්‍යා ලේඛන මගින් යුක්ති යුක්ත කරයි.

මෙම ප්‍රශ්නයෙහි කේන්ද්‍රයෙහි පවතින්නේ ව්‍යවස්ථාපිත හා ව්‍යවස්ථාමය වශයෙන් ගත්

කල කාන්තාවන් සඳහා වන නියෝජනයේ අඩුව ය. කාන්තා ප්‍රශ්න සමග සන්ධානය, **ආරක්ෂාව නැතහොත් ආර්ථිකය වැනි ජාතික ප්‍රශ්න පරිද්දෙන් සමාන සැලකිල්ලකින් ගනු නොලැබේ. තවමත් එසේ නොසලකන පුද්ගලයෝ කාන්තා ප්‍රශ්න ද ජාතික පරිමාණයක ප්‍රශ්න පරිද්දෙන් සමාන සැලකිල්ලෙන් දැකිය යුතු බව පිළිගැනීමට අසමත්ව සිටිති.** ඇත්ත වශයෙන්ම ජාතික ප්‍රශ්න යයි කියන විට ස්ත්‍රීන් මුහුණ දෙනු ලබන ප්‍රශ්න ඉක්මවා යන සංකීර්ණ හා කැළඹිලි සහිත මට්ටමකට මෝරා තිබේ. දිවයින මුළුල්ලෙහිම කාන්තාවෝ ලිංගික දූෂණයේ, ලිංගික අඩන්තේට්ටම්වලට භාජනය කිරීමේ හා ගෘහස්ථ හිංසනයේ, සේවා ස්ථානවල ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවී වෙනස් කොට සැලකීමේ, ආර්ථික දුෂ්කරතාවන්ගේ හා යුද වැන්දඹුවක් වීමේ දුෂ්කරතාවට පත්වීමේ ආදී වශයෙන් වන දුෂ්කරතා පරාසයකට මුහුණ දී සිටිති.

නියෝජනයේ සමානකම

ජාතියට මතත් පීඩා ගෙන දෙන විශාල ප්‍රශ්න කෙරෙහි අවධානය යොමු කිරීමේ ප්‍රයත්නයක් තුළ දේශපාලනඥයින් මේ ප්‍රශ්න උඩින් පල්ලෙන් බැලීමට නැඹුරුවන අතර ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් කාන්තාවන්ට අනෙකුත් සියලු ජාතික ප්‍රශ්නවලට පිටුපසින් දේශපාලන පසු අසුනක් ගැනීමට බල කෙරී තිබේ. කාන්තා ජනගහණය 50.7% ක බහුතරයක් වන (එය ස්ත්‍රීන් 1000 කට පුරුෂයන් 974 අනුපාතයක් තනන අතර එලෙස ශ්‍රී ලංකාවේ ස්ත්‍රී පුරුෂ අනුපාතය ගෝලීය අනුපාතයට වඩා අඩු අනුපාතයක් වේ) රටක සමාජය කෙරෙහිවන කාන්තාවන්ට තිබෙන බලපෑම නොසලකා නොහැරිය යුතුව තිබේ. බැලූ බැල්මට පෙනුණු කළ හැක්කේ සමාජයට පිරිමින්ට තරම් දායකත්වයක් ගැහැණුන්ට තිබිය නොහැකි බවක් ය. එහෙත් බහුතර ජනගහණයක් සහිත කාන්තාවන්ගේ ප්‍රශ්න අවසානයේ ජාතියට හානිකර ලෙස බලපානු ඇති බව වටහා ගත යුතුව ඇත.

කාන්තාවන් රටේ ආර්ථිකයට සැලවුණු සම්පතකි; කාන්තාවන් සඳහා සාධනීය වැඩ කිරීමේ පරිසරයකට ආධාර කිරීම හා විවැනි

පරිසරයක් ඇති කිරීම මගින් ආර්ථිකයේ විවිධ අංශවල විශේෂයෙන් ජාතික ආර්ථිකයේ කොඳු නාරටිය ලෙස සුළු පරිමාණ ව්‍යවසාය අංශයෙහි විශාල ප්‍රගතියක් ඇති කරගත හැකි වනු ඇත. එසේම තරුණ කාන්තාවන්ට උසස් අධ්‍යාපන විකල්ප දිරි ගැන්වීම මගින් අධ්‍යාපන ක්ෂේත්‍රයට හා ආර්ථික ක්ෂේත්‍රයට ද විශාල වශයෙන් ආධාර කරන්නට පුළුවන. එමනිසා ඇතැම් විට සමාජයට විශාලතම බලපෑම කරන්නේ කාන්තාවන් යයි දැක්නට පුළුවන. එහෙත් පාලනයෙහි ඔවුන්ට යම් පිළිගැනීමක් දෙනුයේ ඔවුන්ගේ ප්‍රගතියට බරපතල් ලෙස බාධා කරමින් දුර්ලභ ලෙස ය. පාලනයෙහි කාන්තාවන්ට ඉහළ නියෝජනයක් ලබා දීම ඔවුන්ගේ දුක්ගැහවිලි පිළිබඳව හඬ නගන්නට වඩා වැඩි අවකාශයක් ලබා දෙන අතර ඒ අනුව ඔවුන් උදෙසා විකල්ප සොයා යාමට හැකි වනු ඇත. ප්‍රසිද්ධ සංවාදවලදී පමණක් කාන්තාවන් නියෝජනය වන්නේය යන හැඟීම ඇති විම අවාසනාවන්ත ය. අතිරේක වශයෙන් ගත් කල අනෙක් කිසිදු පාර්ශ්වයකට වඩා ළමයින්ගේ අයිතිවාසිකම් වෙනුවෙන් විශාල වශයෙන් පෙනී සිටින්නේ කාන්තාවන් යන්න ඇත්ත ය. එමනිසා කාන්තාවන්ට විශාල නියෝජනයක් ලබා දීම වර්තමානයේ දී ශ්‍රී ලංකාවේ කාන්තාවන් හා ළමුන් යන දෙපාර්ශ්වයටම සපයා දී තිබෙන යටිතල පහසුකම් දියුණු කිරීමට සේවය කිරීමක් වනු ඇත.

උතුරු නැගෙනහිර කාන්තා හඬ

ශ්‍රී ලංකාව මුළුල්ලෙහි කාන්තාවන් නව ව්‍යවස්ථාවට එකතු කිරීමට අපේක්ෂා කරන්නේ මොනවා ද යන්න හඳුනා ගැනීමේ ප්‍රයත්නයක් බොහෝ සිත් ඇද ගන්නා හා ප්‍රබල කාරණා මතු කර තිබේ. මන්නාරමේ කාන්තාවන් සමග පැවති සම්මුඛ සාකච්ඡාවලදී කාන්තාවන් ප්‍රධාන වශයෙන්ම පාලනයෙහි කාන්තාවන්ගේ නියෝජනයේ අඩුව පිළිබඳව යම් ප්‍රමාණයක කලකිරීමක් පෙන්වා තිබේ. කාන්තාවන් හා ගැහැණු ළමුන් ලිංගික අඩන්තේට්ටම්වලට හා හිරිහැරවලට ගොදුරුකර ගැනීමේ බිය උපදවන අනුපාතයක් සමග විවැනි අවාසනාවන්ත

කාන්තා ජනගහණය 50.7% ක බහුතරයක් වන (එය ස්ත්‍රීන් 1000 කට පුරුෂයන් 974 අනුපාතයක් තනන අතර එලෙස ශ්‍රී ලංකාවේ ස්ත්‍රී පුරුෂ අනුපාතය ගෝලීය අනුපාතයට වඩා අඩු අනුපාතයක් වේ) රටක සමාජය කෙරෙහිවන කාන්තාවන්ට තිබෙන බලපෑම නොසලකා නොහැරිය යුතුව තිබේ. බැලූ බැල්මට පෙනුණු කළ හැක්කේ සමාජයට පිරිමින්ට තරම් දායකත්වයක් ගැහැණුන්ට තිබිය නොහැකි බවක් ය.

සිදුවීම් පාලනය කිරීමට යම් පියවරක් හඳුන්වා දිය යුතුව තිබුණේ නම් ව්‍යවස්ථාවට යටත් පිරිසෙයින් 20% ක වත් කාන්තා නියෝජනයක් හඳුන්වා දිය යුතු බව මන්නාරමේ කාන්තාවෝ විශ්වාස කළෝ ය. මෙම දිස්ත්‍රික්කයේ වඩාත් ම කතා කළේ කාන්තාවන් ය. ධීවර කර්මාන්තයට බෙහෙවින් ප්‍රකට ප්‍රදේශයක් ලෙස මෙම කාන්තාවන් විශේෂ ප්‍රශ්න අසීමිත ප්‍රමාණයකට මුහුණ දෙති. ... ආර්ථික අවස්ථාවන්ගේ අඩුව හේතු කොට ගෙන යාපන දිස්ත්‍රික්කයේ කාන්තාවෝ විශාල වශයෙන් ගෘහස්ථ හිංසනය හා ගණිකා වෘත්තිය යන

කාන්තාවන් යෝජනා කළේ කාන්තා නියෝජනයේ කෝටාව නියම කර ගන්නවාට අමතරව ව්‍යවස්ථාව ඒ ඒ දිස්ත්‍රික්කවල කාන්තාවන් හා ළමුන් ආරක්ෂා කිරීමේ වෙනම බලතල හා වරමක් සහිත කාන්තාවන් හා ළමුන් සඳහා වන දිස්ත්‍රික් මට්ටමේ කොමිසම් පිහිටුවීමේ විධි විධාන අඩංගු කර ගත යුතු බව ය'

ප්‍රශ්නවලට භාජනය වී සිටිති. කෙසේ වුව ද යාපනයේ පිරිමි ජනයා කාන්තා ප්‍රශ්නය හා පාලනයේ කාන්තා නියෝජනය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය මතු කිරීම දක්නට ලැබීම සොඳුරු විමනියක් දැනවිය. ඔවුන් ඉදිරිපත් කරන ලද පරිදි සියලු දෙනාම කාන්තාවන්ට කවදා හෝ සමාන ධාරිතාවකින් යුතුව සැලකිය යුතු තිබුණේ නම් ඔවුන්ට පාලනයේ විවිධ මට්ටම් තුළ විශාල ප්‍රමුඛත්වයක් දිය යුතු ය යන අදහසේ සිටියහ. සමහර පිරිමි මෙම කෝටාව 25% ක් විය යුතු යයි කී අතර එක් අයෙකු කීවේ සැබෑ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී විකල්පයක් වීමට නම් 50% ක කෝටාවක් ලබා දිය යුතු බව ය. වචනික දිස්ත්‍රික්කයෙහි කාන්තාවන් වඩාත් කතා කළේ කාන්තාවන් වගේම ළමුන් සම්බන්ධ ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳ ඔවුන්ගේ කලකිරීම ගැන ය. ඔවුහු විද්‍යා සිවලෝගනාදන්ගේ අමානුෂික දූෂණය හා ඝාතනය පිළිබඳ කාරණය මතු කළහ. එසේම විද්‍යා පත් වූ ඉරණමටම මුහුණ දුන් කිලිනොච්චියේ ෂරනයාගේ ප්‍රශ්නය ද මතු කළහ. විද්‍යාගේ ඝාතනය මහජන කෝපය අති කිරීමට හේතු වූව ද ෂරනයාගේ ඝාතනය වුවත් මහජන කෝපයක් අවුලුවාලූයේ හැතිබව ඔවුහු කියා සිටියහ. ඔවුන් වම පළාතේ පොලිසිය සමග

ඇගේ සිද්ධිය සම්බන්ධයෙන් මාස ගණනක් තිස්සේ ක්‍රියාකාරී වුව ද ඔවුන් විශ්වාස කරන අන්දමට සුපුරුදු පරිදි උදාසීන නීතිය ක්‍රියාවට නැගීම හේතු කොට ගෙන බාධාවන්ට මුහුණපෑමට සිදු වූ බව ඔවුහු තවදුරටත් කියා සිටියහ. එහෙයින් වචනිකාවේ කාන්තාවන් යෝජනා කළේ කාන්තා නියෝජනයේ කෝටාව නියම කර ගන්නවාට අමතරව ව්‍යවස්ථාව ඒ ඒ දිස්ත්‍රික්කවල කාන්තාවන් හා ළමුන් ආරක්ෂා කිරීමේ වෙනම බලතල හා වරමක් සහිත කාන්තාවන් හා ළමුන් සඳහා වන දිස්ත්‍රික් මට්ටමේ කොමිසම් පිහිටුවීමේ විධි විධාන අඩංගු කර ගත යුතු බව ය. එසේම කාන්තාවන්ගේ නියෝජනය ඉහළ මට්ටමකින් වැඩි කළ යුතු යන තර්කය ශක්තිමත් කරමින් ගණිතා වෘත්තිය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය ද මතු කෙරිණ.

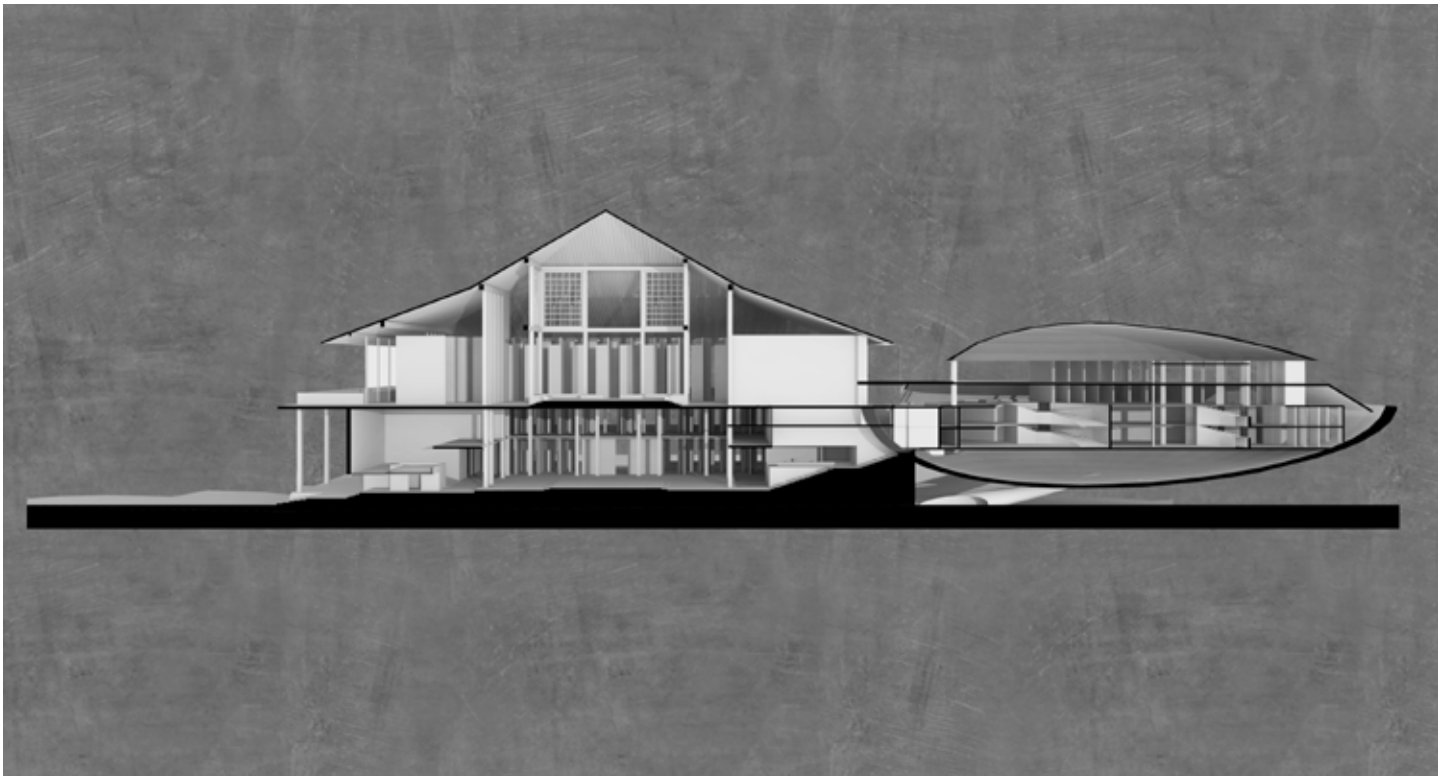
අවසාන වශයෙන් කන්තලේ කාන්තාවන් කියා සිටියේ ඔවුන්ගේ දිස්ත්‍රික්කයෙහි ගෘහස්ථ නිංසනය හා අපයෝජනය බරපතල ප්‍රශ්න බවත් නව ව්‍යවස්ථාවට නිර්දේශයක් ලෙස අපයෝජන හෝ දූෂණ සිද්ධියක් පිළිබඳව කරුණු කියා සිටීමේ දී කාන්තාවන්ට හා තරුණ ගැහැණු ළමුන්ට රහසිගතව කරුණු කීමට ඉඩ සලසන විධිවිධාන ඇතුළත් කළ යුතු බව ය. ඔවුන් තව දුරටත් කියා සිටියේ ඔවුන්ගේ අපයෝජනයට වරෙන්තිව සාක්ෂි දීමේ දී කාන්තාවන් වළක්වන ප්‍රධාන බාධකයන් වන්නේ වය ප්‍රසිද්ධියේ සිදු වීම ය. එම නිසා ඉදිරියට ඇයට කෙලෙසුණු ගරුත්වයක් ඇතිව සිටීමට සිදුවන බව ය. එම නිසා මෙම ප්‍රශ්නයට හොඳම විකල්පය වූයේ දූෂණ හා/හෝ අපයෝජන නඩු සඳහා සාක්ෂි දීමට කාන්තාවන් සඳහා වෙනම අධිකරණයක් පිහිටුවීමට සලකා බැලීම ය. එසේම ප්‍රසිද්ධියේ වචනි වින්දිත තැනැත්තියකගෙන් ප්‍රකාශ සටහන් කර ගන්නා විට කාන්තාවකගේ අභිමානය හා ගරුත්වය ආරක්ෂා කිරීමේ අවශ්‍යතාව දිරිගැන්විය යුතු ය.

ඉන්දියාවේ පන්චායත් යාන්ත්‍රණයන් බිම් මට්ටමක පුරවැසි පාලන උපකරණයකි.

කාන්තාවන්ගේ බහුතරයකට ඒවායේ සමාජිකත්වය තිබේ. මෑත ඉතිහාසයෙහි කාන්තාවන් පිළිබඳ වීඛ් ආකල්පය අපකීර්තියට පත් කරන ලද සිදුවීමක් රටක හෙළි දරවී වීම සැලකිල්ලට ගත යුතු කාරණයකි. කෙසේ වුව ද කාන්තාවන් මෙම ප්‍රාදේශීය පාලන යාන්ත්‍රණයන්හි බහුතරය තනන්නේ නම් අසල්වැසි දූපත් ජාතියක වීම ප්‍රතිපත්තිය ක්‍රියාවට යොදන්නට බැර වීමට හේතුවක් නැත. වය ශ්‍රී ලංකා ආණ්ඩුව මේ රටේ කාන්තාවන්ගේ නිර්දේශවලට හොඳට ඇහුම්කන් දීමක් වන අතර මෙම මාතෘකාව හා ව්‍යවස්ථාව මගින් කාන්තාවන් බලසතු කළ හැක්කේ කෙසේ ද යන්න පිළිබඳව පරීක්ෂණ සලකා බැලීමට බරපතල් ලෙස වැඩි කාලයක් කැප කිරීම වැදගත් ය.

එසේම අතිරේක වශයෙන් ආණ්ඩුව මෙම ප්‍රයත්නයේ දී කාන්තාවන් පැත්තකට නොදැමීම සහතික කළ හැකිවන සේ නව ව්‍යවස්ථාව සකස් කිරීමේ කාර්යය සඳහා එක්රැස්වන කමිටුවෙහි කාන්තා ප්‍රතිගතයක් ද ඇතුළත් කළ යුතු ය. නව ව්‍යවස්ථාවට ඔවුන්ගේ නිර්දේශ ඉදිරිපත් කිරීමට මහ ජනතාවට අවකාශයක් ලබා දෙන්නේ නම් වචන සමාන ධීවතියකින් යුතුව කාන්තාවන්ගේ හඬ ඇසීමට ද ඉඩ සැලසිය යුතු ය. ලෝකයේ පළමුවන අගමැතිවරිය හා ජනාධිපතිවරියක් තෝරා ගැනීම නිසැකවම ධනාත්මක සිදුවීම් ය. එහෙත් පාලනයෙහි කාන්තා නියෝජනයේ වත්මන් සංඛ්‍යා ලේඛන සැලකිල්ලට ගන්නා විට ඒවා හුදෙක් සංකේතාත්මක අභිනයන්ට උභයය වීමකට වඩා වැඩි යමක් නොවේ. ඔවුන්ගේ සම්භවයේ සිටම කාන්තාවන් ඔවුන්ටම විශේෂිත වූ ප්‍රශ්න අප්‍රමාණ සංඛ්‍යාවකට මුහුණ දී සිටින අතර ජාතියේ ඉහළම හෙතික ලියවිල්ලවන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් අවසානයේ මෙම සටන ඔවුන් තනිවම ගෙනයා යුතුව තිබේ යන බියෙන් අත් මිදිය හැකි සේ ජනගහණයේ මෙම කොටසට ආරක්ෂාව හා අස්වැසුම සලසාලිය යුතු ය. ●

චින්තනය දිළිඳු නම් යහපත් ආණ්ඩුක්‍රමයක් නෑ

The 1972 constitution as a 3D structure. Constitutional research and information by Asanga Welikala, architectural rendition by Channa Daswatte.

මහාචාර්ය
රොහාන් සමරජීව

අපේ රටේ තිබෙන සියලුම ප්‍රශ්ණවලට මුල 78 ව්‍යවස්ථාව යැයි පොදු පිලිගැනීමක් ඇත. “සෝභිත නාමුදුරුවන්ගේ සාධාරණ සමාජයක් සඳහා වූ ජාතික ව්‍යාපාරය” වටා කිසියම් පිරිසක් ගොනු වූයේ ම ඒ අදහස ඇතිව ය. වසන්ත සේනානායකගේ පුද්ගලික මන්ත්‍රී යෝජනාවේ ද, පසුව පැමිණි රතන නාමුදුරුවන්ගේ යෝජනාවලියේ ද

වියට වෙනස් අදහසක් තිබුණේ නැත. මට නම් 78 ව්‍යවස්ථාව, ඇත්තටම අපේ රටේ ප්‍රශ්ණවලට සාධකයක් වියහැකි නමුත් විය එකම සාධකය ලෙස සැලකිය නොහැක. මක් නිසා ද යත් එසේ වන්නේ 78 ව්‍යවස්ථාව හේතුව නොව 50 ගණන්වල අගභාගයේ සිට මෙරට ආරම්භ වූ දේශපාලනයේ ඵලයක් වන නිසා ය.

දේශපාලන විද්‍යාවට අනුව රාජ්‍යයේ පරිපාලන තන්ත්‍රය රාජ්‍යයේ ස්ථිර විධායකය වේ. වෙස්මිනිස්ටර් ආකෘතියේ ආණ්ඩුක්‍රමයක් තුළ දේශපාලන විධායකය ප්‍රතිපත්තිමය තීරණ ගනු ලබන අතර පවතින නීතියට අනුව ඒවා ක්‍රියාවට නගන්නේ රාජ්‍යයේ පරිපාලන යන්ත්‍රණය තුළිනි. පවතින නීති දේශපාලන විධායකයේ ප්‍රතිපත්තිවලට නොගැලපෙන්නේ

නම් ඒ හිත වෙනස් කරන තුරු දේශපාලන විධායකයේ තීරණ ක්‍රියාත්මක කිරීමට ස්ථිර විධායකය බැඳී නැත. 60 ගණන්වල සිට මේ ස්ථිර විධායකයේ ක්‍රියාදාමය දේශපාලන විධායකය විසින් දුර්වල කෙරුණා. මක්නිසාද යත් දේශපාලන විධායකයේ හිතුවක්කාර තීරණ ක්‍රියාත්මක කිරීමට රාජ්‍යයේ ස්ථිර විධායකය බාධාවක් වූ නිසා ය. එම පරිපාලන තන්ත්‍රය නිකමිම දුර්වල වූවා නොව අපි සවේනනිකව දුර්වල කළා යැයි කියන්නට පුළුවන. සෑහෙන දුරට රාජ්‍ය යන්ත්‍රණය දුර්වල කිරීමේ වගකීම මෙරට වම භාරගත යුතු වේ. රාජ්‍ය පරිපාලනය මෙහෙය වූ හිලධාරී තන්ත්‍රයට වරෙන්ඩ පෙරමුණ ගත්තේ වමේ පිරිස් ය. මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ මහතාගේ නවකථාවලට ද එකී කාරණාව තේමා වී ඇත. මිනිසුන් කවිවේරවලට වැඩක් පලක් කරගැනීමට නොහැකිව, දෘඪ රාජ්‍ය තන්ත්‍රයකට යට වී පීඩාවට පත්වීම ඒවා තුළ දක්නට ලැබුණි. එසේ වේදනා කරමින් එහි පීඩාවෙන් ගැලවීමට යැයි පවසා මේ අය, සිවිල් සේවාවේ බලය කැඩීමට මතවාදී තලයේ සැහෙන වැඩ කොටසක් කළ හ. මෙය අතීත ගුණ දොස් නොයනවා නොවේ. ගම් මුලාදෘතිය කියන්නේ ඉතාමත් නපුරු සතෙක් ලෙස හඳුන්වා අපි නවකථාවලින්, චිත්‍ර කථාවලින් හා චිත්‍රපට වලින් ඒවා නිගාවට පත්කළෙමු. සියල්ලෙන් ම සිදු වූයේ සමස්ත ක්‍රියාවලිය ම දේශපාලනීකරණය වීම ය. පවතින දේ තුළ ඇති දුර්වලතා ඉවත් නොකර ඒවා කඩා බිඳ දැමුවා මිස ඒ වෙනුවට වෙන දෙයක් ගොඩනැගුවේ ද නැත. මෙතන තිබෙන ප්‍රශ්නය වන්නේ එයයි. ඔය කැඩීමේ ක්‍රියාදාමය එක පක්ෂයක් මත පටවන්නට නොහැකි ය.

ස්ථිර ලේකම්ලාට ඊළඟඇණය ගැසුවේ ජේ.ආර්. ජයවර්ධන ය. ඔහු ආනන්ද තිස්ස අල්විස් නැමති පුද්ගලයෙක් පිටින් ගත්තේ ය. ආනන්ද තිස්ස අල්විස් ඔහුගේ ලේකම් කර ගත්තේ ය. එතැනින් නොනැවතී පළමු වරට පිට කෙහෙකුට අමාත්‍යාංශයක් භාර

දුන්නේ ය. ඒ 1965 දී ය. රාජ්‍ය සේවාවට පැමිණිය යුත්තේ සිවිල් සේවාව ඔස්සේ ය. 1972 වන විට රාජ්‍යයේ පරිපාලන තන්ත්‍රය හෙවත් ස්ථිර විධායකයේ වැඩේ අවසන් වේ. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස පසුකාලීනව එම සේවාවේ ස්වාධීනත්වය කැඩීගියේ ය. කිසියම් නීතියකට යටත්ව ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාත්මක කරන රාජ්‍ය යන්ත්‍රණයේ කොටසක් දුර්වල වන විට එහි රික්තය පුරවන්නේ දේශපාලන බලධාරීන් බව ඔවුන්ට වැටහුණේ නැත. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස

පෙර මෙන් නොව දැන් දේශපළාන විධායකය පමණක් නොව ස්ථිර විධායකය ද මෙහෙයවන්නේ දේශපාලනඥයෝ ය. සරලව ගන්නොත් අමාත්‍යාංශ ගොඩනැගිලි වලින් ඇමතිවරයා කොමිස් ගැනීම ප්‍රසිද්ධ රහසකි. කාර්යාල සඳහා ගනු ලබන කොළඹ පුරා ඇති ගොඩනැගිලි හැම එකකට ම වාගේ මේ ඇමතිවරුන්ට සෘජුවම කොමිස් ලැබෙති. කොමිස් ගැනීම හා මහා පරිමාණ මූල්‍ය වංචා ආරම්භ වූයේ ඒ ආකාරයට ය. ඒ ආකර්ෂණය මුලින්ම ඇතිකෙරුණේ, වෙස්මිනිස්ටර් ක්‍රමය විනාශ කිරීම ඔස්සේ ය.

එක්තරා ආකාරයකට අපි අර කියන්නේ වෙස්මිනිස්ටර් ආකාරි වලංගු නොවන දෙයක් බවට පත්කළෙමු. වෙස්මිනිස්ටර් ආකාරියේ ප්‍රධානම ලක්ෂණය තමයි රාජ්‍ය යනුවෙන් දෙයක් මෙන්ම එහි ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාත්මක කිරීමට ස්වාධීන වූ ශක්තිමත්

යාන්ත්‍රණයක් තිබීම. වංගලන්තයේ ස්ථිර ලේකම් හරි වැදගත් තනතුරකි. දේශපාලන විධායකය විසින් ගැනෙන ප්‍රතිපත්තිමය තීරණ රාජ්‍යයේ ප්‍රතිපත්ති ලෙස නීතියට යටත්ව ක්‍රියාවට නගන්නේ රාජ්‍යයේ නිල තන්ත්‍රය තුළිණි. ඒ ඒගොල්ලන්ට වගකීමේ හා වගවීමේ වාතාවරණයක් ඇති කරන එක තමයි දේශපාලන විධායකය කරන්නේ. වෙස්මිනිස්ටර් ආකාරිය තුළ එම කටයුතු ඇමති අධීක්ෂණය කරනවා මිසක් ඒ වැඩිය ඇමතිවරයා කරන්නට යන්නේ නැත. නමුත් රාජ්‍යයේ පරිපාලන කටයුත්ත කරන යන්ත්‍රණය දුර්වල කිරීමත් සමඟ සියල්ලම ඇමතිතුමා කරනවා කියන තැනට ගමන්කර තිබේ. එයින් පසු මහජනයා ද සියල්ල කිරීම බලාපොරොත්තු වෙන්නේ ඇමතිතුමා ගෙනි. මේ ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ සෝභාව ඇතුළේ වෙස්මිනිස්ටර් ආකාරිය ද ජනාධිපති ආකාරිය ද අපිට ගැළපෙන්නේ කියන විවාදය නැවත මතු වී තිබේ. මෙසේ වී තිබෙන්නේ ආණ්ඩුකරණය කියන විෂයට අදාළ වින්තනයේ ඇති අවුල නිසා ය. මෙයින් කුමන ක්‍රමයකට අපි ගමන් කළ ද නීතියට යටත්ව කටයුතු කරන ස්ථිර විධායකය හෙවත් රාජ්‍යයේ පරිපාලන තන්ත්‍රයේ ස්වාධීනත්වය රැකගතයුතුව ඇත.

පැහැදිලි වින්තනය

වෙස්මිනිස්ටර් ක්‍රමයේ දී දේශපාලන විධායක උපදින්නේ ව්‍යවස්ථාදායකය තුළිනි. ඒ දෙක දෙකක් හැටියට පෙනෙන්නේ වී නමුත් ඒ දෙක වෙන් වෙන් ව නැත. පත්වෙන ඇමතිවරයා විධායකයේ මෙන්ම ව්‍යවස්ථාදායකයේ ද කටයුතු කරයි. ඉස්සර 14 දෙනාගේ, 15 දෙනාගේ, 20 දෙනාගේ, කැබිනට් මණ්ඩල තිබුණි. එහෙත් කැබිනට් ඇමතිකමක් නොලැබීම පිළිබඳ කාටවත් එතරම්ම ප්‍රශ්නයක් වූයේ නැත. නමුත් අද වන විට කැබිනට් ඇමති ධුරයක් ගැනීමට මෙතරම් පීඩනයක් ඇත්තේ ඇයි? මක් නිසාද යත් 40 ගණන්වල 50 ගණන්වල ඔය

දේශපාලන විධායකය වනරම් ආකර්ෂණීය තැනක් නොවී ය. එදා සියල්ල කළේ ස්ථිර ලේකම්වරු හරහා රාජ්‍ය නිලධාරීන් වෙති. ඇමතිවරුන්ට තිබුණේ විෂයට අදාල ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනය හා අධීක්ෂණ කටයුතු පමණි. මාගේ මතයේ හැටියට ඒ දිනවල විදේශ ඇමතිකම හෝ කාර්යායකකම ලැබුණොත් ඔහුගෙන් වැඩක් නැත. ඔහුට ඊලඟ ඡන්දය ජයග්‍රහණය අපහසු ය. ඔහුට වස පෙන්නක් දුන්නා සේ යි, එදා විය සැලකුණේ. අවුරුදු 5ක් ඇමති ධුරයේ සේවයකර ඔහු ගෙදර යායුතු ය. මක්නිසා ද යත්, එහුට කිසි දෙයක් කරගන්නට ඉතුරු වන්නේ නැත. එම ඇමතිකම් අතික් ඇමති තනතුරු වලටත් වඩා සාමාන්‍ය අධීක්ෂණ තනතුරු පමණක්වීම වියට හේතුව ය. රාජ්‍යයේ විදේශ ප්‍රතිපත්තියට අනුව ඒ සියලු වැඩ කළේ රාජ්‍ය සේවාවෙනි. දැන් එසේ නොව සෑම ඇමති ධුරයක්ම ආකර්ෂණීය වේ. අද මොකක් හෝ විධායක බලයක් තිබෙන්නේ නම් මන්ත්‍රීවරයා පමණක් නොව සාමාන්‍ය මිනිස්සුන් ද වියට කැමති ය. ඉන් තේරෙන්නේ අර රාජ්‍යයේ ස්ථිර විධායකය බිඳ දැමුවායින් පසු දේශපාලන විධායකය ආකර්ෂණීය වූ බව ය.

පෙර මෙන් නොව දැන් දේශපාලන විධායකය පමණක් නොව ස්ථිර විධායකය ද මෙහෙයවන්නෙ දේශපාලනඥයෝ ය. සරලව ගත්තොත් අමාත්‍යාංශ ගොඩනැගිලි වලින් ඇමතිවරයා කොමිස් ගැනීම ප්‍රසිද්ධ රහසකි. කාර්යාල සඳහා ගනු ලබන කොළඹ පුරා ඇති ගොඩනැගිලි හැම එකකට ම වාගේ මේ ඇමතිවරුන්ට සෘජුවම කොමිස් ලැබෙති. කොමිස් ගැනීම හා මහා පරිමාණ මූල්‍ය වංචා ආරම්භ වූයේ ඒ ආකාරයට ය. ඒ ආකර්ෂණය මුලින්ම ඇතිකෙරුනේ, වෙස්මිනිස්ටර් ක්‍රමය විනාශ කිරීම ඔස්සේ ය. ඒක කාලයක් තිස්සේ වූ දෙයක් වන නිසා විය 78 ව්‍යවස්ථාවට හේතු කරන්න නොහැක. මෙයට අමතරව අධිකරණය ද යම්කිසි ප්‍රමාණයකට අපි විශ්වාස කරන්නේ

නැති තත්වයකට පැමිණියේ ය. මෙහි තර්කානුකූල ප්‍රතිපලය ලෙස රාජ්‍ය තන්ත්‍රය දුර්වලවීමේ රික්තය පුරවන්නට දැන් දේශපාලනඥයා පෙරට පැමිණ ඇත.

ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදය විසින් අනුගමනය කරන පිලිවෙත් මේ අවස්ථාවේ කෙනෙකුගේ මතකයට නැගෙන්නට පුළුවන. එහෙත් එසේ වනු ඇත්තේ ඒ පුද්ගලයා කිසි කළෙක ඇමෙරිකාවේ ජීවත් නොවූ මෙන්ම ව්‍යවස්ථාවන් පිළිබඳ ගැඹුරින් කල්පනා කරන්නෙක් නොවන්නේ නම් පමණි. මේ

ව්‍යවස්ථාදායකයේ කෙනෙක්ව ජනාධිපතිට තමාගේ කැබිනට් මණ්ඩලයට පත්කර ගැනීමට අවශ්‍ය නම් එසේ ගත හැක්කේ එම පුද්ගලයා සේවයේ ඉවත් වුණායින් පසුව ය. තැන් දෙකක සිටිය නොහැකි ය. උදාහරණයක් හැටියට ක්ලින්ටන් නිව්යෝර්ක්වල සෙනෙට් හැටියට හිටියා ය. රාජ්‍ය ලේකම් වූ සැනින් එය අනහැරදා යන්නට ඇයට සිදුවිය.

කල්පනාව, 1981- 1982 කාල පරිච්ඡේදයේ දී කැනඩාවේ දී ද මතභේදයට තුඩුදුන් එකකි. එම විවාදයේ දී බොහෝ දෙනෙක් පැවසූ දෙය වූයේ "අපිට තිබෙන්නේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයක්. ඇමෙරිකානු ජනාධිපති ක්‍රමය මෙරටට ගෙන එනු දැක්වීමට අපිට ඕනේ නෑ" යනුවෙනි. පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයක දී මැතිවරණයක් යනු දේශපාලන පක්ෂ අතුරින් සිදුකෙරෙන තෝරාගැනීමක් විනා අගමැති අපේක්ෂකයින් අතුරින්

කෙනෙකු තෝරා ගැනීම නොවේ. කැබිනට් අමාත්‍යවරු තමන් භාරව සිටින විෂයෙහි විශේෂඥයින්වීම අපේක්ෂා නොකරන නමුත් රජයේ යන්ත්‍රණයට වගවන්නන් බවට වගබලා ගැනෙන්නේ ඔවුන් මගිනි. මේ අනුව අපිට පෙනෙන්නේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයක් සාර්ථක වන්නට නම් රාජ්‍ය යන්ත්‍රණය මෙහෙයවන ස්වාධීන ශක්තිමත් පරිපාලන සේවයක් තිබිය යුතු බව ය. එවිට අමාත්‍යවරයාට තමාට භාරවූ අමාත්‍යාංශයේ විෂය පිළිබඳ පුළුල් අවබෝධයක් අවශ්‍ය වන්නේ නැත.

ජනාධිපති ක්‍රමය

ජනාධිපති ක්‍රමයේ දේශපාලන වින්තනය දැන් අපේ දේශපාලන සංස්කෘතියට කෙතරම් තදින් බලපෑම්කර ඇත් ද යන්න අමාත්‍ය මණ්ඩලය පත්කිරීම සම්බන්ධයෙන් පසුගිය සති කිහිපයේ පැවති නොයෙකුත් කථාවලින් පෙනී යයි. මුදල් අමාත්‍ය ධුරයට ආර්ථික විද්‍යාඥයෙකු පත්කළ යුතුව තිබූ බව බොහෝ දෙනෙකුගේ මතය විය. විදුලිය සහ බලශක්ති අමාත්‍යාංශය ලබාදිය යුතුව තිබුණේ විදුලි ඉංජිනේරුවෙකුට යන්න ඔවුන්ගේ අදහස විය. මහජන ඡන්දයෙන් තේරීපත් නොවූ පුද්ගලයින් ජාතික ලැයිස්තුවෙන් පාර්ලිමේන්තුවට පත්කිරීමට ඔවුන් විපක්ෂ වූවත්, අමාත්‍ය ධුර ඒ ඒ විෂය පිළිබඳ විශේෂඥයින්ට ලැබෙනු දැක්මට ඔවුන්ට අවශ්‍ය ය. ඒ ඒ විෂයන් වලට විශේෂඥ භාවය හිමි උපදේශකයන් අවශ්‍ය වන්නේ ජනාධිපති ආණ්ඩු ක්‍රමයකට ය. ජනාධිපති ක්‍රමයක කැබිනට් මණ්ඩලය වූ කලි ජනාධිපතිගේ උපදේශක මණ්ඩලයක් විනා විය විධායක ප්‍රතිපත්ති තීරණය කිරීම පිළිබඳ ව බලය සහිත මණ්ඩලයක් නොවේ. ඇමෙරිකාවේ තිබෙන්නේ සම්පූර්ණයෙන් වෙස්මිනිස්ටර් ආකෘතියට වෙනස් ආකෘතියක්. ඒ ගොල්ලන්ගේ ව්‍යවස්ථාදායකය කරන්නෙ ව්‍යවස්ථාදායක කටයුතු පමණි. කිසිම වෙත කටයුත්තක්

කරන්නට නොහැක. විය සම්පූර්ණයෙන් වෙනස් ස්ථානයකි. ව්‍යවස්ථාපිතයකගේ කෙනෙක්ව ජනාධිපතිට තමාගේ කැබිනට් මණ්ඩලයට පත්කර ගැනීමට අවශ්‍ය නම් එසේ ගත හැක්කේ එම පුද්ගලයා සේවයෙන් ඉවත් වුණායිත් පසුව ය. තැන් දෙකක සිටිය නොහැකි ය. උදාහරණයක් හැටියට ක්ලින්ටන් නියෝජ්‍යවල සෙනෙට් හැටියට හිටියා ය. රාජ්‍ය ලේකම් වූ සැනින් විය අනුකරණය යන්නට ඇයට සිදුවිය. කෙසේ නමුත් විධායක ජනාධිපති ක්‍රමයේදී ව්‍යවස්ථාපිතයක විධායකයන් ස්වාධීනව පැවතිය යුතු ය.

යැංකි ඩිකි යන සිය විකට් නාමය අනුව ක්‍රියාකරමින්, ජනාධිපති ජේ. ආර්. ජයවර්ධන ඇමෙරිකානු ක්‍රමය සහමුලින්ම, විශේෂයෙන්ම විධායකයේ සහ ව්‍යවස්ථාපිතයකගේ පැහැදිලි වෙන්වීමක් සහිතව මෙරටට යොදා නොගත්තේ මන්ද යන්න මා හිතර කල්පනාකරන දෙයකි. මේ පරස්පරයන් හේතුකොටගෙන අප රටේ ව්‍යවස්ථාමය මූලධර්ම කෙලෙසී ඇත. උදාහරණයක් ලෙස පාර්ලිමේන්තුවට මූල්‍ය පාලන වගකීම පැවරීම ලෝකයේ හැම තැනම තියෙන මූලික මූලධර්මයකි. විය පාර්ලිමේන්තුවේ අවසාන ආරක්ෂාව යි. විය නොමැති වූයේ අයවැය අතරින් මුදල් විනාට මෙහාට කිරීමෙනි. මුදල් අමාත්‍යාංශයට බලතල ඇති බව පවසා ඒ අමාත්‍යාංශයට වෙනම ගිණුමක් පවත්වාගෙන ගියේ ය. ඉන් ගමන් වන්නේ ඔවුන්ගේ අභිමතය අනුව විය පාලනය කිරීමට පුළුවන් බව ය. එංගලන්තයේ රජවරුන්ට පවා මූල්‍ය පාලනය පිළිබඳ සීමාවන් පැනවූයේ උක්ත මූලධර්මයට අනුව ය. නමුත් හිටපු අග විනිසුරු සරත් සිල්වා ලංකාවේ දී විය ද විනාශ කළේ ය.

මේ අනුව පෙනෙන්නේ, ජේ. ආර්. ජයවර්ධන කුමන අතකටවත් හැකි ක්‍රමයක් යොදාගත් බව ය. ඒ ක්‍රමය අනුව අමාත්‍යවරුන් පත්කළ යුතු වූයේ

මැතිවරණයෙන් තේරීපත්වූවන් අතුරෙනි. (මුල් සැලසුමට අනුව ජාතික ලැයිස්තුවක් අඩංගුවූයේ හැත) ඔහු, කැබිනට් නොවන අමාත්‍ය ධුර කොටසක් නිර්මාණය කිරීමෙන් සහ විමධ්‍යගත අයවැය නම් වූ ප්‍රගුප්පාපනක ක්‍රමය මන්ත්‍රීවරුන්ගේ විධායක බලතණ්භාව සංසිඳුවා ගන්නට ඉඩකඩ සැලසී ය.

ඩොනමෝර් ක්‍රමය අත්හදා බැලීම

මේ විධායක බලතණ්භාව අපගේ

මේ විධායක බලතණ්භාව අපගේ දේශපාලන සංස්කෘතියේ මූලික අංගයක් බවට පත් වී තිබේ. අගමැතිවරයා නැවතත් විධායක කාරක සභා ක්‍රමය යෝජනා කරන්නේ වැටුණු ලීඳෙන් ගොඩ ඒමේ මාර්ගයක් ලෙස යැයි සිතන්නට පුළුවන. මන්ත්‍රීවරුන්ගේ විධායක බලතණ්භාව අත්හැරවීමේ හැකියාවක් නොපෙනේ නම් (කෙසේ වෙතත්, ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය සඳහා ඔවුන්ගේ ඡන්ද අවශ්‍ය ය.) සියලු දෙනාම විධායක කමිටුවලට පත්කළ හැක.

දේශපාලන සංස්කෘතියේ මූලික අංගයක් බවට පත් වී තිබේ. අගමැතිවරයා නැවතත් විධායක කාරක සභා ක්‍රමය යෝජනා කරන්නේ වැටුණු ලීඳෙන් ගොඩ ඒමේ මාර්ගයක් ලෙස යැයි සිතන්නට පුළුවන. මන්ත්‍රීවරුන්ගේ විධායක බලතණ්භාව අත්හැරවීමේ හැකියාවක් නොපෙනේ නම් (කෙසේ වෙතත්, ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය සඳහා ඔවුන්ගේ ඡන්ද අවශ්‍ය ය.) සියලු දෙනාම විධායක කමිටුවලට පත්කළ

හැක. අර්ථ දැක්විය හැකි සාධාරණ කමිටු සංඛ්‍යාවක් පත්කර ඒවායේ සභාපති තනතුරු සඳහා පත්වන්නන්ගෙන් අමාත්‍ය මණ්ඩලය සකස්කරගත හැක.එවිට. වෙස්මිනිස්ටර් ක්‍රමයේ දී තිබිය යුතු පරිදි, රජයේ කටයුතු ගෙනයෑමේ වගකීම දරනු ඇත්තේ රාජ්‍ය නිලධාරීන් විසිනි. නිලධාරීන්ගේ කටයුතු පාලනය කරන මහා බලතල ඇමතිවරයෙකු වෙනුවට මේ ක්‍රමය තුළ සිටිනුයේ කමිටු සාමාජිකයෝ වෙති. එවිට කමිටු සාමාජිකයින් එකිනෙකාගේ වැරදි එකිනෙකා විසින් නිවැරදි කෙරෙන අතර එමගින් පාරදෘශ්‍යභාවය සහතික කෙරෙනු ඇත.

කෙසේ නමුත් විධායක කාරක සභා ක්‍රමය, කැබිනට් ආකෘතිය හා ජනාධිපති ක්‍රමය යටතේ අප දැන් හෙමිබත් වී ඇත. අවශ්‍ය නම් අලුත් ක්‍රමයක් ගැන සිතා බලන්නට පුළුවන. නව ක්‍රමයකට යන්නේ නම් විය හඳුන්වා දිය යුත්තේ දේශපාලනඥයින්ගේ මතදොළ සපුරන්නට නොවේ. ඒ අනුව නිරවුල් ජනාධිපති ක්‍රමයක් හඳුන්වාදීමේ ද වරදක් නොපෙනේ. මියැන්මාරයට ද මෑත දී එවැනි ජනාධිපති ක්‍රමයක් හඳුන්වා දී ඇත.

මියන්මාර් ක්‍රමය

විධායකය සහ ව්‍යවස්ථාපිතයක අතර පැහැදිලි වෙන්වීමක් ඇති කිරීමට මියැන්මාරය කටයුතු කර ඇති අතර විය හොඳින් ක්‍රියාත්මකවන බව පෙනේ. ඇමෙරිකානු දේශපාලන සාරධර්ම අපගේ සිත් තුළට කොතරම් තදින් රිංගාගෙන ඇතිදැයි සළකන විට, අපත් එම ක්‍රමය අතහදා බැලීමේ වරදක් නැතැයි පෙනේ. මියන්මාරයේ හෙට අනිද්දා ඡන්දය පැවැත්වේ. එහි ඇත්තේ ද්විමාණ්ඩලික ව්‍යවස්ථාපිතයකයි. මියන්මාර් ව්‍යවස්ථාවට අනුව ඔවුන් අවුරුදු 5ට වරක් එක මහ මැතිවරණයක් පවත්වති. ඒ මැතිවරණයෙන් ඔවුන්ගේ සභා දෙකට ම නියෝජිතයෝ

පත් වෙති. එසේ පත්කර ගත්තායිත් පසු, ඔවුන් ප්‍රාදේශීයව ඉන්න වෙනත් ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලවල අය ද එක්කර (අපේ පළාත් සභාවල නියෝජිතයින් වැනි) ඉලෙක්ට්‍රෝරල් කොලේජී එකක් සාදති. ඒ අයගේ ඡන්දයෙන් උප ජනාධිපතිවරුන් සිව් දෙනෙක් පත්කර ගනිති. ඒ සිව් දෙනා පත් කළ මොහොතේම ඒ අයගේ ආසන පුරප්පාඩු වන අතර ඒ සිව් දෙනාගෙන් එක්කෙනෙක්ව අවසානයේ ජනාධිපති හැටියට පත්කර ගැනෙති.

ඊ ළඟට ඔවුන් ඉන්නේ ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ නොව තම නිලයට අදාළ තැන්වල ය. ජනාධිපතිතුමා එම ධුරයට පත්වූ පසු ඔහු කැබිනට් මණ්ඩලය පත්කරගනී. මොන පක්ෂයේ සිටින මංග්‍රිවරයෙක් වුවත් අවශ්‍යතාව මත ජනාධිපතිට ඔහුව කැබිනට් එකට පත්කරගත හැක. නමුත් ඒ සමඟ ඔහුගේ හෝ ඇයගේ මන්ත්‍රීකම අහෝසි වේ. මෙය තමයි බලය බෙදීම කියන ආකාරය. ඒ කියන්නේ, විධායකය තියෙන්නෙ එක තැනක. ව්‍යවස්ථාදායකය තියෙන්නේ තවත් තැනක. අධිකරණය තියෙන්නේ ඒ දෙකටම වෙනස් තැනක. ඒවා අතර සම්බන්ධයක් ඇති නමුත් සම්පූර්ණයෙන් ඒවා ස්වායක්ත තැන් ය. ඒ මගින් එකිනෙකා පාලනය වන මෙය, සංවර්ණ හා තුලන මූලධර්මය මත ක්‍රියාත්මක වන ක්‍රමයක් බව පැහැදිලි ය.

සමාජිකය

කුමන ව්‍යවස්ථාවක් හැඳුවත් ඒ ව්‍යවස්ථාවට පාලකයින් ගරු නොකරන්නේ නම් එය ලැජ්ජාවට කාරණයකි. ව්‍යවස්ථාවේ කළු සුදු අකුරුවලින් යම් යම් දේවල් තිබෙන නමුත් අපි ඒවා ක්‍රියාත්මක කරන්නේ නැත. එය මන නින්දිත තත්ත්වයක් පමණක් නොව එහි ඇති වැදගත්කම කුමක් ද යන්න ද ගැටලුවකි. 'අපි තෝරා බේරා අරගෙන ඒ කැල්ලට කැමතියි, මේ කැල්ලට කැමති නැතැ, අපි මේක ක්‍රියාත්මක කරම' යනාදි ලෙසයි, දැන් කටයුතු කෙරෙන්නේ. රටේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ක්‍රියාත්මක වන්නේ

නම් විභෙම කෙරෙන්නට පුළුවන්කමක් නැත. දැන් අවුරුදු 10ට කලින් නොතිබුණු නීතියක් ආයෙත් පැමිණ තිබේ. ආරක්ෂක අමාත්‍යාංශය ජනාධිපතිතුමාට දිය යුතුමයි කියන එක දැන් කවුරුත් පිළිගන්නා සෙයකි. නමුත් ආරක්ෂක ඇමති වශයෙන් කටයුතු කළ අය කවුරුන්ද යන්න අපි දනිමු. ලලිත් ඇතුලත් මුදලි, අනුරුද්ධ රත්වත්තේ, රංජන් විජේරත්න යනාදි ලෙස ලැයිස්තුවක් දැක්විය හැක. නමුත් හදිසියේ ම ජනාධිපති ආරක්ෂක ඇමති විය යුතුමයි යන්න

මොරොක්කෝ ආකාරය ගන්නාමත් සමාන කමක් තිබේ. ඒවායේ ජනාධිපතිට ඇති ප්‍රධාන කාර්යයන් ත්‍රිත්වයකි. අනිවාර්යයෙන් විදේශ කටයුතු මෙහෙයවීම ජනාධිපතිගේ වගකීමකි. අන්‍යන්තර පොලිස් බලතල සහ කැරලිකරුවන් මර්දනය කිරීම ජනාධිපතිට අයත් ය. ඊළඟට රාජ්‍ය ආරක්ෂාව, විදේශිකයන්ට විරුද්ධව යුද්ධ කිරීම ද වැටෙන්නේ ජනාධිපති යටතට ය.

කවුරුත් පිළිගන්නා සත්‍යක් බවට දැන් පත්වී තිබේ. ප්‍රංශ ආකාරයෙන් එන එකක් නම් එය එසේ වෙන්නට පුළුවන. මොරොක්කෝ ආකාරය ගන්නාමත් සමාන කමක් තිබේ. ඒවායේ ජනාධිපතිට ඇති ප්‍රධාන කාර්යයන් ත්‍රිත්වයකි. අනිවාර්යයෙන් විදේශ කටයුතු මෙහෙයවීම ජනාධිපතිගේ වගකීමකි. අන්‍යන්තර පොලිස් බලතල සහ කැරලිකරුවන් මර්දනය කිරීම

ජනාධිපතිට අයත් ය. ඊළඟට රාජ්‍ය ආරක්ෂාව, විදේශිකයන්ට විරුද්ධව යුද්ධ කිරීම ද වැටෙන්නේ ජනාධිපති යටතට ය. මොරොක්කෝවේ සිව් වැනි බලයකුත් එකකුත් ජනාධිපතිට ලබා දී තිබේ. ඒ මුස්ලිම් පල්ලිය බලා ගැනීම ය. එක් විෂයන් හතර මොරොක්කෝ ව්‍යවස්ථාවට අනුව අනිවාර්යයෙන් වැටෙන්නේ ජනාධිපති යටතට ය. ඉතරු විෂයන් සියල්ලම කැබිනට් ඇමතිවරු යටතට වැටෙති. ඒ ඔවුන්ගේ ආණ්ඩුක්‍රම ආකාරය ය. මොරොක්කෝවේ එම ආණ්ඩුක්‍රමය ආවේ ප්‍රංශ ආකාරයෙනි. අපේ සිදුව ඇත්තේ ඒ ආකාරයෙන් ජනපතිට බලය වෙන් කර නොදීම ය. එහිසා ජනාධිපති දැන් සියලු බලතල බලාගෙන තිබේ. ඒ අනුව අප කුමන මාර්ගයේ ගමන් කරනවාද යන්න ප්‍රශ්නයක් වී ඇත. කුමන මාර්ගයේ ගමන් කළ ද රටක ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ස්ථාපිත වන්නට නම් මූලික වශයෙන් විධායකය, ව්‍යවස්ථාදායකය හා අධිකරණය අතර පැහැදිලි බල බෙදීමක් තිබිය යුතුවේ. ඒ සමඟම ස්ථිර විධායකය හෙවත් ශක්තිමත් හා ස්වාධීන රාජ්‍ය පරිපාලන යන්ත්‍රයක් ද අවශ්‍ය ය. මේ අතර ජාතික සංහිඳියාවක් ඇතිකර ගැනීමට නම් අර්ථවත් බලය බෙදීමකට යන්නට සිදුවේ. එය කුම දෙකක් හරහා සිදුකළ හැක. එයින් එකක් වන්නේ දැනට බෙදා ඇති බලතල නිරවුල් කරගෙන තවත් ඉදිරියට යෑම ය. එසේ නැත්නම් මියන්මාරයේ නැත්නම් ඇමෙරිකාවේ වගේ ව්‍යවස්ථාදායකය වෙනස් කළොත් යහපත් ය. සම්පූර්ණයෙන්ම වෙස්මිනිස්ටර් ක්‍රමයට යෑම සම්බන්ධව මාගේ මනාපයක් නැති නමුත්, ඉහතින් පෙන්වාදුන් ආකාරයට ව්‍යවස්ථාමය මූල ධර්ම නොකඩා යන්නේ නම් එය ද සලකා බැලිය හැක. ද්විමාණ්ඩලික ව්‍යවස්ථාදායකයක් පිහිටුවා එමගින් පළාත්වලට මධ්‍යයේ බලයට හවුල්වීමට ද ඉඩසැලසීමට ද පුළුවන. ●

විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත් කළ යුතුයි

සාමාන්‍ය ජනතාවට අනුව වෙනසක් කියලා අදහස් කළේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට එරෙහිව කටයුතු කරන පාලනය ඉවත්කර අලුත් පාලනයක් අතිකර ගැනීම. නමුත් සමාජයේ දැනුවත් කොටසට අනුව ජනාධිපති මාරු කිරීම හෝ ආණ්ඩුවක් මාරුකිරීමට එහාගිය, පාලන ක්‍රමයේ ම වෙනසක් බලාපොරොත්තු වුණා.

හිටපු ජනාධිපතිනි චන්ද්‍රිකා බණ්ඩාරනායක කුමාරතුංග

ජනවාරි 8 වෙනිදා ජනතාව බලාපොරොත්තු වූ වෙනස හා ආණ්ඩුවේ වත්මන් ක්‍රියාකාරීත්වය පිළිබඳ හිටපු ජනාධිපතිනිය පැහැදිලි කළේ මෙසේ ය. ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණය පිළිබඳව ඇය දක්වන අදහස ද මෙයට ඇතුළත් ය.

94 දී මෙන්ම 2015 දී ද ජනතාව පෙළ ගැසුණේ හුදෙක් ආර්ථික ඉල්ලීම් මුල්කරගෙන නොව සමාජ හා දේශපාලන

ඉල්ලීම් මුල්කරගෙන, 94 දී ප්‍රධාන ඉල්ලීම් දෙක වුණේ සාමය හා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, නැත්නම් විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත් කිරීම. යුද්ධය අවසන් වූ නමුත් 2015 ජනවාරි 8 දාත් ප්‍රධාන ඉල්ලීම් වූයේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයයි, ඕබමාමා කල්පනා කරන ආකාරයට මිනිස්සු බලාපොරොත්තු වෙන්නේ මොනවගේ වෙනසක් ද?

වෙනස ඉතින් බොහොම පැහැදිලියි.

සාමාන්‍ය ජනතාවට අනුව වෙනසක් කියලා අදහස් කළේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට එරෙහිව කටයුතු කරන පාලනය ඉවත්කර අලුත් පාලනයක් අතිකර ගැනීම. නමුත් සමාජයේ දැනුවත් කොටසට අනුව ජනාධිපති මාරු කිරීම හෝ ආණ්ඩුවක් මාරුකිරීමට එහාගිය, පාලන ක්‍රමයේ ම වෙනසක් බලාපොරොත්තු වුණා. 94 සිටම ඒ වෙනස බලාපොරොත්තු වුණා. පසුගිය ජනවාරි 8 වෙනිදා ජයග්‍රහණය

තුළ ද පාලකයන්ගේ වෙනසක් මෙන්ම රාජ්‍ය පාලන ක්‍රමයේ ද වෙනසක් ජනතාව බලාපොරොත්තු වුණා.

94 දී අපි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය නැවත ස්ථාපිත කළා. මිහිසුන්ට හිඳහස ලබාදුන්නා. මානව හිමිකම් තහවුරු කළා. මූලික අයිතිවාසිකම් රැක දුන්නා. යුද්ධයක් යන අතරතුර ආර්ථිකය දියුණු කළා. ඒක පුද්ගල ආදායම තුන් ගුණයකින් වැඩි වුණා. දළ දේශීය නිෂ්පාදිතය තුන්ගුණයකින් වැඩි වුණා. ඊට පස්සේ, විශේෂයෙන්ම අපි 94 බලයට ආපු වෙලාවේ මිහිසුන් කිව්වා වෙන මොකුත් නැතිවුනත් අපිට හිඳහස වටිනවා කියලා. අපිට ආපසු පාරේ යන්නට පුළුවන් කියලා. ඊට පස්සේ පැමිණි මහින්ද රාජපක්ෂගේ ආණ්ඩුව වසර 9ක් තිස්සේ ඒ හිඳහස නැවත වතාවක් උදුරාගත්තා. මානව හිමිකම් හුඟාක් උල්ලංඝනය වුණා. උතුරේ චීතරක් නෙවෙයි දකුණත්. ටිකක් හර රජයට විරුද්ධව මාධ්‍යවේදියෙක්, සාමාන්‍ය කෙනෙක්, නැත්නම් දේශපාලනඥයෙක් කථා කළොත් එක්කෝ මරලා දානවා එහෙම නැත්නම් උස්සාගෙන ගිහිල්ලා අතුරුදහන් කරනවා. අතුරුදහන් කරනවා කියන්නේ මරාදාන එකමයි. ඒවාගේ දේවල් තිබුණා. ඊ ළඟට දූෂණය වැඩිවුණා. අහික් එක පවුල් බලය තරකරගත් විදියට මිහිසුන්ට අප්‍රීවෙලා තිබුණා. ජනවර්ග ප්‍රශ්නයට කිසිම විසඳුමක් නොදන්නා පමණක් නොව ඒක හිතාමතාම ඒකට අහ්ඩ වුණා. ඒ හිසා මිහිසුන්ට වෙනසක් අවශ්‍ය වුණා. මේ හිසාම සෑම ජනවර්ගයකටම, සෑම ජන කොටසකටම අයත් මිහිසුන් ඒ වෙනස අපේක්ෂා කළා. ඉතින් ඒ හිසා විරුද්ධ පක්ෂයට පහසුවුනා ඒ ජයග්‍රහණය තහවුරු කරගන්න. ඒවාගේ දුර්දානන පාලනයක් ඉවත් කරගන්නට තිබුණා පහසුකම් බොහොම අල්පයි. මුදල් යනාදිය අඩුවෙන් තිබියදීත්, අපිට ඒ පාලනය ඉවත් කර ගැනීමට හැකිවුණේ ජනතාවගේ බලය හිසා.

සංයුත්තව ගත්තොත්, ජනවාර් 8 වෙනිදා

ප්‍රශ්නය ඔබ්බදවා ඇති ආකාරයට හිකං ආණ්ඩු ක්‍රමයේ වෙනසක් කිරීම පමණක් ප්‍රමාණවත් වෙන්නේ නෑ. ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් ද මේ වෙනස තුළ තියෙන්නට ඕනේ. එතෙන්ට යන්නට ප්‍රථම ජාතීන් අතර ප්‍රතිසංධානය නැවත ඇතිකරන්නට අවශ්‍ය යි. ප්‍රතිසංධානය සඳහා මේ ආණ්ඩුවෙන් බොහෝ දේ දැන් කෙරීගෙන යනවා.

දැනුවත් පුරවැසියන් ප්‍රධාන වශයෙන් කරුණු දෙකක් අපේක්ෂා කළා. එකක් විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත් කිරීම. දෙක රාජපක්ෂ ජනාධිපතිවරයා අහෝසි කළ 17 වෙනි සංශෝධනය නැවත ගෙන ඒම. ඊ ළඟ එක මැතිවරණ ක්‍රමය වෙනස් කිරීම. මේ වෙනස මොනවගේ රාජ්‍ය පාලන ආකෘතියක් තුළ ස්ථාපිත කළොත් හොඳයි කියල ද ඔබතුමිය අදහස් කරන්නේ ?

මේකේ පැති කිහිපයක් තියෙනවා. ප්‍රශ්නය ඔබ්බදවා ඇති ආකාරයට හිකං ආණ්ඩු ක්‍රමයේ වෙනසක් කිරීම පමණක් ප්‍රමාණවත් වෙන්නේ නෑ. ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් ද මේ වෙනස තුළ තියෙන්නට ඕනේ. එතෙන්ට යන්නට ප්‍රථම ජාතීන් අතර

ප්‍රතිසංධානය නැවත ඇතිකරන්නට අවශ්‍ය යි. ප්‍රතිසංධානය සඳහා මේ ආණ්ඩුවෙන් බොහෝ දේ දැන් කෙරීගෙන යනවා. අපිට පුළුල් ජන අනුමැතියක් දීලා තිබෙනවා. මගේ සභාපතිත්වයෙන් වැඩ පටන්ගත්තා මුල්ම කාලයේ සිට. ව්‍යපෘති හදාගෙන මේ මාසයේ සිට ඒවා ක්‍රියාත්මක කරන්නට පටන් ගත්තා. ඒ කියන්නේ මිහිසුන්ගේ විදිනෙදා ජීවිත වලට අවශ්‍ය වන දේවල්. නැවත පදිංචි කිරීම් කියලා වෙනම අමාත්‍යාංශයක් අපි හැදුවා. ඒකෙන් අර හමුදාවෙන් ගත්ත ඉඩම් නැවත ලබාගෙන, ඒවායේ නැවත පදිංචි කිරීම් යනාදිය කෙරීගෙන යනවා. ඒකටත් අපි උදව් කරනවා. ඊ ළඟට ගෙවල් හදන්නට සහ අහිකුත් පහසුකම් ලබාදෙන්නට ක්‍රියාකරමින් යනවා. අපි කරන්නේ දීර්ඝ කාලීනව ජනතාව ඒකරාශි කිරීම. ප්‍රජාව සම්බන්ධ කිරීමට පාලම් ගොඩනැගීම කියලා ඒකට කියන්න පුළුවන්. මේ වගේ පුළුල් වැඩ පිළිවෙලවල් ගණනාවක් දැන් ආරම්භ කරලා තියෙනවා.

අහික් පැත්තෙන් සත්‍ය සෙවීම සහ වගවීම කියන කාරණය ගැන ද පියවර ගනිමින් තිබෙනවා. විශේෂයෙන්ම යුද්ධය වෙලාවේ ඇති වූ මානව හිමිකම් උල්ලංඝනයවීම වැනි දේවල් වලට අදාළ කටයුතු. ජිවිත ප්‍රශ්නය සම්බන්ධව කටයුතු කිරීමට පැවතුණු ආණ්ඩුව බොහෝ මුරණ්ඩු විදියට කිසිම දෙයක් අහන්නට, සාකච්ඡා කරන්නට අකැමති වූ හිසා තමයි වැඩේ අවුල්වුණේ. හැබැයි මේ ආණ්ඩුවේ ප්‍රතිපත්තිය සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස්. ඒක ජාත්‍යන්තර ප්‍රජාව ඉතාමත් ම අගය කරන බව කාටත් පේනවා. එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය ඇතුලු. ඒ හිසා අපි සමඟ සුහදව සාකච්ඡා කරලා ජාත්‍යන්තරය විසින් බලෙන් වාගේ කෙරෙන්නට තිබුණු පරීක්ෂණය දැන් රට තුළම කරගන්නට කියලා මේ ආණ්ඩුවට බාර දී තියෙනවා. ඒ සඳහාත් බොහෝම ඉක්මනට විදේශ ඇමතිතුමාගේ ප්‍රධානත්වයෙන් කමිටුවක් හදලා, ඒ කමිටුවේ ජනාධිපති, අගමැතිට හා

අමතරව මමත් හිටියා. නමුත් ඒ අය තමයි වැඩ කෙරුවේ. දැන් වැඩ පිළිවෙලක් හදලා තිබෙනවා හතර වැදැරුම් වැඩපිළිවෙලක්. ඒකට ආයතන හතරක් හදලා තියෙනවා. සත්‍ය හා වගවීම, අතුරුදහන්වුවත්, නැවත සිදුකොටීම හා වැරදි කළ අය සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කිරීමට විශේෂ අධිකරණයක්. යන විෂයන් ඒවාට අයිතියි. ඉතින් ඒ ඊකත් දැන් කෙරීගෙන යනවා. ඒවාගේ දෙසැම්බර් මාසය වෙත විට පටන් ගන්නවා. මම හිතන්නේ ඒ සම්බන්ධයෙන් හුඟක් වැඩ කටයුතු කෙරෙනවා.

ඒ අතරතුරේ දිගුකාලීන විසඳුම සඳහා, මොනවගේ වෙනසක් ද විය යුත්තේ කියන එක සොයා බලන්නට කමිටුවක් පත්කරලා තියෙනවා. එහි සාකච්ඡා දැනටමත් ආරම්භ කරලා තියෙන්නේ. මේ කමිටුවේ ප්‍රධාන පක්ෂ දෙක සහ ද්‍රවිධ සන්ධානය නියෝජනය වෙනවා. ඒ සාකච්ඡා ඊක දුරක් ගියාට පස්සේ තමයි අහිකුත් අය සමග සාකච්ඡා කරන්නේ.

2000 දී නම් ඔබතුමය ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතක් ඉදිරිපත් කළානේ. එවැනි ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යුහයක් රටට ඉදිරිපත් කරන්නට මේ ආණ්ඩුවේ බලාපොරොත්තුවක් නැත් ද?

ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් ද?

නැහැ, ඒක ගැන පමණක් නොව මතභේදයට තුඩු දී ඇති විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඇතුළු සමස්ථ ආණ්ඩු ක්‍රමයේම වෙනසක්.

විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය සම්පූර්ණයෙන්ම අයිත් කරන්නට ඕනේ. විය ඉවත් කළ යුතුමයි. දින 100 ඇතුළත ඒක අයිත් කරන්නට තමයි උත්සාහ කළේ. ඒකට තිබුණ හිතීමය සීමාවට අමතරව මහින්දගේ කට්ටිය පාර්ලිමේන්තුවේ ඡන්දය දෙන්න නැති නිසා නේ ඒක අපිට අඩු මට්ටමෙන් කරන්නට සිද්ධ වුනේ. කොහොමත් දැනට 19වෙනි සංශෝධනයත් තිබෙනවා නේ. මේ ජනාධිපතිගෙන් පස්සේ විධායක ජනාධිපති

මේ ජනාධිපතිගෙන් පස්සේ විධායක ජනාධිපති ධුරය අහෝසිවෙන ආකාරයට ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කළ යුතු යි. 2000 දී මා ඉදිරිපත් කළ කෙටුම්පතේ ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයට පැහැදිලි විසඳුමක් ඉදිරිපත් කළා. ඒ වෙලාවේ එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ සහ දෙමළ පක්ෂවල සහයෝගය ඒකට ලැබුණේ නෑ. විශේෂයෙන්ම දෙමළ පක්ෂ මුලින් සහයෝගය දීලා පසුව එල්. ටී. ටී. ඊ. එකට බයවෙලා පස්සේ සහයෝගය දුන්නේ නෑ. ඒ නිසා අපිට ඒක කරගන්නට බැරවුනා. එසේ නැත්නම් මේ වෙනස කරගන්නට තිබුණු ස්වර්ණාමය අවස්ථාව ඒක.

ධුරය අහෝසිවෙන ආකාරයට ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කළ යුතු යි. 2000 දී මා ඉදිරිපත් කළ කෙටුම්පතේ ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයට පැහැදිලි විසඳුමක් ඉදිරිපත් කළා. ඒ වෙලාවේ එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ සහ දෙමළ පක්ෂවල සහයෝගය ඒකට ලැබුණේ නෑ. විශේෂයෙන්ම දෙමළ පක්ෂ මුලින් සහයෝගය දීලා පසුව එල්. ටී. ටී. ඊ. එකට බයවෙලා පස්සේ සහයෝගය දුන්නේ නෑ. ඒ නිසා අපිට ඒක කරගන්නට බැරවුනා. එසේ නැත්නම් මේ වෙනස කරගන්නට තිබුණු ස්වර්ණාමය අවස්ථාව ඒක.

ඔබතුමයට චෝදනාවක් තියෙනවා නේ ද ? 2000 වන තුරු නොසිට 94 දී පළවෙනි ධුර කාලයේ මුල්භාගයේ දී ම ඒ කෙටුම්පත ඉදිරිපත් නොකිරීම පිළිබඳව.

ඒක බොරු, ඒක මම 95 අගෝස්තු

මාසයේ ගෙනාවා. ඊට පස්සේ රහිල් විකුමසිංහට එන්න කියලා සාකච්ඡා කළා. වියා සහයෝගය දුන්නේ නෑ නේ. කෙසේ නමුත් දැන් ඉතින් ඊට පස්සේ හුඟක් දේවල් සිද්ධවෙලා තියෙනවා. එක්සත් ජාතික පක්ෂ දැන් එකගයි නේ ඒ වැඩේ කරන්න.

නමුත් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ කොටසක් කියන්නේ, මේ එකතුව අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ කුමන්ත්‍රණයක් කියලා නේ. එක්සත් ජාතික පක්ෂයට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය පාලාදුන් බවටත් ඔවුන් චෝදනා කරනවා. ඒ ගැන ඔබතුමය කියන්නේ කුමක් ද?

මොකද්ද එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ දැන් තියෙන අධිරාජ්‍යවාදය. ඉස්සර එනම තියෙන්නට ඇති. දැන් ඒකේ ඇති අධිරාජ්‍යවාදයක් නෑ. ඔක්කොමලා දැන් විවෘත ආර්ථිකය පිළිඅරගෙන තියෙන්නේ. මහින්ද රාජපක්ෂත් ඇතුලුව. මහින්ද හැබැයි විවෘත ආර්ථිකය වියාගේ පවුලේ අයට සල්ලි හම්බු කරන්නට යොදාගත්තේ. මම කියන්නේ විවෘත ආර්ථිකයේ ප්‍රතිලාභ මේ රටේ ජීවත්වන සියලුම ජනතාවට ලැබෙන ආකාරයේ ආර්ථිකයක් හදාගන්නට ඕනේ. ඒකට එක්සත් ජාතික පක්ෂය ලැස්තියි. අපි එකට සාකච්ඡා කළා මේ සන්ධානය හදන්නට ඉස්සරවෙලා. ප්‍රතිපත්ති ඊක හදාගත්තා. සමාජ සාධාරණත්වය දැන් එක්සත් ජාතික පක්ෂයත් පිළිගෙන තිබෙන්නේ. ඒ පක්ෂය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය වෙනුවත් විශාල වශයෙන් දැන් සටන් කරනවා. මම හැමදාම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදියෙක්. හැකිලුනු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය 94 දී මම ගෙනාවා. අපේ මේ ගොඩනැගිල්ලේ ප්‍රධානතම කණුවක් ඒක. අපි එකතු වුණේ ප්‍රතිපත්ති මත. පුද්ගලයෝ වටාවත් වෙන යම්කිසි දෙයක් නිසාවත් නොවෙයි. අපි දෙගොල්ල සාකච්ඡා කරලා මේ එකඟතාවයට ආවේ. මම දන්නා ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ප්‍රතිපත්තිය තමයි එකඟතාවයේ ප්‍රතිපත්තිය. අපි දෙගොල්ලම දෙපැත්තක සිට මැදට ඇවිත්, මැද

පිළිවෙතක් දැන් හදාගෙන තියෙනවා.

එහෙනම් 2000 දී වගේ ම සාර්ථක ලෙස ජාතික ප්‍රශ්නය ද ආමන්ත්‍රණය කළ හැකි ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයකට යන්නට පුළුවන් නේ ද?

ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නය පූර්ණව ආමන්ත්‍රණය කළහැකි ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයකට වඩා ජනතාවගේ විශාල සහයෝගයක් තිබුණා. නමුත් ප්‍රධාන පක්ෂ දෙක අතර එකඟතාවක් නැති නිසා එක වැලකී ගියා. මෙදා පක්ෂ දෙක අතර එකඟතාවයක් ඇතත් වඩා තරම් ම ජනතාවගේ සහයෝගයක් නැති බවයි පෙනෙන්නේ. වෙනත් විධියකට කියනවා නම් තත්ත්වය වෙනස්වෙලා තියෙනවා. ඒ වෙලාවේ ජාතිවාදී කොටස් ශක්තිමත්ව තිබුණේ නෑ. දැන් ජාතිවාදී සංවිධාන උතුරෙන් මෙන්ම දකුණෙන් ඇතිවෙලා තියෙනවා. සාමාන්‍ය මිනිස්සුන් වඩා දේශපාලන විසඳුමකට බොහෝම කැමැත්තෙන් හිටියේ. මම දන්න මේ නගරවල අයත් දැන් කියනවා එවිට මොකටද දැන් දෙන්නේ, යුද්ධය ඉවරවෙලා නේ තියෙන්නේ යනාදි වශයෙන්. අද ඒ තත්ත්වයට ඇවිල්ලා තියෙනවා. මම දන්නේ නෑ 2000 දී තරම්ම ඉදිරියට යන්න පුළුවන් ද කියලා. නමුත් දැන් සාකච්ඡා කරන්න, බොහෝම විස්තර සහිතව මගේ 2000 කෙටුම්පත තියෙනවා. ඒ. පී. ආර්. සී. යෝජනාව තියෙනවා. විශේෂඥයින්ගේ යෝජනාව තියෙනවා. ඒවා ඔක්කොම අරගෙන බලලා, ඒවායේ තිබෙන දේවල් දැන් තියෙන තත්ත්වයට ගැලපෙන්නේ කොහොමද කියලා බලලා තමයි දැන් තීන්දු කරන්නට වෙන්නේ.

කොටසක් විරුද්ධ පක්ෂයේ ඉඳන් ජාතිවාදය අවුස්සනවා. ඒකට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ කොටසකුත් සම්බන්ධ වෙලා ඉන්නේ. ඒ අයට එකතුවෙලා මේක අවුල් කරන්න පුළුවන් නේ ද?

හිල ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය සතුවදායක ස්ථාවරයක ඉන්නේ. අර ගොල්ලෝ කණ්ඩායමක් නේ. ඒ අය පක්ෂයට

මේ හැදුණු සම්මුතිවාදී ආණ්ඩුව ආරක්ෂා කරගන්න ඕනේ. මේ පරිවර්තනය කිරීමට මේතරම් හොද අවස්ථාවක් කවදාවත් ඇතිවෙලා නෑ. පළවෙනි වතාවටයි මේ රටේ ප්‍රධාන පක්ෂ දෙක එක්වුණේ. ලෝකයේ අපි යන හැම තැනම අපිට ප්‍රසංශා කරනවා. ඒ සම්මුතිය තුළින් මෙතෙක් කල් තිබුණ ආණ්ඩුවලට කරන්නට බැරවෙවිච වැඩ රාශියක් අපිට කරන්නට පුළුවන්. ඒ වැඩ කෙරෙන කොට මිසිස්සු අපේ පැත්තට එයි. මේක ස්වර්ණමය අවස්ථාවක්.

වරෙහි මහින්දගේ කණ්ඩායම.
ප්‍රතිසංස්කරණවලට විරුද්ධ වුණොත් ඒ අයට එරෙහිව යම් පියවරක් ගන්නට බලාපොරොත්තු වෙනවා ද?
ඒකට ඉතින් පැහැදිලි තීන්දු ගන්න ඕනේ. දැනට අරන් තිබෙන තීන්දු ප්‍රමාණවත් ද? නෑ, කොහෙත්ම නෑ. මට තනියම තීන්දු ගන්න බෑ නේ. මම තීන්දු ගත්තා නම් මේ වෙලාවට තත්ත්වය භූගක් වෙනස්.
94-2000 කාලයේ දී දේශපාලන ප්‍රතිසංස්කරණ ඇති කිරීම සඳහා සමාජ බලවේගයන් පුබුදුවා ගැනීමට විශාල උත්සාහයක් දැරූ නමුත් අද එහෙම එකක් නෑ නේ.
ඔව්, ඒ සහයෝගය ලබාගන්නට අද ජනතාව දැනුවත් කරන්නට අවශ්‍යයි. මහින්ද සිංහල ජනතාව ජාතිවාදී පැත්තට හරවලා,

රාජපක්ෂ තමයි ඒ වාසිදායක තත්ත්වය නැති කළේ. විවිධ වැඩ සටහන් මගින් මිනිසුන් දැනුවත් කරලා, බොරු කියලා නොවෙයි ඇත්ත කියලා, පැහැදිලි කරලා, මිනිස්සු අහික් පැත්තට හරවා ජනතාවගේ සහයෝගය ලබාගත යුතුයි.

ආණ්ඩුව පැත්තෙන්, ජනතාව දැනුවත් කිරීමට කර තිබෙන දේ ප්‍රමාණවත් කියලා හිතනවා ද?

ඉතාමත් ම මදි. දැන් තමයි පටන් ගන්නේ. මාස 8ක් තිස්සේ මහින්දලාගේ පිරිස පාර්ලිමේන්තුවේ කටයුතු අවුල් කළා. කලබල කරලා, මූල්‍ය කෙටුම්පත් අනුමත කරගන්නට දෙන්නේ නැතිව, ආණ්ඩුව ගෙනියන්නට බැර තත්ත්වයක් ඇති කළා. මේ නිසා වැරදුප් ගෙවනනටත් බැර තත්ත්වයක් ආවානේ. ඊට පස්සේ ඡන්දය ආවා. ඡන්දය ඉවරවෙලා සැප්තැම්බර් හා ඔක්තෝබර් මාස දෙක පමණයි ඇත්තමට ආණ්ඩුව දිව්වේ. දැන් තමයි ඒ කටයුතු පටන් අරන් තියෙන්නේ. මේ වෙනස් කම් පෙනෙන්නට පුළුවන් වන්නේ ඉදිරි වසර තුළයි.

මේ වෙනස ඇති කිරීම සඳහා මොනවා ද ඔබතුමියට කරන යෝජනා.

පළමුවෙන්ම, මේ හැදුණු සම්මුතිවාදී ආණ්ඩුව ආරක්ෂා කරගන්න ඕනේ. මේ පරිවර්තනය කිරීමට මේතරම් හොද අවස්ථාවක් කවදාවත් ඇතිවෙලා නෑ. පළවෙනි වතාවටයි මේ රටේ ප්‍රධාන පක්ෂ දෙක එක්වුණේ. ලෝකයේ අපි යන හැම තැනම අපිට ප්‍රසංශා කරනවා. ඒ සම්මුතිය තුළින් මෙතෙක් කල් තිබුණ ආණ්ඩුවලට කරන්නට බැරවෙවිච වැඩ රාශියක් අපිට කරන්නට පුළුවන්. ඒ වැඩ කෙරෙන කොට මිසිස්සු අපේ පැත්තට එයි. මේක ස්වර්ණමය අවස්ථාවක්.

ඒ අවස්ථාව අහිමි කරගන්නොත් මොකද වෙන්නේ ?

ඔක්කොම මුහුදට පැත්තොත් හොඳයි.

සාකච්ඡා කළේ මහින්ද රත්නායක

ව්‍යවස්ථා වෙනසක් අත්‍යවශ්‍යයි ඒකථ වේලාව නොවේ

අග්‍රාමාත්‍ය රනිල් වික්‍රමසිංහ මහතා ජපන් සංචාරයේ දී වරට අගමැති ෂින්ජෝ අබේ මහතා හමු වූ අවස්ථාව

පළාත් සභා හා පළාත් පාලන නියෝජ්‍ය අමාත්‍ය
කරුණාරත්න පරණවිතාන

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ස්ථාපිත කිරීම උදෙසා පොරොන්දු වූ ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණය සම්බන්ධයෙන් අසන ලද ප්‍රශ්නවලට වත්මන් ආණ්ඩුවේ නියෝජ්‍ය අමාත්‍යවරයෙකු වන කරුණාරත්න පරණවිතාන මහතා ලබාදුන් පිළිතුර මෙහි සඳහන් වේ.

ජනාධිපතිවරයා පමණක් නොව මේ ආණ්ඩුව ද බලයට පත්වුණේ ප්‍රජාතන්ත්‍රීය

බලවේගයන්ගේ නැගිටීමේ ප්‍රතිපලයක් වශයෙන්. ජනවාරි 8 වෙනිදායින් පසුව පිහිටුවන ලද තාවකාලික ආණ්ඩුව යටතේ සෑහීමකට පත්වීමට නොහැකි නමුත්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පැත්තෙන් පියවරක් ඉදිරියට තබන්නට සමත් වුණා. නමුත් ප්‍රධාන කරුණ වූයේ පවතින ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කරගැනීම. මේ පිළිබඳව වත්මන් ආණ්ඩුවේ

සූදානම කොහොමද ?

ආණ්ඩුව පැත්තෙන් ගත්තාම මුහුණ දෙන්නට තියෙන ප්‍රධානම අභියෝගය තමයි, දේශපාලන ස්ථාවරත්වය. දේශපාලන ස්ථාවරත්වය ඇතිකරගන්නට තිබෙන ප්‍රධාන සාධකයන් වෙන්මේ ආර්ථික සංවර්ධනය සහ නිවැරදි උපාය මාර්ග ඔස්සේ දේශපාලන ප්‍රශ්නය කළමනාකරණය

කරගැනීම. ඒ දෙකේම අභියෝගයක් ආණ්ඩුවට තිබෙනවා. ඇත්තෙන්ම කියනවා නම් කෙටිකාලීනව ආර්ථික අභියෝගය අතිවිශාලයි. පළවෙනි කාරණය තමයි ලෝක ආර්ථිකයේ වැටීම. මේකේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස මැදපෙරදිග තෙල්මිල වැටිලා. තෙල් ආනයනයේ දී මේක අපිට වාසියක් වන නමුත් තෙල් තිබෙන රටවල් මතයි බොහෝ විට අපේ කෘෂි අපනයන රඳාපවතින්නේ. ඒ නිසා තෙල් මිල පහළ යෑම වීක් පැත්තකින් වාසියක් වූ අතරම අහික් පැත්තෙන් අපේ තේ, රබර් වැනි අපනයන බෝගයන්ට අවාසි සහගතව බලපා තිබෙනවා. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස වම ක්ෂේත්‍රයේ ආදායම ලබන හා රැකියා හිඳුතු 15 ලක්ෂකගේ පමණ ජීවිත වලට සෘජුව දැනෙන්නට පටන් අරන්.

ඒ නිසා හොඳ විදේශ වෙළඳ ප්‍රතිපත්තියක් සකස්කර ගන්නට, විදේශ ආධාර ලබාගන්නට සහ ආයෝජන ගන්නවාගැනීම කියන ඒවාට විශාල ප්‍රමුඛතාවයක් ලබාදෙන්නට ආණ්ඩුවට සිදුවී තිබෙනවා. මේ දිනවල කෙරෙන රාජ්‍යතාන්ත්‍රික සංවාරවල සහ ගිවිසුම්වල සියල්ලේම අරමුණ වෙලා තියෙන්නේ අන්ත ඒ කටයුතු ටික කරගැනීම. හිනි රිති අලුතෙන් හදාගෙන, අවුරුදු දෙකක්වත් අපිට අමාරු කාලයක තමයි යන්නට වෙන්නේ ඔය කියන හේතු නිසා. ඒ අතර ආණ්ඩුව දීලා තිබෙන පොරොන්දු පත්‍රය විශාල එකක්. මහා නගර සංවර්ධනය කරගන්නට, රැකියා දළ ලක්ෂයක් දෙන්නට, ඒවා ගැන විශාල බලාපොරොත්තු සමුදායක් ජනතාව අතරේ තියෙනවා. අහික් අතට පසුගිය රෙජිමය කළ ඇස් හිලංකාර කරන කොන්ක්‍රීට් දැමිල්ල හා ගොඩනැගිලි ඉදිකිරීම ඔක්කොම කළේ ණය වලින්. ඒ ණය ගෙවීමේ බරත් දැන් මේ වත්මන් ආණ්ඩුව මත වැටිලා තිබෙන්නේ. ඉතින් මෙන්න මේ ආර්ථික අභියෝගය ජයගැනීම කරන්නට අවශ්‍යයි. හැබැයි ඒ අතර

දේශපාලන තලයේ කෙරෙන ප්‍රතිසංස්කරණ ටික කළේ හැත්තම් රාජ්‍යයක් හැටියට අපි රාජපක්ෂ රෙජිමයේ සහ අප අතර වෙනසක් වෙන්නේ නැ. ඒ ප්‍රතිසංස්කරණ ටික අභිවාර්යයෙන්ම කරන්නට ඕනේ. හැබැයි ඒ ප්‍රතිසංස්කරණවලට බාධා කරන්නට සමත් බලවේග තාම විශාල වශයෙන් පාර්ලිමේන්තුවෙන්, එයින් පිටත් මුළුගැන්වී සිටිනවා. අපිට පේනවා පාර්ලිමේන්තුව හැමදාම පටන්ගන්න කොටම අර කිහිපදෙනෙක් අනවශ්‍ය සෝෂාලි කරන බව. ඉතින් ලාභ ජන්දදායකයා වෙලාගෙන සිටින ජාතිකවාදයත්, ව්‍යාජදේශප්‍රේමයත්, තාම රටේ කුළුගන්නන්ට ඉඩකුත් හැකිවා නොවේ.

ඉතින් ඒ අභියෝගයත් දරාගෙන ආණ්ඩුව යද්දී ඇත්තෙන්ම මට නම් පෙනෙන්නේ අලුත් **ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් කියන එක මේ වෙලාවේ නිකම්ම කටා සාජ්ජවක් බවට පත්වීමට පුළුවන්. ඒ නිසා වහාම කරන්නට ඕනේ ප්‍රතිසංස්කරණ ටික කරන එක. තොරතුරු දැනගැනීමේ පනත ගෙනෙන එක. 19වෙනි සංශෝධනය සම්පූර්ණයෙන්ම තහවුරු කරගන්න එක. පළාත්වලට බලය බෙදීමේ යන්ත්‍රණය ක්‍රියාත්මකකර ගන්නා එක. එහෙම කරලා ආණ්ඩුවත් කිසියම් මට්ටමකට ආර්ථික වශයෙන් ස්ථාවර වුණාට පස්සේ අපිට මේ ව්‍යවස්ථාව සම්පූර්ණයෙන් වෙනස් කිරීමේ සාකච්ඡාවට යන්නට පුළුවන්.** ඒ ආකාරයට ආර්ථික හා දේශපාලන ස්ථාවරත්වයක් හදාගෙන ගියොත් තමයි හොඳ කියලා මට හිතෙන්නේ. හැත්තම් ව්‍යවස්ථාව වෙනුවෙන් අපි පත්කරන පාර්ලිමේන්තු කාරක සභාව හෝ පාර්ලිමේන්තු ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත් මණ්ඩලයම, මේක අවුල් කරන්නන්ගේ සහ කඩාකප්පල් කරන්නන්ගේ වේදිකාවක් බවට පත්වීමට ඉඩ තිබෙනවා.

ටී ළඟ වැදගත් කාරණය තමයි ඇත්තටම ව්‍යවස්ථාව සැකසීම සම්බන්ධයෙන් අපිට තිබුණේ ඉතාම නරක ක්‍රමයක්. අපි සැකසූ ව්‍යවස්ථා දෙකටම

ආණ්ඩුව පැත්තෙන් ගත්තාම මුහුණ දෙන්නට තියෙන ප්‍රධානම අභියෝගය තමයි, දේශපාලන ස්ථාවරත්වය. දේශපාලන ස්ථාවරත්වය ඇතිකරගන්නට තිබෙන ප්‍රධාන සාධකයන් වෙන්නේ ආර්ථික සංවර්ධනය සහ නිවැරදි උපාය මාර්ග ඔස්සේ දේශපාලන ප්‍රශ්නය කළමනාකරණය කරගැනීම. ඒ දෙකේම අභියෝගයක් ආණ්ඩුවට තිබෙනවා.

ලංකාව වාසතුමිය කරගත් සියළු ජනයා අන්තර් ග්‍රහණය වූයේ නැ. ව්‍යවස්ථාව හැදීමේදී ගතයුතු ප්‍රශ්න ක්‍රියාමාර්ගය නොවෙයි අපි ගන්නේ. අඩුම තරමේ අපිට අවස්ථාවක් ලැබුණා ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයේ දී ඒ දේ කරගන්නට 72දී. එතෙක්දීත්, අපි හිතුවක්කාර ලෙස දෙමළ ජනතාවගේ අභිලාෂයන් එහෙම පිටින්ම අයිත්කරලා දැමීමා. ඉතින් හොඳ අන්තර් ග්‍රහණ ක්‍රියාදාමයක් හදාගන්නට නම් කිසියම් මට්ටමක දේශපාලන ආර්ථික ස්ථාවරතාවය ලබාදෙන පොඩි ජයග්‍රාහී ලිලාවකින් එය කරන්න ඕනේ.

මේකේ දෙපැත්තක් තියෙනවා. ජයග්‍රාහකයා ජයග්‍රහණය කළාට පසු මහින්ද රාජපක්ෂ වගේ හැසිරෙන්නටත් පුළුවන්. හැබැයි දැනට ආණ්ඩුව යන දිසාව බැලුවාම එහෙම තැනක නැ. ආණ්ඩුව බොහොම ශිෂ්ටසම්පන්න තලයක තමයි වැඩකරගෙන

ආණ්ඩුව දිලා තිබෙන පොරොන්දු පත්‍රය විශාල එකක්. මහා නගර සංවර්ධනය කරගන්නට, රැකියා දසලක්ෂයක් දෙන්නට, ඒවා ගැන විශාල බලාපොරොත්තු සමුදායක් ජනතාව අතරේ තියෙනවා. අහික් අතට පසුගිය රෙජිමය කළ ඇස් නිලංකාර කරන කොන්ක්‍රීට් දැමිල්ල හා ගොඩනැගිලි ඉදිකිරීම ඔක්කොම කළේ ණය වලින්. ඒ ණය ගෙවීමේ බරත් දැන් මේ වන්මන් ආණ්ඩුව මත වැටිලා තිබෙන්නේ. ඉතින් මෙන්න මේ ආර්ථික අභියෝගය ජයගැනීම කරන්නට අවශ්‍යයි.

යන්නේ. ඉතින් ඇත්තෙන්ම අපි පාඩමකුත් ඉගෙනගෙන තිබෙන හිසා ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ සම්බන්ධයෙන්, මටනම් හිතෙන්නේ අපි අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍යයි. ඒ ගැන දෙකක් කතාකරන්නට දෙයක් නෑ. ඒක මගේ පුද්ගලික හැඟීමක් ද වෙනවා. හැබැයි අලුත් ව්‍යවස්ථාවකට කලින් වගේ අන්ධ දෙකතුනක් දාලා, අපි ව්‍යවස්ථාවක් හැදුවා මෙන්න ඒක සම්මත කළා කියලා, නිකම් අපි තාවකාලික සතුවක් ලබන එකේ ප්‍රයෝජනයක් නෑ. එසේ හදනවාට වඩා, පාර්ලිමේන්තුවත්, සිවිල් සමාජයත්, සියල්ලම එකතු වෙලා සාකච්ඡාවක් හා සංවාදයක් එක්ක කරන එක තමයි හොඳ කියලා මට හිතෙන්නේ.

කොහොම උනත් අපිට පාර්ලිමේන්තුවට ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයක් හැටියට රැස්වෙන්නට පුළුවන්. ඒක නිතසානුකූල නෑ හැබැයි. එහෙම රැස්වෙලා හදාගන්න ව්‍යවස්ථාව ආපසු වනාවක් මේ පාර්ලිමේන්තුවෙන්ම 2/3 න් අනුමත කර ජනමත විචාරණයකට යෑම තමයි හොඳම ක්‍රමය. ව්‍යවස්ථා විප්ලව කියන දේවල්වලට වඩා ඒ ක්‍රමය වඩාත් සුදුසු බවයි මට හිතෙන්නේ. රජයේ ප්‍රථම ඉලක්කය වෙන්නට ඕනේ ඇත්තටම ඔය කියන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අලුත් ජනරජ ව්‍යවස්ථාවක් හදාගැනීමට. ඒකට අදාල බිම් මට්ටමේ වැඩත්, ආර්ථික සහ දේශපාලන කළමණාකරණයත් මේ දවස්වල කරන්නට වෙනවා. ඒ ඊක හොකර අර ව්‍යවස්ථාවේ වැඩේ කරන්නට ගියොත්, ආපසු වනාවක් අර ප්‍රංශයේ වුණා වගේ මේවා එලදායි වැඩක් හෝ නොකෙරෙන දේවල් බවට පත්වෙන්නට ඉඩ තිබෙනවා. ඉතින් මට හිතෙන්නේ ආණ්ඩුවට හිතන්න වෙලා තියෙන්නේ මම කියන ඔය මාවතේ තමයි.

මහින්ද රාජපක්ෂට විරුධව ප්‍රශ්නය මතු වුණේ ආර්ථික පැත්තෙන් නොව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පැත්තෙන්. ඒ අනුව ව්‍යවස්ථාව ඉක්මනින්ම වෙනස් කරන්නට ආණ්ඩුව පොරොන්දු වුණා. බලයට පත්වුවාට පසු දැන් අංක එකට ආර්ථික ප්‍රශ්නය ඇවිත් තිබෙන බවයි ඔබ කියන්නේ. ආණ්ඩුව බලයටපත් කළ බලවේගයන්, මේ ප්‍රමුඛතාවයන් මාරුවීම පිළිබඳව දැනුවත්කර තිබේ ද?

ඇත්තෙන්ම දැනුවත් කිරීම ප්‍රමාණවත් මදි. මේ දවස්වල ඒවා ඉතින් කරගෙන කරගෙන යනවා. කැබිනට් එක පත්කරගෙන මේ ආණ්ඩුව ස්ථාපිත කරගැනීමට මාසයක් විතර ගියානේ. මේස පුටු අදින වෙලාවක් මේක. හැබැයි විශාල මෙන්ම වඩා බලගතු ප්‍රචාරණ ව්‍යාපාරයක් ආණ්ඩුවට ඕනෙවෙලා තියෙනවා, තමන්ගේ කටාව රටටත් ලෝකයටත් කියන්නට. තවම ඇතෙන්නේ ප්‍රතිවිරුද්ධ හැත්තම් අහික් කටාව.

ඒකට මුල පිරිය යුත්තේ කොහොම කියල ද ඔබ හිතන්නේ ?

එක්තරා විදියක හංසයා දිනවන්න සහ ආණ්ඩුව දිනවන්නට වැඩ කළ හා උදව් කළ සිවිල් සංවිධානත් එක්ක එය විශාලවට සම්බන්ධීකරණය කරන්න පුළුවන්. අඩු ගණනේ ඒ සිවිල් සංවිධාන වල සේවය අවශ්‍ය අමාත්‍යාංශ තියෙනවා නේ. ඒ අමාත්‍යාංශවල යුතුකමක් තිබෙනවා, මේ මේ කණ්ඩායම් සමග අදාල ගනුදෙනුව කරන්න. ජාතිය ගොඩනැගීමේ අමාත්‍යාංශය, මාධ්‍ය අමාත්‍යාංශය, අපේ පළාත් සභා සහ පළාත් පාලන වගේ අමාත්‍යාංශය, විශේෂයෙන්ම විදේශ කටයුතු අමාත්‍යාංශයත් එයට අයත්.

පළාත්පාලන අමාත්‍යාංශය හැටියට අපි ප්‍රමුඛත්වයක් දෙනවා බිම්මට්ටමේ පළාත්පාලන ආයතන පද්ධතියට සිවිල් සංවිධානවල දායකත්වය ලබාගැනීමේ යන්ත්‍රණයක් ම හිතීමය වශයෙන්ම හදන්නට. දැනට එහෙම එකක් නෑ. ඉතින් හැම අමාත්‍යාංශයකමත් ඒ වැඩේ කෙරෙන්න ඕනේ කියලා මම හිතන්නේ. මොක ද මේ ආණ්ඩුව බලයට පත්වෙන්නේ ම අවදි වූ සිවිල් ක්‍රියාකාරීත්වය එක්ක. නිකම්ම හුදෙක් ජන්දදායකයාගේ ජන්දයෙන්ම නොවේ මේ ආණ්ඩුව බලයට පත්වෙන්නේ. ඒක විශාල ආශීර්වාදයක් ආණ්ඩුවකට. එහෙම දැනුවත් පුරවැසියන්ගේ සහයෝගයක් තියෙන ආණ්ඩු ලේසියෙන් අපිට ලැබෙන්නේ නෑ. නිකම් කාලෙන් කාලෙට ජනප්‍රිය බල පෙරලි ඇතිවෙන්නට පුළුවන්. ඒවා නිකම් ම අර සාමාන්‍යයෙන් හුදී ජන ජන්දදායකයා වේදිකාවට ඇවිල්ලා කරන බලපෙරලි. ජනාධිපතිවරණයයි, මේ මැතිවරණයයි සම්පූර්ණයෙන්ම එයට වඩා දැනුවත් ක්‍රියාකාරීන්ගේ මැදිහත්වීමක් වූ බලපෙරලි. ඒක හිසා මේකේ අයිතිකාරයෝ කවුද කියලා ඇහැවුණොත් ඒ අය කවුද කියලා කවුරුත් දැනගන්නට ඕනේ.

ජාත්‍යන්තර ආධාර, විදේශ සෘජු ආයෝජන හරහා ආර්ථිකය ස්ථාවර

කරගැනීමට අමතරව දේශීය මූල්‍ය කළමනාකරණය කෙරෙහි ද ආණ්ඩුව අවධානය යොමුකර තිබෙනවා බව පේනවා. ඒ අනුව පසුගිය ආණ්ඩුව ගෙදර යැවීමට හේතුවක් වූ අර්ථ සාධක අරමුදලටත් නැවත වරක් අත තියන්නට සූදානම්කර තිබෙන බවයි පෙනෙන්නේ. මේ ආණ්ඩුව බලයට පත්කරන්නට මැදිහත් වූ එක් බලවේගයක් වන කම්කරු පංතිය සමග මෙයින් ගැටුමක් ඇතිවෙන්නට පුළුවන් නේද?

රටේ තිබෙන මූල්‍ය සම්පත් මනා ලෙස කළමනාකරනය කරගන්නට යම් යම් උපායමාර්ග ගැනීමේ වරදක් නෑ. මම කියන්නේ මේ හැම දෙයක්ම බොහොම විවෘතව කරන්න කියන එකයි. පාර්ලිමේන්තුව දැනුවත් කරලා, වලදායි සාකච්ඡාවක් විදියට කරනවා නම් ඒක ප්‍රශ්නයක් වෙන්නේ නැති වෙයි. පසුගිය ආණ්ඩුව හොර රහසේ තමන්ගේ ගප්පිකරණය වඩාත් කුසලයෙන් සිටි කළ ගනුදෙනු හිත්දයි ඒක වුනේ. විශේෂයෙන්ම සියලුම පාර්ශ්වයන්, වෘත්තීය සම්බන්ධතා සියලු දෙනා සමග සාකච්ඡාකර තීරණයක් ගන්නවා නම් වැරද්දක් නෑ කියන එකයි මගේ හැගීම. මෙහි දී මුලින් ම මිසිස්සුන්ගේ අයිතිවාසිකම් හෙතෙකව තහවුරු කළයුතුයි. ඒ කියන්නේ

ඒවායේ තිබෙන අරමුදල් මිනිස්සුන්ගේ දහඩිය මහන්සියෙන් හම්බකළ මුදල්. තමන්ගේ හිමිකමට මොක ද වෙන්නේ කියලා හිතීමය සහතිකයක් ලැබිලා තමයි ඒක කරන්නට ඕනේ .

ආර්ථික, සමාජ හා දේශපාලන තලයේ මෙතරම් විශාල පරිවර්තනයක් කරන්නට මේ ආණ්ඩුවට තිබෙන හැකියාවේ ධාරිතාවය ප්‍රමාණවත් කියලා ඔබ හිතනවා ද?

ජන්දයේ දී ඉදිරිපත් කළ මතයක් තිබුණා, වගකීමේ දරන්නට පුළුවන් මිනිසුන් පාර්ලිමේන්තුවට එවන්න කියලා. එතකොට ජන්දදායකයා ඒකට අර්ධ වශයෙන් තමයි ප්‍රතිචාර දක්වලා තිබෙන්නේ . රටම විවේචනය කළ බුරුක්තම පාර්ලිමේන්තුවට එවලා තියෙනවා. එතකොට ඒ බරත් දරාගෙන තමයි යන්න වෙලා තිබෙන්නේ. ඉතින් මම හිතනවා පෙරළිය කරන්නට ඒ අභියෝගය භාරගන්නා වගේ අඩුම තරමෙන් මේ අර්බුදයට සංවේදී කණ්ඩායමක් පාර්ලිමේන්තුවෙන්. ආණ්ඩුව ඇතුළෙන් ඉන්නවා කියලා. ඒ ගොල්ලන් තමන්ගේ ධාරිතාවය තව වැඩිකරගෙන තමයි මේක කරන්න වෙන්නේ.

බලය බෙදීම ගැන ඔබ මොකද්ද කියන්නේ.

මම 13වෙනි සංශෝධනය සමග ඉන්න කෙනෙක්.

එයින් ඔබ්බට යන්නට අදහසක් නැද්ද?

මම හිතන්නේ ඒ ගැන අපි කටාකරන විකේ තේරුමක් නෑ. මොකද, දැන් විශේෂයෙන්ම උතුරේ පවා ජනතාව තිත්දුවක් අරගනිමින් ඉන්නවා මේ වගේ සංහිඳියා ක්‍රියාවලියක් ඇතුළේ ආපසු වතාවක් පරණ ගෙඩරල්වාදී සටන්පාඩ දිනාවට යන විකේ තේරුමක් නෑ කියලා. ඒ අය මේ පිළිබඳව අවබෝධයකට පැමිණෙමින් සිටිනවා. ඒ කියන්නේ මධ්‍යයේ තියෙන්නේ මතවාදී තලයේ වියට අවනත බව ලබානොගත් රාජ්‍යයක් බව ඔවුන් ද වටහා ගනිමින් සිටිනවා. ඒ වෙනස අපි පෙන්වනවා නම් මං හිතන්නේ ඔය වාර්ගික දේශපාලනයේ යන්න තියෙන ඉඩකඩ හැකිකරලා දාන්න පුළුවන්. එතකොට අපිටත්, දෙමල ජනසාධක, ඉන්දියාවටත්, ලොකු ආතතියක් නැතිව මේ ප්‍රශ්නය විසඳා ගන්න අපහසුවක් නෑ එතකොට සම්පූර්ණයෙන්ම ක්‍රියාත්මක කරනවා නම් 13 වෙනි සංශෝධනය හොඳ සූත්‍රයක් කියලයි මම හිතන්නේ.

සාකච්ඡා කළේ මහින්ද රත්නායක

ඉස්කෝල යන අම්මලාගේ කවිය	අහස හැඩි වීමට පෙර අතුගා දැමිය යුතුමය සුළඟ කළු වලාකුළු පෙළ තදියමයෙන් විදිනමය මුකුත් නැති හිස් අහස ඉගෙනගන්නා වයසට නියමය කදිමමය,	ආරටමයන ස්ථිරමය, පොත පතක් ඇතොත් ඒ ඉංගිරිසි ගණිත විද්‍යා විය යුතුමය, තොසක් ඇතොත් ලලිතයට කලාවට කවි කතාවට ඒ නිර්වාචටම මැරවිය යුතුමමය පුතෙක් ඇතොත් උගු ඉංජිනෙරු කළයුතුය දුවක් වෙතොත්	අප දොස්තර කළයුතුය, ඉඩක් වෙතොත් හවස පන්ති යා යුතුය... සති අන්ත පුරා එළකියුමන් බිව යුතුය හෙට ඉඩක් ඇතොත් උඹ පන්තියේ එක විය යුතුමමය ඒ නැතොත් තවත් කටපාඩම් කළයුතුමමය.	අගුණමය කිරි කැටි වයසට උණක් කැස්සක් එතොත් මේ වයසට ආරටමයන ස්ථිරමය, අහස හැඩි වීමට පෙර අතුගා දැමිය යුතුමය, සුළඟ කළු වලාකුළු පෙළ තදියමයෙන් විදිනමය, මුකුත් නැති හිස් අහස ඉගෙනගන්නා වයසට නියමය කදිමමය.
			පිහිකැට වැහිපොදු හිරිකඩ ඒ නැතොත් තවත් කටපාඩම් කළයුතුමමය. පිහිකැට වැහිපොදු හිරිකඩ බොහොමත්	රොකි

අවසන් තීරණයක් නෑ

යෝජිත

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා

ප්‍රතිසංස්කරණයට

අදාළ ව එක්සත්

ජාතික පක්ෂ

පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී

සහ සභානායක

ලක්ෂ්මන් කිරිඇල්ල

මහතාගෙන් අසන ලද

ප්‍රශ්නවලට ඔහු දුන්

පිළිතුරු මෙසේ ය.

විජාප පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී සහ සභානායක අමාත්‍ය ලක්ෂ්මන් කිරිඇල්ල

විධායක ජනාධිපති ආණ්ඩුක්‍රමය ඉවත් කිරීමේ පොරොන්දුව මත පොදු අපේක්ෂක මෙහිපාල සිරිසේන මහතා පසුගිය ජනවාරි 08 ජනාධිපතිවරයා ලෙස පත්වී සිටිනවා. එම පොරොන්දුවේ ම දිගුවක් ලෙසයි එක්සත් ජාතික පක්ෂය පසුගිය

මැතිවරණයේ දී පාර්ලිමේන්තුවේ බහුතර ආසන සංඛ්‍යාවක් දිනා ගන්නේ. මන්ත්‍රීවරුන් කිහිප දෙනෙකු දිනාගෙන තමන්ගේම ආණ්ඩුවක් පිහිටුවාගැනීමට හැකියාව තිබියදීත්, වසර දෙකකට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය සමඟ සම්මුති බද්ධ ආණ්ඩුවක්

හදාගත්තේ රටේ මූලික පරිවර්තනයක් ඇති කරන්නට. එම පරිවර්තනයට අවශ්‍ය කරන මූලික සාධකයක් වන ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණය ගැන ඔබගේ පක්ෂයේ සුදානම කොහොම ද?

ඒකට දැන් මූලික සාකච්ඡා ආරම්භකර

තියෙනවා. අගමැතිවරයාට උපදෙස් ලබාගැනීමට කමිටුවකුත් මේ වනවිට පත්කරලයි තියෙන්නේ. ඒ වැඩකටයුතු දැන් කෙර්ගෙන යනවා. දැන් අපි මේ පනිවා ප්‍රශ්නයට පැටලලයි ඉන්නේ. ඒක විසඳා ගන්නට තිබෙනවා. ඊ ප්‍රභට ක්ෂණික කරුණක් හැටියට තියෙන්නේ 2016 අය වැය පිලිබඳ කාරණයයි. එයින් පසුව තමයි ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයට අතගසන්නට බලාපොරොත්තු වෙන්නේ.

එක්සත් ජාතීන්ගේ මහා මණ්ඩලය ඇමතු වෙලාවේ ජනාධිපති මෙහුපාල සිරිසේන මහතා පැවසුවේ ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් ගැන. අගමැති රනිල් වික්‍රමසිංහ මහතා ද පසු අවස්ථාවක ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් ගැනයි කථා කළේ. කැබිනට් මණ්ඩලය දිවුරුම් දීමෙන් 0අනතුරුව ජනාධිපති කළ කථාවේ දී පැවසුවේ ද ඒ පිලිබඳව පාර්ලිමේන්තු තීන්දු කළයුතු බව යි. ඇත්තටම පක්ෂ දෙක අතර එකඟතාවය තියෙන්නේ ව්‍යවස්ථාව සංශෝධනය කරන්න ද නැත්නම් අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හඳුන්වා දෙන්නට ද?

සම්පූර්ණයෙන්ම අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරනවා ද, එහෙම නැත්නම් සංශෝධනයක් ගෙනෙනවාද කියන විකේ අවසන් තීරණයක් අරගෙන නෑ. නමුත් සාකච්ඡා යනවා. සාකච්ඡා තුළින් තමයි මේ දෙකෙන් කරන්නේ කුමක් ද කියන එක තීරණය කෙරෙන්නේ.

ජනවාරි 8 වෙනිදා ජයග්‍රහණය පදනම් වන්නේ ම විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත්කරන්න. අගෝස්තු 17 වෙනිදාත් ඒක නැවතත් තහවුරු වුණා. එසේ තිබියදීත්, අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් ගෙනෙන්නට තිබෙන බාධාව කුමක් ද?

අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් ගෙනෙන විට උතුරු නැගෙනහිර ප්‍රශ්නයට අවසන් විසඳුමක් ද ඉදිරිපත් කරන්නට සිද්ධවෙනවා. අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කිරීමේ දී ඒක මගහැර යන්නට බෑ. ඒ වගේම මැතිවරණ ක්‍රමය ගැනත්, එකඟතාවයක් තියෙන්නට ඕනේ. ස්වාධීන කොමිසන් තව පුළුල් කරන්නේ කොහොම ද කියන එක ගැන මීට වඩා සාකච්ඡා කරන්නට අවශ්‍යයි. නමුත් මම හිතන්නේ ලබන වසර ඇතුලත අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් ඉදිරිපත්කර සම්මත වීමට බොහෝ ඉඩකඩ තිබෙනවා.

අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හඳුනවා නම් එම ව්‍යවස්ථාවේ ව්‍යුහය මොනවගේ එකක් වෙනවාද කියන එක වැදගත්. සරළව කියනවා නම්, නිර්මාණය කිරීමට අදහස් කරන්නේ ජනාධිපති ආණ්ඩු ක්‍රමයක් ද, එසේ නැත්නම් පාර්ලිමේන්තු ආණ්ඩුක්‍රමයක් ද?

නැත, අපිට ජනවරම ලැබුණේ ජනාධිපති ක්‍රමය අනෙකි කරන්නට නේ. ඒ ජනවරමට පිටුපාන්නට කාටවත් පුළුවන්කමක් නෑ. ඒ නිසා ඒ ජනවරමට අනුව ක්‍රියා කරන්නට අපිට සිදුවෙනවා.

ඒ කියන්නේ, නැවතත් වෙස්ට් මිනිස්ටර් ක්‍රමයට යන්නට ද ඔබගේ පක්ෂය යෝජනා කරන්නේ ?

සියයට සියයක් ම වෙස්ට් මිනිස්ටර් ක්‍රමය කියලා කියන්නට බෑ. වෙස්ට් මිනිස්ටර් ක්‍රමයේ හොඳ අංගත් අරගෙන, අනිකුත් ක්‍රමවල යහපත් ගුණාංග ද ඇතුළත් කරගෙනයි මේ ව්‍යවස්ථා වෙනස කරන්නට අපි මහන්සි ගන්නේ.

නව ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරනවා නම්, එය අනුමත කරගැනීමට ජනමත විචාරණයකට යන්නට පෙර පාර්ලිමේන්තුවේ 2/3 අනුමැතියක් අවශ්‍යයි. ඒ අනුමැතිය

පාර්ලිමේන්තුවෙන් ලබාගන්නට පුළුවන් ද?

ආණ්ඩු පක්ෂය හැටියට නම් ජනමතයට ඒ සියලුම දෙනා බැඳී සිටිනවා. ගිය පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණයේ දීත් එයට පැහැදිලි ජනවරමක් ලැබී තියෙනවා. එයට ප්‍රථම ජනාධිපතිවරණයේ දී ත් වරම ලැබුණේ ඒකට. ඒ නිසා ආණ්ඩු පක්ෂය ලෙස සිටින සියලු දෙනාම ඒකට බැඳී සිටිනවා. ඒ නිසා 2/3ක අනුමැතිය ලබාගැනීමට බැරවෙන එකක් නෑ.

අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් ගෙනෙන විට උතුරු නැගෙනහිර ප්‍රශ්නයට අවසන් විසඳුමක් ද ඉදිරිපත් කරන්නට සිද්ධවෙනවා. අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කිරීමේ දී ඒක මගහැර යන්නට බෑ. ඒ වගේම මැතිවරණ ක්‍රමය ගැනත්, එකඟතාවයක් තියෙන්නට ඕනේ.

නමුත් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේම කොටසක් මේ ආණ්ඩුවට විරුද්ධව කටයුතු කරන බව පේනවා. ආණ්ඩු පක්ෂ හැටියට ඔවුන්ට වගකීමක් තිබෙන නමුත් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරු එක් මතයක නොසිටීම මෙය සාර්ථක කරගැනීමට බාධාවක් වෙන්නේ නැත් ද?

මම හිතන්නේ නෑ ඒක ප්‍රශ්නයක් වෙයි කියලා. මොකද, මහින්ද රාජපක්ෂ අද ශ්‍රී ලංකා හිදුනස් පක්ෂයේ පිරිසක් හයිජැක් කරලා තියෙන්නේ. අද ශ්‍රී ලංකා හිදුනස් පක්ෂයේ මැද පිළිවෙත අවුල් කරලා. ශ්‍රී ලංකා හිදුනස් පක්ෂයේ කණ්ඩායමක්, දිනේශ්ලා, චීරවංශලා, වාසුදේවලා සමඟ මේක අවුල් කරන්නට උත්සාහ ගනියි.

අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හදලා, නීතියේ උත්තරීතර භාවය ඇති කරලා, සුළු ජාතීන්ටත් සාධාරණය ඉටුවෙන ආකාරයේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ව්‍යවස්ථාවක් හදා ගන්නට බොහොම කැමැත්තෙන් ඒ අය ඉන්නේ. එවැනි පසුබිමක් තුළ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සාකච්ඡාවක් මගින්ම කරන වෙනසේ ස්වරූපය ගැන එකඟතාවයකට එන්න පහසුයි.

ඒකේ ජාතිවාදී කොටස පාර්ලිමේන්තුවේ විපක්ෂයේ ඉන්නේ. ඒ කොටස පාලනය කරන්නේ ශ්‍රී ලංකා හිදුනස් පක්ෂයේ අය නොවේ. ලංකා හිදුනස් පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන්ගෙන් අවංක පිරිස මේ ජාතික ආණ්ඩුවට කැමති යි. ඒ හිසා ඒක බාධාවක් වෙන්නේ නෑ

ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයේ දී සුළු ජාතීන්ගේ අභිලාෂයන් ඇතුළත් කරැනීමට කුමන ප්‍රවේශයක් ද ගන්නට බලාපොරොත්තු වන්නේ ?

ඔව්, 13වෙනි සංශෝධනය ගැන අපි පැහැදිලි ප්‍රකාශයක් කර තිබෙනවා. ඉතින් 13වෙනි සංශෝධනයේ අපැහැදිලි තැන් පැහැදිලි කරගතයුතු වෙනවා. තව දුරටත් පැහැදිලිවන ආකාරයට අර්ථ නිරූපනයක් කරන්නට වේද යන්න මට කියන්න පුළුවන් කමක් නෑ. නමුත් 13 තමයි අපේ සීමාව.

ඉල්ලන සියල්ල දෙන්නට නොහැකි නමුත් දෙමළ නායකයින් කියන්නේ එක් රටක් තුළ පිළිගත හැකි බලය බෙදීමක් අවශ්‍ය බවයි. මෙහිපාල සිරිසේන මහතාගේ ජයග්‍රහණයට ද දෙමළ ජනයා විශාල දායකත්වයක් ලබා දී ඇති තත්ත්වයක් තුළ 13 මගින් දෙමළ ජනතාව තෘප්තිමත් කළ හැකි ද?

මේකට දකුණේ ජනතාවගේ අනුමැතියත් අවශ්‍යයි. ඒ අනුමැතිය ගන්නට නොහැකි නම් මෙතනින් ඉස්සරහාට යන්න බැරිබව අප තේරුම් ගත යුතුයි. දැන් දකුණේ එකඟතාවයක් තිබෙන්නේ 13වෙනි සංශෝධනයට. එක්සත් ජාතික පක්ෂය තමයි 13වෙනි සංශෝධනය ගෙනාවේ. ශ්‍රී ලංකා හිදුනස් පක්ෂය එක්තරා වකවානුවක වියට විරුද්ධ වූ බව ඇත්ත. දැන් ශ්‍රී ලංකා හිදුනස් පක්ෂයත් 13ට කැමතියි. මහින්ද රාජපක්ෂත් කිව්වා නේ 13 ප්ලස් කියලා. 13ට වඩා වැඩියෙන් දෙන්නට සූදානම් කියලා කිව්වා නේ. ඒ හිසා 13 ගැන ප්‍රශ්නයක් ඇත්තේ ම නෑ.

දකුණේ අය කැමති ප්‍රමාණයට උතුරේ අය කැමති නොවන්නට පුළුවන් නේ ද ?

කෙසේ නමුත් අපි ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණයේ දී කටයුතු කරන්නේ ආණ්ඩුවේ සිටින සියලුම පක්ෂ සමඟ සාකච්ඡා කරලා. ඒ වගේම විපක්ෂයේ පක්ෂ සමඟත් සාකච්ඡා කරලා තමයි මේක කරන්නේ. මහින්ද රාජපක්ෂ 18වෙනි ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය කළා වගේ අපි කරන්නේ නෑ. අපි විහෙම කරන්නේ නෑ, සියලු දෙනා සමඟ සාකච්ඡා කරලා රඳාපවතින ක්‍රමයක් හදන්නට තමයි උත්සාහ දරන්නේ.

වැයින් කියන්නේ විවෘත සාකච්ඡාවකින්ම නව ව්‍යවස්ථා ආකෘතිය මෙන්ම අන්තර්ගතය මතුකර ගන්නට උත්සාහ කරන බව ද?

වැයින් කියන්නේ විවෘත සාකච්ඡාවකින්ම නව ව්‍යවස්ථා ආකෘතිය මෙන්ම අන්තර්ගතය මතුකර ගන්නට උත්සාහ කරන බව ද?

දැන් පාර්ලිමේන්තුවේ සිටින බොහෝ සුළු ජාතික පක්ෂ හා ද්‍රවිඩ කණ්ඩායම් මේ ව්‍යවස්ථාමය ක්‍රියාදාමය ගැන සිටින්නේ හරි සතුටින්. අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හදලා, නීතියේ උත්තරීතර භාවය ඇති කරලා, සුළු ජාතීන්ටත් සාධාරණය ඉටුවෙන ආකාරයේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ව්‍යවස්ථාවක් හදා ගන්නට බොහොම කැමැත්තෙන් ඒ අය ඉන්නේ. එවැනි පසුබිමක් තුළ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සාකච්ඡාවක් මගින්ම කරන වෙනසේ ස්වරූපය ගැන එකඟතාවයකට එන්න පහසුයි.

බලාපොරොත්තු වන තරමේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා වෙනසක් කරගන්නට පවතින ව්‍යවස්ථාවේ විධි විධාන තිබෙනවා ද?

පැහැදිලිවම තිබෙනවා. පාර්ලිමේන්තුවේ අවශ්‍ය බහුතරය ගන්නට පුළුවන් නම් ඒක කරන්නට පුළුවන්. මේ සම්මුති බද්දි ආණ්ඩුවට 2/3 බලයක් තිබෙනවා නේ. ?

සංවාදය මගින්ද රත්නායක

දින 1000 නීතිය බාධාවක් වුණා

යෝජිත ව්‍යවස්ථා
ප්‍රතිසංස්කරණය
පිළිබඳව ඇසු
ප්‍රශ්නවලට අමාත්‍ය
දුමින්ද දිසානායක
මහතා මෙසේ පිළිතුරු
දුන්නේ ය.

ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මහ ලේකම් අමාත්‍ය දුමින්ද දිසානායක

ජනවාරි 18 ජයග්‍රහණය ලංකා
ඉතිහාසයේ සුවිශේෂී ජයග්‍රහණයක් ලෙස
සලකන්න පුළුවන්. මෙරට ඉතිහාසයේ
මැතිවරණ ජයග්‍රහණය කළේ සමාජ-
ආර්ථික ප්‍රශ්න මුල්කරගෙන. මෙවර
මැතිවරණයේ දී රටේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය
බරපතල ප්‍රශ්නයක් වුණා. විශේෂයෙන්ම

රාජ්‍ය ප්‍රජාතන්ත්‍රකරණයේ පියවරක් ලෙස
විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය ඉවත් කිරීම හා
ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාජ්‍ය ව්‍යුහයක් ස්ථාපිත
කරගැනීම ඒ අතර ප්‍රධානයයි. 19 වන
සංශෝධනයෙන් යම්කිසි පියවරක් නැඹු
නමුත් එය ප්‍රමාණවත් කියන්නට බෑ. අලුත්
ආණ්ඩුව නව ව්‍යවස්ථාවක් ගැන කතා කරන

මේ මොහොතේ, ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය
දරණ ස්ථාවරය දැනගන්නට කැමතියි.

ඉතිහාසයේ ආණ්ඩුක්‍රම සංශෝධන
වගේම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ඇතිවීම
ගන්නාම වෙලා තියෙන්නේ, ඒ වෙලාවේ
දැනෙන ප්‍රශ්නයට උත්තර ලෙස වෙනස්කම්

කිරීම. ඒ වගේම මුලින්ම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ඇති වෙනකොට, ඒ වදා තිබුණ ප්‍රශ්නවලට විසඳුම් ලෙස තමයි වෙනස් වෙලා තියෙන්නේ. වර්තමානයේ දී ද අපි දන්නවා සමහර කාරණා බොහෝ විට බොහෝ තැන්වලදී වෙනස්විය යුතු අවස්ථා තියෙනවා. ඒ නිසා මම හිතන්නේ, වෙනස කුමන ආකාරයේ එකක් වියයුතු ද යන්න හරියටම කියන්න පුළුවන්කමක් නෑ. ඒක ඉතාමත් පුළුල් විෂයක්. එකිනෙක කාරණා සමඟ ගත්තොත් අපට කටාකරන්න පුළුවන් දීර්ඝව. උදාහරණයක් ලෙස ජනාධිපතිතුමාගේ බලතල වෙනස් කිරීම ගත්තොත් 19 වන සංශෝධනය ගන්නට පුළුවන්. ජනාධිපතිතුමාගේ බලතල අඩුකිරීම සම්බන්ධයෙන් ජනතාව තුළ ලොකු කැමැත්තක් හා අවශ්‍යතාවයක් තිබ්බා. ඒ කැමැත්ත හා අවශ්‍යතාවය තිබුණේ, ඒ බලතල පනුගිය කාලයේ වැඩි වශයෙන් අනවශ්‍ය ආකාරයට භාවිතා වනවා කියන කාරණය නිසා. ඉතිං ඒ අනුව මෙහිපාල සිරසේන ජනාධිපති තුමා අලුත් වෙනසක් අරඹයා සහ පරිවර්තන යුගයක නායකයෙක් විධියට එතුමාට පුළුවන් වුණා මේ මූලික අභිතලම දාන්න. නමුත් ඒ මූලික අභිතලමේදී පවා ජනාධිපතිතුමාට කොතරම් අවශ්‍යතාවයක් තිබුණත්, මේ රටේ හීන ක්‍රියාදාමය තුළ අපට යන්න අවශ්‍ය සීමාවට යන්න හීනිය බාධාවක් වුණා. අපි බලාපොරොත්තු වුණා මිනිස් විභාව යන්න. මැතිවරණයක් තිබීමත්, මැතිවරණයකින් පස්සේ වෙනත් ප්‍රශ්න පැමිණීමත් සමඟ, යම් යම් තැන්වල අපට හිරවෙන්න සිද්ධි වුණා.

පරිවර්තන යුගයක නායකයෙක් විධියට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ නායකයා හැටියට වගේ ම ජනාධිපතිවරයා ලෙසත් මේ වෙනස කිරීමට එතුමාට අවශ්‍යතාවයක් තියෙනවා. ඊලඟට අපි ගත්තොත් මැතිවරණ ක්‍රමය, අපි හැමෝම දන්නවා මේ රටේ මැතිවරණ ක්‍රමය අනිවාර්යයෙන් වෙනස් විය යුතුමයි. මොකද දැන් තියෙන මැතිවරණ ක්‍රමය අනුව දේශපාලනයේ දූෂිතයන් බවට පත්වෙලා තියෙනවා. රාජ්‍ය හිලධාරීන්

දූෂිතයන් බවට පත්වෙලා තියෙනවා. ගමට වගකියන්න, තමන්ගේ ප්‍රදේශයට වගකියන්න මන්ත්‍රීවරයෙක් නැතිවීම හරහා ජනතාව කොතරම් ඡන්දය පාවිච්චි කළත් ජනතාවගේ ඉල්ලීම් දිනාගැනීමේ දී ජනතාව අතරමං වෙලා ඉන්නේ. අපි දැන් තියෙන ක්‍රමය ගත්තොත් එහෙම පුද්ගලයෝ රාශියක් එකම කොට්ඨාසයක් තුළ බලාපොරොත්තු රාශියක් ඇති කරනවා. ඉතිං ජනතාව ඡන්දයක් පාවිච්චි කළ නිසා ජනතාව මේ රටේ පුරවැසියන් විදියට ජීවත්වන කොට, ඒ උදවියගේ බලාපොරොත්තු රාශියක් තියෙනවා. මේ බලාපොරොත්තු බොහොම කැත විදියට පාවිච්චි කරනවා දේශපාලනයේ දී තමන්ගේ ජයග්‍රහණය වෙනුවෙන්. හැබැයි ආසන ක්‍රමය ආවහම, මෙන්න මේ කියන ජනතාව රැ වැටීම සහ රැවටීම මෙන්ම අනපේක්ෂිත බලාපොරොත්තු තියාගෙන ජීවත්වීම කියන එක අපට හවත්වන්න පුළුවන්. එතකොට අපට පුළුවන්කම ලැබෙනවා තමාගේ කොට්ඨාසයේ මන්ත්‍රීවරයෙක් ඉන්නවා, එම මන්ත්‍රීවරයාට පක්ෂයක් තියෙනවා, ඒ පක්ෂයට මතවාදයක් තියෙනවා, මේ හරහා මතවාදී දේශපාලනයට තැනක් එනවා. අපි ලංකාවට ලයිට් ටික දීලා, වතුර ටික දීලා, පාලම් ටික හැදුවාට විතරක් හරියන්නෙ නෑ. ප ප්‍රතිපත්තිමය දේශපාලන කාරණය කියන එකත් මේ තුළ ඇතිවෙනවා ඒ මගින්. ඒ වගේම ඡන්දදායකයාට ආරක්ෂා වෙනවා වගේම, අපේක්ෂකයාටත් සිද්ධිවෙනවා තමන් කොට්ඨාසයට වගකියන මන්ත්‍රීවරයා විදියට, තමන්ට තිබෙන බලතලත් එක්ක, තමන්ගේ කොට්ඨාසය සංවර්ධනය කරාගෙන මෙහෙයවන්නට. මම හිතනවා මේ කියන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය අපට වචන කිහිපයකින් කියලා ඉවර කරන්න පුළුවන් කමක් නෑ. නොයෙකුත් කේෂත්‍රවල නොයෙකුත් ආකාරයට මෙය වෙනස්විය යුතුයි.

පැහැදිලිවම ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ අපි පුළුල් පරිවර්තනයක් පුළුල් වෙනසක් සඳහා පෙනී සිටිනවා. මේක

එක පාර්ශවයකට, එහෙම නැත්නම් කණ්ඩායමකට අවශ්‍ය වන පරිදි නෙවෙයි, ඒ වගේම අනාගත දේශපාලන අරමුණක් සාක්ෂාත් කරගැනීම සඳහා වන වෙනසකුත් වෙන්කර බැහැර මේක. මොකද අපි දන්නවා ඉතිහාසයේ නොයෙකුත් වෙනස්කම් වලට අපි භාජනය වෙලා තියෙන්නේ සමහරවිට රටේ අවශ්‍යතාවය හා පොදු අවශ්‍යතාවය ගැන හිතලා නෙවෙයි. අනාගත දේශපාලන ගමන්මග එහෙම නැත්නම් අනාගත දේශපාලන අරමුණු ඔස්සේ තමයි සමහර වෙනස්කම් අපේ ආණ්ඩුක්‍රම සංශෝධන තුළ ඇතිවෙලා තියෙන්නෙ. ඒ නිසා ඒ කියන පටු පරමාර්ථයෙන් බැහැර වෙලා පුළුල් කටිකාවතක් තුළ ඇති වෙනසක් මේ රටේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තුළ ඇතිවිය යුතුයි කියලා අපි විශ්වාස කරන්නේ.

අවුරුදු 35ක පමණ කාලයක් තුළ මේ ව්‍යවස්ථාව 19 වතාවක් දැන් සංශෝධනය වෙලා තියෙනවා. මේ තත්ත්වය තුළ නැවතත් සංශෝධනයකට යනවා ද ? එහෙම නැත්නම් අලුත් ආණ්ඩුක්‍රමයක් ද යෝජනා කරන්නේ.

මම පුද්ගලිකව විශ්වාසකරනවා මේ සියල්ල එකතැනකට දාලා පුළුල් සංශෝධනයක් අපේ රටට යෝග්‍යයයි කියලා. මේ සියල්ලම තීරණය වෙන්නේ අපේ පටු දේශපාලන අභිමතාර්ථයන් කියන එකෙන් පරිබාහිරව, අපි සියලුදෙනාම ඉතා විවෘතව රට විදියට සලකා, මේ තීන්දු තීරණ ගන්න ඕනකම තියෙනවා. මම විශ්වාස කරනවා පුළුල් සංශෝධනයක් තියෙනවා නම්,

මම අහන්නේ තියෙන ව්‍යවස්ථාව සංශෝධනය කරනවා ද? නැත්නම් අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හඳුන්වා දෙනවා ද කියන එකයි.

කිසියම් වැරද්දක් තියෙනවා නම් වෙනස්විය යුතුයි නේ. අර්ථ කථනය කරගන්න පුළුවන් අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් කියලත්, හැබැයි වෙනසක්

කියලත් කියන්න පුළුවන්කම තියෙනවා. හැබැවිටම වන වෙනසක්නේ තියෙන එකේ අඩුපාඩු හිචරදිකරලා අලුතෙන් වනවා කියන්නේ. වනකොට ඒක කට්ටියකට කියන්න පුළුවන්කම තියෙනවා මේක අලුත්ම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් කියලා. තවත් කට්ටියකට කියන්න පුළුවන්කම තියෙනවා මේ කරලා තියෙන්නේ අලුත් දෙයක් නෙවෙයි, පරණ එකේ අඩුපාඩු හදලා කියලා වෙන්නේ රටට අවශ්‍යකරන ස්ථිරසාර විසදුමක් ලැබෙන වක.

වනකොට පාර්ලිමේන්තු ආණ්ඩුක්‍රමයක් ද හැරෙමින් ජනාධිපති ක්‍රමයක් ද ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය යෝජනා කරන්නේ?

ඒ පිළිබඳවත් රටේ මත දෙකක් තියෙනවා නේ. සමහරු කතාබහ කරනවා මේ රටට ඉතාමත් අවශ්‍ය ක්‍රමය මේකයි කියලා. තවත් කට්ටියක් කියනවා හැර වෙනම නෙවෙයි මේ විදියයි වෙන්න ඕන කියලා. විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අපි ලංකාව පැත්තෙන් ගත්තොත් සාර්ථක වෙච්ච අත්දැකීම් වගේම අසාර්ථක වෙච්ච අත්දැකීම් තියෙනවා. උදාහරණයක් ලෙස යුධ ජයග්‍රහණය හුදෙක්ම ජනාධිපති හා ජනාධිපති බලතලත් එක්ක සාර්ථක වෙච්ච අවස්ථාවක්. ඒ වගේම තවත් සමහර තැන් තියෙනවා ඒ විධායක බලය වැඩිවීමත් එක්ක මේ බලය වැඩියෙන් පාවිච්චි කිරීමත් එක්ක මේ රටට ඇතිවෙච්ච අසාධාරණකම්. ඒ නිසා මේකෙ හොඳ හරක දෙපැත්තම තියෙනවා. ඉතිං මේක අද අපට තීන්දුකරන්න පුළුවන්කමක් නැහැ මොන ක්‍රමය ද, මොන රටේ තිබෙන ක්‍රමවේදය ද පාවිච්චි කරන්නේ කියන එක කියන්නට. ඒකයි මම කිව්වෙ මේ සඳහා පුළුල් දේශපාලන කිව්කාවකක්, ඒවගේම සාමාජීය අදහස් මේ සියල්ලම එකතුකර ගන්න ඕනේ, විශේෂයෙන්ම බුද්ධිමතුන්. ඒ වගේම මොකක් හෝ රටක් අරගෙන අපට කියන්න බැහැ මේක හොඳයි කියලා. වඩාත්ම හොඳ භාවිතයක් තියෙන දේ තමයි ගන්න පුළුවන්කම තියෙන්නෙ.

ලංකාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කිරීමේ දී තියෙන බරපතලම ප්‍රශ්නය වන්නේ සුළු ජාතීන්ගේ අභිලාෂයන් ඇතුළුකර ගැනීම. අලුත් ව්‍යවස්ථාවට සුළු ජාතීන්ගේ අභිලාෂයන් ඇතුළත් කර ගන්නේ කොහොම ද?

මේක ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මතය නෙවෙයි, පැහැදිලිවම මේක මගේ පුද්ගලික මතය. අපට අවුරුදු 35ක් තුළ යුද්ධය පැවතීමත් එක්ක අපි වර්ග වර්ග විදියට බෙදිලා හිටපු අවස්ථා තිබුණා. මේක අපට මහජාතිය විදියට දැනෙන්නෙ නැතිවුණාට විශේෂයෙන්ම නාගරික ප්‍රදේශවල කොළඹ ගත්තොත් සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම් කියලා කවදාවත් බෙදීමක් තිබුණේ නෑ. අදටත් දෙමළ ජාතික ව්‍යාපාරිකයින් ගත්තොත් විහෙම මහ ජාතිකයන් අහිමවලා කටයුතු කරනවා. මුස්ලිම් ජනතාවත් විහෙමයි. අපට මේ වෙනස්කම දැනිලා නැහැ, හැබැයි ප්‍රශ්න තිබුණා තැන ඒ වෙනස පැහැදිලිවම දකින්න තිබුණා. මහ ජාතිය අතින් පාලනය වෙන්න ඇති. සුළු ජාතියට ප්‍රශ්න ඇති වෙන්න ඇති. නොයෙකුත් දේවල් පනුගිය කාලය තුළ ඇතිවෙන්න ඉඩ තිබුණා.

දැන් යුද්ධය අවසන් වෙලා ඒකීය රටක තුළ අපි සුළු ජාතිය හා මහ ජාතිය විදියට බෙදිය යුතුද? මේ කියන ප්‍රශ්නය අපට තියෙනවා. අපි උදාහරණයක් විදියට ගත්තොත් විහෙම අද දේශපාලන පක්ෂ පවා බිහිවෙලා තියෙනවා. ජාතීන්, වර්ග, කුල මුල් කරගෙන. අපේ රට දිහා බැලුවොත් අපට ඒක පේනවා. මේක අපේ රටේ විතරක් නෙවෙයි අල්ලු ඉන්දියාවේ බැලුවත් විශාල වශයෙන් ඒක තියෙනවා. ඉතිං අපි මේ රටේ වෙනසක් ඇති කරපු කණ්ඩායමක් සහ වෙනසක් සහ පරිවර්තන යුගයත් එක්ක තවත් ඉදිරියට අපි සුළු ජාතිය විදියට සැලකිය යුතු ද? ඇත්තටම විහෙම හැරෙමින් ශ්‍රී ලාංකිකයෝ විදියට එක ක්‍රමවේදයකට, උදාහරණයක් විදියට ගත්තොත් විහෙම අපේ රටේ අධ්‍යාපන ප්‍රතිපත්තිය හැදුණොත්,

අපේ රටේ කෘෂිකර්ම ප්‍රතිපත්තියක් හැදුණොත්, අපේ රටේ සෞඛ්‍ය ප්‍රතිපත්තියක් හැදුණොත්, අපට සුලු ජාතීන්ද මහ ජාතීන්ද කියලා වෙනසක් නැහැනේ. කොයිද වෙනසක් තියෙන්නෙ? ඒ නිසා මම කියන්නේ අපි මේ කියන පරිවර්තනයෙන් තමයි යායුතු වන්නේ. ඒ පරිවර්තනය තුළ සුළු ජාතිය ද, මහ ජාතිය ද, කියන එකත් එක්ක නෙවෙයි පුද්ගලයාට සැලකීම ලැබෙන්නේ. රටේ පුරවැසියෙක් විදියට.

මම කියන්නේ අපි පරිවර්තනයක් කරා යායුතු නම්, යනවා නම්, අපි තාමත් පරණ හණමිටි අදහස්වල ඉන්නවා ද කියන අදහස තරණයෙක් විදියට මට තියෙනවා. එදා සුළු ජාතියට ප්‍රශ්න තිබුණා බව ඇත්ත, හැබැයි අද සුළු ජාතියට ප්‍රශ්න හැරෙමින් සුළු ජාතියත් අපේම පිරිසක් විදියට, ශ්‍රී ලාංකීය පිරිසක් විදියට පිළිගන්නවා නම් තවත් අපි මේ කියන මාතෘකාව කතා කළ යුතු ද? තරණයෙක් විදියට මට තියෙන ප්‍රශ්නයක් ඒක. දේශපාලඥයෙක් විදියට නෙවෙයි තරණයෙක් විදියට මට මේ කියන ප්‍රශ්නය තදින් තියෙනවා. ඇයි අපි තාමත් මේක කතා බහ කරන්නේ. උදාහරණයක් විදියට ගත්තොත් අපි උතුරු පළාත් සභාවේ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට වඩා ටී.එන්.ඒ. පක්ෂය ජනප්‍රියයි. ඒ උදවියත් සමග ජනතාව ඉන්නවා. ඉතිං අපි විහෙම නම් මේකෙ මතවාදීව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය ප්‍රතිපත්තිය පිළිබඳව කතාබහ කරලා දෙමළ ජනතාව අපේ පැත්තට එනවා ද? අපේ කට්ටිය ඒ පැත්තට යනවාද කියන තීන්දුවනේ ඉදිරියට ගන්න ඕනේ. ඒ හැරුණුකොට බලහත්කාරයෙන් දිනා ගැනීමේ හැකියාවක් නැහැනේ. විහෙම නම් පක්ෂයක් විදියට අපට සිද්ධවෙනවා ජනප්‍රිය තැන අපේ පක්ෂය පාවිච්චි වෙන්නත්, වෙනත් පක්ෂයක් ජනප්‍රිය තැන ඒ කට්ටියට ඒ අවස්ථාව ලබාදෙන්නත්, උදාහරණයක් හැටියට කොට්ඨාස ක්‍රමය තුළ අද සුළු පක්ෂ විශේෂයෙන් කතා කරනවා ඒ අයගේ නියෝජනයක් නැතිවෙයි ද? කියලා. ඉතිං පැහැදිලිවම ශ්‍රී ලංකා

කණ්ඩායමක් කටාකරනවා මේ රටේ වෙනසක් නැහැ. මේ රටේ හමෝම ඒකීය රටක් තුළ ශ්‍රී ලාංකිකයෝ කියලා. තවත් කට්ටියක් කටා කරනවානම් නෑ මේ අපේ අය කියලා, ඒක වැරදියි. එහෙම අපේ අය කියලා කටා කරන්න අයිතියක් තියෙන්නෙ සුළු ජාතීන්ට පමණක් නෙවෙයි එහෙනම් අපටත් අයිතියක් තියෙනවා අපි මහ ජාතිය කියලා කියන්න.

හිඳහස් පක්ෂයේ අපි හැම තැනම ශ්‍රී ලංකා හිඳහස් පක්ෂය හියෝජනය විය යුතුයි කියන අදහසක් නෑ. උදාහරණයකට ගත්තොත් එහෙම කොළඹ ඉන්නවා දෙමළ ජනතාව, කොළඹ දෙමළ ජනතාව වැඩියෙන් ජීවත්වන කොට්ඨාශයකට පක්ෂයක් විදියට අපි මොකක්ද කරන්න ඕන. අපි සිංහල පුද්ගලයෙක් දාන්න හදනවා කියන එක අසාර්ථකයි. ප්‍රදේශයේ දෙමළ ජනතාව නම් ජීවත්වෙන්නෙ ශ්‍රී ලංකා හිඳහස් පක්ෂයේ ප්‍රතිපත්තියට කැමති ඒ දෙමළ ජනතාවගේ නායකයෙක් පත්කර ගන්න එක තමයි අපි කළ යුතු වන්නෙ. ඒ විදියට මේ පරිවර්තනය වුණාම කොහෙ ද මේ රටේ සුළු ජාතියට හියෝජනයක් නැති වෙන්නේ. කොහෙ ද මේ රටේ සුළු ජාතියට අසාධාරණයක් වෙන්නේ. ඉතිං මම මේ කියන කාරණාව එක රැයෙන් කරන්න පුළුවන් කාරණාවක් නෙවෙයි. විශ්වාසය මත ඇතිවෙන ගනුදෙනුවක් ඒක. ඉතිං ඒ විශ්වාසය අපිත් ඇති කර ගතයුතුයි. ඒ වගේම මේ පිළිබඳ දැඩිමතධාරී

විදියට කටා කරන උදවියත්, ඒ විශ්වාසය කියන එක ඇතිකරගන්න හොඳ කාලය ඇවිල්ලා තියෙනවා. එතකොට අපි දැන් සුභවාදී තැනකටත් ඇවිල්ලා ආයෙ පාරක් අපි පරණ අත්දැකීම් හා නරක අත්දැකීම් ගැන කටා කරලා ඒ මත තීන්දු තීරණ ගන්න හදනවා නම් අපි අපේ අනාගත නූපත් දුරු පරපුරට කරන ලොකු අසාධාරණයක්. ඒ නිසා මම කියන්නේ තරුණයෙක් විදියට මේ රටේ කිසිම ජාතියකට අසාධාරණයක් වෙන්න බැහැ. කිසිම වර්ගයකට අසාධාරණයක් වෙන්න බැහැ. මේ සියලු දෙනාම ශ්‍රී ලාංකීය පුරවැසියන් විදියට පිළිගන්න ඕන.

හැබැයි ඒත් එක්කම කවුරුනර් උත්තාස කරනවා නම් දේශපාලනය නිසා වෙන්න පුළුවන්, තමන්ගේ හියෝජනය නිසා පුළුවන්, තමන්ගේ පැවැත්ම නිසා පුළුවන් වර්ගය, ජාතිය, කුලය විකුණනවානම් මේක වැරදියි. මේක නැවැත්විය යුතුයි. මොකද කණ්ඩායමක් කටාකරනවා මේ රටේ වෙනසක් නැහැ. මේ රටේ හමෝම ඒකීය රටක් තුළ ශ්‍රී ලාංකිකයෝ කියලා. තවත් කට්ටියක් කටා කරනවා නම් නෑ මේ අපේ අය කියලා, ඒක වැරදියි. එහෙම අපේ අය කියලා කටා කරන්න අයිතියක් තියෙන්නෙ සුළු ජාතීන්ට පමණක් නෙවෙයි එහෙනම් අපටත් අයිතියක් තියෙනවා අපි මහ ජාතිය කියලා කියන්න. මම කියන්නේ මේ විදියට මහ ජාතිය, සුළු ජාතිය, මේක මගේ කොටස, මේක අහවලාගේ කොටස කියලා බෙදාගන්න ගියොත්, මේක ඇති කරන්න පුළුවන්කමක් නැහැ. ඒ නිසා අපි විවෘතව ශ්‍රී ලාංකිකයන් විදියට හිතන යුගයකට දැන් යායුතු වෙනවා.

උදාහරණයක් විදියට කිව්වොත් ඊයේ අපේ ජනාධිපතිතුමා සර්ව පාක්ෂික සමුළුව කැඳවුවා. ඒ සමුළුවේ මේ රටේ තිබෙන සියලුම ප්‍රධාන පක්ෂවල හියෝජනයෝ සිටියා, තමන්ගේ මතය ගැන කටා කරන්න තමන්ගේ අදහස් ගැන කටා කරන්න මේ රටේ සියලු ජාතීන්ට සියලු පක්ෂවලට, එක

මේසයක් වටා ඉඳන් කටා කරන්න පුළුවන් වාතාවරණය හැඳිලා තියෙනවා. ඉතිහාසයේ නොවුණා වෙන්න පුළුවන්. වර්තමානයේ අපි ඒ පරිවර්තන යුගයට ඇවිල්ලා තියෙනවා නම්, අපි හැමෝම පරිවර්තනය වෙන්න ඕන. එක්කෙනෙක් දෙන්නෙක් නෙවෙයි. මහ ජාතිය විතරක් නෙවෙයි. මහ පක්ෂ ටික පමණක් නෙවෙයි මේ සියළු දෙනාම බොහොම විවෘතව විශ්වාසනීයභාවයක් ඇතිව මේ ගමනේ කොටස්කාරයෙක් පංගුකාරයෙක් වෙන්න ඕන කියලයි මම හිතන්නේ.

අනාගතයේ දී අපි ලාංකීය ජාතියක් ගොඩනැගීම සඳහා යන ගමනේ මේක සංක්‍රමණීය අවස්ථාවක් විදියට තමයි දැකින්න පුළුවන්. දැනට පාලන ව්‍යුහයෙන් පළාත් සභා ලෙස කිසියම් විදියකට බෙදා තියෙනවා නේ. මේ බෙදා ඇති බලය කොයි විදියටද ඊළඟ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුල් කරන්නට බලාපොරොත්තු වෙන්නේ?

දැන් අපට පළාත් සභා ක්‍රමය හකුලන්න පුළුවන්කමක් නැහැනේ. ඒ ක්‍රමවේදයට දැන් අපි පුරුදුවෙලා තියෙනවා නේ.. ඒ නිසා පැහැදිලිවම පළාත් සභාත්, ප්‍රාදේශීය සභාත්, මධ්‍යම රජය කියන මේ තුන එකට එකතුවෙලා කාර්යක්ෂමතාවය වැඩි කිරීම සඳහා කොහොමද කටයුතු කරන්නේ කියලා අපි කල්පනා කරන්න ඕන. සමහර වෙලාවට දැන් එකම දේ ආයතන තුනෙන්ම කරනවා නම්, එහෙම නැත්නම් එකම දේ ආයතන තුනටම පැවර්ලා තියෙනවා නම්, ඒවා හිචාරදී කර කාර්යක්ෂමතාවය වැඩිකරගන්නෙ කොහොමද කියලා තමයි අපි කටා කරන්න ඕන.

ඒකට අර සමගාමී ලැයිස්තුව බාධාවක් වෙලා තියෙනවා නේ ද?

සමහර තැන්වල බාධාවක් තියෙනවා. හැබැයි මේ බාධාවක් සියල්ලම අපට හිචාරදී කරගන්න පුළුවන්.

සංවාදය
මහින්ද රත්නායක

කමිටු යෝජනාව පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් නොකිරීම ගැන ඇත්තේ කළකිරීමක්

හිටපු ජනාධිපතිවරයා වන්නේ ඩා. ඩබ්ලිව්. ජයවර්ධන මහතායි. ඒ. එච්. එම්. අමරසේන, අගමැති රනිල් වික්‍රමසිංහ මහතා සමඟ

මුස්ලිම් කොංග්‍රස් නියෝජ්‍ය මහා ලේකම්
නීතිඥ නිසාමි කාරියප්පරි

මේ අලුත් ආණ්ඩුව, විශේෂයෙන් අගමැති රනිල් වික්‍රමසිංහ මහතාගේ හා ජනාධිපති මෛත්‍රීපාල සිරිසේන මහතාගේ නායකත්වයෙන් මේ රටට නව ව්‍යවස්ථාවක් හඳුන්වීමට ආරම්භයක් ගෙන තිබේ. යුගයේ අවශ්‍යතාවයක් වන එය, අපි ඉතාමත් සාදරයෙන් පිළිගනිමු. එපමණක් නොව මුස්ලිම් කොංග්‍රසය ලෙස එයට දෙන්නට

පුළුවන් උපරිම සහය දැක්වීම අපගේ එකම පරමාර්ථ වේ. රනිල් වික්‍රමසිංහ මැතිතුමා මේ සම්බන්ධයෙන් ඔහුට උපදෙස් දීම සඳහා කමිටුවක් පත් ද පත්කර ඇත. ආචාර්ය ජයම්පති වික්‍රමරත්න එම කමිටුවේ සභාපති වන අතර දෙමළ සන්ධානයේ මන්ත්‍රීවරයෙකු වන නීතිඥ සුමන්තිරත් මහතා සහ ශ්‍රී ලංකා මුස්ලිම් කොංග්‍රසයේ නියෝජ්‍ය මහ

ලේකම් වශයෙන් මම ද කටයුතු කරමි. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් සියලුම සාකච්ඡාවලට සහභාගි වූ නීතිඥවරයෙකු ලෙස මා කියන්නේ මෙය හොඳ ආරම්භයක් බව ය. සියලුම ජාතීන් විසින් පිළිගැනෙන, සියලුම ජන කොට්ඨාශ නියෝජනය වන, සියලු දෙනාම ඇතුළු කෙරෙන ව්‍යවස්ථාවක් ගොඩනැගීමයි මෙහි අරමුණ. අප පමණක්

නොව දේශපාලන මතවාදවලට ඔබ්බෙන් සිටින විද්වතුන් කණ්ඩායමක් ද මෙයට සහභාගි වී සිටීමත්, ජාත්‍යන්තර මට්ටමේ විද්වතුන් කණ්ඩායමකගේ සහයෝගය සහ ඔවුන්ට තිබෙන දැනුම සහ අත්දැකීමත් මේකට ලබාගන්නට දරන උත්සාහය අපි ඉතා අගේ කොට සලකමු. විශේෂයෙන් මෙය හදිසියේ කරන කටයුත්තක් නොව අගමැතිතුමා අගෝස්තු 17 මැතිවරණය අවසන් වෙන්නටත් පෙර කමිටුවක් පත්කර, මැතිවරණ ජයග්‍රහණයෙන් පසු සතියක් ඇතුලත ඒ කමිටුව කැඳවා, මාසයක් ඇතුලත රැස්වීම් කිහිපයක් ම පවත්වා යම් ආරම්භක පියවරකට දැන් පැමිණ තිබේ.

ව්‍යවස්ථාදායක මණ්ඩලය

මෙතෙක් ලංකා ඉතිහාසයේ, නව ව්‍යවස්ථාවක් සම්බන්ධයෙන් තිබුණු ප්‍රවේශයට ටිකක් වෙනස් ප්‍රවේශයක් අප දැන් අරගෙන තිබේ. ඒක තමයි පාර්ලිමේන්තුවම ව්‍යවස්ථාදායක සභාවක් බවට පත්කිරීම. දැනට පවතින ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් ඔබ්බට ගොස්, පාර්ලිමේන්තුව ව්‍යවස්ථාදායක මණ්ඩලයක් හැටියට රැස් වී එක් පාර්ලිමේන්තු ව්‍යවස්ථාදායක මණ්ඩලය හරහා 72 දී මෙන් අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් ගෙන ඒමේ උත්සාහයක් මෙහි නැත. **මෙතන වැදගත් වන්නේ තිබෙන ව්‍යවස්ථාව තුළ, නව ව්‍යවස්ථාවක් ගෙනඒමේ අභියෝගය භාරගැනීම ය. මම හිතන්නේ මේ හා සමාන අභියෝගයක් දකුණු අප්‍රිකාවේ නායකයින් පිළිගෙන එය සාර්ථක කර ගත්තේ ය.** නමුත් පැවති ව්‍යවස්ථාවක් මත අතරමැදි ව්‍යවස්ථා මූලධර්මයන් මත ක්‍රියාකර තමයි ඔවුන් එතැනට ආවේ. හැබැයි පළමුවැනි ව්‍යවස්ථා මූලධර්මය තමයි අපි ගත්තේ තිබුණු රාමුව තුළම එය කිරීමට. ඒ අනුව අපි, තිබෙන රාමුව හරහා තමයි මෙය කරන්නට මහත්සි

ලාංකීය අනන්‍යතාවයක් ඇතිකිරීම තමයි, මුස්ලිම් කොංග්‍රසය හැටියට මා මෙතන දකින වැදගත්ම කාරණය. ලංකාවේ සිටින සියලුම ජන කොට්ඨාසවලට, මගේ රටේ මගේ ව්‍යවස්ථාව හැටියට පිළිගන්න පුළුවන්, අපිත් එකතුවෙලා හදාගන්න ව්‍යවස්ථාවක් ලෙස, ආඩම්බර හැඟීමක් ඇති කර ගන්න එක තමයි අපට තිබෙන ලොකුම අභියෝගය.

ගන්නේ. එවිට කිසිම ව්‍යවස්ථා විරෝධී ක්‍රියාවක් මෙතන නැත. අනාගතයේ දී කිසිම පුද්ගලයෙකුට ඇඟිල්ලක් දිගු කර හිති විරෝධී, නැත්නම් යම්කිසි සමාජයේ ඔවුන්ගේ අදහස් විමසන්නේ නැතිව, යම්කිසි කොට්ඨාශයක හෝ යම්කිසි ජන සමූහයක අදහස් නොවිමසා කළ දෙයක් හැටියට මේක හඳුන්වන්නට නොහැක. ශ්‍රී ලාංකීය අනන්‍යතාවයක් ඇතිකිරීම තමයි, මුස්ලිම් කොංග්‍රසය හැටියට මා මෙතන දකින වැදගත්ම කාරණය. ලංකාවේ සිටින සියලුම ජන කොට්ඨාසවලට, මගේ රටේ මගේ ව්‍යවස්ථාව හැටියට පිළිගන්න පුළුවන්, අපිත් එකතුවෙලා හදාගන්න ව්‍යවස්ථාවක් ලෙස, ආඩම්බර හැඟීමක් ඇති කර ගන්න එක තමයි අපට තිබෙන ලොකුම අභියෝගය. ඒක එපමණ ලෙහෙසි පහසු කාර්යයක් නොවේ. මක්නිසා ද යත්, මේ ජන කොට්ඨාශයන් අතර තිබෙන්නේ වෙනස් වූ අභිලාෂයන්.

ඔවුනොවුන්ගේ අභිලාෂයන් සම්පූර්ණයෙන් නැතිකරගන්නේ නැතිව, කැපවීමක් නොමැතිව, අවාසි ඇතිකරගන්නේ නැතිව, ඒ අභිලාෂයන් සියල්ලක්ම එකතැනකට ගෙනෙන එක විශාල අභියෝගයකි. වත්මන් ආණ්ඩුවට මුහුණදීමට තිබෙන්නේ මේ සා විශාල අභියෝගයකට ය.

ශ්‍රී ලංකා ඉතිහාසයේ පළමුවැනි වතාවට ප්‍රධාන පක්ෂ දෙකේ නායකයින් රටේ නායකත්වය බවට පත් වී තිබේ. මාගේ කල්පනාවේ හැටියට එවැනි අවස්ථාවක් ලංකාවට නැවත එන්නේ නැත. එවැනි අවස්ථාවක් තිබූ නමුත්, ගැටුම් සහිත පක්ෂ දෙකේ නායකයන් රටේ නායකත්වය ගැනීම තුළම ගැටුම් සහිත ස්වභාවයක් ඒ අවස්ථාවේ තිබුණි. වන්දිකා බණ්ඩාරනායක මැතිනිය ජනාධිපති වී රනිල් වික්‍රමසිංහ මහතා අගමැති වූ කාලයේ ඇති වූ ඒ අවස්ථාව හා අද අතර විශාල වෙනසක් ඇත. එකක් තමයි එවකට ජනාධිපති සතු බලතල අධිකවීම සහ අගමැති සතු බලතල අඩුවීම. දෙවැන්න තමයි ඔවුන් විකිනෙකට ගැටෙමින් තමයි ඒ මොහොතේ රට පාලනය කළේ. නමුත් දැනට ජනාධිපති සහ අගමැති අතර රට පාලනය කිරීම ගැන යම්කිසි එකඟතාවයක් තිබේ. එපමණක් නොව ජනාධිපතිතුමා තමන්ගේ බලතල සැහෙන්න අඩු කරගෙන, ඔහුගේ සහාය හා ඔහුගේ ආරම්භය ද මෙයට ලබා දී ඇත.. ඒ නිසා මේක වෛතිහාසික යුගයක් ලෙස ද හඳුන්වන්නට පුළුවන. සාමාන්‍ය ශ්‍රී ලාංකිකයන්ට එහි වැදගත්කම නොපෙනුනාට අනිවාර්යයෙන් විද්වතුන්, සිවිල් සමාජය, දේශපාලනය පිළිබඳ අත්දැකීම් තිබෙන බොහෝ දෙනෙකුට මේ පිළිබඳ අවබෝධයක් තිබේ.

මේක ශ්‍රී ලාංකිකයන්ට ලැබුණු අහඹි අවස්ථාවකි. ඉහත දී සඳහන් කළ උපදේශක

කමිටුව රැස් වී පැය ගණනාවක් සාකච්ඡා කර, දැනට පාර්ලිමේන්තුවේ සිටින සියලුම මන්ත්‍රීවරුන්ගේ සම්පූර්ණ දායකත්වය ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයට බලාගැනීමට අපි තීරණය කළෙමු. පාර්ලිමේන්තුවේ කාලය මේකට මිඩංගු කළහොත් විය නොවන දෙයක් වන බවට අනිවාර්යයෙන් පත්වේ. ඒ නිසා පාර්ලිමේන්තුව ව්‍යවස්ථාදායක සභාවක් හැටියට පාර්ලිමේන්තු සභා ගර්භය තුළම රැස්වෙන්නට අපි යෝජනා කළෙමු. ස්ථාවර නියෝගය වෙනස් කර ක්‍රියා කරන්නට යම්කිසි ක්‍රියාවලියක් ද අපි ද අප විසින් සකස් කෙරුණි. මේ අනුව පළමු වැනි අදියර ලෙස යෝජනාවක් පාර්ලිමේන්තුවේ සම්මත කර ගන්නට සිදුවේ. ඒ යෝජනාව සම්මත කර ගැනීම හරහා ව්‍යවස්ථාවේ දැනටමත් ලබා දී තිබෙන ප්‍රතිපාදන අනුවයි මෙය කරන්නට සූදානම් වන්නේ. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සම්පූර්ණයෙන් ඉවත් කිරීමට එක ප්‍රතිපාදනයක් අපගේ ව්‍යවස්ථාවේ තිබේ. සම්පූර්ණයෙන් ව්‍යවස්ථාව ඉවත් කරන්න නොහැකි බව සඳහන්වන නමුත්, ඉවත් කරනවා නම් සම්මත කර ගැනීමට බලාපොරොත්තු වන අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ඉදිරිපත් කරලා තමයි, තිබෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කරන්න ප්‍රතිපාදනයක් තිබෙන්නේ. ඒ ප්‍රතිපාදනය අනුව නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ කෙටුම්පත පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත්කර 2/3න් සම්මත කරගෙන අනිවාර්යයෙන්ම ජනමත විචාරණයකට යායුතු ය. ඒ කියන්නේ අපි මොකත් කොළේ හංගා කරන්නේ නැත.

පුරවැසි අදහස්

ඒ අනුව පාර්ලිමේන්තුවම ව්‍යවස්ථා සභාවක් හැටියට කටයුතු කරමින් ඒ කෙටුම්පත හදාගැනීමට නියමිත ය. 225 දෙනාමට ම එකතු වී කෙටුම්පත

සම්පූර්ණයෙන් ව්‍යවස්ථාව ඉවත් කරන්න නොහැකි බව සඳහන්වන නමුත්, ඉවත් කරනවා නම් සම්මත කර ගැනීමට බලාපොරොත්තු වන අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ඉදිරිපත් කරලා තමයි, තිබෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කරන්න ප්‍රතිපාදනයක් තිබෙන්නේ. ඒ ප්‍රතිපාදනය අනුව නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ කෙටුම්පත පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත්කර 2/3න් සම්මත කරගෙන අනිවාර්යයෙන්ම ජනමත විචාරණයකට යායුතු ය.

හදාගැනීම ප්‍රායෝගිකව කළ නොහැකි දෙයක් වන නිසා කමිටු, අනුකමිටු හරහා, පාර්ලිමේන්තුව ඒකට යම් ක්‍රියාමාර්ගයක් හදා ගනිවි. ඊට සමාන්තරව ලංකාවේ තිබෙන පුරවැසියන්ගේ හා සිවිල් සමාජයේ උපදෙස් හා අදහස් විමසා හැකි නම් රට වටේ ගෝස් පිටපළාත් වලින් ද අදහස් එකතු කරගන්නට අපි යෝජනා කළෙමු. මෙයට අමතරව දැනට තිබෙන සන්නිවේදනයේ දියුණුව සලකා, නූතන තාක්ෂණය භාවිතා කිරීමට ද අපේක්ෂිත ය. කුඩා ජනගහනයක් වුවත්, උතුරු අයර්ලන්ත පුරවැසියෝ වෙබ් අඩවි හා අනෙකුත් කොම්පියුටර් තාක්ෂණය හරහා තම ව්‍යවස්ථාව හදාගන්න සියලුම පුරවැසියන්ගේ අදහස් එක්කාසු කරගත් හ. ඒ ගැන ඔවුන් කථා කරන්නේ මහත් ආඩම්බරයෙනි. එදාටත් වඩා ප්‍රභල ලෙස තාක්ෂණය දියුණු වී තිබෙන අද විය පහසුවෙන් කරගන්න

පුළුවන. මම හිතන්නේ අගමැතිතුමාගේ කාර්යාලයේ වෙනම අංශයක් පිහිටුවා, නූතන තාක්ෂණය හරහා සිංහලෙන් හෝ දෙමළෙන් තත්ත්වපර කිහිපයකින් රට පුරා විසිරී සිටින පුරවැසියන්ගෙන් අදහස් ලබාගැනීමට බැරකමක් නැත. විය එක වචනයක් වෙන්නට පුළුවන. වචන 1000ක් වෙන්නටත් පුළුවන. සමහර විට විය ලංකාවේ සිටින .% ක් වන පුද්ගලයෙකුගේ අදහස්ක් වුව ද කම් නැත. ඒ අදහස්වල ඇති වැදගත් යෝජනා ද ඇතුලත්කර කෙටුම් පතක් ඉදිරිපත් කරන්නට හැකිනම් විය වඩාත් වැදගත් ය. මේ රටේ සියලු දෙනාගේ අදහස් එකතුකරගෙන තිබෙනවා ද? ඒවාට යම්කිසි වටිනාකමක් දී තිබෙනවාද? ඒ අදහස් අවසානයේදී භාර අරගෙන තිබෙනවාද? ප්‍රතික්ෂේප කර තිබෙනවාද? ඒ ප්‍රතික්ෂේප කිරීම සාධාරණද කියලා අනාගත පරම්පරාවට බලන්න පුළුවන් විදියේ ඉතාමත් ආකර්ෂණීය හා සියලු දෙනාගේ සිත් දිනා ගත හැකි ක්‍රියාවලියක් ගැන තමයි අපි කතා කළේ. කාගේවත් හිත් රිදවන්නේ නැතිව, කිරීමට තිබෙන දේශපාලනමය අවශ්‍යතාවය සහ කැමැත්ත උපරිම මට්ටමෙන් අද තිබේ. වියට හේතුව වශයෙන් මම දකින්නේ ඒ යෝජනාව හදලා තිබෙන්නේ පාර්ලිමේන්තුවට සම්මත කරගන්නට ය. ඊට පස්සේ තමයි ව්‍යවස්ථාදායක සභාව පටන් ගැනීමට හැකිවන්නේ.

මෑතකදී ජනාධිපතිතුමා, අගමැතිතුමා සහ විදේශ ඇමතිතුමා ජාත්‍යන්තර සමුළුවල දී දැක්වූ අදහස්, මේ ක්‍රියාවලියට වැදගත් උත්තේජකය ලෙස අපි දකිමු. යුද අපරාධ පිළිබඳ ප්‍රශ්න හා අනෙකුත් ප්‍රශ්න සම්බන්ධයෙන් එක්සත් ජාතීන්ගේ සමුළුවල කථාකළ හැම අවස්ථාවකදීම ඔවුන් පුනපුනා කීවේ මේ රටේ සියලුම ජන කොට්ඨාසවලට පිළිගත හැකි නව ව්‍යවස්ථාවක් ගැන ය.

එක්සත් ජාතීන්ගේ සමුළුවේ සම්මත කරගත් යෝජනාවේ අංක 16 තීරණය වී ඇත්තේ, ජන කොට්ඨාසයට ලබාදිය යුතු බලතල ගැන ය. බලය බෙදීම සම්බන්ධයෙන් කියන්නේ, තිබෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හා 13 වැනි සංශෝධනය පදනම් කරගෙන ලබාදිය යුතු යන්න ය. එනකොට ජාත්‍යන්තර වශයෙන් එහෙම තිබිය දී ත් අවශ්‍ය නම් අපට ලේසියෙන්ම 13 ඡේදය යැයි කියන්නට තිබුණි. එහෙත් අපි එයින් ඔබ්බට ගොස් නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් පිළිබඳ කටා කරන්නෙමු. අප මෙය කරන්නේ ජාත්‍යන්තර

ප්‍රජාවගේ බලපෑම්වලට නොව අපේ උවමනාවට බව මෙයින් ම පැහැදිලි වේ. මිහිසුන් මේ ගැන කතා නො කිරීම පිළිබඳ ඇත්තටම මම පුදුම වීමි. සමහර විට කතා නොකරන එකක් හොඳ යැයි මට සිතේ. මක් නිසා ද යත්, කතා කරන්නට ගොස් කරන්න පුළුවන් දේ ද බැරවෙන තැනට කටයුතු සිදුවිය හැකි හෙයිනි. පුදුම විදියට මා ද වී කතාවට ආකර්ෂණය වුණි. සම්මුතියේ තීරණය පවා අපට බල නොකළ එකකි. ඉන්දියාව පවා පැවසුවේ 13 ඡේදය යනුවෙනි. එසේ තිබීදී ත්, අපි ජන කොටස්වල ප්‍රශ්න ගැනත් කතාකර නව ව්‍යවස්ථාවක් හඳුනා බව විදේශ ඇමතිතුමා පැහැදිලිව ප්‍රකාශ කළේ ය.

ජනකොටස්වලට පිළිගතහැකි විසඳුමක් මෙම නව ව්‍යවස්ථාවෙන් ඇති කිරීම අත්‍යවශ්‍ය වේ. මම හිතන්නේ මේ රට හිඳහස ලබාගත් පසු, දෙමළ ජනතාව එදා සිට මේ තමාගේ රටේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ලෙස හඳුනාගැනීමට පිලිගන්නේ නැත. ඔවුන් එදා ඉඳලාම තරඟ කළා. අතිශයේන කළා ය. සමහර විට අපේ අයිතිවාසිකම්වලට පටහැනි ආකාරයට තමයි පාර්ලිමේන්තුවට එන්නේ යැයි පැවසුවා. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ තිබෙන කාරණා පිළිනොගෙන තමයි අපි මේවා කරන්නේ. අපි දිවුරුම් දෙන්නේත්, වෙන කරන්න දෙයක් නැති නිසා මිස කැමැත්තකින් නොවන බව ද ප්‍රකාශකර ඇත. නැත්නම් අපි දිවුරුම් දෙන්නේ නැතැ කියන ස්ථාවරයේ ද ඔවුන් සිටියේ ය. ඉතිං මම හිතන්නෙ රටේ උත්තරීතර හිතියට කැමති නෑ කියාගෙන රට තුළ ඉන්නවා කියන එක ප්‍රශ්නයක්. ඇත්තටම ඒක ඔවුන්ට පමණක් නොව දෙපැත්තටම ප්‍රශ්නයකි. එක්කෝ ඔවුන් මෙහාට එනට ඕනේ, නැත්නම් එහාට යන්නට ඕනේ මුස්ලිම් ප්‍රජාව හැටියට රට බෙදන්නට අපි කවදාවත් කැමති නොවන්නේ වී නමුත් හීතිඥයෙක් ලෙස මම දකින්නේ කිසි කෙනකුට බැහැ රටේ උත්තරීතර හිතිය පිළිනොගෙන එකට ඉන්නට. එක්කෝ වී මිහිසුන් හිති විරෝධී යැයි පවසා අල්ලා ගත යුතුය. එසේ අල්ලා ගැනීම අපගේ හඳු කාක්ෂියට ඉඩනොදෙන්නේ නම් වී මිහිසුන්ට තමන්ගේම උත්තරීතර හිතියක් තබා ගෙන වෙනම යන්නට ඉඩ දිය යුතුය. මෙවැනි අවස්ථාවක 20% පමණ සිටින දෙමළ ප්‍රජාව එකඟලාම මේ උත්තරීතර හිතිය භාරගැනීමට නොහැකි බව පවසන්නේ නම් එකට සිටීමේ කිසිදු තේරුමක් නැත. ඒක අපි අපිවම රවට්ටා ගන්නා වැඩකි. අපට හිඳහසින් පසු මේ රටේ සියලුම ජන කොට්ඨාස එකතු කරගෙන

ඊට සමාන්තරව ලංකාවේ තිබෙන පුරවැසියන්ගේ හා සිවිල් සමාජයේ උපදෙස් හා අදහස් විමසා හැකි නම් රට වටේ ගෝස් පිටපළාත් වලින් ද අදහස් එකතු කරගෙනත් අපි යෝජනා කළෙමු. මෙයට අමතරව දැනට තිබෙන සන්නිවේදනයේ දියුණුව සළකා, නූතන තාක්ෂණය භාවිතා කිරීමට ද අපේක්ෂිත ය. කුඩා ජනගහනයක් වුවත්, උතුරු අයර්ලන්ත පුරවැසියෝ වෙබ් අඩවි හා අනෙකුත් කොම්පියුටර් තාක්ෂණය හරහා තම ව්‍යවස්ථාව හදාගන්න සියලුම පුරවැසියන්ගේ අදහස් එක්කාසු කරගත් හ.

උත්තරීතර හිතියක්
 අපේ යෝජනාවල කාරණා 4ක් සම්බන්ධයෙන් පැහැදිලිව සඳහන් කර තිබේ. එකෙන් එකක් තමයි ප්‍රජාතන්ත්‍රීය අයිතිවාසිකම් ශක්තිමත් කිරීම, සියලුම පුරවැසියන්ගේ අයිතිවාසිකම් යන කාරණාව දෙවැන්න ය. ජාතික ප්‍රශ්ණයට නිසි විසඳුමක් ලබාදීම තුන්වැන්න ය. සාධාරණ වූ මහජන නියෝජනයක් ලබාදීම ඊ ළඟ කාරණාව ය.
 ජනාධිපති ක්‍රමයක් තියා ගන්නවා ද? නැත්නම් දැනට පවතින ක්‍රමය තබා ගන්නවාද?, නැත්නම් තව දුරටත් බලතල අඩු කර තබාගන්නවා ද? නැත්නම් සම්පූර්ණයෙන් අහෝසි කරනවා ද? කියන එක තමයි අපි කතා කරන්නේ. ඊට පසු අපේ මූලික අයිතිවාසිකම් හා නිදහස පිළිබඳ තවත් එකතුකර ගතයුතු කරුණු තියෙනවා ද යන්න සොයා බැලිය යුතුය. 19 වන සංශෝධනයේ, විශේෂයෙන් තොරතුරු දැන ගැනීමේ අයිතිය පිළිබඳව අඩුපාඩු තිබුණි. ඒවා ආපසු නිවැරදි කරන්නට අවශ්‍ය ය. ඊළඟට තමයි ජාතික ප්‍රශ්ණය. සියලුම

හදාපු ව්‍යවස්ථාවක් නොවන්නේ නම් අපිට අනාගතයක් නැති බවයි මා නම් දකින්නේ. සියලුම ජන කොටස්වලට ඉල්ලන සෑම දෙයක් ම දිය නොහැකි නමුත් යම්කිසි ආකාරයකට පිළිගත හැකි සියලු දෙනාට සාධාරණ විය හැකි ව්‍යවස්ථාවක් කියන එක විශාල ප්‍රශ්නයක් ද නොවේ. මේවා සාකච්ඡා කිරීම පමණක් ප්‍රමාණවත් නැත. සෑම දෙයක්ම එකතැනකට කිඳුබැසිය යුතු ය. හතර වැන්නට එන මැතිවරණ ක්‍රමය ගැන තමයි අපට සාකච්ඡා කරන්නට තිබෙන්නේ. අපි බලාපොරොත්තු වෙනවා මේක සාර්ථක කරගත හැකි බව.

අන්තවාදය ශුන්‍ය කිරීම

මුස්ලිම් කොංග්‍රසය ලෙස එසේ ප්‍රකාශකරන අතර ම, පෞද්ගලිකව මා දකින ආකාරයට මෙය කිරීම එතරම් පහසු කාර්යක් ද නොවේ. මක් නිසාද යත්, දේශපාලන ක්‍රමයේ අවශ්‍යතාවය තුළ ඕය කාරණා 4න් ජනාධිපති ක්‍රමය පිළිබඳ කාරණාව කෙසේ හෝ මතු පිටට පැමිණේ. හේතුව ඒ පිළිබඳ යම්කිසි අවසාන තීන්දුවකට පැමිණීමට දේශපාලන නායකත්වයට සිදුවේ. මක්නිසාද යත්, මේ රටේ මේ න්‍යායපත්‍ර සකස්වන්නේ දේශපාලන නායකයින්ගේ අවශ්‍යතාවයට යන්න අපට අමතක කළ නොහැක. ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ හා එක්සත් ජාතික පක්ෂ නායකත්වයට ඒ අවශ්‍යතාව තිබේ. ඒ නිසා ඒ සම්බන්ධයෙන් යම්කිසි තීරණයකට පැමිණීමට හැකිවේ යැයි මම සිතමි. මැතිවරණ ක්‍රමය පිළිබඳව ජනතාව තුළ විශාල කළකිරීමක් මෙන්ම එය වෙනස් කළ යුතු බවට වූ ආකල්පය දැනට ගොඩනැගී ඇත. ඒ ගැනත් අපට කල්පනා කරන්නට සිදුවේ. නමුත් අතික් කාරණා ගැන, එනම් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අයිතිවාසිකම් තවත් දීර්ඝ කිරීම සහ මූලික අයිතිවාසිකම් මෙන්ම පුරවැසි අයිතිවාසිකම්

සහ ජාතික ප්‍රශ්ණය පිළිබඳ ජනතාව තුළ සංවාදයක් හරියට කෙරී නැත. එවැනි සංවාදයක් ඇති නොකළොත් දශම ගණනක් වන අන්තවාදීන්ට සම්පූර්ණයෙන් මෙම ක්‍රියාවලිය ශුන්‍ය කරන්නට හැකි වේ. රු ස්ථිති 4ක 5ක් තබා රට බෙදන්න යන බව පවසා නැතිනම් බටහිර අධිරාජ්‍යවාදීන් අපිව යටත් කරන්නට යන න්‍යාය පත්‍රයක් ඇතිබව පවසමින් මෙය අවුල් කළ හැක. ඒ කථා පිළිගන්නට ද මිනිස්සු සිටිති. එවැනි පසුබිම්ක ජනතාව අතර සංවාදයක් ඇති නොකර විය සාර්ථක කළ නොහැක. මේ ගැන ද අප සාකච්ඡා කළෙමු. සියලුම දෙනාගේ අදහස් එකතුකරගෙන ඉදිරියට යා යුතු බව අප තීරණය කළේ ඒ සංවාදය ඇති කිරීමටය. අප කොපමණ පැවසුවත් එම සංවාදය ඇති කිරීමට දේශපාලන නායකයින්ට ඉදිරියට ඒමට සිදුවේ. මුස්ලිම් ප්‍රජාව හැටියට අපටත් සමහර ප්‍රශ්ණ ඇත. ජනාධිපති ක්‍රමය සම්පූර්ණයෙන් අහෝසි කිරීම පිළිබඳව තවම අපටත් අවසාන තීරණයකට පැමිණීමට නොහැකි වී තිබේ. දැනට තිබෙන අඩු කරන ලද බලතල තිබෙන ජනාධිපතිවරයෙකුගෙන් මුස්ලිම් ප්‍රජාව කිසියම් මට්ටමකට සෑහීමකට පත් වී සිටිති. අපේ පක්ෂය තුළත් කියා තිබෙනවා ජනාධිපති ක්‍රමය සම්පූර්ණයෙන් අහෝසි කිරීම සමහර විට සුළු ජාතීන්ට ප්‍රශ්ණයක් විය හැකි බව. ඒවගේම මැතිවරණ ක්‍රමය පිළිබඳව නොයෙකුත් අවිශ්වාස තිබේ. නමුත් අපි නම් 20 වැනි සංශෝධන කොටුම්පතේ දී 99%ක එකඟතාවයකට පත් විය. සියලුම ජන කොට්ඨාස එක්කරගෙන තීරණවලට පැමිණීමට මතභේද සහිත ප්‍රශ්ණ තිබේ. නමුත් ඒවා සාකච්ඡා කර විසඳාගත හැක. අපි කැමැත්තෙන් හෝ අකමැත්තෙන් ඇති කර ගත් 13 වැනි සංශෝධනය තුළ අපගේ අත්දැකීම් එකතුකර කරගෙන තමයි

ඉස්සරහට යන්නට වෙන්නේ. එක්වරම අලුත් දෙයකට යාම අපහසුය. ඒ ආකාරයට නව ව්‍යවස්ථාවක් ගෙනායුතු බවයි අපේ අදහස. තවද මෙහි සඳහන් වෙනවා මාස 6ක් ඇතුළත යෝජනා සම්මත කරගෙන, මාස 6ක් ඇතුළත මෙය ක්‍රියාත්මක කළ යුතු බව. අවශ්‍ය වුවහොත් තවත් මාස 6ක් ගත්තාට ප්‍රශ්ණයක් නැත. උපරිම වසරක් ඇතුළත මේ වැඩ ටික කරන්නට බලාපොරොත්තු වේ. නමුත් දැනට මට තිබෙන එකම කළකිරීම වන්නේ යෝජනාව ලබා දී ඇත්ත්, තවම විය පාර්ලිමේන්තුවට හෝ ඉදිරිපත් නොකිරීමය. පක්ෂ නායකයන් සියලුදෙනා හා ජනාධිපතිවරයා ද එක්වී ප්‍රථමයෙන්ම මේ යෝජනාව පාර්ලිමේන්තුවට ගෙන ඒමට කටයුතු කරනු ඇතැයි අපගේ අවසාන බලාපොරොත්තුව වේ. ●

අපේ යෝජනාවල කාරණා 4ක් සම්බන්ධයෙන් පැහැදිලිව සඳහන්කර තිබේ. එකෙන් එකක් තමයි ප්‍රජාතන්ත්‍රීය අයිතිවාසිකම් ශක්තිමත් කිරීම, සියලුම පුරවැසියන්ගේ අයිතිවාසිකම් යන කාරණාව දෙවැන්න ය. ජාතික ප්‍රශ්නයට නිසි විසඳුමක් ලබාදීම තුන්වැන්න ය. සාධාරණ වූ මහජන නියෝජනයක් ලබාදීම ඊ ළඟ කාරණාව ය.

ව්‍යවස්ථාව අලුතෙන් ම සම්පාදනය කළ යුතුයි

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ ප්‍රචාරක ලේකම් විජිත හේරත්

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක අවශ්‍යතාව පිළිබඳ සංවාදයක් ඇතිවෙමින් පවතිනවා. ඒ පිළිබඳව ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ ස්ථාවරය කුමක් ද?

ඇත්තට ම දැන් තිබෙන ව්‍යවස්ථාව අවුරුදු හිස් හතක් තරම් පැරණියි. එය අප රටේ වැඩිම කාලයක් එකඳිගට පැවති ව්‍යවස්ථාව. සමාජය ඉක්මනින් වෙනස් වෙනවා. ඒ වෙනස් වීමත් සමඟ දැන් බොහෝ දේවල් යල් පැන ගොස් තිබෙනවා. ඒ හිසා නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක අවශ්‍යතාව තදින් ම තිබෙනවා. ලෝකයේ

මූලික අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ අලුත් සංකල්ප අලුත් මූලධර්මයන් ඇවිත් තිබෙනවා. 78 ව්‍යවස්ථාවේ විශේෂයෙන් මහාභාව සම්බන්ධයෙන් තිබෙන වගන්ති ජාතික සමඟියට බාධාවක්. ඒවා වහාම වෙනස් විය යුතුයි. හිතියෙන් භාෂාවේ සම අයිතිය තහවුරු කළ යුතුයි. එවැනි වෙනස් විය යුතු කරුණු ගණනාවක් පවතින ව්‍යවස්ථාවේ තිබෙනවා. ඒ හිසා අපගේ ස්ථාවරය වන්නේ නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ඉක්මනින් සකස් විය යුතුයි කියන එකයි.

පවතින 1978 ව්‍යවස්ථාවේ දුර්වලතා තිබේ

ද? ඒ මොනවා ද?

ප්‍රධාන ගැටලුවක් වන්නේ විධායක ජනාධිපති ක්‍රමයයි. එය වෙනස් විය යුතුයි. 19 වැනි සංශෝධනයෙන් එහි යම් අඩුවීමක් වුණාට එය මුළුමනින් ම අහෝසි වෙලා නැහැ. ඒ හිසා නව ව්‍යවස්ථාවෙන් විධායක ක්‍රමය මුළුමනින් ම අහෝසි විය යුතුයි. යහපාලනය පිළිබඳ දැන් ලොකු කතා බහක් තිබෙනවා. 19 ව්‍යවස්ථාවෙන් අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ ප්‍රමාණය පිළිබඳ යම් වෙනසක් සිදුවුණාට එය බොහෝ අඩුපාඩු සහිතවයි සිදු වුණේ. ඒ හිසා අප

පුරවැසියා බල රහිත කරල තිබෙන්නේ. පළාත් සභා ඇති කළත් එහි බලය පවරා තිබෙන්නේ මහ ඇමති සහ තවත් නිලධාරී පැලැන්තියකටයි විතරයි. එසේ නොවේ, පුරවැසියාට ඇති අයිතිය තහවුරු කරන්න ඕන. නීතියේ තිබෙන සමාන අයිතිය, ආර්ථිකයේ අයිතිය, දේශපාලනයේ තිබෙන අයිතිය, තීන්දු තීරණවලට හවුල්වීමේ අයිතිය වැනි පුරවැසියාගේ බලය තහවුරු වෙන බලය බෙදාහැරීමක් තමයි අපි බලය බෙදා හැරීම යනුවෙන් අදහස් කරන්නේ.

දකින්නේ නව ව්‍යවස්ථාවකින් නිශ්චිතව විද්‍යාත්මක පදනමක් මත අප රටේ ආමාත්‍යවරුන්ගේ ගණන සීමා කළ යුතුයි. වය ව්‍යවස්ථාවෙන් ම සීමා කළ යුතුයි. ජාතික ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් ගත් විට, ව්‍යවස්ථාවේ තිබෙන්නේ සිංහල හමාව රාජ්‍ය හමාව වේ දෙමළ ද රාජ්‍ය හමාවක් වේ යනුවෙන්. එතැන 'ද' යන්න සඳහන් කිරීම බරපතල කාරණාවක්. එතැනත් නැවත දෙමළ ජනයා සුළුකොට සලකා තිබෙන හැඟීමක් එනවා. ඒවා වෙනස් විය යුතුයි. එතැන 'ද' යන්න ඉවත් කරල, සිංහල හා දෙමළ රජය භාෂාවේ යනුවෙන් ලිවිය යුතුයි. එතැන තිබෙන්නේ පොඩි කාරණාවක් චුණාට ඉන් විශාල දෙයක් වෙලා තිබෙනවා. මූලික අයිතිවාසිකම් අතින් ගත්ත ම තොරතුරු

දැනගැනීමේ අයිතිය වැනි කාරණා ඇතුළත් විය යුතුයි. ලෝකයේ සමහර රටවල අන්තර්ජාල පහසුකම් මූලික අයිතියක් ලෙස පිළිගෙන තිබෙනවා. එවැනි අලුත් දේවල් එකතු කළ යුතුයි. දැන් ලෝකය වෙනස් වෙලා තිබෙන්නේ. ඒවා පිළිබඳ ඒ කාලේ නීති හැඳුණො නැහැ. එවැනි කාරණාත් මූලික අයිතියට එකතු විය යුතුයි. එසේ ම නීති පිළිබඳගත් විට අප රටේ අපරාධ සම්බන්ධයෙන් හෝ වෙනත් සමාජ කටයුතු සම්බන්ධයෙන් තිබෙන නීතිවලට අදාළ වෙනස්කම් සිදු විය යුතුයි. මේ ආදී වෙනස්කම් ගණනාවක් ඇති විය යුතුයි.

ජවනිත ව්‍යවස්ථාවට ඔබ්බෙන් ගොස් වෙනම නව ව්‍යවස්ථාවක් ගොඩනැගිය යුතුයි කියා හිතනව ද?

අනිවාර්යයෙන් ම අපි කියන්නේ අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හැඳිය යුතුයි. තිබෙන එකට පැවී අලව අලවා ඉඳල වැඩක් නැහැ. පහුගිය ආණ්ඩුවේ 2010 මැතිවරණ පොරොන්දුවක් විදියට පී.එල්.පී.එස්. මහත්තයා කීවා අලුත් ආණ්ඩුවක් ව්‍යවස්ථාවක් හඳුනවා, ඒක සම්මත කරන්න තුනෙන් දෙකක් බලය දෙන්න කියලා. එහෙම අලුත් එකක් ඔවුන් ගෙනාවේ නැහැ. පසුගිය ජනාධිපතිවරණයේ දී සහ මහලැතිවරණයේ දී අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් ගේනවා කියල පොරොන්දු වුණා. ලංකාවෙදී පමණක් නොවේ, ජිනීවා මානව හිමිකම් කවුන්සලයට ගිහිල්ලත් ජාතික ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් අලුත් ව්‍යවස්ථාවක් හඳුනව කියල පවසා තිබෙනවා. ඔවුන්ට ජන වරම දී තිබෙන්නේ නව ආණ්ඩුවක් ව්‍යවස්ථාවක් හැඳිය යුතුයි කියලා, ජනවරමට පයින් ගන්න ඔවුන්ට අයිතියක් නැහැ. ඒ නිසා අප කියන්නේ ව්‍යවස්ථාව අලුතෙන් ම සම්පාදනය කළ යුතුයි.

එක්සත් ජාතික පෙරමුණ ඔවුන්ගේ ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාශනයේ, උපරිම ආකාරයෙන් බලය බෙදීමකට ගොස් නව ආණ්ඩුවක්

ව්‍යවස්ථාව ගොඩනගන බව සඳහන් කර තිබෙනවා. එසේ වුවහොත් ඔබේ පක්ෂයේ සහය ඊට ලැබෙනව ද?

උපරිමෙන් බලය බෙදනව කියල වචනයෙන් සඳහන් කළාට එහි අර්ථය කුමක් ද කියල පැහැදිලි කරල නැහැ. අපි දකින්නේ බලය බෙදන එක කළ යුත්තේ පුද්ගලයාටයි. ඒ කියන්නේ බලය පැවරෙන්න ඕන පුරවැසියාට. ඇත්තට ම අප රටේ පුරවැසියාට බලයක් නැහැ. පුරවැසියා බල රහිත කරල තිබෙන්නේ. පළාත් සභා ඇති කළත් එහි බලය පවරා තිබෙන්නේ මහ ඇමති සහ තවත් නිලධාරී පැලැන්තියකටයි විතරයි. එසේ නොවේ, පුරවැසියාට ඇති අයිතිය තහවුරු කරන්න ඕන. නීතියේ තිබෙන සමාන අයිතිය, ආර්ථිකයේ අයිතිය, දේශපාලනයේ තිබෙන අයිතිය, තීන්දු තීරණවලට හවුල්වීමේ අයිතිය වැනි පුරවැසියාගේ බලය තහවුරු වෙන බලය බෙදාහැරීමක් තමයි අපි බලය බෙදා හැරීම යනුවෙන් අදහස් කරන්නේ. එසේ නොවී ජාතිකත්වය මත තවත් කණ්ඩායමකට බලය බෙදනවනම් එසේත් නැත්නම් පළාත් මට්ටමින් හිතා කාට හෝ ප්‍රාදේශීය නායකයෙකුට බලය දෙනව නම් ඉන් පුරවැසියා සවිමත් වන්නේ නැහැ. ඒ නිසා බලය බෙදීම කියන සංකල්පය ඒ ගැන කියන අය අර්ථ දක්වන ආකාරයට අපි එකඟ නැහැ. ඉන් ඇත්තටම වෙන්නේ සමඟියක් එකතුවක් ඇතිවීම නොවේ, බෙදීමකට තල්ලු වී යාමයි. ඔය කියන ආකාරයේ බලය බෙදීමකට ගියොත් රට ජාතිකත්ව පදනම මත, ආගම් මත වත් විවිධ පැතිවලට බෙදීයාමට හේතු වෙනවා. අපි පවසන්නේ පුරවැසියාට බලය ලැබෙන විදියට පුරවැසියාගේ අයිතිය තහවුරු වෙන විදියට බලය බෙදීමකට යා යුතුයි කියන එකයි. එවැනිකක් ඇතුළත්ව නව ව්‍යවස්ථාව ගොඩනගන්නේ නම් වය අපේ අපේක්ෂාවයි.

පුරවැසියාට බලය ලබා දිය යුතුය

යනුවෙන් ඔබ අපේක්ෂා කරන බලය බෙදීමේ සංකල්පය සිදු කරන ක්‍රමවේදය මොකක්ද?

13 වැනි ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය ජාතික ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් වෙලා නැහැ. අපි වදන් කීවා, මේක උත්තරයක් වෙන්නේ නැහැ කියලා. අද විය ප්‍රායෝගිකව තේරුම තියනවා 13 වැනි සංශෝධනය උත්තරයක් නෙමෙයි කියලා. ඒ නිසා අනාගතයේදීත් පළාත් සභා ක්‍රමය ජාතික ප්‍රශ්නයට උත්තරයක් නෙමෙයි කියලයි අපි දකින්නේ. පුරවැසියාට බලය ලැබෙනවා කියන්නේ, සිංහලද දෙමළද මුස්ලිම්ද කියල හේදයක් නැතිව බලය බෙදෙන එකයි. ලෝකයේ දියුණු රටවල පුද්ගලයෙක් රජයේ උසස් නිලධාරියෙකු වෙන්න පුළුවන්, දේශපාලන බල අධිකාරියක කෙනෙකු වෙන්න පුළුවන්, සාමාන්‍ය පුරවැසියෙකු වෙන්න පුළුවන්. හැබැයි ඔහු හෝ ඇය සමාජයේ ජීවත් වෙනකොට ආර්ථික, සමාජ, වෘත්තීය මට්ටම්වල වෙනසක් තිබුණට ඔහුගේ හෝ ඇයගේ අයිතිවාසිකම්වල වෙනසක් නැහැ. නීතිය සමානයි. නීතියේ ආධිපත්‍ය හැමෝටම පොදුයි. ව්‍යවස්ථාවෙන් මේ කාරණය තහවුරු වෙන වගන්ති ඇතුළත් වෙනව වගේම මේ සඳහා ප්‍රායෝගික ක්‍රියාකාරීත්වයක් තිබෙනවා. දැනුත් සමහර දේවල් ව්‍යවස්ථාවේ තිබෙනවා. නමුත් ඒ දේවල් ප්‍රායෝගිකව වෙන්වේ නැහැ. නීතිය කාටත් සමානයි කියල වගන්තිය තියනවා. නමුත් ප්‍රායෝගිකව ඒ දේ සිදු වන්නේ නැහැ. උදාහරණයක් වීදියට පොලිසියට සාමාන්‍ය ජනයාට ගහන්න බැහැ කියල නීතියක් තිබෙනවා. නමුත් ඒල්ලලා ගහනවා. ව්‍යවස්ථාවේ නීති කොට්ටර හැදුවත් ඒවා ක්‍රියාත්මක විය යුතුයි. මේ නීති උල්ලංඝනය කිරීමට වේරෙහිව කටයුතු කළ හැකි දේවල් ව්‍යවස්ථාවට එකතු විය යුතුයි. ආගම් හෝ ජාතිකත්වය මත යම් කෙනෙකුට පීඩනයකට මුහුණ දෙන සිදු වෙනව නම් එයට වරෙහිව පැමිණිලි කරන්නේ කොහේට ද? එවැනි ආයතනයක් අද අපේ රටේ නැහැ. වෙනත් ජාතියකට, ආගමකට අයිති

නිසා පුද්ගලයෙක්ට යම් පීඩනයක් කරනවා, ඔහුට යම් අගතීන්වලට මුහුණ දෙන සිදු වෙනවා. එම අගතිය ලක් වුණ පුද්ගලයාට ඒ වෙනුවෙන් සාධාරණයක් ඉටුකර ගන්න ක්‍රමවේදයක් ව්‍යවස්ථාවේ නැහැ. එවැනි දේවල් ව්‍යවස්ථාවේ තහවුරු විය යුතුයි. පුරවැසියාට බලය ලැබිය යුත්තේ එවැනි ක්‍රමවේද ඔස්සේ යි. මොකක් හෝ ව්‍යුහයක් හදල ඒකේ නිලයක් ගත්තේ ගමන් මෙය සිදු වෙන්නේ නැහැ. ඒ නිලය හමිබ වෙන්වේ ටික දෙනෙකුටයි.

අතින් කාරණය තමයි ව්‍යවස්ථාවෙන් තහවුරු වෙන්න ඕන රටේ තීන්දු තීරණ ගැනීමේ ව්‍යුහය. පාර්ලිමේන්තුව තමයි ඉහළින් ම තිබෙන මධ්‍යගත ආයතනය. ඊට පසුව තියෙන්නේ ගම්. ගමේ තිබෙන ප්‍රාදේශීය සභාව, නගරයේ තිබෙන නගර සභාව තුළ ප්‍රදේශීය වශයෙන් තිබෙන සැබෑ ජනතා මතය නියෝජනය විය යුතුයි. දැන් එහෙම එකක් නැහැ. ප්‍රාදේශීය සභාව කියන ආයතනය මීට වඩා සවිබල ගැන්වෙන්න ඕන. එවිට තමයි ගමේ ජනතාවගේ ඇත්ත ප්‍රශ්න එතැන කතා වෙලා, තීන්දු තීරණ අරගෙන ක්‍රියාත්මක වන්නේ. දේශපාලන බලය කියන එක අපි දකින්නේ ගම් මට්ටමට විමධ්‍යගත වෙන්න ඕන එකක් හැටියටයි. එවැනි එකක් ව්‍යවස්ථාව තුළ තහවුරු වෙන්න ඕන. ඒ සඳහා තමයි අපි යෝජනා කළේ ජනතා සභා කියන එක. ජනතා සභා කියන එක ග්‍රාමීය මට්ටමේ හෝ ඇතැම් විට නගර මට්ටමේ ක්‍රියාත්මක වෙන එකක්. භූගෝලීය ආර්ථික විෂමතා අනුව අපි හිතනව නම් යම් ප්‍රදේශයට ජනතා සභාවක් ඕන කියලා, ඒක පිහිටුවලා එතැනට යම් බලතල දීලා ජනතා සභාව නියෝජනය කරන කෙනෙක්ව පාර්ලිමේන්තුවට යවන්න පුළුවන්. ජාතික ප්‍රශ්නටත් යම් පාලමක් වීදියට ඒක අපි දකිනවා. මෙය ප්‍රාදේශීය සභාවල තිබෙන ව්‍යුහය තවත් ශක්තිමත් කරමින් ගමේ දේශපාලන තීන්දු තීරණවලට හවුල් වීමේ බලයක් ගම් මට්ටමට ලැබෙනව කියන එක

ආගම් හෝ ජාතිකත්වය මත යම් කෙනෙකුට පීඩනයකට මුහුණ දෙන සිදු වෙනව නම් එයට වරෙහිව පැමිණිලි කරන්නේ කොහේට ද? එවැනි ආයතනයක් අද අපේ රටේ නැහැ. වෙනත් ජාතියකට, ආගමකට අයිති නිසා පුද්ගලයෙක්ට යම් පීඩනයක් කරනවා, ඔහුට යම් අගතීන්වලට මුහුණ දෙන සිදු වෙනවා. එම අගතිය ලක් වුණ පුද්ගලයාට ඒ වෙනුවෙන් සාධාරණයක් ඉටුකර ගන්න ක්‍රමවේදයක් ව්‍යවස්ථාවේ නැහැ.

අපි විස්වාස කරනවා. **ඉතිහාසයේ ව්‍යවස්ථා නිර්මාණයන් දෙස බලන විට එය එක්තරා පිරිසකගේ අවශ්‍යතාව අනුව සිදු වූ බව පෙනේ. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණ කිරීමේ ක්‍රමවේදය පිළිබඳ අදහස තුමක් ද?**
වඩාත් ම සාධාරණ හා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රමය තමයි සියලු ම ජනතාවගෙන් අදහස් විමසන එක. අදහස් විමසනව කීවට සාමාන්‍ය ජනතාව අදහස් දෙන්නේ නැහැ, ඕන නම් විද්වතුන් වෘත්තිකයන් අදහස් යෝජනා ලිඛිතව එවයි. ගම් මට්ටමට ගොස් ව්‍යවස්ථාව ගැන දැනුවත් කරන ක්‍රියාවලියක් අවශ්‍යයි.

වඩාත් ම සාධාරණ හා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රමය තමයි කියලු ම ජනතාවගෙන් අදහස් විමසන එක. අදහස් විමසනව කීවට සාමාන්‍ය ජනතාව අදහස් දෙන්නේ නැහැ, ඕන නම් විද්වතුන් වෘත්තිකයන් අදහස් යෝජනා ලිඛිතව එවයි. ගම් මට්ටමට ගොස් ව්‍යවස්ථාව ගැන දැනුවත් කරන ක්‍රියාවලියක් අවශ්‍යයි. උදාහරණයක් ලෙස කියුබාවේ කස්චෝ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හදන්නේ, අවුරුද්දක් විතර ව්‍යවස්ථාව හදන විදිය පිළිබඳ ජනතාව කරුණු පැහැදිලි කිරීමක් කරලා.

උදාහරණයක් ලෙස කියුබාවේ කස්චෝ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හදන්නේ, අවුරුද්දක් විතර ව්‍යවස්ථාව හදන විදිය පිළිබඳ ජනතාව කරුණු පැහැදිලි කිරීමක් කරලා. නව ව්‍යවස්ථාව සම්පාදනය කරද්දීත් එහෙමයි. එතකොට ජනතාවගේ පැත්තෙන් විවිධ අදහස්, යෝජනා, අඩුපාඩු සාකච්ඡා කරනවා. පසුව ජනතා පෙත්සමක් විදියටම දේවල් එනවා. විවැනි දිගුකාලීන දැනුවත් කිරීමේ ක්‍රියාවලියක් ආණ්ඩුව පැත්තෙන් සිදු කරල, එයට ජනතාවගේ සහභාගීත්වය ලබාගත යුතුයි. ඒ සියලු දේවල් ගන්න නොහැකි වෙයි. නමුත් ව්‍යවස්ථා සම්පාදන මණ්ඩලයට ඒ දේවල් ඉදිරිපත් කිරීම ඔස්සේ ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය විය යුතුයි. නව ව්‍යවස්ථාවට විවැනි ක්‍රමවේදයක්

අවශ්‍යයි.
නව ව්‍යවස්ථාවට පුරවැසි සහභාගීත්වය ලබා ගැනීමට පක්‍ෂයක් විදියට තිබෙන වැඩ පිළිවෙල කුමක් ද?

නව ව්‍යවස්ථාවක් සඳහා කටයුතු කරන්න ජනතාව අතරට යනව නම් එය මූලික වශයෙන් ආණ්ඩුවේ වගකීමක්. ආණ්ඩුව තමයි ඒ සඳහා අවශ්‍යකරන පහසුකම් සැලසීම හා දැනුවත් කිරීමේ වැඩසටහන් සිදු කළ යුත්තේ. විවැනි දේශීය පක්‍ෂයක් විදියට සහය දැක්වීම හා පුරවැසියාට බලගැන්වීම පමණයි අපට කළ හැක්කේ. දේශපාලන පක්‍ෂයක් විදියට එය මුළුමනින් ම කරට අරගෙන කරන්න අපට බැහැ. ඉහතින් කී ආකාරයේ පොදු ක්‍රියාවලියක් ආණ්ඩුව සැකසිය යුතුයි. ඒ සඳහා අවශ්‍යකරන දායකත්වය මැදිහත්වීම අපට සිදු කළ හැකියි. අපි ඒ සඳහා සූදානම්.

තිස් වසරක යුද්ධයෙන් පසු ඒ සඳහා හේතු වූ සැබෑ කාරණා සහ නැවත එවැනි තත්වයක් ඇතිවීම වළක්වා ගන්නේ කෙසේද යන්න පිළිබඳ ව පුළුල් සංවාදයක් සමාජයේ ඇතිවෙලා නැහැ. සිදු වන්නේ එකිනෙකාට වරද පටවාගනිමින් සිටීම පමණයි. නව ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණ කිරීමට පෙර ඒ පිළිබඳව සැබෑ සමාජ සංවාදයක් ඇතිවිය යුතු නොවේ ද?

මේ සඳහා පිහිටා උදාහරණයම ගන්නව නම්, එය හරියට භූමි බෝලයක් වගේ වෙලා. එක එක්කෙනා තමන්ට ඕන විදියට සෙල්ලම් කරනවා. ඇමරිකාව ඔවුන්ට ඕන විදියට සෙල්ලම් කරනවා, ආණ්ඩුව ආණ්ඩුවට ඕන විදියට මේක මහා ජයග්‍රහණයක් කියල සෙල්ලම් කරනවා. තවත් සමහරු මෙය පාවාදීමක් කියල ඔවුන්ගේ දේශපාලන උවමනාවට සෙල්ලම් කරනවා. උතුරේ ජාතිවාදී කණ්ඩායම් තමන්ට ඕන විදියට මෙය පාවිච්චි කරගන්නවා. ඇත්තට ම මේක මෙරට ඇතිවෙච්ච මහා දැවැන්ත සමාජ ප්‍රශ්නයක්. ඒ ප්‍රශ්නයේ පස්සේ ඒකෙන් පීඩාවට පත් වෙච්ච ඇත්ත ජනතාවක් සිටිනවා, ඉන් බහුතරය උතුරු නැගෙනහිර දෙමළ ජනතාව.

සිංහල සහ මුස්ලිම් ජනතාවත් සිටිනවා. ඇත්තටම එසේ යුද්ධයෙන් පීඩාවට පත් ජනතාවට යුක්තිය ඉටුකරලීමේ අවංක වැඩ පිළිවෙළක් තවම නැහැ. දැන් කරන්නේ පිහිටාවලින් බේරෙන්න උත්තර නොයනවා. ආණ්ඩුව කරන්නේ ඒක. ආණ්ඩුවට අවංක උවමනාවක් තිබුණ නම් කරන්න තිබුණේ ඇමරිකාවේ යෝජනාවල එල්ලෙන එක නෙවෙයි. ආණ්ඩුවට කරන්න තිබුණේ ඊට කලින් මීට මැදිහත් වෙලා, මේ වෙනුවෙන් පියවර ගන්නව කියල, සත්‍ය කොමිසමක් පිහිටුවලා ලංකාව වෙනුවෙන් අවංක යෝජනාවලියක් ඉදිරිපත් කරන එකයි. ඇමරිකාව දාපු යෝජනාවල එල්ලෙන්න වුණේම මෙක ඇඟ බේරගන්න කරන උත්සාහයක් නිසා. තවම ඇත්තටම යුද්ධයෙන් පීඩාවට පත් ජනතාවට යුක්තිය ඉටුකිරීම වෙනුවෙන් යම් වැඩ පිළිවෙලක් ආරම්භ කරනව කියල පෙනෙන්න නැහැ. ඒ නිසා වෙන්න ඕන, ඇයි යුද්ධයක් නිර්මාණය වුණේ, එයට මූලික හේතු මොනවද, ආදිය ගැන විමසන එකයි. එල්.එල්.ආර්.සී එක වුණත් සැලකුවේ 2002 පෙබරවාරි 19න් පස්සේ විතරයි. ඇත්ත හේතුව ඊට කලින් සිට ඇති වූවක්. යුද්ධය නිර්මාණය වෙන්න බලපාන ලද ආර්ථික සාධක මොනවද, නොසලකා හැරීම මොනවද, ආදී කාරණා පිළිබඳ හොඳ විශ්ලේෂණයක් කරල, ඉදිරියටත් ඒවා නැති කරන්න මැදිහත් වෙන්න ඕන. ප්‍රශ්නයක් වුණා, ප්‍රශ්නයක් නිකම්ම වෙන්නේ නැහැ. එයට බලපාන ලද හේතු තිබෙනවා. ඒ හේතු ඉවත් කිරීම සඳහා හොඳ පුළුල් සංවාදයක් ඇතිකරල, ඒ ගැන විග්‍රහයක් කරල එයට උත්තර නොයන්න ඕනකම තියෙනවා. ඉතිහාසය පුරාම කරල තියෙන්නේ පැලැස්තර විසඳුම් දාපු එක විතරයි.

හැම මොහොතකදීම අප සිංහල සහ උතුරු නැගෙනහිර දෙමළ ජනතාව ගැන මූලික වශයෙන් කතා කරනවා. වතුකරයේ දෙමළ ජනයා වගේම තවත් කුඩා ජන කණ්ඩායම් මහනැරලා තියනවා. ඔවුන්ගේ

අපේක්ෂාවන් ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් විය යුතු නොවේ ද?

ජාතික ප්‍රශ්න සම්බන්ධයෙන් අපි 1986 දී පක්ෂයක් විදියට විග්‍රහයක් කළා. එහිදී අපි පැහැදිලිව ම සඳහන් කරල තියනවා ලංකාවේ වැඩියෙන් ම පීඩාවට පත්වෙන ජන කොටස වතුකර ජනයා කියලා. උතුරු නැගෙනහිර දෙමළ ජනතාවට මුහුණ දෙන්න වුණ සැබෑ ප්‍රශ්නයක් තියනවා. ඊටත් වඩා බරපතල ප්‍රශ්නයක් තමා වතු ජනතාවට තියෙන්නේ. උතුරේ කතා කරන්නේ භාෂා ප්‍රශ්න ඇතුළුව අයිතිවාසිකම් ගැන. වතුකරයේ අදත් සිටිනවා ලක්ෂ ගණනක් ජන්ද අයිතියවත් නැති. උප්පැන්න සහතිකයවත් නැති. උප්පැන්න තවම ලියන්නේ ඉන්දියානු දෙමළ කියලා. එහෙම ලියන එකම වැරදියි. එතැන සිට ම ඔවුන්ට ලාංකික කියන හැඟීමක් එන්නේ නැහැ. ඔවුන්ගේ ආර්ථික, නිවාස ප්‍රශ්න ආදිය ඉතාම බරපතලයි. අපේ ආර්ථිකය සම්පූර්ණයෙන් මෙහෙය වන්නේ, ආදායම ගේන්නේ වතු ජනතාව, ඒ වගේ ම වැඩියෙන් පීඩාවට පත් වෙන්නේ වතු ජනතාව. ඔවුන් වෙනුවෙන් හඬක් නගන්නත් ලොකු පිරිසක් නැහැ. වතුකරයේ දේශපාලනඥයින් කරන්නේ ජනතාවගේ ප්‍රශ්න පාවිච්චි කරල ඔවුන් ජීවත් වෙනවක. එම ජනයාගේ සැබෑ ප්‍රශ්න විසඳන්න මැදිහත්වීමක් ඔවුන්ට නැහැ. බරගර්, මැලේ වැනි ජනතාවගේ අනන්‍යතාවන් සංස්කෘතික වෙනස්කම් ගැන වෙනම කතා බහක් සිදු වන්නේ නැහැ. ව්‍යවස්ථාවෙන් සහ හිතවලින් ම ඒ දේවල් තහවුරු විය යුතුයි. ඒ ජනයා ගැන කතා කරනවනම්, බන්තරමුල්ල වැනි ප්‍රදේශය ජා හෝ මැලේ කෙනෙක් මැරුණොත් ඔවුන්ට සොහොනක් නැහැ. එවැනි දේවල් ජේන්නේ නැහැ. එසේ නොපෙනෙන ප්‍රශ්න රාශියක් තිබෙනවා. අයිතීන් තහවුරු

වෙද්දී සියලු ජනතාවගේ අයිතීන් පිළිබඳ සැලකිලිමත් විය යුතුයි.

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කිරීම සඳහා ජනතා විමුක්ති පෙරමුණට තිබෙන යෝජනාවලියක් තිබේ ද?

දැනටමත් අපිට යම් යම් යෝජනා තිබෙනවා. අපි තවම නිශ්චිතව පිළිවෙලකට එවැනි යෝජනාවලියක් සකස් කර නැහැ. දැනට අපි යෝජනා 20ක් ඉදිරිපත් කරල තියෙනවා. ඒවා ජාතික මට්ටමින් යම් සංවාදයකට ලක් කරල තිබෙනවා. විය ව්‍යවස්ථාවක් එනතුරු සිටිය යුතු දේවල් නොවෙයි. කඩිනමින් ක්‍රියාත්මක කළ යුතු දේවල්. ව්‍යවස්ථාවක් හැදීම සඳහා ආණ්ඩුව යම් ආරම්භයක් දෙනවනම් අපට පුළුවන් ඇතුළත් විය යුතු යෝජනා ඒ වෙනුවෙන් ඉදිරිපත් කරන්න.

සංවාදය
ප්‍රතිරු කිතලගම

ඇක්සයිස් පොතකින් ඉරා ගත් කවියක්

කිරිබත් සුවඳයි සිංහල අවුරුද්දේ
කන්දිර බෙදනවා හපිදුන් මංගල්ලේ
බුරියානි යස සුවඳ - රාමලාන් සඳ පහන
ගතු කියයි පුරවරට - නොඉඳුල් ය මතක පොත

මොහොමඩ්ගේ අසනීපෙ - සිරිසේන උරුමත ය
සින්නි උම්මගෙ කොන්දෙ - තෙල් ගාන මැගිලින් ය
දෙමළ කලබල කාලේ - කනකාගේ වැලපිල්ල
පොඩි හෝනා තුරුලේ ම - නාදන්ට සුව හින්ද

බෝ ගසේ සිලි සිලි ය - ගෙනෙන දිවි සුවි සැරිය
පල්ලියේ පිකරේ - අල්ලාහු අක්බර් ය
කෝවිලේ මිණි සිනු - දෙවියන්ගෙ යාදිල්ල
බිඳෙන ඉදහිට සාම - පැස්සෙන අරුමය ද

නිමල් මල් හි විද්දෙ - ජේස්මන්ගෙ හඳවතට
ෆරීඩ්ගේ පැදුරේ ඉඩ - සෝමෙයට සුව යහන
නිර්මලා පැන ගියේ - උවයිස්ට පෙම් කර ය
ගාමිණි එළාරලා - එක පොදියෙ ගුටි කෙලි ය

රූ පාහේ වතු මැද්දෙ - එලි මිඳෙන සිදු පහන
බෙදනවා කිරි බඳුන - සැමට අඩුවැඩි නැතිව
දවසෙ පිරිපන සොයන හෙට දිනක සුබ සිහින
ජාතියක් කුමකට ද?
සිල්ලරයි ජීවිතය....

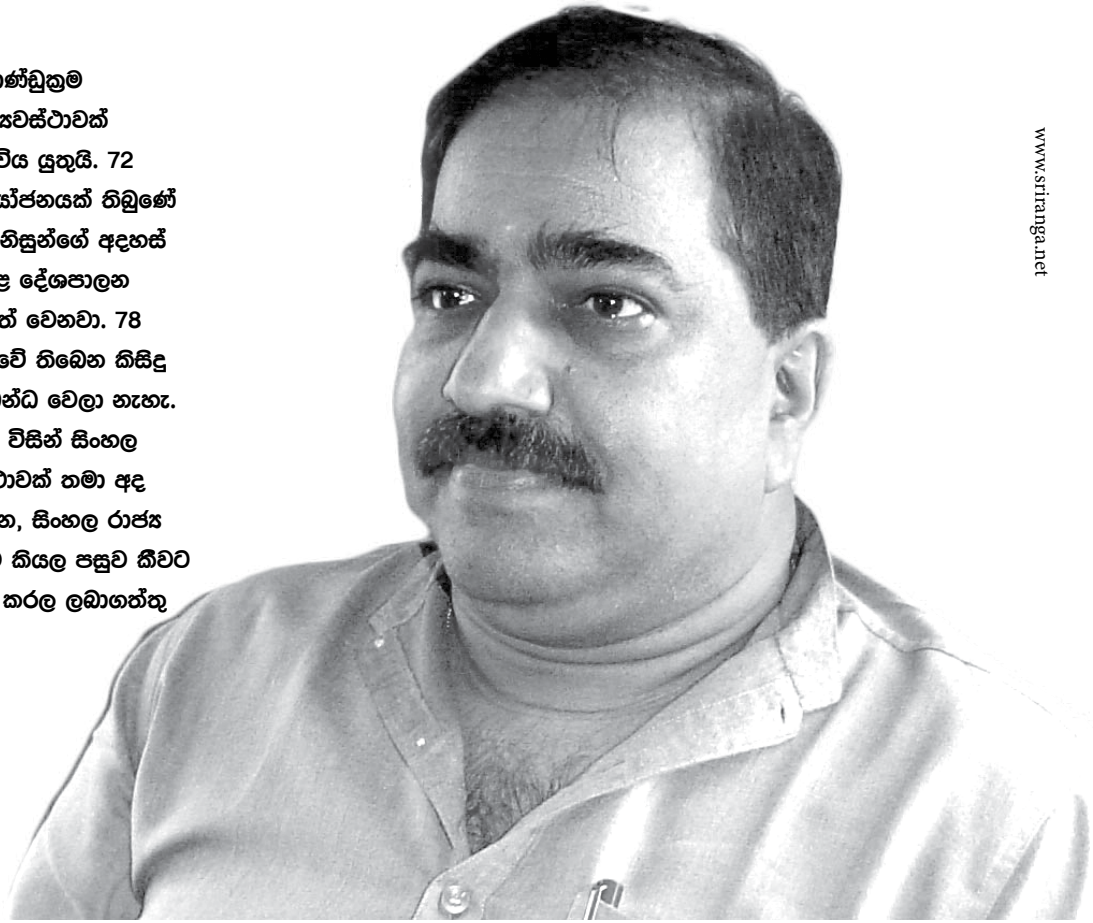

අනුරසිරි හෙට්ටිගේ
සන්නබස්තියම් විදිය
කාව්‍ය සංග්‍රහයෙන් උපුටා ගැනිණ.

ස්වයං පාලනය පදනම් කරගත් ව්‍යවස්ථා වෙනසක් අවශ්‍යයි

“

අතිවාරියයෙන් ම නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍යයි. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සඳහා සියලු මිනිසුන් නියෝජනයක් විය යුතුයි. 72 සහ 78 ව්‍යවස්ථා සඳහා දෙමළ නියෝජනයක් තිබුණේ නැත. එයට හේතුව වුණේ දෙමළ මිනිසුන්ගේ අදහස් පිළිනොගැනීමයි. ඒ නිසා 72 දී දෙමළ දේශපාලන නියෝජිතයින් පාර්ලිමේන්තුවෙන් ඉවත් වෙනවා. 78 දීත් එසේ ම වෙනවා. ඒ අනුව ලංකාවේ තිබෙන කිසිදු ව්‍යවස්ථාවකට දෙමළ ජනතාව සම්බන්ධ වෙලා නැත. එය තමයි ඇත්ත. සිංහල නායකයින් විසින් සිංහල මිනිස්සුන්ට හදුනා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නමා අද තියෙන්නේ. බෞද්ධ ආගමට මුල් තැන, සිංහල රාජ්‍ය භාෂාව. දෙමළ භාෂාව රාජ්‍ය භාෂාව කියල පසුව කීවට ඒවා නිකන් ම දීපුවා හෙමේ. අරගල කරල ලබාගත්තු දේවල්.

www.strangar.net

සුරේෂ් ප්‍රේමචන්ද්‍රන්
දෙමළ ජාතික සන්ධානය

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය වන්නේ ඇයි?
අතිවාරියයෙන් ම නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍යයි. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සඳහා සියලු මිනිසුන් නියෝජනය විය යුතුයි. 72 සහ 78 ව්‍යවස්ථා සඳහා දෙමළ නියෝජනයක් තිබුණේ නැත. එයට හේතුව වුණේ දෙමළ මිනිසුන්ගේ අදහස් පිළිනොගැනීමයි. ඒ නිසා 72 දී දෙමළ

දේශපාලන නියෝජිතයින් පාර්ලිමේන්තුවෙන් ඉවත් වෙනවා. 78 දීත් එසේ ම වෙනවා. ඒ අනුව ලංකාවේ තිබෙන කිසිදු ව්‍යවස්ථාවකට දෙමළ ජනතාව සම්බන්ධ වෙලා නැත. එය තමයි ඇත්ත. සිංහල නායකයින් විසින් සිංහල මිනිස්සුන්ට හදුනා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නමා අද තියෙන්නේ. බෞද්ධ ආගමට මුල් තැන, සිංහල රාජ්‍ය භාෂාව. දෙමළ භාෂාව රාජ්‍ය භාෂාව කියල පසුව කීවට

ඒවා නිකන් ම දීපුවා හෙමේ. අරගල කරල ලබාගත්තු දේවල්. මෙතේ බොහෝ කාරණා පැවසිය හැකියි. එය පදනම් කරගෙන බලනකොට ලංකාවේ බරපතල යුද්ධයක් සිද්ධ වුණා. එයට එක් හේතුවක් තමයි දෙමළ ජනයාට සමාන අයිතිය නොලැබීම. දෙමළ ජනතාවගේ ආගම, භාෂාව , සංස්කෘතිය, ආර්ථිකය, ජීවත්වීමේ අයිතිය ආදී සියලු දේවල් ආණ්ඩුව පිළිගත්තේ නැත. දෙමළ

ජනතාව පාලනය වුණේ දෙවන පුරවැසියන් හැරීයයි. ඒ හිසා දෙමළ ජනතාවට වෙන ක්‍රමයක් නැති හිසා වෙනත් පාලනයක් අවශ්‍යයි කියන පදනමට ආවා. මා පෙර කී කාරණා ආකෂා කර ගන්නනම් වෙනම රාජ්‍යකට යායුතුයි කියන පදනම හිසායි ඒ තත්වයට පත් වුණේ. වෙනම රාජ්‍යයක් ඉල්ලා ලක්‍ෂ ගණන් ජනතාව ජීවිතක්‍ෂයට පත්ව තිබෙනවා. ඒ හිසා මේ ගැන ආණ්ඩුව සැලැකිලිමත් වෙනව නම් දෙමළ ජනයාගේ ප්‍රශ්නවලට විසඳුම් ලැබිය යුතුයි. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව නව සංස්කෘතියක් ඇති කරනවා නම් එහි දෙමළ, සිංහල, මුස්ලිම් හා අනෙකුත් ජනතාව අතර සාමය ඇති කළ යුතුයි. එමගින් දෙමළ ජනතාවගේ දේශපාලන, සංස්කෘතික, ආර්ථික කාරණා ඔස්සේ ස්වයං පාලනයක් ඇතිවිය යුතුයි. ලංකාව බහු ජාතික, බහු ආගමික පිරිසක් ජීවත්වන හිසා ම ඔවුනොවුන්ගේ අනන්‍යතාවයන් පිළිගෙන ඔවුන්ට ස්වයං පාලනයක් ලබාදෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සෑදිය යුතුයි. එසේ නොවුණා එකක් දෙමළ නියෝජනයක් සහිත ව්‍යවස්ථාවක් ලෙස පිළිගත නොහැකියි. ඒ හිසා තමා අපි කියන්නේ මෙම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව, ව්‍යවස්ථාදායක සභාව හැදෙන්න කලින් ජාතික ප්‍රශ්නය පිළිබඳව ආණ්ඩුව සහ දෙමළ දේශපාලන නියෝජනය අතර ජනවාර්ගික ගැටලුව පිළිබඳ සාකච්ඡාවක් කළ යුතුයි. එහිදී වාර්ගික ගැටලුවේ තීන්දු පිළිබඳ කතා කළ යුතුයි, ඒ වගේම උතුරු නැගෙනහිර අවුරුදු 18ක් ඒකාබද්ධ ව තිබුණා දැන් නැහැ. ඒ වගේම 13 වැනි ව්‍යවස්ථාවේ දෙමළ ජනතාවගේ අයිතීන් සම්පූර්ණයෙන් ම නැහැ. ඒකීය පාලනයෙන් තොරව සම්මුති පාලනයකට හෝ පෙඩරල් ක්‍රමයකට යා යුතුයි. හේතුව ඒකීය රාජ්‍යයක බලය බෙදීම හරියට සිදු වන්නේ නැහැ. වෙන්වේ බලය මධ්‍යගත කිරීම පමණයි. ඒ ඔස්සේ වෙන්වේ බලය එකතැනකට අරගෙන බලය දෙනවා ගන්නවා, දෙනවා ගන්නවා වගේ වැඩක්. නමුත් පෙඩරල් ක්‍රමයකින් බලය බෙදුවොත්

දෙමළ ජනයාගේ ප්‍රශ්නවලට විසඳුම් ලැබිය යුතුයි. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව නව සංස්කෘතියක් ඇති කරනවානම් එහි දෙමළ, සිංහල, මුස්ලිම් හා අනෙකුත් ජනතාව අතර සාමය ඇති කළ යුතුයි. එමගින් දෙමළ ජනතාවගේ දේශපාලන, සංස්කෘතික, ආර්ථික කාරණා ඔස්සේ ස්වයං පාලනයක් ඇතිවිය යුතුයි. ලංකාව බහු ජාතික, බහු ආගමික පිරිසක් ජීවත්වන හිසා ම ඔවුනොවුන්ගේ අනන්‍යතාවයන් පිළිගෙන ඔවුන්ට ස්වයං පාලනයක් ලබාදෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සෑදිය යුතුයි.

ඔවුන්ගේ දේවල් ඔවුන්ට ම නිසි ලෙස පාලනය කර ගන්න පුළුවන්. ඒ හිසා ලංකාව වගේ රටක පෙඩරල් පාලනයක් සුදුසු කියා යි අප සිතන්නේ. මේ හිසා උතුරු නැගෙනහිර ඒකාබද්ධ කිරීම, පෙඩරල් ක්‍රමය ඇති කිරීම, ඒ මත කුමන බලයන්ද බෙදා ගන්නේ යන කාරණ, හිති විධිවිධාන, ඉඩම් මූල්‍ය වෙන්කිරීම්, බදු අය කිරීමේ ක්‍රමයන් වැනි කාරණා අඩංගු අංග සම්පූර්ණ බලය බෙදීමක් තිබිය යුතුයි. සමාජ, ආර්ථික, සංවර්ධනය පිළිබඳ සියලු ම බලයන්, රැකියාව ආදී කාරණාවල් ද වියට ඇතුළත් විය යුතු යි. මෙවැනි කාරණා 13 වැනි ව්‍යවස්ථාවේ සඳහන් ව නැහැ. ඒ හිසා අපි මේවා නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇතුළත් කරනව නම්, ඊට ප්‍රථම දෙමළ පාර්ශ්වයන් සමඟ සාකච්ඡා සිදු කළ යුතුයි. එම සාකච්ඡා

ඔස්සේ තීන්දු තීරණ ගත යුතුයි. මේ කාරණාවලට අමතරව බලය බෙදා ගැනීම පළාත් තුළ පමණක් ද මධ්‍යමවත් සිදු වනවද කියන ප්‍රශ්නය කිනවා, හේතුව බහුතරය සිංහල නායකයින් වීම හිසා ම සුළුතරය ඔවුන්ට අවශ්‍ය විදියට පාවිච්චි කරනවා. 'අමාත්‍යාංශයක් දෙන්නම් අපි මෙතෙම කරමු' කියලා රැවටීම් කරන අවස්ථා තිබෙනවා. බලය බෙදීම කියන එක මධ්‍යමව සහ පළාත් තුළ බෙදනවද සාකච්ඡා කළ යුතුයි. පරිපාලන රාමුව කියන එකත් වැදගත්. අද තියන පරිපාලන රාමුව ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලය ඔස්සේ, ග්‍රාම නිලධාරී ඔස්සේ මධ්‍යම රාජ්‍ය සිය පරිපාලන කටයුතු සිදු කරනවා. පළාත් සභාවට මොන වගේ පරිපාලන ව්‍යුහයක් ද තිබෙන්නේ? ඒ දෙක අතර සම්බන්ධතාවයක් තිබෙනව කියල පෙනෙන්නේ නැහැ. ආණ්ඩුකාරවරයා ප්‍රධාන ඇමතිගේ යෝජනා පිළි ගන්නේ නැහැ. ඔහු කියන්නේ මගේ ප්‍රධානියා ඉන්නේ කොළඹ ඉන්නේ, ඒ හිසා මට අණ දෙන්න එන්න එපා කියලා. උදාහරණයක් කියනව නම්, මහ ඇමති කෙනෙකුට ග්‍රාම නිලධාරී කෙනෙකුට බලපෑමක් කරන්න බැහැ. නැත්නම් මේ ක්‍රමය පළාත් සභාවෙන් ක්‍රියාත්මක වන, වියට වග කියන සමාන්තර ක්‍රමයක් ඇති කරනව ද එතකොට මධ්‍යම රජය පළාත් සභා ඔස්සේ ක්‍රියාත්මක වනව ද කියා පැහැදිලි විය යුතුයි. ඉන්දියාවෙන් වන්නේ පහළ නිලධාරීන් ප්‍රාන්තයේ පරිපාලන ව්‍යුහයෙන් පාලනය වීමයි. ඔවුන් මධ්‍යම රජයට වග කියන්නේ නැහැ. මේ සියලු දේවල් පිළිබඳ එකඟතාවයකට අවොතින් තමා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් පිළිබඳ සාකච්ඡාකළ හැකි වන්නේ. මේ සම්බන්ධ යම් එකඟතාවකට පැමිණිය නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගැන සකච්ඡා කළ යුත්තේ. ව්‍යවස්ථාදායක සභාව ඇති කරන්න කලින් මේ කාරණා ගැන එකඟතාවයකට පැමිණිය යුතුයි.

ඔබ කියන කාරණාව හදිසියේ කර ගැනීමට නොහැකි එකක්. මෙය සිදුවිය

යුත්තේ කෙසේ කියලද ඔබ විස්වාස කරන්නේ?

මේ රජය දින සියයයේ වැඩසටහන ගෙනලද්ද, හදිසියෙන් 19 වැනි සංශෝධනයක් කරල යහපාලන ආණ්ඩුවක් බව පෙන්වුවා. හොඳ වැඩ කීපයකුත් කළා. 20 වැනි සංශෝධනයත් ඇවිත් ඉවරයි. නමුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කරනකොට ඡතිපතා පුවත් පත් වනවා වගේ මේවා සංශෝධනය වෙන්න බැහැ.

ලංකා රජය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගැන හිතන්නේ මොනවද කියා බැලුවොත් ජනාධිපති ක්‍රමයේ සිට වෙනස් කිරීම් ඇතිකරල බලවත් පාර්ලිමේන්තුවක් ඇතිකිරීමයි බලාපොරොත්තු වෙන්නේ. දෙවනුව ඡන්ද ක්‍රමයේ වෙනසක් ඇතිකිරීමයි. මෙයට අපි විරුද්ධ නැහැ. නමුත් මේ කාරණා දෙක පමණක් නෙමෙයි මේ රටේ ප්‍රශ්නය. මේ රටේ ප්‍රධාන ගැටලුව ම ජාතික ප්‍රශ්නයයි. නමුත් මෙතෙක් ආණ්ඩු පක්‍ෂයෙන් හෝ ජාතික රජයෙන් හෝ ජාතික ප්‍රශ්නය පිළිබඳ ව දෙමළ පාර්ශ්වයන් එක්ක සාකච්ඡා පවත්වා ඉන්පසුව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ගැන කතා කරමු කියල මෙතෙක් කතා කරල හැ. ඒකෙන් තේරෙන්නේ මේක ඒ තරමට ම වැදගත් නැහැ කියල ඔවුන් සලකන බවයි. යුද්ධයෙන් සිදු වූ මහා විනාශයකට පසුවත් ඒ අය මේ පිළිබඳ කොපමණ තේරුම් ගත්තා දැයි ගැටලු සහගතයි. ව්‍යාපාර හෝ ශ්‍රීලනිපය හෝ ලිබරල් ඒන්තකයන් පවා ඒකීය රාජ්‍ය ඔස්සේ විසඳුමක් සෙවිය යුතුය කියලයි කල්පනා කරන්නේ. නමුත් ඒ ගොල්ලොන්ට හොඳටම පැහැදිලියි ඒකීය රාජ්‍ය ඔස්සේ මේ ප්‍රශ්නය විසඳන්න බැහැ කියලා. එකීය රාජ්‍යයක් මගින් 13 ක්‍රියාත්මක කරන්න බැහැ. 13 වැනි ව්‍යවස්ථාව සම්පූර්ණයෙන් ම ක්‍රියාත්මක කරනව නම් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ම වෙනස් කළ යුතුයි. ඒකීය රාජ්‍යයක් තුළින් පමණක් මේ ප්‍රශ්න විසඳන්න පුළුවන් කියන එක යථාර්ථයක් නොවේ. එවැනි පසු බිමක හදිසියෙන්, කීප දෙනෙක් කතා කරල නව

සිවිල් ජනයාගේ දායකත්වය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සඳහා වැදගත්. අනෙක් පැත්තෙන් රජයක් හැටියට මූලික අයිතීන් වැනි කාරණා පිළිගත්තොත්, මේ රට බහු ජාතික, බහු ආගමික රටක් ලෙස පිළිගත යුතුයි. මේ නිසාම ඉතිහාසයේ ම අපි විශාල යුද්ධයක්ට මුහුණ දී තිබෙනවා. නව ව්‍යවස්ථාවක් තුළ දී මිනිසුන්ට තවත් යුද්ධයක් ඇති නොවන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනයවිය යුතුයි. ජනතාවගේ ආරක්‍ෂාව, සමාජ ආර්ථික, සංවර්ධනය ආදී කාරණා තහවුරු කරන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය විය යුතුයි.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ඇති කළ යුතුයි කියන එකතොඳ වැඩක් නෙමෙයි.
ලෝකයේ පිළිගන්නවා ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදනය විය යුත්තේ පුරවැසි අදහස් ඔස්සේ කියල, ඔබ මේ ගැන හිතන්නේ කුමක් ද?
ඇත්තටම මෙය සිවිල් ජනයාගේ දායකත්වය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සඳහා වැදගත්. අනෙක් පැත්තෙන් රජයක් හැටියට මූලික අයිතීන් වැනි කාරණා පිළිගත්තොත්, මේ රට බහු ජාතික, බහු ආගමික රටක් ලෙස පිළිගත යුතුයි. මේ නිසාම ඉතිහාසයේ ම අපි විශාල යුද්ධයක්ට මුහුණ දී තිබෙනවා. නව ව්‍යවස්ථාවක් තුළ දී මිනිසුන්ට තවත් යුද්ධයක් ඇති නොවන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය විය යුතුයි. ජනතාවගේ ආරක්‍ෂාව, සමාජ ආර්ථික, සංවර්ධනය ආදී කාරණා

තහවුරු කරන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය විය යුතුයි. එවැනි මූලික අදහස් තියෙනවා නම් අනිවාර්යයෙන් ම ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයේ දී මහජන අදහස් අරගෙන මෙය කරන්නේ කෙසේ දැයි සිතිය යුතුයි. වය ඉතා වැදගත්. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව නිසා පීඩනයට ලක් වූ ජනතාව සමඟ සාකච්ඡා කළ යුතුයි. එක්සත් ශ්‍රී ලංකාවක් හැදෙන්නේ හිසි දේශපාලන විසඳුමක් අවොත් පමණයි කියන එකයි දෙමළ ජනයාගේ අදහස. තිබෙන ව්‍යවස්ථාව ප්‍රතිසංස්කරණය කරනවා ද අලුත් එකක් ගේනවද කියල හිතවිත නැහැ. කුමක් කළත් සිවිල් ජනයාගේ අදහස් රගෙනයි වය කළ යුත්තේ.

පැවති කිසිදු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවකින් හෝ පවතින ව්‍යවස්ථාවෙන් ශ්‍රී ලාංකික ජාතිකත්වය ගොඩනැගී නැහැ. ඔබේ අදහස?
ඉන්දියාව වගේ රටවල් බ්‍රිතාන්‍ය පාලනයට පෙර සිට ම තිබුණේ කුඩා කොට්ටාස හැටියට වෙන්වයි. ඉන්දියාවෙම කොට්ටස පන්සියයකට වැඩිය තිබුණා. පසුව බ්‍රිතාන්‍ය සිය පරිපාලනයට පහසු වන පරිදි වය පළාත් හැටියට වෙනකර පාලනය කරනු ලැබුවා. පසුව ඉන්දියානු ජාතික කොංග්‍රසයේ මූලිකත්වයෙන් 'සුද්දන් පිටත් වෙයව්' කියන හඬ මුළු ඉන්දියාව පුරාම ඇති වුණා. ඒ හිදහසේ හඬ මුළු ඉන්දියාවෙම ජාතිකත්වය ගොඩනැගුවා. ඔවුන් ජාතිකත්වය රැකගත්තේ කෙසේදැයි බැලුවොත් භාෂාවට අනුකූලව ප්‍රාන්තයන් ට වෙන් වෙන්න දුන්නා. එසේ නොවුණා නම් ඉන්දියාව ද කැඩී කැඩී වෙන් වෙන්න තිබුණා. ඒ ඔස්සේ තමයි ඉන්දියානු කියන එක මතු වෙන්නේ, ඉන් අනතුරුවයි ඔවුන් හින්දු,තෙලිගුද කියලා කියන්නේ. ඒ වගේ ම අදත් ඉන්දියාවේ ප්‍රාන්තවල තමන්ගේ බලය හේතුවෙන් ගැටලු ඇති වෙනවා. ඒ වෙනුවෙන් කොමිෂන් පවා පත් කරල කටයුතු කරගත් තිබෙනවා. අපිට කියන්න බැහැ වය මුළුමනින් ම පෙඩරල් පාලන ක්‍රමයක් කියලා. ජාතිකත්වය හිදහස් සටහන් ඇති වුණාට තවමත් ඇතැම් ප්‍රාන්තයන් බලය

වැඩි කරන්නැයි ඉල්ලා සිටිනවා. මොකද සංවර්ධන ක්‍රියාවලියේ දී බාධාවන් තිබිය නොහැකි නිසා. බලයන් නොදුන්නොත් සංවර්ධන යම් ඇතැම් තැන්වල ඇත හිටිනවා. මා හිතනවා ඉන්දියානු ප්‍රාන්ත පාලනයන් පවා තවම බලය වැඩි කරන කටයුතු කරනවා කියලා.

ඒ අනුව බලතකොට ලංකාව නිදහසින් පසු සිංහල බෞද්ධ අධිපතිවාදය, අගාමිවාදය අනුව කටයුතු කළා මිස අනෙක් ජාතීන් එකතු කරන්නට පාලකයින්ට නොහැකි වුණා. එය වාමාංශිකයින්ටත් කළ නොහැකි වුණා. ඒ නිසා ලංකාවේ ජාතිකත්වයක් ඇති වුණේ නැහැ. එය සිංහල ජාතිය, දෙමළ ජාතිය කීවා මිස ශ්‍රී ලංකික කියන තැනට ගොඩනැගුණේ නැහැ. අද බැලුවේන් නොයෙකුත් කාරණාවලදී, 'ඔයා සිංහලද, දෙමළ ද, මුස්ලිම්ද' ආදී කාරණා තමා මතු වන්නේ. අද ටිකක් විතර මෙය අඩු වෙලා තියන බව අප දකිනවා. මේ භූමිය මගේ භූමිය කියල හිතන දවසට තමා ජාතිකත්වය ඇති වන්නේ. තමන්ට මේ පොළොවේ අයිතිය හා සාමය ඇතිවෙන දවසට තමාගේ ජාතිකත්වය ගැන දැනෙන්නේ. ඒ අනුව මිස වෙන කිසි විදියකින්වත් ජාතිකත්වය කියන කාරණය ඇති කරන්න බැහැ.

නව ව්‍යවස්ථාව සඳහා වෙනත් රටවලින් ගත හැකි පූර්වාදර්ශ මොනවා ද?

අද ඇතැම්වන් කතා කරන්නේ දකුණු අප්‍රිකාව, කෙන්යාව වැනි රටවල ව්‍යවස්ථා ගැන පමණයි. ඒවායේ හොඳ ව්‍යවස්ථා තිබෙන බව අපි දන්නවා. ඒත් ඇයි මේ සාකච්ඡාවට එවැනි ඒකීය රටවල් ම විතරක් ම ගන්නේ. කැනඩාව, ස්විස්ටර්ලන්තය, ඕසට්‍රේලියාව වැනි ලෝකයේ බොහෝ රටවල විවිධ පෙඩරල් පාලනයන් පවතිනවා. ඒවාගෙන් හොඳ ව්‍යවස්ථා තිබෙනවා. ඒ පූර්වාදර්ශයන් අපට ගත හැකියි.

දකුණු අප්‍රිකාවේ යම් වාර්ගික ගැටුමක් තිබුණා. එක පසුකාලීනව සත්‍ය සෙවීමේ

දෙමළ ජනයා බලාපොරොත්තු වන්නේ පෙඩරල් ක්‍රමවේදයක්. නමුත් මෙහිදී බහුතරය සිංහල දේශපාලඥයින් තමා මෙයට එරෙහි වන්නේ. යම් කාලයක් අරගෙන මේ පිළිබඳව ඔවුන්ට අවබෝධකර දීමයි වැදගත් වන්නේ. පෙඩරල් යැයි කී සැකින් සිංහල සමාජය හිතන්නේ රට බෙදනවා කියලා. සිංහල සමාජය අපිව ඒකීය පාලනයක තියාගෙන ඉන්නතාක්කල් ම අපට වෙනම රාජ්‍යයක් ඕන කියල හිතෙනවා. අපිට සමාන විදියට දේශපාලන විසඳුමක් ලබා දෙනවනම් ප්‍රශ්න අවම කර ගන්න පුළුවන්. මෙය තේරුම්ගත යුතු කාරණාවක්.

කොමිසමක් ඔස්සේ ගැටලු විසඳගෙන ඔවුන් ට ඕන විදියට ඒකීය රජයක් හැටියට ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය කරල තියනවා. අපේ රටේ ලේවලට කා වැදිල තියන ගානටම ඒකීය රාජ්‍යයක් කියන සංකල්පයේ මයි සිටින්නේ. ඒ මානසිකත්වය වෙනස් විය යුතුයි.

සිංගප්පූරුව වැනි රටක පෙඩරල් පාලනයක් නොතිබුණත් බහු වාර්ගික සමාජයක මුළුමනින් ම නැති වුණාට සියලු ජාතීන්ගේ අයිතීන් රැකෙන විදියට පාලනය සිදු වෙනවා. ඒ නිසා මා කියන්නේ ලංකාවට ලංකාවටම ආවේණික වූ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් තමයි අවශ්‍ය වන්නේ.

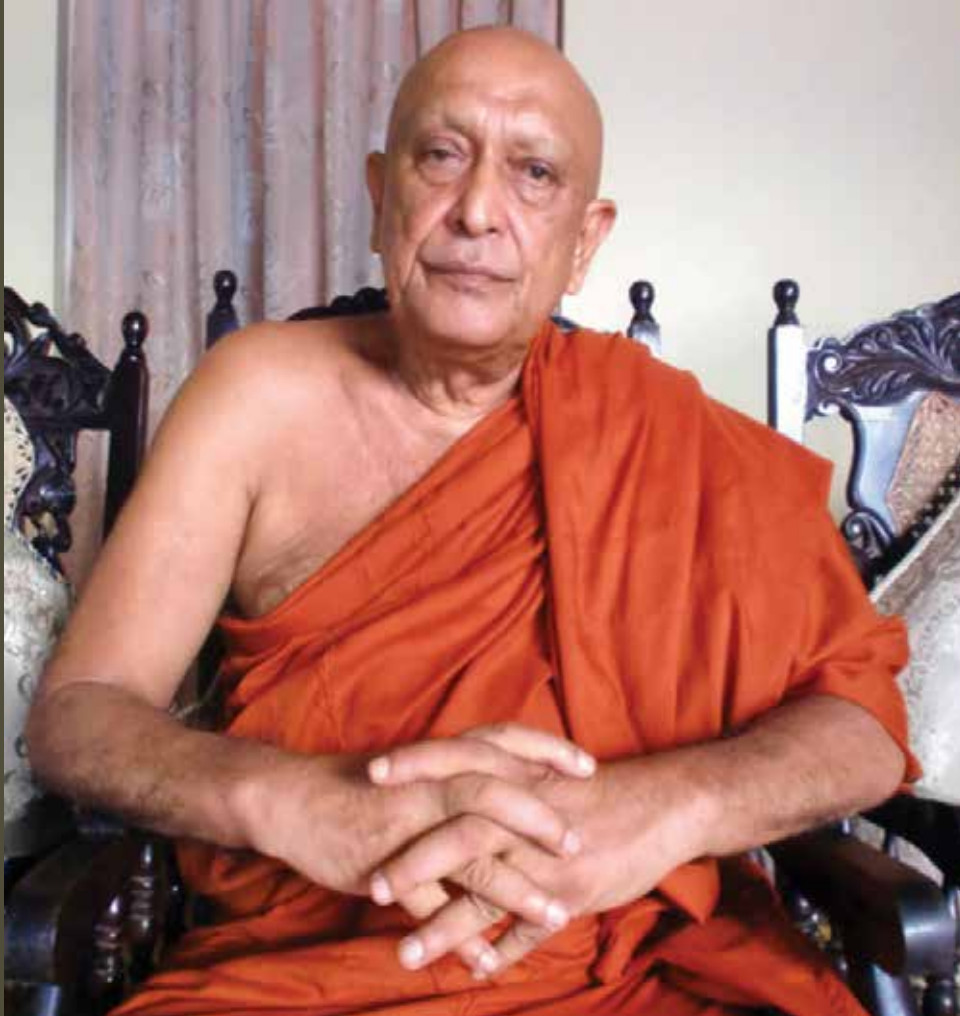
නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සඳහා දෙමළ ජාතික සන්ධානය කුමන දායකත්වයක් ද ලබාදීමට බලාපොරොත්තු වෙන්නේ?

දෙමළ ජනයා බලාපොරොත්තු වන්නේ පෙඩරල් ක්‍රමවේදයක්. නමුත් මෙහිදී බහුතරය සිංහල දේශපාලඥයින් තමා මෙයට එරෙහි වන්නේ. යම් කාලයක් අරගෙන මේ පිළිබඳව ඔවුන්ට අවබෝධකර දීමයි වැදගත් වන්නේ. පෙඩරල් යැයි කී සැකින් සිංහල සමාජ හිතන්නේ රට බෙදනවා කියලා. සිංහල සමාජය අපිව ඒකීය පාලනයක තියාගෙන ඉන්න තාක් කල් ම අපට වෙනම රාජ්‍යයක් ඕන කියල හිතෙනවා. අපිට සමාන විදියට දේශපාලන විසඳුමක් ලබා දෙනව නම් ප්‍රශ්න අවම කර ගන්න පුළුවන්. මෙය තේරුම්ගත යුතු කාරණාවක්.

රහිල් වික්‍රමසිංහල වැනි විශේෂඥ දැනුමක් තියන නායකයෙක් පවා සිටින්නේ ඒකීය රාජ්‍ය කියන සංකල්පයේයි. එතකොට බලය බෙදීම සිදුවන්නේ කසේ ද? අපි කියන්නේ ප්‍රශ්නවලට විසඳුම් සොයායි නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවකට යා යුත්තේ. ඒ නිසා සිවිල් සමාජ ක්‍රියාධරයන් හා බුද්ධිමතුන්ට වගකීමක් තියනවා ප්‍රශ්නවලට විසඳුම් සොයා නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට යෑමට. ප්‍රශ්න නොවිසඳා ඒකමතිකව හදන ව්‍යවස්ථාවක් අන් අයට පිළිගන්න කියන එක කෙතරම් ප්‍රායෝගිකද කියල සිතිය යුතුයි.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හදලා ජාතික ප්‍රශ්නට විසඳුම් කතා කරන්න බැහැ. එහෙම වුණොත් ආයේ ජාතික ප්‍රශ්නයට සංශෝධනයන් තමා ගේන්න වෙන්නේ. ඒ නිසා මුලිකත්වය දිය යුත්තේ තිබෙන ප්‍රශ්නය විසඳා ගන්නටයි. එසේ නොවුණොත් සිදු වන්නේ ජන්ද ක්‍රමය වෙනස් කරන පාර්ලිමේන්තුවේ බලය තහවුරු කරන සහ සිංහල සමාජයේ අපේක්ෂාවන් සහිත ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය වීම පමණයි. මේ ජාතික ප්‍රශ්නයට මුල් තැන දී සියලු මාධ්‍යයන් ඔස්සේ සාකච්ඡා කළ යුතුයි. ඒ තුළින් තමයි මේ ප්‍රශ්නය සමාජගත වෙන්නේ.

සංවාදය
ජේ. සුරේෂ් කුමාර්

සෝල්බර් ව්‍යවස්ථාවේ සිට 1972 හා 1978 දක්වා
ව්‍යවස්ථා ගොඩනැගී ඇත්තේ පටු, ජනතා සහතිත්වයෙන්
තොර ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත් ක්‍රියාවලියක් ලෙසයි.
නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට මේ ඉරණම අත්කර දෙන්න
අපි කැමති නැහැ. වඩා වැදගත් වන්නේ
නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සඳහා සියලු දෙනාගේ
අදහස් ලබාගැනීමයි.

- 2013 අගෝස්තු-සැප්තැම්බර් සාම විමර්ශි සඟරාව